

Giới thiệu Hôn Nhân Giả

Một ngày nọ, Cố Ái đang nằm trên giường đọc sách, Lâm Trình bỗng leo lên giường tiến đến bên người cô, không nói hai lời, ghì chặt lấy đầu cô hôn cuồng nhiệt, sau khi hôn xong, hỏi: “Từ khi nào thì em bắt đầu yêu anh?”

Cố Ái nặn ra nụ cười như không cười: “Từ ngày mà anh thất thân với em.”

Lâm Trình: “...”

Liếc anh một cái, Cố Ái xoay mình nằm đè lên người anh: “Thực ra, là từ khi em hiểu lầm anh với cô ta, lúc anh rộng lớn với em...”

Lâm Trình: “...”

Ngày đó, chính anh đã gán cô lên rống: “Người lão tử đây yêu chính là em!”

Chỉ một câu: Bằng tất cả những gì anh có thể, chỉ cần em muốn!

Đây chính là phiên bản một câu chuyện thể loại sủng về một người đàn ông cô đơn đáng thương nhưng mạnh mẽ bá đạo thâm thương trộm nhớ một cô gái nhỏ trong sáng và cuối cùng như ước nguyện được ôm người đẹp trở về.

Sơ lược truyện trước khi đọc:

1. Nam chính rất mạnh mẽ, nhưng lại rất khổ sở, một mực với tình yêu thâm kín của mình. PS: Có ngược nam!
2. Nữ chính là một người dẫn chương trình trên Radio, miệng lưỡi chua ngoa lại kiêu ngạo, lâu lâu lại phun ra thể loại “tra nam tiện nữ~~” *Đồ cặn bã.
3. Yêu đơn phương, có sủng có ngược, kết thúc Happy-ending

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gièm pha

Edit: Pingki

“Xin chào Ái Nỵ, tôi vẫn luôn theo dõi từng tiết mục của bạn, cảm thấy bạn là một người rất quyết đoán, nói chuyện thực sắc sảo. Tôi thực sự, thực sự rất thích tiết mục này của bạn.”

“Rất cảm ơn sự yêu mến này của chị, xin hỏi chị có vấn đề gì về tình cảm muốn được tư vấn sao?”

“Tôi và chồng tôi kết hôn đã được hai năm, đứa nhỏ cũng được hơn một tuổi rồi. Hai năm qua, anh ta thường xuyên đánh tôi, chỉ cần anh ta thấy không

vui, công việc không được như ý, liền đem tôi ra trút giận. Trên người tôi bây giờ đều là vết thương...” Người phụ nữ nói đến đây liền nước mắt, “Ái Ný nói tôi nên làm gì bây giờ?”

“Anh ta không vui, công việc không được như ý, liền trút giận lên chị? Loại đàn ông này, vừa nghe đã biết là đồ bỏ đi! Chị có công việc riêng của mình chứ?”

“Có.”

“Con của hai người đã hơn một tuổi, lúc anh ta đánh chị, con của chị có nhìn thấy không?”

“Anh ta thường xuyên đánh tôi trước mặt con tôi.”

“Vậy trước khi hai người kết hôn, anh ta có bạo lực với chị như thế này không?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Anh ta hay đi muộn về sớm bị công ty sa thải, tôi quở trách anh ta vài câu, anh ta liền đánh tôi.”

“Trước khi kết hôn anh ta đã như vậy, do chính anh ta phạm lỗi mà anh ta lại đánh chị, vậy mà chị còn muốn kết hôn với anh ta, chẳng lẽ chị thích ăn khổ sao? Lẽ nào chị chưa từng nghe qua câu: Một tên đàn ông chỉ cần ra tay đánh phụ nữ một lần thì nhất quyết không cần nữa! Mau mau ly hôn đi thôi!”

“Chỉ là, sau khi anh ta đánh tôi, anh ta lại tự đánh vào tay mình, còn quý xuống xin tôi tha thứ! Hôn nữa, nếu ly hôn, tôi sợ sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa nhỏ.”

“Quý xuống xin chị tha thứ, tự mình đánh vào tay mình, thế nhưng quý xong đánh xong, đến lúc anh ta không vui anh ta vẫn đánh chị, chị quên những vết sẹo trên người mình rồi sao? Vậy chị tự vấn đề làm gì? Cứ để cho anh ta đánh tiếp! Còn nữa, không muốn làm ảnh hưởng xấu đến con, tôi thấy hai người không tách ra đứa nhỏ lại càng bị ảnh hưởng xấu hơn! Giữa loại hoàn cảnh này, chị cảm thấy con chị sau này sẽ phát triển nhân cách toàn diện hết được sao? Chị này, theo ý kiến của tôi là chị nên ly hôn sớm, loại đàn ông như vậy không cần cũng được. Chị đã nói chị có công việc riêng của mình, hôn nữa pháp luật quốc gia cũng đã có quy định trước, người phụ nữ ly hôn vì bạo lực gia đình, chẳng những được yêu cầu bồi thường vật chất, hôn nữa còn có thể yêu cầu đối phương bồi thường về tinh thần. Chị bây giờ hãy thu thập chứng cứ, sau đó khởi kiện đòi ly hôn, để anh ta phải bồi thường cho chị và phí nuôi dưỡng đứa nhỏ, rồi tránh anh ta thật xa, cố gắng làm việc, cho đứa nhỏ một môi trường sống thật tốt không hơn sao.”

“Nhưng mà... Mỗi lần như thế anh ấy sẽ khóc lóc cầu xin tôi tha thứ...”

Trong Radio, người phụ nữ vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục lặp đi lặp lại chồng chị ta sẽ mau mau tỉnh ngộ, Ái Ný không nói hai lời, thẳng tay dập điện thoại.

“Đây là tiết mục “Tinh trí nữ nhân tâm”, nếu bạn gặp phải vấn đề về tình cảm gì, hãy gọi đến đường dây nóng của chúng tôi, tôi chính là Ái Ný. Hoàn cảnh của chị gái vừa rồi có lẽ bình thường trong chúng ta ai cũng đã từng nghe qua, ở quốc gia chúng ta, bạo lực gia đình xảy ra với tỉ lệ cao từ 29.7% tới 35.7%, khi gặp phải tình huống bạo lực gia đình, nếu bạn cứ mặc kệ nó, không can ngăn xử lí kịp thời, rất dễ dàng khiến cuộc hôn nhân đó tan vỡ, gia đình ly tán, đồng thời khiến người trong gia đình ảnh hưởng tâm lí. Mọi người cũng vừa nghe câu chuyện của chị gái vừa rồi, chị ta bị đánh, hôn nữa còn đánh trước mặt con nhỏ, thế nhưng bây giờ còn không muốn ly hôn, còn đang nghĩ rằng người chồng kia sẽ tỉnh ngộ, này... thật đúng là có tiềm chất chịu ngược! Tự bản thân thích bị ngược thì thôi, lại còn lấy lý do là không muốn ly hôn làm ảnh hưởng đến con, không nghĩ rằng anh ta đánh mình trước mặt đứa nhỏ. Theo điều tra, trẻ nhỏ sống trong một gia đình có tình trạng bạo lực dần dần sẽ bị tác động, một cách vô tri vô giác, đến khi chúng lớn lên tính cách rất có thể trở nên bạo lực hơn, cho nên, vì đứa nhỏ, cũng vì chính mình, gặp phải bạo lực gia đình xin đừng im lặng, cũng không nên mềm lòng, chị gái vừa này nếu còn đang nghe, thì mau mau thu thập chứng cứ, dứt khoát ly hôn đi... Và bây giờ chúng ta chuyển sang với cuộc điện thoại tiếp theo...”

“Tinh trí nữ nhân tâm” – tiết mục talkshow ban đêm về chuyện tình cảm, phát sóng vào buổi tối ngày thứ bảy và tối chủ nhật từ 22:00 đến 24:00.

Phát lại vào sáng thứ năm và thứ sáu tuần sau từ 8:00 đến 10:00.

Bây giờ là 9:00 sáng thứ sáu, ngoại ô thành phố, nhà hàng Lam Điều.

Lam Điều là một trong những nhà hàng ở thành phố S, danh tiếng cũng không hề nhỏ, thứ nhất là quanh cảnh ở đây vô cùng đẹp, xanh vàng rực rỡ, khi đến đây có cảm giác như đang đi vào chốn hoàng cung, thứ hai là phục vụ nơi này cực kì chu đáo, khách hàng vừa có thể thưởng thức mỹ thực, lại vừa được xem màn trình diễn thoát ý của các vũ nữ, thứ ba, phải nói là nhà hàng này nghiên cứu sáng tạo ra thực đơn vô cùng tỉ mỉ, có thể đảm bảo cho mỗi khách hàng tới đây đều được thưởng thức những món ăn theo ý mình.

Nơi này mỗi ngày dường như đều không còn chỗ trống, mà lúc này, trong nhà hàng lại chỉ có hai người...

Tà Dật ngồi ngay vị trí cạnh cửa sổ, nghe radio, uống một ly Lafite 82 năm, về mặt âm thầm nhìn cô gái đang ngồi đối diện mình: “Giang Giang, em nghe đi, giọng của vị dẫn chương trình nóng tính trên radio này, có phải rất giống với giọng của Cố Ái hay không? Em nói xem, cuộc đời sao lắm bất công như vậy được, anh theo đuổi Cố Ái một năm trời vẫn không có kết quả, ấy vậy mà ngược lại, Lâm Trình kia mới gặp Cố Ái được hai ba lần, hai người họ cứ nhiên lại kết hôn. Aiz, bọn họ kết hôn ngay bên cạnh nhà mình, còn anh lại chỉ có thể ngồi ở trong này mà lắng nghe một giọng nói ừ ừ của một vị dẫn chương trình radio chỉ gần giống với Cố Ái, sao anh lại khổ thế này a?”

*Lafite: một loại rượu vang quý của Pháp Tả Dật nhăn mặt làm bộ bi thương, Giang Giang ngược mắt lên liếc anh ta một cái, không một chút đồng cảm thì thôi, ngược lại còn cười thực dào dạt: “Em nói anh trai này, anh làm ơn đừng giả bộ nữa được không? Lúc trước anh luôn miệng nói đang theo đuổi Ái Ái, thế nhưng khi đó rõ ràng là anh không thật lòng còn gì. Anh mở miệng thổ lộ, Ái Ái mới chỉ cự tuyệt một tiếng thôi, ngày hôm sau anh đã lập tức mang theo một em gái xinh đẹp đến trước mặt cô ấy khoe khoang, như thế gọi là theo đuổi sao? Aiz, tuy rằng anh cũng là một tay nhà giàu đẹp trai, nhưng mà nếu đem ra so với Tiểu Trình gia, anh liền thành hạng thấp bé nhẹ cân mà thôi.” Nghe cô nói như vậy, Tả Dật trừng mắt nhìn cô một cái, Giang Giang lại cười đùa nháy mắt lại mấy cái: “Em nói mấy lời này anh không thích nghe, nhưng đó chẳng phải là sự thật sao? Mà quan trọng hơn, Ái Ái chính là hòn ngọc quý được Cố lão gia nâng niu trong lòng bàn tay, gia thế nhà anh mặc dù cũng tốt, nhưng so với Cố gia thì còn kém cả một đoạn dài, anh cảm thấy Cố gia gia sẽ đồng ý cho hai người qua lại sao? Hai nhà Lâm Cố kết thông gia mới là môn đăng hộ đối a!”

Giang Giang nói xong, đứng dậy đi đến bên người Tả Dật, đưa tay kéo cánh tay hắn: “Thế cho nên, nói gì đi nữa, anh và Cố Ái cũng không hợp với nhau, anh ngoan ngoãn mà tại vị ở vị trí bạn tốt đi! Bây giờ hôn lễ của Ái Ái sắp bắt đầu rồi, nếu hai ta vắng mặt, vị đại tiểu thư này về sau không biết chính chúng ta thế nào đâu!”

Bị Giang Giang lôi kéo, Tả Dật đành hậm hực đứng dậy...

Khách sạn Lai mạn độ giả, cách Lam Điều không quá 200 thước.

*1 thước = khoảng 0,33m

Trung tâm của khách sạn là một bãi cỏ xanh mướt, có thể nhìn rõ được màu sắc rực rỡ của hoa tươi kết thành một cánh cổng bằng hoa, tươi mát mà trang nhã. Rèm thưa và hoa tươi phối hợp cùng nền đỏ tạo thành một con đường trải dài đến nơi tổ chức hôn lễ, mộng ảo mà duy mỹ.

Vì đây là một khách sạn tiêu chuẩn thiết kế sáu sao, có bãi biển riêng, cho nên nơi này chính là nơi mà phần lớn những nhân vật nổi tiếng của thành phố S chọn để tổ chức hôn lễ.

Nắng vàng, biển rộng, bờ cát trắng, hàng dừa xanh, khiến tâm tình người ta thư thái.

Khi hai người tới nơi, nghi lễ kết hôn vừa lúc bắt đầu.

Nhạc khúc hôn lễ vừa cất lên, Cố Ái mặc một bộ váy cưới màu trắng, mỉm cười xinh đẹp mà khoác tay ông nội dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi đi đến bên Lâm Trình.

Cố Ái rất xinh đẹp, nay khoác lên mình bộ váy cưới này lại càng xinh đẹp hơn, Tả Dật chép miệng, thốt lên một câu: “Đẹp đến ngây người.” Giang Giang ở bên cạnh cũng tán thành, lại quay đầu sang nhìn Tả Dật đang nhìn không chớp mắt, không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Sao anh không nói Tiểu Trình gia đẹp trai đến ngây người kia. Nhìn xem, tây trang giấy da, anh tuấn ngời ngời, phong thái dịu dàng, không hổ là nam thần trong lòng đông đảo phụ nữ thành phố S chúng ta.”

“Háo sắc!” Tả Dật quăng cho cô một ánh mắt xem thường, tiếp tục nhìn Cố Ái không chớp mắt, lúc này, Cố Ái đã được ông nội mình đưa đến bên Lâm Trình. Nhìn Lâm Trình nắm tay Cố Ái, hai người đứng bên cạnh nhau, trai tài gái sắc thật xứng đôi, Tả Dật không thể không ngả mũ chịu thua mà dụi dụi cái mũi, thờ dãi: Đúng là một cặp khiến người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tị mà.

Đưa tay Cố Ái đặt vào tay Lâm Trình, Cố Từ Kỳ nói: “Ái Ái sau này giao cho con, con phải chăm sóc con bé thật tốt.” Cố gia gia nói xong, thanh âm bất giác trở nên nghẹn ngào.

Lại nói, Cố Ái là cháu gái duy nhất của Cố gia, chính là hòn ngọc quý mà Cố gia gia nâng niu trên tay.

Nếu không có chuyện nửa năm trước, ba ba của Cố Ái chính là Cố Du mất tích dưới vách núi cao khi đang đi trượt tuyết, khiến người ông nội là ông thương tâm đau lòng đến ngã bệnh nặng, rồi sau đó bác sĩ chẩn đoán bệnh của ông nhiều lần cũng chỉ kéo dài sinh mệnh được hai năm, nếu không vì vậy ông sẽ không vội vàng gả cháu gái bảo bối của mình đi sớm như vậy.

Ông chỉ còn sống được hai năm, trước khi chết, tâm nguyện duy nhất của ông đó là nhìn cháu gái bảo bối của mình lập gia đình, sinh một đứa bé thật đáng yêu, như thế, ông mới an tâm...

Hai nhà Lâm Cố mấy đời thân nhau, bên Lâm gia có hai người con trai, con trai cả là Lâm Chuẩn, con trai thứ là Lâm Trình.

Lâm Chính Phong vẫn luôn yêu cầu nghiêm khắc với con trai mình, cho nên hai người con trai của Lâm gia ở thành phố S đều là những nhân tài kiệt xuất, trên người không ham chung diện. Cố gia gia cũng chính là vừa lòng điểm này, cho nên mới hi vọng Cố Ái chọn cho mình một vị hôn phu vừa ý giữa hai anh em nhà họ Lâm.

Rồi sau đó, Cố Ái lựa chọn Lâm Trình.

Thấy hốc mắt Cố gia gia hồng hồng, Lâm Trình dịu dàng cầm tay Cố Ái: “Gia gia, người yên tâm, con sẽ quý trọng Ái Ái như chính sinh mệnh của mình.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người đứng cạnh nhau, trai tài gái sắc, thật là đẹp mắt.

Nhìn hai người, người chủ trì mỉm cười nói: “Chú rể anh tuấn của chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị một đoạn phim hôn lễ nhỏ để làm quà cho cô dâu xinh đẹp, bây giờ chúng ta hãy nhìn xem, hai người có những giây phút lãng mạn như thế nào đây.”

Màn ảnh bật lên, mọi người tròn mắt hốc mồm, cả hội trường ồ lên một tiếng.

Đoạn phim mà mọi người đang mong chờ trên màn ảnh kia, lại là một đôi nam nữ đang tán tỉnh nhau, người phụ nữ mặc đồ cực kì nóng bỏng, hai thứ này lộ trước ngực ngạo nghễ đứng thẳng lên, cả người giống như một con lười dán chặt lên người đàn ông, cử chỉ lại vô cùng khiêu khích, ngón tay thon dài xẹt qua môi của người đàn ông, đôi môi đỏ mọng lại kề sát vào bên tai người ta...

Người đàn ông trong đoạn phim đó, chính là Lâm Trình — chú rể ngày hôm nay, còn người phụ nữ, lại không phải là cô dâu Cố Ái!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gièm pha

Edit: Pingki

Cả hội trường bắt đầu vang lên tiếng bàn tán xì xào.

Nhìn lên đoạn phim đang chiếu, Cố lão gia tức giận đến mức toàn thân run rẩy, mẹ của Cố Ái là Diệp Mi Lâm vội vàng tiến lên đỡ lấy ông, nhẹ nhàng vuốt lưng cho ông: “Ba ba, xin ba bớt giận.”

Một người luôn luôn trấn định như Lâm Trình, làm chuyện gì cũng rất vững vàng, thế nhưng lúc này, khi nhìn thấy đoạn phim vừa được phát kia, cũng không tránh khỏi một tia bối rối... Chính là vì một màn diễn ra trong đoạn phim, và cả người phụ nữ xuất hiện trong đó, anh thật sự không nhớ chuyện đó đã xảy ra khi nào. Nhíu mày nhìn qua Cố Ái đang đứng bên cạnh mình, chỉ thấy trong mắt cô dâng lên một tia phẫn nộ, nhưng phẫn nộ đó cũng chỉ lóe lên trong giây lát, thay vào đó là một nụ cười thật sáng lạn.

“Mọi người bình tĩnh một chút.” Chỉ thấy Cố Ái đoạt lấy micro trong tay người dẫn chương trình, ung dung cười: “Cũng không biết là ai nghịch ngợm như vậy, cô ý làm trò phá rối trong hôn lễ của tôi, cư nhiên đánh tráo phim! Nói thật là, khi mới vừa nhìn đến đoạn phim này, tôi thật sự rất tức giận, nhưng sau đó tôi lại nghĩ thông suốt, cảm thấy chuyện này cũng không có gì, có người nào mà không có quá khứ? Cho nên, chỉ cần anh ấy sau khi kết hôn an phận không vượt quá giới hạn mới là điều quan trọng nhất!” Nói xong, còn quay sang mỉm cười thật tươi với Lâm Trình, “Anh yêu, anh làm được chứ?”

Lâm Trình gật đầu, cả hội trường dần yên tĩnh trở lại, người dẫn chương trình thấy vậy, vội vã nhận lấy micro, kế hoạch của buổi hôn lễ tiếp tục thực hiện.

Buổi hôn lễ cử hành được hơn phân nửa, Lâm Trình và cố ái bắt đầu đi từng bàn kính rượu.

Nhìn hai người phu xướng phụ tùy đi kính rượu, lại nhìn về mặt cười như không cười của Lâm Trình, trong lòng Tả Dật cảm tức không thôi, lại càng thấy bất an, mị lực Tiểu Trình Gia này đúng là lớn thật, có thể khiến Cố Ái mới gặp vài lần đã đồng ý kết hôn, đã thế lại còn khiến một người kiêu ngạo như Cố Ái phải nén giận mà đối diện với đoạn phim si nhục này. Quả thực, tình yêu đúng là TMD làm người ta điên rồ.

Cho nên đợi đến khi Lâm Trình và Cố Ái đi đến bàn bọn họ, Tả Dật nâng ly rượu lên, hai mắt nhìn Cố Ái, ngữ khí lên xuống thực quái dị: “Anh nói Ái Ái này, em quả là rộng lượng a.”

“Vẫn là câu nói kia, ai lại không có quá khứ?!”

Nhìn Cố Ái cười đến vui vẻ, Tả Dật hừ một tiếng, quay sang hung tợn nói với Lâm Trình: “Tôi nói cho anh biết, sau này anh dám làm chuyện có lỗi với Ái Ái, tôi TMD có liều mạng cũng phải tìm anh tính sổ!”

Tả Dật đã nói như vậy, nhưng Lâm Trình chỉ thản nhiên đáp: “Tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, cô ấy chính là sinh mệnh của tôi.” Ngữ khí dù lạnh nhạt, nhưng từ miệng anh nói ra, lại mang theo một loại kiên định đến không ngờ, Tả Dật ngây ngốc một chút, nói: “Anh nhớ lời mình nói đấy.” Rồi sau đó nâng ly rượu lên một hơi uống cạn sạch.

“Cô ấy là sinh mệnh của tôi.”

Nghe câu này, Cố Ái chỉ cảm thấy trái tim mình bất giác nảy lên một cái, ánh mắt khó hiểu nhìn anh ta một cái, sau đó tiếp tục mỉm cười kính rượu.

Hôn lễ của hai nhà Lâm Cố, nhất định tốn không ít giấy mực. Khách sạn Lai Mạn Độ Giả được hai nhà bao hết phòng cho khách đến dự ở lại, khách khứa không cần phải vội về, cho nên sau khi tiệc cưới kết thúc, bữa tiệc lãng mạn trên bãi biển lại bắt đầu.

Hôn lễ kéo dài đến tận mười một giờ khuya, khách khứa tham dự mới lục tục quay về phòng.

Mệt nhọc cả một ngày, lúc quay về phòng đặt trước, chuyện đầu tiên Cố Ái làm đó chính là đi thẳng vào phòng tắm, cô muốn tắm rửa một cái, giảm bớt

chút mệt nhọc cả ngày hôm nay phải chịu.

Lúc tắm xong, đang vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, đã thấy Lâm Trình đang ngồi trên sofa xem tạp chí tài chính kinh tế. Là người đàn ông trong mộng của hầu hết nữ giới ở thành phố S, diện mạo kia thì khỏi phải nói. Lúc này anh ta đang khoác trên mình bộ áo ngủ trắng tinh, hai chân thon dài thực tự nhiên mà bắt chéo gác lên mặt bàn, bộ dạng thực nhân nhả.

Nhìn vẻ ung dung của anh ta như người không có việc gì làm, Cố Ái nhếch môi cười, đi về phía trước, ‘bộp’ một tiếng đập tờ báo đưa tin chiều nay lên trên bàn.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Trình ngẩng đầu lên, mày nhíu lại, lạnh lùng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim Cố Ái bất giác run lên, nghe đồn bình thường khí chất của Lâm Trình cũng đã đến mức lạnh như băng, nhưng lúc này, vẻ lạnh lùng lại càng tăng thêm phần uy nghiêm làm người ta sợ hãi, làm người ta bất giác lúng túng.

Cố Ái từ trước đến nay vẫn luôn là người kiêu ngạo, cho nên, mặc dù bị anh ta làm cho sợ, có chút nhát gan, nhưng vẫn cố làm ra vẻ hờ hững không thèm để ý. Cười như không cười nhìn anh ta, gằn từng chữ một: “Lâm tiên sinh, anh có nghĩ mình nên lấy bản hợp đồng hôn nhân mà chúng ta đã ký kết lúc trước ra đọc qua một lần hay không?”

Lại nói, xem đoạn phim đầy vẻ khiêu khích ở hôn lễ hôm nay, sở dĩ Cố Ái biểu hiện vô cùng bình tĩnh, một bộ khoan dung rộng lượng như vậy, chẳng qua là bởi vì cuộc hôn nhân này của cô và Lâm Trình chỉ là hữu danh vô thực.

Cố Ái đã có người trong lòng, chính là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở thành phố S, Thẩm Luật Ngôn.

Chỉ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cho dù ba ngày hai bận Cố Ái mượn cớ thử quần áo để chạy đến phòng làm việc của hắn, làm đủ chuyện làm quen với hắn, thế nhưng hắn lại giả ngốc không hay biết gì.

Cố Ái thực sự rất thích hắn, cho nên mặc dù đối phương không biểu hiện gì, cô vẫn cố gắng hết sức chạy theo, ảo tưởng sẽ có ngày người trong mộng có cảm giác với mình. Nhưng ngày đó còn chưa kịp tới, mệnh lệnh của ông nội đã tới trước, ông bảo cô phải chọn ra một người trong hai anh em nhà họ Lâm để làm vị hôn phu tương lai của mình.

Phải biết rằng ông nội vẫn luôn sủng cô trong lòng bàn tay mình, từ nhỏ đến lớn, cô muốn có thứ gì, chỉ cần mở miệng, ông nhất định sẽ lấy về cho cô.

Nhớ năm cô mười tuổi, cô thấy trong lớp có một bạn học có một chú chó nhỏ rất đáng yêu, vì thế vừa về nhà đã làm nũng muốn có một con như vậy. Ngay ngày hôm sau, cô liền có được một chú chó giống y như đúc. Sau đó, cô mới biết được, chú chó kia là do ông nội sai người ép bức nhà bạn học kia để mua lại. Lại tỷ như, vào ngày sinh nhật mười hai tuổi của cô, cô đến cửa hàng mình thích xem quần áo, nhìn thấy một bộ quần áo rất xinh đẹp, vốn định mua về, nhưng nhân viên cửa hàng lại nói họ chỉ có duy nhất một bộ này, hơn nữa đã bị người khác đặt mua trước, cô chỉ về nhà than thở với bạn học qua điện thoại một câu, cũng không biết ông nội làm sao nghe được, buổi sáng ngày hôm sau, bộ quần áo cô thích được đặt ngay bên giường của cô. Từ sau hai sự kiện đó xảy ra, dù mình có thích cái gì, cô cũng không dám nói cho ông nội biết nữa.

Cho nên, với tính tình của ông nội, nếu cô nói cô thích Thẩm Luật Ngôn, rất có khả năng ông sẽ không nói hai lời mà sai người đến phòng làm việc của Thẩm Luật Ngôn bắt hắn đi, để hắn kết hôn với cô, hoặc cũng có thể là, một người luôn luôn coi trọng môn đăng hộ đối như ông nội sẽ cảm thấy Thẩm Luật Ngôn không leo cao được với gia đình cô mà đuổi hắn ra khỏi thành phố S, biến mất khỏi tầm mắt của cô. Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện cô thích Thẩm Luật Ngôn tuyệt đối không thể nói cho ông nội biết.

Ngay tại lúc cô đang buồn bực không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, Lâm Trình lại tìm đến cô, nói muốn cùng cô làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực. Cứ như vậy, cô có thể lấy lòng được ông nội, mà anh ta cũng lấy lòng được ba mình. Sau hai năm, ông nội qua đời, hai người bọn họ sẽ lập tức ly hôn.

Cố Ái suy nghĩ vài ngày, cảm thấy trước mắt thì đây chính là một biện pháp không thể tốt hơn, dù sao giữa hai người bọn họ trong sạch thuần khiết không dây dưa gì, về sau có thể dứt khoát rời đi, liền đồng ý. Rồi sau đó, hai người soạn thảo ra một bản hợp đồng hôn nhân, sau khi thống nhất với nhau, đi đăng ký, rồi tổ chức một buổi lễ kết hôn thật lớn. Bắt đầu cuộc sống hôn nhân giả của hai người.

Vốn dĩ tất cả mọi thứ đều rất hoàn mỹ, chỉ ngoại trừ một màn gièm pha tại buổi lễ mà thôi.

Chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, mới chỉ qua một buổi chiều mà thôi, những chuyện xảy ra trong hôn lễ đã lan truyền đến chóng mặt trên mạng Internet.

Trên diễn đàn, người ta bàn tán đủ kiểu về chuyện này, cười nhạo trào phúng là chủ yếu, nói gì mà cuộc hôn nhân không được hai người xem trọng, hôn nhân vì lợi ích của gia tộc, sẽ có hạnh phúc sao? Còn có người châm chọc đại tiểu thư của Cố gia vì lợi ích của gia đình mà cam chịu nhục nhã, rồi đủ loại khác. Chỉ có vài người tán thành với Cố Ái, người nào mà chẳng có quá khứ?

Kỳ thật, trên diễn đàn họ nói gì, cô cũng không quan tâm, người cô lo chính là ông nội của mình.

Cô đáp ứng cuộc hôn nhân giả này, chỉ là vì không muốn khiến ông nội phải lo lắng cho mình nữa, để ông được an tâm tĩnh dưỡng mới là điều quan trọng nhất, nhưng bây giờ Lâm Trình lại làm ra loại chuyện kia, thử hỏi ông nội sau này làm sao có thể yên tâm vì cô đây?

Cố Ái đang nghĩ ngợi, Lâm Trình lại đứng lên, trầm mặc lướt qua bên người cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Thấy Lâm Trình không nói một lời, Cố Ái càng nhịu mảy, tức giận nói: “Lâm Trình, anh muốn ra ngoài tìm hoa bắt bướm kiểu gì tôi cũng không quan tâm, có điều sau này có làm thì cũng nên kín đáo một chút, tôi không hy vọng loại chuyện này phát sinh lần nào nữa.”

“Uhm”. Cao quý lãnh diễm tích tụ như kim chỉ phun ra một chữ “Uhm”, sau đó đóng cánh cửa phòng tắm lại.

Khi Lâm Trình tắm rửa xong đi ra, Cố Ái cư nhiên còn chưa chịu đi ngủ, lúc này, cô đang làm tổ trên sofa, ôm gối ôm ngồi xem TV, cô mặc một chiếc áo ngủ hình hoạt hình, tóc xõa rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa trên gối, trông thực ngốc nghếch nhưng lại rất an tĩnh.

Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã 12 giờ đêm, Lâm Trình bất đắc dĩ lắc đầu, đôi chân thon dài bước đến bên cạnh cô, cầm lấy điều khiển trên bàn trà, bấm nút tắt TV.

“Đi ngủ đi.”

Đối với loại hành động tự tiện tắt TV mà không chịu hỏi ý kiến ai của Lâm Trình, Cố Ái vô cùng không hài lòng, nhưng lúc này cô cũng lười cãi nhau với anh ta, hoặc là nói, cô lười nói chuyện với anh ta, mắt cũng không thèm nâng lên, nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, phần nộ đứng dậy, đi tới tủ lạnh, mở cửa lấy ra một hộp sữa.

Cô trước khi đi ngủ có thói quen uống sữa, như vậy rất có lợi cho giấc ngủ. Lấy sữa xong, đóng cửa tủ lạnh, vừa mới xoay người định quay về phòng ngủ, hộp sữa trong tay lại bị Lâm Trình đoạt mất.

Anh ta đang đứng ngay trước mặt cô.

Bởi vì anh ta cao hơn cô rất nhiều, cho nên Cố Ái đành phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt anh ta.

Khí chất của anh ta vốn đã thuộc loại cao cao tại thượng làm người ta cảm thấy bức bách, lúc này ngẩng đầu lên nhìn anh ta, loại khí chất này lại càng mạnh mẽ hơn. Cố Ái cực kỳ không thích loại cảm giác này, liền quăng cho anh ta một cái nhìn xem thường, phiền chán nhịu mảy, không vui nói: “Lâm Trình, anh đừng quá đáng.”

Lâm Trình không nói gì, sắc mặt không hề thay đổi cầm hộp sữa bỏ lại vào trong tủ lạnh, sau khi đóng cửa xong, xoay người nói: “Cố tiểu thư, kính nhờ cô về sau nếu có “đến ngày”, thì làm ơn đem đồ cô dùng rồi bỏ vào trong sọt rác. Hơn nữa chút việc còn con con đó không làm được thì chỉ ít, cô cũng phải biết yêu lấy bản thân mình chứ, “đến ngày” còn muốn uống sữa lạnh, cô chắc mình sẽ không có việc gì sao?”

Lâm Trình đáp lời, Cố Ái đương nhiên không thể ngờ được anh ta lại nói vậy, nhất thời có chút á khẩu không trả lời được, sau một hồi kinh ngạc, cô chỉ biết xấu hổ “ừ” một tiếng, rồi sau đó đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Nhìn về bối rối của Cố Ái đi vào phòng ngủ, khóe miệng Lâm Trình hơi hơi giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Yêu thâm

Edit: Pingki Kết hôn cũng một thật.

Cố Ái đi vào phòng ngủ, ngáp dài một cái, duỗi thẳng thắt lưng, hai tay dang rộng ra, liền bỏ nhào lên chiếc giường êm ái. Trong đầu gạt hết những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, tự bản thân cho mình điểm tuyệt đối vì những gì đã biểu hiện. Sau khi cho điểm xong, cảm thấy thực mệt mỏi, khóe miệng hơi hơi cong lên, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Mới vừa mơ màng được một lúc, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bị đánh thức giữa chừng, Cố Ái cực kỳ khó chịu, mặt nhăn nhịu, mang theo chút tâm tình bức bối nhảy xuống giường, hai mắt nhắm nhèm buồn ngủ chạy ra mở cửa, lại nhìn thấy Lâm Trình đang đứng ngay trước cửa, trên tay anh ta cầm một ly sữa nóng.

“Cho em.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, ngữ điệu lạnh lùng cùng với vẻ mặt không cảm xúc, vừa nói chuyện vừa đưa ly sữa tới cho cô.

Nhìn ly sữa anh ta đã hâm nóng, Cố Ái ngăn người ra, không biết là thụ sủng nhược kinh hay là vì hành động của anh ta mà không thể tin được, cô giống như mới bị làm cho bừng tỉnh, cảm xúc khó chịu vì bị đánh thức lúc này trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết. Tay bắt giắc đưa ra, nghi hoặc nhìn anh ta, vài giây sau mới có phản ứng lại mà ngoan ngoãn nhận ly sữa, khách khí khẽ mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Anh ta có lẽ vừa mới tắm xong, trên người phảng phất mùi hương rất dễ chịu.

Cố Ái cầm ly sữa, trên ly còn lưu lại mùi hương từ những ngón tay Lâm Trình, cùng với mùi sữa, chậm rãi thấm vào lòng người.

Thấy cô khách khí lại ôn hòa như vậy, nét mặt Lâm Trình vẫn không chút thay đổi khẽ gật đầu: “Chỉ là tiện tay mà thôi, trước khi đi ngủ tôi cũng có thói quen uống sữa.”

Nghe anh ta nói như vậy, Cố Ái khẽ cười: “Có thói quen giống nhau thật là tốt.”

Anh giống như còn muốn nói thêm điều gì, bạc môi vừa hé mở, nhưng rồi lại thôi, sau một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: “Chuyện xảy ra tại buổi hôn lễ hôm nay, là lỗi của tôi. Loại chuyện này, về sau sẽ không tái diễn nữa.”

Khi anh nói với cô chuyện này, hai mắt anh nhìn cô chăm chú, vì phép lịch sự, Cố Ái ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt của anh ta rất đẹp cũng rất sâu, có điều, nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện trong ánh mắt đó tràn ngập bi thương, cô đơn cùng hiu quạnh. Lại có chút thần thái bất khuất. Không biết có phải là do mắt mình có vấn đề hay không, khi nhìn vào mắt anh ta, cô cảm giác hình như anh ta có một tia bối rối.

Lúc Cố Ái còn đang nhủ mày nghi hoặc, Lâm Trình đã nói xong, không đợi cô có phản ứng gì, liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh ta, Cố Ái như có mảy may: Sau lưng người đàn ông này, nhất định có chuyện gì đó. Bởi vì trong ánh mắt anh ta cất giấu rất nhiều điều, vô cùng thần bí.

Nhìn ly sữa, Cố Ái nhấp một ngụm nhỏ, mảy may như có mảy may, độ ấm rất vừa...

————greenhousenovels.com————

Lúc này đã là một giờ sáng, thế nhưng Lâm Trình lại không có chút cảm giác buồn ngủ nào, nhớ tới khoảnh khắc vừa rồi cùng cô đối diện kia, trái tim anh liền đập loạn lên hồi.

Sau khi ngồi trong phòng khách hút mấy điếu thuốc, Lâm Trình đứng dậy khoác thêm áo ra khỏi phòng, đi đến bên hồ nước.

Dường như từ năm anh 18 tuổi đã bắt đầu, mỗi khi lòng không yên tĩnh anh rất thích đến nơi nào có nhiều nước ngồi một chút. Nhìn nước, anh cảm giác tâm tình thả lỏng hơn rất nhiều.

Ban đêm gió nhẹ thổi, cảm giác thực thư thái.

Có tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, ngoảnh đầu nhìn một cái, là Ninh Phi.

Ninh Phi là trợ thủ đắc lực nhất của anh, đã đi theo anh năm năm nay.

Tuy rằng tuổi Ninh Phi mới chỉ hai mươi lăm, thế nhưng kinh nghiệm và sự thuần thục tuyệt đối không ít.

“Sao cô vẫn còn chưa nghỉ ngơi?”

Giọng điệu của anh trầm thấp mà lạnh như băng, nhưng không biết vì điều gì, tuy rằng rất lạnh, nhưng lại làm cho người ta cảm giác rất an tâm. Nghe Lâm Trình hỏi như vậy, Ninh Phi cười cười: “Giống như ngài, không ngủ được.” Nói xong, cô đi tới, đứng ngay bên người anh.

Nghiêng đầu nhìn sườn mặt của anh, tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng, có điều lại để lộ ra chút mệt mỏi ưu thương, không hiểu sao, Ninh Phi có chút đau lòng, ngân người nhìn anh một hồi thật lâu, mãi tới khi Lâm Trình quay mặt sang trừng mắt cô một cái, cô mới cuống quýt thu hồi ánh mắt.

Lâm Trình từng nói, nếu muốn ở lại bên người anh lâu dài, tốt nhất đừng nên động tâm với anh.

Sau khi thu ánh mắt về, Ninh Phi điềm nhiên như chưa làm gì hết mà nói: “Sau này có thể cùng cô ấy sớm chiều bên nhau, cho nên trong lòng thực vui vẻ. Nhưng lại sợ hãi càng tới gần cô ấy bản thân sẽ càng yêu đến mức không kiềm chế được, cuối cùng chính là khiến bản thân càng đau khổ hơn. Cho nên mới phiền muộn mà không ngủ được, đúng không?”

Đi theo bên người anh năm năm, Ninh Phi tự cho là mình có thể hiểu hết tất cả những gì anh đang suy nghĩ.

Anh được mọi người tôn xưng là “Tiểu Trình gia”, danh tiếng ở thành phố S này không ai là không biết đến, trầm mặc ít lời, nói năng thận trọng, những người từng tiếp xúc với anh đều nói rằng anh là một nhân vật lợi hại, lạnh lùng mà tàn nhẫn. Có người nói rằng, chỉ cần anh nhắm trúng mục tiêu, hay thứ gì anh vừa ý, đều trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

Trong mắt người ngoài, anh là một người mạnh mẽ, mạnh đến mức không gì là không làm được, nhưng chỉ có Ninh Phi biết, người đàn ông mạnh mẽ này có một nhược điểm trí mạng —— nhược điểm đó chính là Cố Ái.

Một khi đã xác định quan hệ với Cố Ái, chỉ cần nhắc đến tên Cố Ái một chút thôi, mấy dây thần kinh ngày nào cũng căng cứng kia của anh sẽ nhu hòa đi lập tức. Đơn giản là vì anh thích Cố Ái, tới tận bây giờ đã yêu thầm cô ấy bảy năm.

Một người đàn ông thế nhưng lại yêu thầm một cô gái đến bảy năm, đó là khái niệm gì?!

Hơn nữa, ở trong lòng Ninh Phi, anh lại là một người vĩ đại vô cùng.

Anh biết hương nước hoa mà Cố Ái thích nhất, biết loại hàng mà cô ấy yêu nhất, biết cả thói quen ăn uống của cô ấy, sở thích, cũng biết cả ngôi sao mà cô ấy hâm mộ nhất, đĩa CD thích nghe nhất...

Đi theo Lâm Trình lâu như vậy, nếu bỗng một ngày phát hiện Lâm Trình cảm thấy hứng thú với chuyện gì, không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán được nhất định là Cố Ái thích làm chuyện đó. Chỉ cần cô ấy thích, anh đều làm qua. Tựa như trước đó vài ngày, Lâm Trình không biết làm thế nào biết được Cố Ái trước khi đi ngủ thường uống sữa, rồi sau đó anh cứ nhiên trước khi đi ngủ cũng sẽ uống một ly. Ninh Phi nghĩ, đây chính là cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi chẳng? Khi yêu một người, sẽ muốn bắt chước làm theo thói quen của người đó, thậm chí những sở thích, động tác, cuối cùng bất tri bất giác đem những thói quen của người kia biến thành thói quen của chính mình.

Có đôi khi, Ninh Phi thật sự không thể không khâm phục Lâm Trình, suốt thời gian qua, cô chưa bao giờ nhìn thấy bên cạnh anh xuất hiện bất kì bóng dáng của một người phụ nữ nào. Phải biết rằng, với danh tiếng của Tiểu Trình gia, chắc hẳn phải có đến hàng tá lớn phụ nữ muốn bò lên giường của anh, huống chi, Tiểu Trình gia năm nay mới chỉ hai mươi tám tuổi, tuổi trẻ lại anh tuấn. Nhưng phụ nữ dù có xinh đẹp đến cỡ nào, cũng chẳng bao giờ anh thêm bỏ chút thời gian liếc mắt lấy một cái.

Mỗi ngày anh đều vui đầu vào công việc, tựa như không cho phép mình dư ra chút thời gian nhàn hạ nào, tình lực anh dồi dào đến mức khiến Ninh Phi có cảm giác anh như một cỗ máy cứng nhắc làm việc không ngừng nghỉ. Cho dù anh ngẫu nhiên ngồi yên đến gần người, thì cũng chính là gần người nhìn ảnh chụp của Cố Ái trên tạp chí. Cố Ái là một tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng ở thành phố S, thường xuyên được mời đến những cuộc xã giao, thế nên tin tức của cô cũng thường xuất hiện trên báo chí, cô ấy so với những minh tinh còn nổi tiếng hơn nhiều.

Tình yêu thâm kín của Lâm Trình dành cho Cố Ái khiến Ninh Phi cảm thấy thực hâm mộ lại ghen tị, có lúc cũng thực nghi hoặc, nghi hoặc anh vì sao lại thích Cố Ái đến như thế.

Một ngày nọ, cô cố lấy hết dũng khí ra hỏi anh, anh chỉ trả lời: “Hoa hướng dương đương nhiên sẽ luôn hướng về mặt trời.”

Ninh Phi chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: “Tại sao mặt trời kia nhất định cứ phải là Cố Ái?”

Ngày đó, hần lạnh lùng nhìn cô, lạnh lùng nói: “Chẳng tại sao cả, nhưng cô gái khiến tôi động tâm, tôi sẽ không ép cô ấy phải ở bên mình.”

Ngày đó, nghe hần nói như vậy Ninh Phi chỉ khẽ cười: “Tiểu Trình gia, ngài suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, không hề có ý nghĩ không an phận.”

————Greenhousenovels.com————

Trong lúc Ninh Phi còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, lại nghe Lâm Trình nói: “Đi điều tra một chút xem người phụ nữ trong đoạn phim hôm nay là ai, tại sao tôi không có chút ấn tượng gì về chuyện này vậy?”

“Không cần điều tra, ngài không nhớ nhưng tôi có.” Ninh Phi mỉm cười nhẹ nhàng, vén những lọn tóc dài ra sau tai ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh hồ: “Cuối tuần trước, ở câu lạc bộ đêm ‘Mị sắt’, sau khi ngài đi ra từ toilet, liền nói muốn đi tắm rửa, còn bảo tôi lập tức đi mua cho ngài một bộ quần áo mới, ngài quên rồi sao?” Nhìn bộ dạng nghi hoặc của anh, Ninh Phi lắc đầu cười cười: “Đúng là quý nhân hay quên.”

Kỳ thật, không có chút ấn tượng nào cũng là bình thường, Lâm Trình bận rộn như vậy, chút việc cón con này, anh không có thời gian để tâm.

Lại nói, tối thứ bảy ngày đó, Lâm Trình hẹn một vị khách hàng ở câu lạc bộ đêm Mị Sắt bàn chuyện làm ăn, sau khi bàn bạc ổn thỏa, Lâm Trình đứng dậy đi toilet. Khi anh giải quyết xong, chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên có một người phụ nữ lạ mặt đi vào chặn giữa đường đi, sau đó người phụ nữ kia nhào vào lòng anh, đẩy anh quay ngược vào trong toilet một lần nữa.

Vào buồng vệ sinh nam rồi, người phụ nữ kia thành thực đóng cửa lại, rồi sau đó quỳn rũ tựa như một con rắn quấn lấy người anh.

“Anh đẹp trai, ở trong này làm một lần thế nào? Nơi đó của em khó chịu quá...” Thanh âm người phụ nữ thực nũng nịu, hai mắt khép hờ nhìn anh, cặp đùi lại như vô tình mà cố ý cọ qua lại, làm đủ trò là loi trêu chọc Lâm Trình.

Ngày đó, nhìn người phụ nữ ngã vào người mình, Lâm Trình chán ghét cau mày, một phen đẩy cô ta ra, sau đó đi đến bên bồn rửa tay vịn nước rửa sạch tay mình: “Tôi có bệnh thích sạch sẽ.”

Sau khi rửa xong, Lâm Trình liền xoay người rồi đi, quay lại phòng bao, liền nói muốn đi tắm ngay, còn cởi quần áo ngay lúc đó, ra lệnh cho cô đem toàn bộ vứt đi, rồi mua cho anh đồ mới.

Nghe Ninh Phi nói, Lâm Trình dần dần có chút ấn tượng, khóe miệng trào phúng nhếch lên, lạnh lùng cười: “Hình ảnh ngày đó cứ nhiên bị ghi lại, còn đem chiếu ở hôn lễ của tôi, xem ra có người có ý muốn tôi bề mặt. Đáng tiếc lại phải để hần thất vọng rồi.”

Nhìn xuống đồng hồ, giờ đã gần hai giờ sáng.

“Quay về nghỉ ngơi đi.” Lâm Trình nói xong, lập tức xoay người, nhanh chóng rời đi.

Ninh Phi từ ghế băng đứng lên, nhìn theo bóng lưng của anh, nói: “Ngày mai ngài đến nhà tôi mang Quai Quai về nhà mới của ngài và Cố tiểu thư đi thôi.”

“Uhm.”

Lâm Trình gật đầu, rồi sau đó dần dần biến mất trong màn đêm.

Quai Quai là một con chó thuộc giống Samoyed có bộ lông trắng như tuyết.

Kỳ thật Lâm Trình cũng không thích nuôi chó lắm, sở dĩ anh mua chú chó Samoyed kia, cũng chính là vì ngày nào đó ngẫu nhiên đi qua cửa hàng thú cưng, nhìn thấy Cố Ái đang đùa giỡn với chú chó này.

Bà chủ thấy Cố Ái trông có vẻ rất thích chú chó này, vì thế liền nói: “Tiểu thư, cô thích nó như vậy, sao không mua về nhà nuôi?”

“Cháu rất muốn nuôi em ấy, nhưng mà mẹ cháu bị bệnh suyễn, dị ứng với lông chó, cho nên trong nhà không thể nuôi.” Cố Ái nói xong, đứng lên, vẫy tay chào tạm biệt con chó, rồi sau đó nhún nhún vai với bà chủ: “Thôi cháu phải về đây, càng nhìn lại càng muốn đem về, haiz.”

Cố Ái chân trước mới vừa đi, ngay phía sau Lâm Trình liền đi vào cửa hàng, dứt khoát nói với bà chủ, anh muốn mua con chó này.

Công việc Lâm Trình luôn bận rộn, chỉ sợ không chăm sóc cho con chó được tốt, liền mang nó sang để ở nhà Ninh Phi, thỉnh thoảng anh lại qua đó thăm nó.

Anh đặt cho con chó một cái tên là “Quai Quai”, Ninh Phi nghĩ, sở dĩ gọi Quai Quai, là bởi vì Quai đọc gần giống như Cố Ái chẳng?!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Yêu thâm (2)

Ads Edit: Pingki

Buổi sáng, Lâm Trình rời giường, làm vệ sinh cá nhân xong rồi đi ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy Cố Ái một thân chỉnh tề đang ngồi trong phòng ăn. Lúc này, cả người cô đang đắm chìm trong ánh mặt trời mà dùng bữa sáng, trên bàn ăn bày một ly nước chanh, một ly sữa, hai lát bánh mì nướng phết bơ, còn có một đĩa trứng ốp la trắng trắng vàng vàng.

Ngay phía đối diện bên kia bàn cũng có một bữa sáng y chang như vậy, có lẽ phần này là dành cho anh.

Tự giác đi đến bàn ăn, Cố Ái hẳn là nghe thấy tiếng bước chân, liền ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, rồi sau đó cười ngọt ngào, nhẹ nhàng nói một câu “Chào buổi sáng”.

Nghe câu chào êm ái kia của Cố Ái, khóe miệng Lâm Trình hơi hơi cong lên, nhưng ý cười chỉ xuất hiện trong giây lát liền biến mất.

Đợi cho Lâm Trình ngồi xuống, Cố Ái liếc mắt qua bữa sáng của anh một cái, nhún vai: “Không biết anh thích ăn món gì, cho nên tôi chuẩn bị theo thói quen của tôi vậy.”

“Tôi không kén ăn.” Giọng điệu vẫn lạnh nhạt như trước, Lâm Trình nói xong, cầm lấy một lát bánh mì nướng bắt đầu ăn. Thích cô lâu như vậy, đương nhiên anh cũng đã có vô số lần tưởng tượng đến cảnh được ngồi đối diện cùng cô ăn cơm, mà lúc này, những điều trong tưởng tượng cuối cùng cũng biến thành sự thật.

Hai người im lặng dùng bữa sáng của mình, đột nhiên có tiếng chuông di động không ngừng vang lên.

Nghe thấy nhạc chuông quen thuộc, Lâm Trình theo bản năng nhìn vào di động của mình, không có gì hết. Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Cố Ái thân nhiên đưa điện thoại lên nghe.

Cô và anh ấy vậy mà lại dùng một nhạc chuông điện thoại giống nhau, Lâm Trình bật cười, bọn họ có thể xem đây là thần giao cách cảm không nhỉ?

Lại nói, cô dùng nhạc gì cài chuông, trước kia anh quả thật không hề biết.

Cố Ái bắt máy, vừa mới đưa di động lên bên tai, liền nghe thấy một tiếng cười khẽ thích thú truyền sang: “Bạn thân mến, tâm hồn vui vẻ.”

“Oh, cảm ơn cậu.”

“Bạn yêu à, nghe nói hôm nay là sinh nhật người yêu trong mộng Thẩm Luật Ngôn của cậu phải không, người phụ nữ có chồng như cậu có muốn tham gia không đây?”

Nghe cô bạn hỏi như vậy, Cố Ái quàng đáp trả lại một tiếng hừ khinh bỉ: “Cái gì mà phụ nữ có chồng, mình chỉ là ‘thiếu nữ’ vừa mới có chồng thôi nha!” Thở dài, rầu rĩ không vui nói: “Hôm nay là thứ bảy, buổi tối mình có tiết mục. Aiz, cậu không biết đó thôi, suốt mấy ngày nay mình cứ phân vân mãi không biết có nên xin phép đi chúc mừng sinh nhật Thẩm Luật Ngôn không đây.” Nhướn mày, lại tiếp tục lưỡng lự: “Nhưng cậu cũng biết là mình rất thích làm tiết mục, hơn nữa thỉnh giả của mình đang nóng lòng chờ mình lắm đó, một khi đã xin phép, cuối tuần này họ không được nghe mình nói chuyện, nhất định sẽ thất vọng không ít đâu.”

Không phải Cố Ái tự phóng đại, mà là tiết mục “Tình trí nữ nhân tâm” của cô quả thực rất hot, rất được yêu thích. Điều tra mới nhất cho thấy, tiết mục của cô có tỉ lệ đón nghe đã vượt qua 23%, lập kỉ lục chương trình radio được nghe nhiều nhất trong tất cả các chương trình của nhà đài.

Trong lúc đang nói chuyện điện thoại, Cố Ái tùy ý cầm lấy ống hút khuấy ly nước chanh, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà người ta không thể vừa làm cá lại vừa làm tay gấu, một bên là người đàn ông mình thâm mến, một bên lại là tiết mục mình thích, rốt cuộc là nên chọn bên nào, nên bỏ bên nào khiến đầu mình sắp nổ tung rồi.”

*không thể vừa làm cá lại vừa làm tay gấu: Ý là chỉ được chọn 1 trong 2

Cố Ái nói xong, trong lúc vô tình liếc mắt sang nhìn Lâm Trình một cái, liền nhìn thấy Lâm Trình đang trừng mắt nhìn cô, sắc mặt đen thui, biểu tình rõ ràng đang vô cùng không vui. Cố Ái nhíu mày, trong tích tắc bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, đành nhìn anh cười trừ, rồi sau đó nói nhanh với người trong điện thoại: “Mình cúp trước” liền cúp máy.

Đề điện thoại xuống, Cố Ái lại nhìn Lâm Trình, đành hạ giọng giải thích: “Lâm tiên sinh, trên bản hiệp nghị thỏa thuận giữa chúng ta có một điểm, vì để an toàn... không ai được mang bí mật về cuộc hôn nhân giả này tiết lộ cho người thứ ba biết. Điều này tôi vẫn nhớ rất rõ ràng.” Nói xong lại cười lấy lòng: “Nhưng mà, người vừa nói chuyện qua điện thoại với tôi chính là một người bạn rất rất thân thiết của tôi, cô ấy bây giờ đang ở Thụy Sĩ, hơn nữa tạm thời sẽ không về thành phố S này, cho nên, cô ấy vẫn trong phạm vi an toàn. Tôi nghĩ nếu tôi có kể tất cả mọi chuyện cho cô ấy nghe, có lẽ cũng không có vấn đề gì.”

Người cô vừa nói chuyện cùng chính là Sally, Sally là bạn học Cố Ái quen ở nước ngoài khi đang học MBA, lúc đó Cố Ái mới xuất ngoại được một thời gian, cuộc sống vẫn còn chưa quen, hơn nữa ba ba cô nói cô nên tự lập để rèn luyện bản thân, cho nên chỉ chu cấp cho cô học phí mà thôi, còn sinh hoạt phí lĩnh tình thì để cô tự xoay sở. Ở nước ngoài bơ vơ không ai nương tựa, cô nhất thời lâm vào cảnh khó khăn, may mà quen được với Sally, cô ấy đã giúp đỡ cô rất nhiều. Hoạn nạn gặp chân tình, dần dần, cô và Sally trở thành bạn thân thiết của nhau. Lại nói, Sally sau khi tốt nghiệp được một công ty ở Thụy Sĩ phỏng vấn, lúc được tuyển dụng cô ấy liền sang Thụy Sĩ để phát triển sự nghiệp. Tuy rằng hai người cách nhau xa xôi, nhưng bạn tốt chính là bạn tốt, hai người thỉnh thoảng lại gọi điện cho nhau tâm sự, kể cho nhau những chuyện trong lòng.

“Uhm” Lâm Trình gật đầu: “Cố tiểu thư có chừng mực là tốt rồi.” Nói xong, từ trên ghế đứng dậy, muốn rời khỏi bàn ăn.

Bởi vì, anh không muốn nghe cô nhắc đến người đàn ông khác, lại càng không muốn nghe cô nói cô muốn tham gia tiệc sinh nhật của hắn ta.

Lâm Trình vừa đứng dậy, liền nghe được giọng điệu không thể tin nổi của Cố Ái: “Anh no rồi sao? Không phải chứ. Anh đúng là ăn ít com thật, xem ra sau này tôi phải nuôi anh thật tốt mới được.” Phải biết rằng anh ta mới chỉ ăn một lát bánh mì nướng phết bơ thôi, còn những thứ còn lại, anh ta không đụng vào lấy một chút.

Nuôi anh thật tốt? Nghe Cố Ái nói như vậy, Lâm Trình chỉ cảm thấy tim mình đập gia tốc, nhất thời có chút bối rối.

Anh dứt tay vào túi quần rồi đi nhanh vào phòng ngủ của mình, chuẩn bị đồ tây trang mặc vào, nhưng đi chưa được mấy bước, bỗng nghe tiếng Cố Ái gọi lại: “Anh chờ chút đã.”

Anh ngoan ngoãn dừng lại, ngay lập tức, Cố Ái đứng dậy đi đến bên cạnh anh, trong tay cô lại cầm hai miếng băng dán cá nhân.

Cô quơ quơ miếng dán trong tay, nhìn anh nở một nụ cười sáng lạn mà đào dạt: “Lâm tiên sinh, mong anh phối hợp với tôi một chút.”

Lâm Trình nhíu mày: “Em muốn làm gì?”

“Tôi nghĩ đem thứ này dán vào cổ anh, để cho mọi người nhìn vào sẽ nghĩ rằng đây chính là bằng chứng đem tân hôn của chúng ta.” Cố Ái nói xong, lại tới gần anh thêm một chút.

Bởi vì anh cao hơn cô rất nhiều, hơn nữa cô lúc này lại chỉ đi dép trong nhà không có đế, cho nên cô phải kiễng mũi chân lên mới với được đến cổ Lâm Trình. Một mùi hương nước hoa rất dễ chịu xen lẫn với mùi cơ thể phảng phất từ người của cô bay vào mũi anh, khiến anh ý loạn tình mê, vô ý nhìn vào bên trong người cô gái đang đứng sát vào mình, Lâm Trình đột nhiên có một loại xúc động, muốn đem cô ôm thật chặt vào lòng mình rồi hung hăng hôn lên môi cô.

Có điều, nếu mà mang thứ này vào cổ đi ra ngoài, không biết làm người ta cười cho tới mức nào đâu, vì thế Lâm Trình cuống quýt lui ra phía sau mấy bước: “Không cần!”

Nghe anh nói không cần, Cố Ái bất đắc dĩ thở dài, buông tay xuống: “Tôi biết anh sẽ cảm thấy dán thứ này vào cổ để người ta thấy sẽ rất khó coi, nhưng mà anh không dán không được. Anh hẳn phải biết, ông nội của tôi và ba ba anh đều là hai lão hồ ly, hơn nữa còn không phải hồ ly bình thường. Lúc chúng ta chưa kết hôn đã không có mấy thời gian ‘thân mật’, trong buổi hôn lễ ngày hôm qua xuất hiện đoạn phim kia mà tôi lại bình tĩnh như vậy, tôi nghĩ, ông nội của tôi nhất định sẽ hoài nghi quan hệ thật sự giữa chúng ta, về phần ba ba anh có lẽ cũng đã nhìn ra sơ hở, cho nên, hai ta phải diễn cho tròn vai thôi.”

Lâm Trình nhủ mi, những lời này của cô quả thật không phải không có lý.

Thấy Lâm Trình trầm tư, Cố Ái nhường mảy, chu miệng nói dối: “Lâm ca ca, không phải tôi cố ý bắt anh mất thể diện với người ngoài, mà là thứ này nhất định phải dán trên cổ anh. Anh nghĩ xem, nếu đem cái này dán lên cổ tôi, liền chứng minh tôi hôm qua là anh cắn tôi đến bị thương. Anh nên biết, lát nữa chúng ta ra ngoài, chắc chắn sẽ có rất nhiều khách đến, để ông nội tôi và ba ba anh thấy được, nhất định sẽ oán trách trong lòng rằng anh không biết kiềm chế phóng túng của mình. Mà để nó trên cổ anh, tuy rằng người mất mặt là anh, nhưng người bị mất hình tượng sẽ là tôi, có điều, tôi chỉ là một cô gái, tùy hứng một chút, kiêu căng một chút, đùa giỡn quá trớn một chút có lẽ sẽ không ai để bụng.”

Cô là đang suy nghĩ cho anh, hơn nữa, vừa rồi hình như cô gọi anh là Lâm ca ca, một tiếng Lâm ca ca kia cũng thực êm tai. Nghĩ vậy, Lâm Trình bất giác nở nụ cười.

Nhìn thấy khoe miệng anh cong lên phảng phất ý cười, Cố Ái đang hằng hái giải thích bị làm cho ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh, rồi sau đó ngây ngốc nói: “Anh cười lên trông rất đẹp, sao lại thích làm mặt lạnh tới ngày vậy.”

Lâm Trình không nói gì, nụ cười trên môi từ từ biến mất.

Có câu không ưa mềm thì phải làm cứng thôi. Thấy anh ta chẳng biết tại sao lại mỉm cười, lại không thèm nhắc tới rốt cuộc có chịu phối hợp với cô hay không, Cố Ái có chút không kiên nhẫn nhíu mày: “Lâm Trình, rốt cuộc anh dán hay không dán?”

“Em dán cho tôi kín đáo một chút, chỉ cần lộ ra chút viền miếng băng là được rồi, không cần để lộ toàn bộ ra ngoài.” Lâm Trình nói xong liền đến bên sofa ngồi xuống, ngồi thế này cô ấy sẽ không phải kiêng chân lên nữa.

Thấy anh đồng ý, Cố Ái vui vẻ cười: “Anh yên tâm đi, bốn tiểu thư sẽ dán thật đẹp cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Yêu thâm [3]

Edit: Pingki

Sáng sớm tia nắng mặt trời yếu ớt xuyên qua khung kính cửa sổ vọt vào trong nhà, ấm áp mà tươi đẹp.

Trong phòng khách, Lâm Trình ngồi ngay ngắn trên sofa, lưng thẳng tắp, Cố Ái ngồi ngay bên cạnh anh, hai chân nửa quỳ trên sofa, môi khẽ mím chặt, đang hết sức tập trung xoa bóp chân ở cổ anh, thỉnh thoảng, cô lại tiện tay kéo cổ áo bên trong của anh. Anh có thể cảm nhận rõ rệt được đầu ngón tay của cô lơ đãng chạm vào da thịt anh, đầu ngón tay của cô thực ấm áp, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.

“Có lẽ, dán ở đây trong có vẻ giống hơn.” Cô lăm bầm lâu lâu, Lâm Trình đưa mắt liếc sang cô một cái, ngón tay cô đang gõ nhẹ từng nhịp lên môi mình, bộ dạng trông thật ngốc nghếch, ngốc đến mức khiến anh không muốn dời mắt, cứ như vậy mà nhìn cô. Lâm Trình bỗng cảm thấy vui mừng dạt dào, trong lòng đang cười thực vui vẻ, nhưng khoe miệng chỉ hơi nhếch lên. Có điều, anh vừa mới cười lên thôi, đột nhiên trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Cố Ái đang nhìn anh chăm chăm.

Đối diện với ánh mắt của cô, Lâm Trình chỉ cảm thấy trái tim mình đập loạn nhịp không ngừng, có chút bối rối nhanh chóng dời ánh mắt đi, ra vẻ trấn tĩnh háng hống hòng mấy cái: “Cô tiểu thư có thể làm nhanh nhanh chút hay không?”

“Xong ngay đây.” Giọng điệu Cố Ái thực vui vẻ, nghĩ đến nên dán thế nào trông cho giống thật nhất, chỉ thấy cô cầm lấy miếng dán trên bàn lên, nhẹ nhàng xé mở, hai ba động tác đã dán chuẩn xác, sau khi làm xong, vỗ vỗ tay, vẻ mặt thoải mái cùng hài lòng: “Lâm tiên sinh, tôi tin rằng, chỉ cần anh nhìn thấy kiệt tác của tôi, chắc chắn anh cũng sẽ rất vừa lòng cho xem.” Nói xong, cô nhanh nhẹn rời ghế sofa, túm lấy cánh tay anh kéo đi: “Theo tôi đến soi gương nhìn xem.” Cô cư nhiên kéo tay anh, Lâm Trình cảm thấy động tác này thân thiết vô cùng, trong lòng lại vui như nở hoa, nhưng ngoài mặt lại làm như không có gì, để mặc cô kéo mình đi.

Đến trước gương, khi nhìn vào trong chỗ cổ áo mình, Lâm Trình bỗng ngạc nhiên khi tìm không thấy miếng băng cô dán ở chỗ nào, quay qua quay lại nhìn kỹ hơn, mới thấy đường viền nho nhỏ của miếng băng trong cổ áo phía dưới gần chỗ xương quai xanh một chút.

“Thế nào? Anh có thấy hài lòng hay không? Tôi dán kín đáo đấy chứ?” Cố Ái cũng đứng ngay sát bên người anh, cùng nhìn vào trong gương “Cái này người ta gọi là thông minh bị thông minh lừa, nếu là người bình thường, tuyệt đối sẽ không bao giờ chú ý đến đường viền nho nhỏ dán ở trên cổ của anh, cũng chỉ có ông nội tôi với ba ba của anh mấy người luôn tự nhận mình là người khôn khéo mới chủ tâm âm thầm để ý xem trên người chúng ta có dấu vết gì không, may mắn là chúng ta cũng chỉ là diễn trò cho họ xem thôi.”

“Uhm” Lâm Trình gật đầu phụ họa, kỳ thật, những lời cô nói anh không nghe lọt vào tai được chữ nào, bởi vì anh đang nhìn hình ảnh hai người trong gương đến ngây ngốc. Lúc này, anh có một cảm giác thực mãnh liệt, khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian này có lẽ là khi đứng bên cạnh người mình yêu, chỉ cách nhau trong gang tấc, nhưng lại không thể nào chạm tới được nhau.

Cô đang đứng bên phải anh, không nhìn đi đâu khác, chỉ cần nhìn vào đỉnh đầu hai người thôi liền thấy thực hòa hợp. Nghe nói chiều cao thích trong hợp nhất của một cặp tình nhân chính là tầm mắt nhìn thẳng của cô gái vừa đến cằm của người con trai. Hai người họ, đứng cạnh nhau trông hoàn mỹ.

Xuyên qua tấm gương, anh thấy Cố Ái cũng đang nhìn vào đó làm mặt quỷ với anh, rồi sau đó cảm lấy di động của mình chụp vài tấm hình cho Lâm Trình, vừa chụp vừa cười híp mắt: “Lâm tiên sinh, anh có cảm thấy, hai chúng ta đứng chung một chỗ rất hòa hợp hay không?”

“Uhm” Ngữ điệu vẫn thản nhiên như trước, nói xong, Lâm Trình xoay người đi: “Tôi vào phòng ngủ thay đồ, sau đó chúng ta có thể ra ngoài.”

Vừa vào phòng mình, lấy áo vest mặc vào, Lâm Trình sờ sờ lên miếng băng dán mà cô dán trên cổ anh, chợt cười khỏ, vừa rồi cùng cô đứng trước gương, trong đầu anh không ngừng hiện lên cảnh tượng mà mình đã khát khao từ lâu: Mỗi buổi sáng tỉnh dậy, anh và cô cùng đi đánh răng, lúc đó, anh ngẫu nhiên có thể vui đùa mà đứng phía sau ôm lấy eo cô, cảm lấy bàn chải cô đang dùng giúp cô chải răng, cô sẽ tựa vào lòng anh mà cười thật thỏa mãn.

Chỉ là, ngày này, sẽ có sao? Lâm Trình nghĩ đến đây, mơ hồ châm một điếu thuốc.

Chờ đến khi Lâm Trình mặc xong áo đi ra ngoài, Cố Ái đã ngồi ở phòng khách chờ anh được hồi lâu, thấy anh đi ra, Cố Ái liền đứng dậy: “Chúng ta đi thôi.”

Vừa ra khỏi cửa, Cố Ái thực tự giác mà khoác lấy tay Lâm Trình, thấy cô làm vậy, anh có chút sững sốt, bỗng thấy Cố Ái ngẩng đầu cười một cái thực sáng lạn với anh: “Lâm tiên sinh, vợ chồng mới cưới, nhất định phải thân mật một chút.” Lâm Trình gật đầu, để mặc cô khoác tay mình, sợ cô không theo kịp bước chân mình, anh liền cố ý thả chậm lại.

Suốt đường đi, Cố Ái không ngại phiền phức mà dặn đi dặn lại anh: “Đội lát nữa gặp mặt ông nội và mọi người, ngàn vạn lần đừng gọi tôi là Cố tiểu thư, nhất định phải gọi tôi là Ái Ái đây.”

“Ừ.” Lâm Trình rất phối hợp mà gật đầu, gọi cô là Ái Ái, là điều mà anh muốn làm từ lâu, không hiểu là thế nào, bất giác anh buột miệng gọi một tiếng: “Ái Ái.”

Vừa nói xong, anh giật mình sững sốt, Cố Ái lại như không phát hiện ra điều gì, chỉ gật đầu tán thưởng: “Đúng rồi. Mà thực ra, sau này hai ta sẽ ở cùng nhau dưới một mái nhà, nếu anh không thấy ngại, cứ gọi tôi như thế cũng được. Đương nhiên, gọi cả tên cũng không sao, miễn là anh không “Cố tiểu thư” là được, nghe rất không tự nhiên.” Nói xong, cô lại mỉm cười, nụ cười như mang theo chút ánh nắng ấm áp, có lẽ là từ nhỏ cô đã được Cố lão gia bảo bọc thực chu đáo, thế nên cả người cô luôn toát ra vẻ hồn nhiên trong sáng làm người ta cảm giác thư thái không thôi.

Hoa hướng dương sẽ mãi hướng về mặt trời.

Cố Ái chính là mặt trời kia, nhìn thấy cô, trái tim lạnh lẽo bấy lâu của anh như được chiếu sáng đến tan chảy. Cho nên, anh không cảm lòng được mà muốn đến gần cô, muốn ở cạnh cô để được hấp thụ tia sáng ấm áp này.

“Vậy sau này tôi nên gọi anh là gì? A Trình? Tiểu Trình gia? Hay là Lâm ca ca?”

“Gì cũng được, không gọi Lâm tiên sinh là được rồi.”

————Greenhousenovels.com————

Đội đến khi hai người đặt chân vào đại sảnh khách sạn thì đã thấy ông Lâm và Cố lão gia đang trò chuyện với nhau rồi.

Trong đại sảnh, còn có vài vị khách đang tán gẫu cùng nhau, hai nhà Lâm Cố đều là những gia tộc có tiếng tăm ở thành phố S, khách khứa hai nhà mỗi trong tiệc hôn lễ hôm qua không phải người giàu có thì cũng là người có địa vị, nhưng hầu như đều là thương nhân, cho nên, những người tới tham dự này nhân lúc sắp tàn tiệc liền tranh thủ cơ hội làm quen với nhau để bàn chuyện làm ăn của mình.

Xuyên qua dòng người náo nhiệt, Cố Ái khoác tay Lâm Trình đi đến chỗ Cố lão gia và ông Lâm, sau đó mỉm cười ngọt ngào: “Con chào ông nội, con chào ba ba.”

Lại nói, tính tình Cố Ái như thế nào Cố lão gia là người rõ nhất, bởi vì từ nhỏ đến lớn ông đều rất chiều chuộng cô, ông luôn giành cho cô thứ tốt nhất, cho cô một cuộc sống tựa như một cô công chúa, thế nên tính tình cô không khỏi có chút kiêu ngạo. Đoạn phim xuất hiện trong buổi hôn lễ hôm qua, rõ ràng là một điều vũ nhục đối với cô, một người luôn kiêu hãnh như vậy lại có thể nhẫn nại chịu đựng. Cố lão gia bất giác nảy lên chút hoài nghi về thái độ của cô với cuộc hôn nhân này: Hoặc là cô rất yêu Lâm Trình, nên mới cắn răng nén giận; hoặc là căn bản cô không yêu Lâm Trình, vì vậy cô xem đoạn phim đó chẳng là gì cả, giả vờ nuốt giận chỉ là để gạt ông.

Hai nhà Lâm Cố thế giao đã mấy đời, từ nhỏ đến lớn, số lần mà Cố Ái và Lâm Trình gặp mặt nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà vài lần gặp đã yêu đến chết đi sống lại, yêu đến mức bằng lòng nuốt cục giận to như vậy vào trong, rõ ràng không phải tính cách của Cố Ái, thế nên, ngày hôm qua Cố lão gia về nhà mà không ngừng耿耿, có lẽ, hai đứa này đồng ý kết hôn là để hợp nhau lại diễn trò gạt ông mà thôi.

Chính vì nghĩ như thế nên lúc này, nhìn thấy hai đứa thân mật đến đây, Cố lão gia không khỏi nhủ thầm nhìn quét một vòng trên người Cố Ái và Lâm Trình, mong muốn phát hiện ra điều gì khả nghi.

Đang nhìn, Cố lão gia bỗng giật mình khi thấy miếng dán trên cổ Lâm Trình, ông chợt ngăn ra, hai đứa này thực sự là đã lên giường?

Cháu gái của ông cũng không phải loại con gái tùy tiện, nếu hai đứa chỉ diễn trò, nó nhất định sẽ không bao giờ cho Lâm Trình làm chuyện kia. Ánh mắt ông hơi nheo lại, chẳng lẽ Ái Á thật sự yêu tên nhóc này sao? Khẽ thờ dài, có lẽ là vậy, dù sao Ái Á cũng đã lớn rồi, cũng đến lúc sa chân vào bể tình nhân gian rồi. Aiz.

Phải biết rằng, Cổ lão gia dù có khôn khéo đến mức nào thì cũng chỉ là một ông lão cổ hủ, đương nhiên sẽ không ngờ rằng chính tay cháu gái đáng yêu nhu thuận của mình đã tạo vết hôn già kia!

Lòng nghi ngờ lúc này đã tiêu tán đi phân nửa, Cổ lão gia nhìn Cổ Ái mà bất đắc dĩ lắc đầu.

Mẹ của Cổ Ái là bà Diệp Mi Lâm ở bên cạnh dìu đỡ Cổ lão gia, nhìn thấy ông lắc đầu, bà Cổ liền nhìn ra nguyên do, chỉ thấy bà đưa tay lên yêu chiều dí trán cô một cái, giọng điệu như trách cứ lại như giả vờ tức giận nói: “Nha đầu này, chỉ biết tùy hứng, không biết hôm nay sẽ có rất nhiều khách đến đây sao? Tội qua làm chuyện gì cũng không biết kiểm chế lại chút.”

Nghe mẹ nói như vậy, Cổ Ái chu miệng: “Ai nha, mẹ này, mẹ nói làm người ta ngượng ngùng mà.”

Lâm Trình không nghĩ tới chính là, Cổ Ái vừa làm nũng với mẹ xong, lại quay sang ôm lấy cả thất lưng anh, rồi sau đó vùi đầu vào lòng anh nữa.

Động tác này của cô vô cùng thân thiết, Lâm Trình sững sốt, nhất thời luống cuống chân tay, cảm giác tim mình lại nảy lên một cái.

Nhưng mà động tác của Cổ Ái chỉ kéo dài trong tích tắc. Hai giây sau, cô liền giỡn ra khỏi ngực anh, tự nhiên rút hai tay về, lại khoác lên tay anh lần nữa.

Nhìn Cổ Ái then thùng chui vào lòng Lâm Trình, mỗi nghi ngờ vừa rồi của Cổ lão gia liền tan biến không còn một mảnh.

Cổ lão gia mỉm cười nhìn cháu gái, trong mắt hàm chứa chút yêu thương cùng không nở rời xa: “Ái Á à, sau này không ở với ông nội nữa, cháu phải chăm sóc mình thật tốt.” Nói xong, ánh mắt lại chuyển sang Lâm Trình, có lẽ là vẫn còn nhớ đến đoạn phim kia, ánh mắt ông khi nhìn Lâm Trình mang theo chút tức giận, cho nên giọng điệu khi nói chuyện rõ là không thân thiết: “Lâm Trình, ta chỉ có một đứa cháu gái này thôi, từ nhỏ nó đã được ta nuông chiều trong tay mình, cháu phải đối xử với nó cho tốt. Còn chuyện xảy ra ngày hôm qua, nếu Ái Á không muốn truy cứu, ta cũng sẽ không nhắc lại, nhưng sau này, nếu còn xảy ra những chuyện tương tự, dù Ái Á không truy cứu thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho cháu.”

“Ông nội, xin ông an tâm, những chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Lâm Trình hứa hẹn, ngữ khí của anh thực kiên định, khiến cho Cổ Ái cảm giác như anh đang nói thật vậy.

“Nếu Lâm Trình dám đối xử tệ với Ái Á, thì tôi sẽ là người đầu tiên tha cho thằng bé này.” Ba ba của Lâm Trình là ông Lâm Chính Phong lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, rồi quay sang mỉm cười cung kính với Cổ lão gia.

Nhìn nụ cười của Lâm Chính Phong, Cổ Ái đột nhiên thấy sống lưng lạnh lạnh, nụ cười của ông ấy khiến người ta cảm giác rất không thoải mái, kiểu cười này thực âm trầm. Nhìn ba chồng như vậy, Cổ Ái chợt dâng lên vài tia đồng tình với Lâm Trình đang đứng bên mình, có một người ba ba như vậy nên con trai mới bị dưỡng thành loại khí chất lạnh lùng này.

Đang nghĩ nghĩ, Cổ Ái bỗng nghe thấy tiếng của mẹ: “Nếu Cổ Du còn sống, thấy Ái Á kết hôn thế này nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Nghe thấy mẹ nhắc đến ba mình, ý cười trên mặt Cổ Ái nhất thời tiêu tán.

Diệp Mi Lâm nói xong, bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Thấy vậy, bà có chút luống cuống, nhìn sang thấy sắc mặt Cổ lão gia thay đổi, bà liền cười trừ: “Ba, con... con không nên nhắc tới anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ads Edit: Pingki

Từ xưa đến nay, đối với người làm cha là mẹ mà nói, có nỗi đau thấu tâm can nào bằng nỗi đau người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Hơn ba mươi năm trước Cổ lão gia làm mưa làm gió ở thành phố S, cả đời uy phong, tự cho rằng không có chuyện gì có thể chế ngự được ông. Đáng tiếc, sinh mệnh vô thường, không ngừng xoay chuyển, nửa năm trước, người con trai duy nhất của ông là Cổ Du đi trượt tuyết rồi mất tích nơi vách núi thăm thẳm.

Biết tin con trai mất tích, Cổ lão gia đau lòng đập bàn: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Vì thế đã cho rất nhiều người đến vách đá đó để tìm kiếm, đáng tiếc vẫn không thể nào tìm thấy. Tất cả mọi người đều nói, từ một nơi cao như vậy rơi xuống, còn sống quả là một kì tích.

Con trai ra đi như vậy, ông suy sụp tinh thần, vì đau lòng quá độ mà phải nhập viện. Sau đó, vì để ông dưỡng bệnh cho tốt, người trong Cổ gia được ra lệnh ở trước mặt ông không được phép nhắc đến đại thiếu gia.

Lúc này, Diệp Mi Lâm vô tình nhắc đến Cổ Du, nỗi thương tâm của Cổ lão gia liền bị khơi dậy, ông chỉ cảm thấy lòng mình như đang có ngàn vạn cây kim đang đâm vào, mảy mui chặt, ông quay sang nhìn Lâm Trình, giọng yếu ớt nghẹn ngào: “Cháu nhất định phải chăm sóc Ái Á thật tốt, phải yêu chiều con bé, không được để nó phải chịu một chút ảm ức nào biết không.”

Lâm Trình gật đầu, nắm chặt lấy tay Cổ lão gia, chân thành nói: “Xin ông tin tưởng cháu.”

Cô chính là sinh mệnh của anh!

Cho dù ông nội không nói, anh cũng sẽ chăm sóc, yêu thương cô hết lòng.

Đời này, chỉ cần có anh, chỉ cần cô mở miệng nói muốn, anh sẽ lập tức đem hết thảy đến cho cô.

Cho dù là lúc này cô không yêu anh.

Nhìn ánh mắt chân thành mà kiên định của Lâm Trình, Cổ lão gia vừa lòng gật đầu, biểu tình ôn hòa đi rất nhiều. Rồi ông lại chuyển mắt sang Cổ Ái, chậm rãi từng chữ một dặn dò cô: “Kết hôn rồi thì phải trưởng thành hơn, không được suốt ngày tùy hứng làm bậy nữa.”

Ông nội lúc nào cũng xem cô là đứa trẻ vậy, Cổ Ái chu môi, rút tay ra khỏi cánh tay Lâm Trình, đi đến trước mặt ông nội, cánh tay lập tức ôm lấy tay của ông, bộ dạng không chịu mà nhìn ông: “Ông nội, cháu tùy hứng làm bậy khi nào chứ? Cháu lúc nào cũng rất ngoan ngoãn nghe lời mà.”

“Vậy mới được chứ.” Cổ lão gia bị cô chọc cho cười, ông đưa tay vuốt tóc cô: “Mau cùng A Trình về nhà của hai đứa đi, ông với ba chồng của cháu còn có chút việc phải bàn bạc, ông đi trước đây.” Cổ lão gia nói xong, liền cùng Lâm Chính Phong rời đi. Nhìn theo bóng lưng của ông, Cổ Ái thờ dãi.

“Ba ba đi rồi, ông nội liền đem toàn bộ kỳ vọng và yêu thương đặt trên người tôi. Ông ấy trước kia cũng rất yêu thương tôi, sau khi ba mất, ông lại càng thương tôi hơn. Tôi biết, ông nội chính là muốn thay ba ba chăm sóc tôi thật tốt mà thôi.” Cổ Ái nói xong, quay đầu sang nhìn Lâm Trình đang đứng ở sau lưng mình. Một giây sau đó, cô xoay người lại, đi đến trước mặt anh, ánh mắt thực nghiêm túc: “Cho nên hai năm này, anh phải chăm sóc tôi thật tốt đấy.” Dừng một chút, ánh mắt cô có chút đáng thương, giọng điệu mang theo chút khẩn cầu: “Ít nhất là trước mặt ông nội tôi, anh phải làm như rất chiều chuộng tôi, nghe lời tôi, nhượng bộ tôi, để ông được an tâm.”

Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, Lâm Trình có chút đau lòng, đưa tay lên muốn xoa tóc trấn an cô, chỉ là, tay vừa nâng lên lại khó khăn buông xuống. Sau một lúc lâu anh mới gật đầu: “Được.”

Nghe anh nói như vậy, Cổ Ái mỉm cười: “Cảm ơn.” Dù sao nơi này cũng là hội trường hôn lễ, để tránh bị lộ ra sơ hở nào, từ khi ra khỏi cửa cô vẫn luôn thần thiết khoác tay anh, “Chúng ta về nhà thôi.”

————Greenhousenovels.com————

Xe phóng nhanh trên đường lộ, hai bên đường cây cối mọc san sát nhau, cành lá sum suê, Cổ Ái hạ cửa kính xe xuống, ngồi yên nhìn ra khung cảnh bên ngoài đến ngây ngốc. Từng làn gió luân qua ô cửa thổi vào trong xe, phả vào mặt thực thoải mái.

Tâm trạng của cô lúc này không dễ chịu chút nào.

Bởi vì cô đang nhớ tới ba ba.

Ở trong nhà cô, ông nội luôn sủng ái cô như viên minh châu trong tay mình, bất kể cô làm sai chuyện gì, trong mắt của ông nội đều là đúng cả. Nhưng cung chiều quá mức cũng không phải là chuyện tốt, chính vì vậy đã khiến cô có một thời gian vô cùng kiêu căng ngạo nghễ không xem ai ra gì.

Nhớ lại ngày đó cô đang còn học ở trường trung học, trong trường học có chuyện nên cho học sinh được về sớm. Cô đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn đến thăm ba ba đang làm việc, vì thế cô liền một thân đồng phục học sinh nghênh ngang đi vào công ty. Đến khi vào đến đại sảnh rồi liền đi tới trước bàn tiếp tân hỏi thăm đường lên văn phòng của tổng giám đốc đi thế nào. Vì trước đó cô chưa từng đến công ty, nên nhân viên tiếp tân cũng không biết cô là ai, cô ấy đành mỉm cười khách khí nói với cô: Không có hẹn trước không thể gặp tổng giám đốc!

Ngày đó, cô hừ mũi nói với nhân viên tiếp tân, bộ dạng hống hách: “Này, chị kia, không hẹn trước thì không thể gặp, chẳng lẽ tôi là con gái của ba tôi mà cũng phải hẹn trước sao?”

Nhân viên lễ tân vẫn khách khí như trước: “Vậy mời Cô tiểu thư sang bên phòng nghỉ ngồi đợi một lát, Cô tổng đang tiếp khách, khi nào xong rồi tôi sẽ báo lại cho ông ấy, nói có Cô tiểu thư đến đây, được chứ?”

“Này, chị vẫn nghe chưa rõ sao? Tôi chính là con gái của ông ấy, không cần thông báo hay hẹn trước gì cả, chị cứ nói cho tôi biết đường đi lên văn phòng của ông ấy là được rồi.” Cô nói xong, còn tức giận rống: “Nếu chị cứ còn ngăn cản tôi, chị có tin tôi sẽ báo ba ba tôi đuổi việc chị hay không?”

Cô mới vừa nói xong, liền nhìn thấy ba ba cùng vài vị khách đang từ thang máy đi ra, cô cũng coi như biết điều, có khách đang ở đây, không dám chạy

lại gần. Đợi đến khi Cố Du tiễn mấy người kia đi rồi, cô mới chạy lại bên người ba ba, làm nũng quần lấy cánh tay của ông, chỉ vào nhân viên tiếp tân hỏi này nói: “Ba ba, chị ta không cho con lên tìm ba.”

Cố Du kéo tay của cô ra, lạnh lùng nói: “Con đến phòng nghỉ chờ ba đi.”

Ba ba cô thường xuyên tăng ca, làm việc đến khuya muộn. Ngày đó, cô ở trong phòng nghỉ từ ba giờ chiều tới tận mười một giờ đêm mới thấy bóng dáng ba ba.

Nhìn thấy ông, con tức nãy giờ của cô đã nghẹn đầy một bụng: “Ba, ba bắt con ngồi trong này chờ lâu như vậy là có ý gì?”

“Còn có ý gì?” Cố Du cười lạnh, “Cố đại tiểu thư phải ngồi trong này lâu như vậy, chẳng lẽ không biết nghĩ lại một chút xem hôm nay mình đã làm sai chuyện gì sao? Con là đại tiểu thư của Cố gia thì giỏi lắm sao? Liên không chút phép tắc nào chạy đến công ty của ba làm loạn? Cố Ái, ba hy vọng con sau này có thể tôn trọng công việc của người khác. Nhân viên lễ tân kia ngăn con lại vì đó là chức trách của cô ta, nếu không ngăn con lại thì lúc đó ba mới phải đuổi việc cô ta đó biết chưa?”

Đêm hôm đó, khi hai ba con đang trên đường lái xe về nhà, nhưng vừa đi được nửa đường ông lại nhấn tâm để cô lại ở ven đường: “Cố Ái, con phải biết rằng, ngoại trừ thân phận Cố đại tiểu thư ra thì con chẳng còn gì hết! Con thử đứng bên đường này hô lớn lên cho người ta nghe rằng con là đại tiểu thư của Cố gia, để xem người ta sẽ bảo con là kẻ điên hay có lòng tốt đưa con về nhà?” Nói xong, ông liền lái xe rời đi.

Để lại một mình cô đứng bơ vơ giữa ngã tư đường, lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác sợ hãi, nhìn dòng xe qua lại. Cô ngồi xồm xuống lề đường ôm mặt khóc.

Ba ba nói đúng, cho dù cô có là đại tiểu thư của Cố gia thì thế nào?

Cho dù lúc này cô có khóc bao nhiêu đi chăng nữa, bao lâu đi chăng nữa thì cũng chẳng ai quan tâm.

Việc duy nhất cô có thể làm là tự lau khô nước mắt của mình, tự bắt xe để quay về nhà.

Từ đó về sau, dù thế nào cô cũng không dám ngang ngược kiêu ngạo, vô lễ, không coi ai ra gì nữa. Cô học cách khiêm tốn, học cách tôn trọng người khác, tôn trọng công việc của họ.

Sau khi ba ba cô mất tích, lúc dọn dẹp lại phòng ngủ của ông ấy, cô vô tình tìm được một quyển nhật kí của ông, trong nhật kí thể nhưng cũng ghi lại chuyện này.

Ba ba cô nói: “Ba không muốn để con gái của mình ngang ngược kiêu ngạo làm cho người ta chán ghét, không muốn để con ý vào thân phận của mình để kiêu căng. Cho nên, nghĩ rồi lại nghĩ, ba đành quyết định để con lại bên đường, ngày đó, xe ba chạy đến đoạn đường tiếp theo, ba lập tức quay đầu xe lại, dừng ở cách con không xa, âm thầm nhìn theo con, âm thầm đi theo xe taxi chỉ sợ con gặp chuyện không hay. Thấy con bơ vơ ngồi khóc, lòng ba cũng đau lắm, nhưng ba muốn con trưởng thành, ba muốn con hiểu được thân phận đại tiểu thư nhà họ Cố có khi chẳng đáng một xu...”

Cho dù lúc đó cô khóc lóc nghẹn ngào, trong lòng ông vẫn nghe thực rõ rệt.

Xe chạy một hồi, Lâm Trình đột nhiên dừng xe bên đường.

Rồi sau đó, Cố Ái nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của anh: “Tôi hơi khát nước, đến nơi kia mua chai nước đã.”

Lâm Trình xuống xe, Cố Ái rốt cuộc không kiềm chế được cảm xúc của mình, liền òa khóc. Khóc một hồi, quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

Cũng không biết khóc bao lâu, mãi cho tới khi cô cảm thấy mệt mỏi, mới ngừng lại. Vỗ vỗ hai má, hít sâu vào ngậm, từ từ khôi phục lại cảm xúc.

Đi đi lại lại mấy vòng trong cửa hàng tiện lợi, Lâm Trình đột nhiên rút đi động ra gọi cho Ninh Phi: “Bây giờ cô về nhà chưa? Nếu về rồi thì mang Quai Quai đến nhà của tôi đi, mặt mã vào cửa là sinh nhật của cô ấy.”

Ninh Phi đầu bên kia gật đầu, nói lập tức sẽ đưa nó sang.

Cúp điện thoại, Lâm Trình nhìn xuyên qua tấm cửa kính trong cửa hàng về phía xe đang đậu bên kia của mình, nghĩ rằng có lẽ trông thấy Quai Quai, để con cún ngốc nghịch chơi cùng, có lẽ cô ấy sẽ vui vẻ lên một chút.

Anh không thể cho cô một cái ôm an ủi, nhưng có thể tìm thứ gì đó đến thay mình, cho cô một cái ôm ấm áp.

Ước chừng Cố Ái có lẽ cũng khóc xong rồi, Lâm Trình mới cầm hai chai nước khoáng ra tính tiền rồi quay lại xe.

“Cho em” Lên xe, anh nhìn Cố Ái một cái, đưa chai nước qua. Cố Ái nói một tiếng cảm ơn rồi nhận lấy. Nhìn chai nước, cô khẽ mỉm cười, hai người bọn họ cũng thật là có nhiều sở thích giống nhau, bởi vì cô cũng thích uống nhãn hiệu nước khoáng này.

Biết tâm trạng của cô đã khá hơn, Lâm Trình mở nhạc trong xe, tiếng nhạc thư thái nhẹ nhàng vang lên, Cố Ái cảm thấy toàn thân mình tựa như đang thả lỏng ra từng chút một, có lẽ là bởi vì vừa rồi mới khóc một trận nên thấy mệt, cô tựa mình lên ghế xe từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lái xe từ ngoại ô thành phố đến trung tâm thành phố cũng mất đến nửa tiếng đồng hồ.

Suốt dọc đường đi, Cố Ái hết mơ màng lại tỉnh dậy cũng phải mấy lần, thấy còn chưa về đến nhà, lại vội đầu vào ngủ tiếp.

Cô nằm ngủ ngay bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn cô một cái, Lâm Trình mỉm cười hạnh phúc. Mặc kệ mọi chuyện như thế nào, cô vẫn đang ở bên anh, để anh được mỗi giây mỗi phút nhìn thấy cô là tốt lắm rồi.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở ngay trung tâm của Hải Cảnh sơn trang. (Đại khái nó là khu biệt thự nhìn ra biển – Seaview Resort)

Hải Cảnh sơn trang là khu biệt thự xa hoa nhất của thành phố S, diện tích của nó cũng phải đến hơn 50000 mét vuông (khoảng 5Ha), có khoảng 25 công trình kiến trúc, mỗi công trình chiếm khoảng 1500 mét vuông. Kiến trúc cả khu này được mô phỏng theo phong cách cổ điển của châu Âu, được những nhà kiến trúc sư hàng đầu thế giới đích thân thiết kế.

Nơi này bên ngoài mỗi tòa nhà đều có một khu hoa viên rộng lớn, bên trong lại xây bể bơi có thể bơi được bốn mùa với nhiệt độ ổn định, rạp chiếu phim gia đình, phòng tập thể thao, Spa, nhà ăn theo kiểu phương tây, phòng đọc sách...

Ba năm trước, Lâm Chính Phong mạnh tay chi một lượng tiền lớn mua khu biệt thự nhìn ra biển này.

Trước đó vài ngày, Cố lão gia bảo Cố Ái chọn một trong hai người con trai nhà họ Lâm để làm vị hôn phu tương lai của mình, còn Lâm Chính Phong liền nói với Lâm Trình và Lâm Chuẩn, ai có thể cưới được Cố Ái thì sẽ được đứng tên làm chủ khu Hải Cảnh này. Hiện tại, Lâm Trình đã kết hôn với Cố Ái, đương nhiên, nó đã thuộc về anh. Nói cách khác, về sau nơi này chính là nhà mới của hai người.

Khi xe đến nơi, Cố Ái vẫn chưa tỉnh lại, nhìn cô ngủ thật say, Lâm Trình bất giác tiến đến gần cô.

Dáng vẻ cô khi ngủ trông rất đẹp, bình thản mà thực điềm tĩnh.

Lâm Trình tới gần cô, lẳng lặng nhìn cô hồi lâu. Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng cương nghị của anh, lại lộ ra ý cười nơi khóe miệng đang cong cong lên vô cùng dịu dàng. Ninh Phi từng nói, khi anh cười rộ lên, tựa như một làn gió xuân mát lạnh, có thể khiến trái tim tan chảy.

Nhưng lúc này, anh nhìn cô cười, nụ cười lại làm cho người ta đau lòng.

Khóe mắt của cô còn vương vệt nước mắt, Lâm Trình nhẹ nhàng giúp cô lau đi. Nhìn cô, anh chợt ngây ngốc, cô rất xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều được cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên anh nhất định cũng sẽ yêu thương cô như thế, chiều chuộng cô, nghe theo cô, đem những thứ tốt nhất mà anh có được dành hết cho cô.

Đột nhiên, Lâm Trình nhích người đến gần cô thêm một chút, rồi sau đó không kìm lòng được mà cúi đầu hôn lên cánh môi của cô, sợ mình đánh thức cô, cho nên khi hôn, anh chỉ chạm nhẹ mà thôi. Môi của cô mềm mại mà man mát, hôn xong, anh cuống quýt quay đầu đi, đưa tay lên sờ vào môi mình như đang tiếc nuối dư vị cuối cùng.

Tay sờ môi vừa cười ngây ngô, đúng lúc này Cố Ái tỉnh lại, hỏi anh: “Về đến nhà rồi sao?”

Vừa rồi mới làm chuyện lén lút lút lút, thế nên khi nghe thấy tiếng của cô, Lâm Trình giật mình có chút hoảng hốt, nhưng giây lát sau, trấn tĩnh lại mà gật đầu: “Xuống xe đi.” Cố Ái là muốn che dấu sự chột dạ của mình, cho nên ngữ khí nói chuyện của anh lúc này so với bình thường còn lạnh hơn, gượng gạo hơn.

Nghe giọng điệu của anh như vậy, Cố Ái sững sốt, nghĩ thầm có lẽ cô ngủ quên lâu quá, cho nên anh phải chờ mới không vui như vậy. Xấu hổ cười gượng mấy tiếng, cào cào tóc, ăn năn nói: “Xin lỗi nha, tại tôi ngủ say quá, về đến nhà lâu lắm rồi phải không?”

Thấy bộ dạng hối lỗi mà ngượng ngịu của cô, Lâm Trình đau lòng thở dài, ngữ khí bất giác mềm nhẹ hơn: “Em xuống xe đi.”

Thấy anh không còn lạnh nhạt như lúc nãy nữa, Cố Ái cười cảm ơn với anh, rồi sau đó vui vẻ xuống xe, ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh vào nhà.

Cửa nhà họ khóa bằng mật mã, Lâm Trình bấm một chuỗi số xong, quay sang nói với Cố Ái: “Mật mã là sinh nhật của em.”

“Sinh nhật của tôi?”

Trông thấy bộ dạng không thể tin được của Cố Ái, Lâm Trình lạnh nhạt giải thích: “Nếu đã là diễn trò thì diễn đến cùng, cái mật mã là ngày sinh nhật của em, điều này sẽ khiến người ta nghĩ rằng chúng ta rất...” Dừng một chút, “Rất yêu nhau!” Ba chữ này nói ra, anh có ý nhấn mạnh từng chữ một. Cố Ái không nghĩ nhiều, chỉ nở một nụ cười sùng bái với anh: “Anh suy nghĩ thấu đáo thật đó.”

Mở cửa vào nhà, nhìn xung quanh trang trí thật đẹp, ở ngay phòng khách cái gì cần có đều có, Cố Ái chắc chắn lờ: “Nơi này quả thực là đẹp hơn, xa xỉ hơn nhà tôi nhiều lần, Lâm gia các người, đúng là giàu có thật.”

Nói xong, đột nhiên một con chó Samoyed ở chỗ sofa nhanh nhẹn chạy ra phía cửa này.

Chỉ thấy con chó Samoyed kia chạy đến quần quýt bên chân Lâm Trình, anh liền ngồi xổm xuống, ôm lấy nó.

“Quai Quai ở nhà có ngoan hay không?” Khi Lâm Trình bế con chó lên, giọng điệu nói chuyện thực ôn nhu, hơn nữa bộ dạng anh khi ôm nó cũng thực dịu dàng.

Một người một chó, cảnh tượng thực đẹp mắt.

Cố Ái lui ra phía sau mấy bước, móc di động ra bấm chụp lia lịa.

Thấy cô đang chụp ảnh, Lâm Trình sững sốt, Cố Ái lại cười tinh nghịch nháy mắt mấy cái với anh: “Vì hình ảnh của hai người rất đẹp, nên tôi không kìm lòng được mà chụp đấy mà.” Tới gần anh, cô đưa ảnh cho anh xem, miệng vẫn không ngừng: “Thỉnh thoảng trông anh đáng yêu không chịu được.”

Đối với lời khen đáng yêu cô dành cho anh, Lâm Trình rõ ràng rất hưởng thụ, đầu gật gật, rất không khiêm tốn mà nói: “Dĩ nhiên.”

Nhìn con chó trong lòng Lâm Trình, Cố Ái khẽ nhủ thầm: “Con chó nhỏ này trông thực quen mắt, hình như tôi đã gặp nó ở nơi nào rồi thì phải.”

“Thật sao? Xem ra hai người rất có duyên với nhau.” Lâm Trình nói xong, đem con chó này đưa sang cho cô: “Nó tên là Quai Quai,”

“Quai Quai?” Nghe tên của nó, Cố Ái nhăn mặt, bởi vì, mỗi lần cô dùng máy tính gõ tên mình theo tiếng latin, thì ghép lại chính là ‘gu.ai’, may mắn lên, cười chân chó với anh: “Có thể đổi cho nó một cái tên khác được không?”

Lâm Trình lắc đầu, ngữ khí kiên quyết: “Không được!” Nói xong, anh vụng trộm liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ thấy cô không hài lòng bĩu môi, bộ dạng trông không thể ngốc hơn nhìn con chó: “Thôi được rồi, anh cứ gọi nó là Quai Quai, còn tôi...” Mắt tình quái đảo một vòng: “Sẽ gọi nó là Mộc Mộc.”

*2 chữ mộc ghép lại là chữ Lâm

Mộc Mộc, cô cố ý lấy họ của anh đặt cho con chó? Lâm Trình khẽ cười, rồi sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ nghiêm nghị, nói: “Em đi lên phòng ngủ của mình xem thử, xem có vừa lòng hay không?”

Ôm Quai Quai, Cố Ái đi lên căn phòng mà mình sẽ ở sau này, đẩy cánh cửa ra, cô nhất thời ngây người.

Phong cách thiết kế, trang hoàng của căn phòng này thế nhưng lại giống căn phòng của cô ở Cố gia như đúc, trong giây lát nó khiến cô không khỏi có chút hoài nghi có phải mình vừa mở cánh cửa thời gian để quay về nhà mình hay không.

Thấy cô kinh ngạc đến ngây người, Lâm Trình cười thầm, trong lòng khẽ mắng yêu cô một tiếng ‘ngốc nghếch’, ngoài mặt lại giả vờ như không quan tâm: “Ông nội nói em không thích nơi xa lạ, cho nên tôi cố ý tìm người thiết kế như thế này.”

“Cảm ơn anh, tôi rất thích.” Cố Ái cười đến ngọt lịm: “Mà không, phải nói là vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng thích mới đúng. Lâm Trình, tôi yêu anh chết mất thôi.”

Yêu anh chết mất, mấy từ này Cố Ái thường xuyên nói với mấy người bạn thân của mình, ý nó đại khái chỉ là rất cảm động mà thôi. Lâm Trình đương nhiên cũng biết câu cửa miệng này của cô, nhưng mà khi này nghe cô nói cô yêu anh đến chết, trong lòng anh cảm thấy thực hạnh phúc mãn nguyện, kìm lòng không được, anh bỗng cười rộ lên, muốn nhìn xuống mà không cách nào làm được.

Sợ cô thấy anh đang cười, Lâm Trình cuống quýt xoay người lại, vội vàng đi sang phòng ngủ của mình.

Đợi cho đến khi Lâm Trình cười xong đi ra khỏi phòng, liền thấy Cố Ái đang ôm Quai Quai ngồi ở phòng khách xem TV.

Nhìn cô một cái, Lâm Trình ngồi xuống bên cạnh cô.

Sau đó, anh vươn tay ra trước mặt cô: “Cổ tiểu thư, ví tiền của em đâu?”

“Ví tiền? Anh muốn lấy ví tiền của tôi làm gì?” Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Cố Ái vẫn không đợi anh trả lời mà ngoan ngoãn lôi ví từ trong túi xách ra đưa cho anh. Vừa đưa xong, liền thấy Lâm Trình mở ví ra, rồi sau đó đem tấm hình của mình nhét vào trong đó.

Đợi đến khi Lâm Trình làm xong trả lại cho cô, Cố Ái tò mò mở ra lại xem một cái, là ảnh chụp của anh ta, đang ngăn người bỗng nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Lâm Trình vang lên bên tai: “Nếu muốn diễn cho giống thật, đương nhiên một chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ qua.”

“Ồ.” Cố Ái gật đầu, “Anh đúng là suy nghĩ rất chu đáo.”

Xem bộ dạng gật đầu ngốc nghếch của cô, Lâm Trình bật cười, đang cười lại thấy cô ngẩng đầu hỏi anh: “Vậy trong ví tiền của anh cũng có ảnh chụp của tôi?”

Nhìn ánh mắt của cô, Lâm Trình lập tức ngừng cười, ngồi thẳng lưng lại: “Đương nhiên.”

“Uhm, vậy là ổn rồi.” Giống như vừa đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, Cố Ái bỗng hỏi: “Trong tay anh có ảnh chụp của tôi?” Bọn họ cùng lăm tiếp xúc nhau được mấy lần, anh ta thế nào lại có ảnh của cô nhỉ?

Cô hỏi như vậy, Lâm Trình nhất thời không biết trả lời thế nào.

Anh sao lại không có ảnh của cô, cô nổi tiếng như vậy, rất nhiều lần xuất hiện trên tạp chí, thậm chí còn nhiều hơn cả mấy ngôi sao. Trên mạng nơi nào cũng có hình của cô.

Phải biết rằng, anh đã yêu thầm cô bảy năm, ảnh của cô để trong ví của anh cũng đã bảy năm rồi.

Có điều, trước đó, là anh yêu thầm, hai người không được mấy lần gặp nhau, cũng không có quan hệ quen biết gì, cho nên ảnh của cô để ở trong ví đều chỉ chụp nghiêng mặt, bởi vì anh sợ bị ai đó vô tình nhìn thấy nó, sẽ phát hiện bí mật trong lòng anh.

Hiện tại, giữa anh và cô có một mối quan hệ là hôn nhân, tuy rằng hữu danh vô thực, nhưng dù sao ở trong mắt người ngoài thì đó là sự thật. Cho nên, anh có thể danh chính ngôn thuận để ảnh chụp của cô vào trong ví của mình.

Thấy Lâm Trình không trả lời, Cố Ái lại nhướn mày: “Chẳng lẽ lại là ông nội tôi đưa cho anh?”

“Ảnh của em ở trên mạng nhiều như vậy, chọn đại lấy một tấm đem ra rửa là được mà.” Lâm Trình thản nhiên nói, cúi xuống nhìn đồng hồ một cái, hơn mười hai giờ. Thế nên anh liền đứng dậy: “Để tôi đi làm cơm.”

“Anh làm cơm?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hôn nhân giả

Chương 8

Edit: Pingki

Thấy bộ dạng như không thể tin được của cô, Lâm Trình nhướn mày: “Tôi làm cơm kỳ quái lắm sao?”

Cố Ái tròn mắt nhìn anh chăm chăm, tay gãi gãi đầu, nhúu mày trầm ngâm, rồi sau đó bỗng cười toe toét: “Hình như cũng không kỳ quái lắm, anh xuất sắc như vậy, chắc không có chuyện gì là không làm được ha.”

Nghe cô nói mình xuất sắc, Lâm Trình sùng sốt, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, về nghiêng ngả hỏi: “Tại sao lại cho rằng tôi xuất sắc?”

Cố Ái liếc mắt anh một cái: “Bởi vì ở đây không ai là không biết Tiểu Trình gia a.”

Trong giới tiểu thư danh gia nhà giàu các cô, không ít người sùng bái, yêu thầm Lâm Trình, mấy người đó thường xuyên tụ tập lại rồi rỉ tai cho nhau nghe Tiểu Trình gia thần bí, uy nghiêm, lợi hại cỡ nào, sản nghiệp Lâm gia lớn như vậy, chính là do một mình anh đứng ra cai quản. Mấy cô nàng háo sắc kia còn thường xuyên bàn tán với nhau Tiểu Trình gia anh tuấn khôi ngô thế nào, phong độ làm sao, nói anh chỉ cần đứng một chỗ, cả người cũng toát ra phong thái tự tin, nhìn qua thôi cũng có thể khiến bất cứ cô gái nào ao ước được nương tựa vào anh. Còn nói anh tuy về ngoài luôn lạnh lùng xa cách, nhưng khi làm việc lại rất lịch sự, khí khái, rất có năng lực.

Trước đây, Cố Ái chỉ một lòng một dạ để ý đến Thẩm Luật Ngôn, mỗi lần tụ họp với mấy người chị em, nghe họ nói đến Lâm Trình, cô cũng mơ hồ có chút ấn tượng đến anh: một người đàn ông lạnh lùng mà vĩ đại được rất nhiều phụ nữ theo đuổi!

Có điều, hai ngày qua, được tiếp xúc với Lâm Trình, cô cũng cảm nhận được người đàn ông này quả thực là một người xuất sắc vô cùng.

Nghe Cố Ái trả lời anh xuất sắc là vì nghe người ta đồn, chứ không phải là do cô tự phát hiện ra cái xuất sắc của anh, Lâm Trình ít nhiều có chút thất vọng. Nhưng thất vọng qua đi, rồi lại bất đắc dĩ cười khổ. Ở trong mắt cô, anh có vĩ đại ưu tú bao nhiêu thì có khác gì? Cô có người mình thích trong lòng, người đó lại chẳng phải là anh, đó chính là sự thật.

Không nghĩ đến mấy chuyện không vui này nữa, Lâm Trình xoay người đi vào bếp.

Một mình anh bận rộn nấu nướng trong phòng bếp, còn Cố Ái thì ngượng ngùng ngồi lại trong phòng khách xem TV, được một lúc, cô ôm Quai Quai đặt sang một bên, đứng dậy đi rửa tay rồi sau đó cũng vào giúp anh một tay. Vừa vào bếp, cô mới chú ý quan sát Lâm Trình, trên người anh đang mặc

một chiếc áo T-shirt màu trắng phối với quần kaki màu nhạt ở nhà, chỉ là phối đồ ngẫu nhiên nhưng trông rất đẹp rất thoải mái, gần gũi, nhìn theo bóng lưng của anh, cô có cảm giác thực mạnh mẽ vững chãi.

Ngơ ngác đứng ở cửa phòng bếp nhìn Lâm Trình một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh.

Trần ngập căn phòng bếp là mùi thơm của món ăn, Cố Ái hít một hơi thỏa mãn rồi nói: “Mùi hương rất thơm, ăn vào nhất định sẽ rất ngon đây.”

Lâm Trình không nói gì, chỉ gật đầu tán thành lời cô.

Thấy anh gật đầu đáp lại mình, Cố Ái cười cười: “Đề tôi giúp anh một tay làm cơm.” Nói xong, lập tức cầm lấy bó rau đặt trên bàn, “Đề tôi đi rửa rau.”

Hai con người chẳng hề quen biết, ở cùng nhau một chỗ, không nói với nhau một lời nào, bầu không khí thực ngưng đọng, hơn nữa, sau này bọn họ còn phải ở chung dưới một mái nhà, quan hệ dù sao cũng phải cải thiện một chút, không thể lúc nào cũng đối với nhau lạnh như băng như thế này. Cho nên, Cố Ái vừa rửa rau, vừa bắt chuyện câu được câu không với anh.

Có vẻ như bản tính con người bẩm sinh là thích đi hỏi chuyện tình cảm của người khác, mà người đó lại là tiểu Trình gia Lâm Trình, chuyện riêng tư lại càng khiến người xung quanh thấy tò mò hơn, Cố Ái tay làm, miệng cũng không nghỉ: “Anh có người mình thích không? Cô gái trong đoạn phim hôm trước là bạn gái của anh sao?”

“Có, nhưng không phải cô ta.”

Nghe Lâm Trình nói có người trong lòng, tinh thần bất quá của Cố Ái trong nháy mắt bị kích thích, hưng phấn hỏi ngay: “Hôm nào rảnh cho tôi xem ảnh của cô ấy nha, tôi rất tò mò không biết kiểu phụ nữ anh thích là gì đây. À uhm, tôi đoán, chắc chắn phải là tiểu thư danh giá đúng không, như thế mới xứng với anh.”

Nghe Cố Ái nói như vậy, sắc mặt Lâm Trình lộ ra chút không vui, hờ hững nói: “Cô ấy sao, có lúc khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu, rất ấm áp, nhưng mà cũng có lúc...” Anh liếc mắt sang nhìn cô một cái, ngữ khí nhấn mạnh thêm: “Khiến người ta thấy đáng ghét vô cùng.” Giống như bây giờ vậy.

Thấy sắc mặt Lâm Trình không vui, Cố Ái nghĩ có lẽ mình hỏi hơi nhiều, đành phải chuyển đề tài: “Vậy ai dạy anh nấu ăn vậy? Là mẹ anh sao?” Nhắc đến mẹ anh, Cố Ái đột nhiên có chút hâm mộ nói: “Mẹ anh đúng là vừa trẻ lại vừa xinh đẹp, tuyệt đối không giống với người sắp qua tuổi năm mươi, trông vào chỉ khoảng bốn mươi tuổi là cùng.”

Ở buổi hôn lễ hôm trước, khi Cố Ái nhìn thấy mẹ của Lâm Trình, quả thực không tin vào mắt mình, bởi vì mẹ của anh ta thật sự rất trẻ, cực kì trẻ tuổi.

Lâm Trình lúc này đang thái rau, nghe cô nhắc tới mẹ mình, tay anh bất giác run lên, nhát dao tiếp theo không kiềm chế được liền cắt vào tay mình, máu không ngừng tuôn ra. Lâm Trình rên lên một tiếng, Cố Ái thấy vậy liền cuống quýt đứng dậy, nhìn đến vết thương trên tay anh, cô vội vàng đẩy anh ra khỏi phòng bếp, để anh ngồi ngay ngắn lên sofa, cô lại vội vàng chạy đi tìm hòm thuốc sơ cứu.

“Anh không sao chứ? Đầu là tại tôi, nói lung tung làm anh mất tập trung mới bị thương thế này.” Nhìn thấy máu chảy ở tay anh, Cố Ái có chút tự trách, thật cẩn thận xử lý vết thương giúp anh, động tác hết sức nhẹ nhàng, về mặt lại cực kì căng thẳng.

Thấy Cố Ái khẩn trương xử lý vết thương cho mình, trong lòng Lâm Trình bỗng cảm thấy thực ấm áp, nhưng vừa nghĩ đến người mẹ kia, ánh mắt trong tích tắc trở nên âm trầm, giọng điệu có chút ưu thương: “Người phụ nữ mà em thấy ở hôn lễ kia chỉ là mẹ nhỏ, không phải là mẹ ruột của tôi.”

“Thì ra là như vậy.” Cố Ái gật gật đầu, không nói thêm lời nào, tiếp tục băng bó cho anh.

Sở dĩ Cố Ái hiểu lầm người phụ nữ ở hôn lễ kia là mẹ Lâm Trình, là bởi vì khi đó trông quan hệ hai người họ thật sự rất hòa thuận, tựa như là mẹ con ruột thịt vậy.

Vết thương băng bó xong xuôi, Cố Ái mới thoải mái thở dài nhẹ nhõm.

“Anh cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi đi, đề tôi đi nấu cơm.” Cố Ái nói xong liền đứng dậy, nhưng cô mới vừa đứng lên, Lâm Trình lại giữ tay cô lại, lòng bàn tay anh thật ấm áp, Cố Ái sửng sốt, quay đầu nghi hoặc nhìn Lâm Trình.

“Tôi không thích bỏ dở nửa chừng, hơn nữa, chút vết thương này đối với tôi không đáng kể gì hết. Đề tôi làm là được rồi.” Anh kéo mạnh tay, cả người Cố Ái liền đổ ngồi xuống sofa: “Bây giờ em ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, không được đi vào bếp làm ồn tôi nữa.”

So với những tổn thương mà mấy năm qua anh phải chịu đựng, chút vết thương này quả thực không đáng là gì.

Một lần nữa trở lại phòng bếp, Lâm Trình cẩn thận chuẩn bị đồ nấu ăn.

Mẹ anh trước đây từng nói, nam tử hán đại trượng phu, đối với người con gái mình yêu, nếu cưới cô ấy về nhà mình, thì phải biết quý trọng, dùng tất cả sinh mệnh để yêu thương, để bảo vệ cho cô ấy.

Khi đó, nhìn mẹ bận rộn ở trong bếp nấu ăn, anh cũng vào học lén, cười nói rằng sau này nếu anh cưới được người con gái mình yêu, bữa cơm đầu tiên của gia đình, anh nhất định sẽ đích thân xuống bếp nấu cho cô ấy ăn. Đây là lần đầu tiên sau tân hôn của hai người ăn cơm ở nhà, cho nên, cũng xem như là thực hiện lời hứa với mẹ, tự tay anh làm tất cả.

Nghĩ đến mẹ, đáy mắt Lâm Trình bỗng nhiên hồng hồng.

Thực ra, khi này sở dĩ anh không cho Cố Ái đi theo vào trong này, không phải là sợ cô làm phiền mình, mà là anh sợ mình kích động. Nhìn theo bóng lưng cô rửa đồ ăn, cô bận rộn quanh nhà bếp, anh luôn có một nỗi xúc động tiến lên ôm lấy eo cô mà âu yếm yêu chiều.

Nghĩ đến vậy, Lâm Trình đột nhiên thở dài rồi cười khổ, có lẽ kiếp trước của anh nghiệp chướng nặng nề chẳng, cho nên kiếp này, hai người phụ nữ anh yêu thương đều không ở bên anh lâu dài.

Năm anh mười tám tuổi mẹ đã bỏ anh mà đi, còn Cố Ái, mặc dù cô đang là vợ anh, nhưng trái tim hai người lại thực xa cách, không làm sao đến gần nhau được.

——Greenhousenovels.com——

Dưới ánh đèn tràm thủy tinh xa hoa lộng lẫy, hai người ngồi đối diện nhau đang ăn cơm.

“Ngon quá, Lâm Trình, anh thật lợi hại. Tay nghề của anh so với đầu bếp có khi còn nấu ngon hơn nhiều!” Ăn cơm Lâm Trình nấu, Cố Ái lại càng thêm khâm phục anh không thôi, bật ngay ngón tay cái lên mà khen: “Thật không nghĩ tới, anh lợi hại đến thế này!”

Lâm Trình nhìn bộ dạng cô lúc này, không khỏi cười cười: “Ăn thấy ngon là được rồi, nếu em thích, ngày nào tôi cũng nấu cho em ăn.”

Thấy nụ cười ôn hòa trăm năm mới gặp một lần của Lâm Trình, Cố Ái có chút ngượng ngùng: “Đề anh ngày nào cũng phải xuống bếp, vậy không hay cho lắm.”

“Không có gì không hay hết, trước kia tôi ở một mình ngày nào cũng tự nấu ăn cho mình. Bây giờ cùng lắm cũng chỉ là nấu thêm cho em một phần mà thôi.”

“Thì ra là như vậy, hèn gì anh nấu ăn ngon như thế, ắt hẳn đây là thành quả vì được rèn luyện thường xuyên.”

Nhìn cô ăn ngon miệng như vậy, Lâm Trình cảm thấy thực nể mẫn mà mỉm cười.

Từ khi mẹ anh qua đời, anh vẫn ở một mình như vậy, thỉnh thoảng mới quay về đại trạch của Lâm gia, hoặc là Lâm Chính Phong có việc tìm anh thì anh mới về. Mà thực ra thì, ở một mình anh rất lười xuống bếp nấu ăn. Mỗi ngày khi tan tầm, anh đều lái xe đi loay quanh khắp thành phố, vừa ngắm nghĩ đến chuyện của mình. Bất chợt thấy nhà hàng nào vừa mất, anh liền ghé vào đó gọi bữa tối cho mình.

Anh luôn cô độc, bởi vì anh không có bạn bè.

Cũng là vì anh đã đủ mạnh mẽ, mạnh đến mức không cần người bạn nào.

Trong giây phút thất thần, anh bỗng nghe thấy tiếng Cố Ái hỏi: “Bạn bè của anh có bao giờ được nắm qua tay nghề của anh chưa? Bọn họ có thường xuyên quần quít lấy anh đòi anh nấu cho họ ăn không?”

“Tôi không có bạn bè.”

“Cái gì? Không có bạn bè? Không phải chứ?” Cố Ái là người đi đâu cũng có bạn, cho nên nghe thấy người ta nói không có một người bạn nào, cảm giác đầu tiên của cô chính là không thể tin nổi, cô nhướn mi nhìn anh: “Thế thì cô đơn lắm, muốn đi chơi cũng không có ai chơi cùng.”

Nghe cô nói như vậy, Lâm Trình ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Em tin không, nếu bây giờ tôi muốn đi đánh golf, sẽ có rất nhiều người tranh giành nhau đến sân golf chờ tôi đấy.” Anh nói xong, lại ung dung bồi thêm cho mình một chén cơm nữa. Khi anh nói chuyện điệu bộ thực kiêu ngạo không ai bì nổi. Bình thường, Cố Ái rất ghét mấy tên đàn ông ngồng cuồng tự cao tự đại như vậy, nhưng khi người đó là Lâm Trình, cô lại cảm thấy đó là đương nhiên, bởi vì anh vốn dĩ là người không ai bì nổi rồi.

Anh vừa nói xong, bầu không khí nhất thời trở nên im ắng.

Cố Ái cúi đầu ăn cơm, rồi lại đột nhiên ngẩng đầu lên: “Nếu đến sinh nhật mình, anh muốn được tặng quà gì?”

Sinh nhật anh chỉ còn một tuần nữa là đến.

Có điều, anh có thể khẳng định, Cố Ái chắc chắn không biết sinh nhật anh là ngày nào.

Anh lại càng có thể khẳng định, Cố Ái hỏi như vậy kỳ thật là muốn anh tư vấn cho cô, hôm nay là sinh nhật của Thẩm Luật Ngôn, cô nên mua quà gì tặng cho hắn ta.

Xem ra, cô hôm nay đã quyết định, không làm chương trình radio nữa, mà là tham gia tiệc sinh nhật của người đàn ông trong lòng mình.

Nghĩ đến cô chọn tiệc sinh nhật bạn trai mà hủy bỏ tiết mục, Lâm Trình có chút tức giận, giọng điệu không khỏi trở nên gắt hơn: “Quà sinh nhật này, chỉ cần là người phụ nữ tôi yêu tặng thì dù là gì tôi cũng thích. Còn những người khác đưa, dù quý giá thế nào thì cũng như nhau thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit: Pingki Nghĩ đến cô chọn tiệc sinh nhật bạn trai mà hủy bỏ tiết mục, Lâm Trình có chút tức giận, giọng điệu không khỏi trở nên gắt hơn: “Quà sinh nhật này, chỉ cần là người phụ nữ tôi yêu tặng thì dù là gì tôi cũng thích. Còn những người khác đưa, dù quý giá thế nào thì cũng như nhau thôi.”

Nghe Lâm Trình nói vậy, Cố Á sững sốt, tiếp sau đó gật đầu lia lịa như giả vờ, anh ta nói quả thực rất có lý.

Nếu vậy, không biết trong lòng Thẩm Luật Ngôn có người mà anh ấy thích hay không? Người con gái mà anh ấy thích không biết bộ dạng sẽ như thế nào?

Thẩm Luật Ngôn là một người đàn ông rất ôn nhu, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh mỉm cười với mọi người, nói chuyện hay làm việc, luôn luôn chu toàn. Từ lúc cô quen anh tới nay, chưa bao giờ chứng kiến anh tức giận, anh luôn luôn giữ hình tượng của một người nho nhã điềm đạm, khiêm tốn mà lịch sự. Cố Á ngẫm nghĩ, cô gái xứng đôi với một người nho nhã điềm đạm như thế này, hẳn phải rất dịu dàng đoan trang, rất hiểu biết nữa.

Có điều, hình tượng người con gái như thế hình như không thấy ở cô điểm nào hết, không hề. Tâm tình Cố Á trong nháy mắt như rơi xuống đáy cốc, đang ăn cơm nhưng rõ ràng không hề chuyên tâm chút nào.

Thấy cô suy sụp rõ ràng như vậy, Lâm Trình đột nhiên lại nói: “Nghĩ ngợi lung tung cũng không giải quyết được vấn đề gì, lại còn ảnh hưởng đến tâm trạng. Nếu em cảm thấy anh ta chưa có bạn gái thì xốc lại tinh thần mà theo đuổi thôi. Về phần quà sinh nhật, cứ chuẩn bị thứ gì đó nổi bật một chút, để anh ta cảm thấy càng mới lại bắt mắt càng tốt, sẽ càng có ấn tượng với em hơn.”

Nghĩ ngợi nhiều đúng là chẳng mang lại ý tưởng gì, nghe Lâm Trình nói như vậy, Cố Á lập tức lấy lại tinh thần, ngẩng đầu đáp anh một nụ cười cảm tạ: “Cám ơn, có lẽ tôi đã biết mình nên làm thế nào rồi.” Nói xong, còn không quên để lại một cái nhìn đầy sùng bái, anh ta đúng là lợi hại, vậy mà cũng biết trong lòng cô vừa rồi đang nghĩ gì.

Nhìn Cố Á vui vẻ như vậy, gương mặt nghiêm nghị của Lâm Trình cũng dần dần thả lỏng hơn.

Ninh Phi từng nói: “Một người đàn ông khi đã yêu rồi, anh ta sẽ không còn mạnh mẽ như trước nữa.”

Chỉ ít, ở trước mặt cô, vẻ mạnh mẽ đó của anh chỉ là cái vỏ ngoài mà thôi, vừa rồi rõ ràng còn muốn nặng lời dập tắt hy vọng của cô, nhưng khi thấy cô chán nản mất tinh thần như vậy, anh lại không nỡ mà mềm lòng, lại sốt ruột muốn đi an ủi cô. Lâm Trình cười khổ, chỉ cần để cô được vui vẻ, phải cần gì giúp cô đi theo đuổi người đàn ông khác cũng không sao.

Nhưng mà, nghĩ đến chuyện sau này cô sẽ ở bên một người đàn ông khác, cùng người đó sống hạnh phúc bên nhau, tim anh như bị ngàn mũi nhọn đâm thủng thực đau đớn, không cam lòng. Dứt khoát buông đũa xuống, rời khỏi bàn ăn mà đi ra phòng khách.

Thấy anh rời đi, Cố Á nghi hoặc: “Anh ăn no rồi sao?”

“Ừ.”

“Anh ăn ít quá đấy, nhưng mà tôi không hiểu được là, tại sao anh ăn ít mà dáng người anh lại chuẩn như vậy chứ?” Cố Á nhướn mày nhìn dáng người còn đẹp hơn người mẫu nam trên bìa tạp chí của anh, tặc lưỡi: “Ông trời đúng là bất công.” Lại cúi đầu xuống ăn cơm tiếp, bỗng người thấy mùi khói thuốc lá, cô ngẩng đầu liền thấy Lâm Trình đang châm một điếu thuốc bỏ lên miệng, hóa ra anh ta muốn hút thuốc, Cố Á chau mày: “Hút thuốc có hại cho thân thể, sau này đừng hút nữa.”

“Bỏ không được.” Không bỏ được thuốc, cũng không thể ngừng yêu, biết rõ là có độc, nhưng lại không thể dừng lại.

Chờ đến khi Cố Á dùng xong bữa, cô tự giác đứng dậy thu dọn chén đĩa muốn đem đi rửa, Lâm Trình lại đột nhiên đứng lên nói chuyện rửa chén bát cứ để anh làm. Anh nấu cơm, còn muốn rửa chén, Cố Á quả thực rất thẹn thùng, muốn nói rằng chuyện này cô làm được.

Lâm Trình trừng mắt nhìn cô một cái, giọng điệu rõ là không muốn để cô đụng tay vào: “Tôi có bệnh ưa sạch sẽ, tự tôi làm mọi chuyện tôi sẽ an tâm hơn.”

Hóa ra là ghét cô vì sợ cô làm dơ? Nếu anh ta đã nói như vậy, Cố Á đành nhún nhún vai, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Kỳ thật, anh không để cô rửa chén, đơn giản là ngâm nước nhiều sẽ làm hại da tay.

Mà tay lại chính là gương mặt thứ hai của phụ nữ.

Anh vì cô lo nghĩ chu đáo mọi chuyện như vậy, nhưng Cố Á lại chẳng hay biết gì.

Cho nên, yêu thầm thực khổ sở. Một người thì không dám nói, người kia lại vĩnh viễn không biết sự thật là thế nào.

Cố Ái vẫn có thói quen ngủ trưa, cho nên sau khi ăn cơm no, cô liền ôm Quai Quai đi nghỉ trưa với mình.

Lâm Trình rửa chén xong xuôi bỗng nhận được một cú điện thoại, sau đó liền đi ra ngoài.

————Greenhousenovels.com————

Hơn bốn giờ chiều, câu lạc bộ Mị Sắt.

Lâm Trình tựa lưng lên ghế sofa, hai chân thực tự nhiên mà bắt chéo gác lên bàn, đầu cúi xuống thờ ơ đùa nghịch với di động của mình.

Ninh Phi thì ngồi gần đó, tao nhã hút thuốc lá dành cho phụ nữ, lâu lâu lại phun ra một ngụm khói thuốc, lượn lờ trong không khí. Hôm nay cô mặc một bộ đồ da, trông thực mạnh mẽ uy phong.

Phía sau hai người, là một người đàn ông cao lớn thô kệch thoát nhìn vô cùng hung dữ.

Thế nhưng đằng trước mặt Lâm Trình vài bước có một kẻ đang quỳ rạp trên đất, lúc này cả người hắn ta đang run rẩy bầy, cực kì đáng thương, tựa như một con chó đi lạc đường chậm rãi bò đến bên chân Lâm Trình, nước mắt nước mũi giàn giụa, vừa khóc còn không ngừng dập đầu: “Tiểu Trình gia, tôi van xin ngài, van ngài tha cho tôi lần này thôi, về sau tôi không dám nữa, thật sự không dám làm chuyện gì phản bội ngài nữa.” Nói xong, hắn ta đột nhiên thôi không dập đầu nữa, mà quay sang hung hăng tát liên tục vào mặt mình: “TMD nếu tôi còn phản bội Tiểu Trình gia nữa thì tôi chính là súc sinh. Tôi thề, sau này tôi nhất định chỉ trung thành với Trình gia thôi.” Khi nói chuyện, hắn ta đã bò đến bên người Lâm Trình, hai tay ôm lấy chân anh, “Trình gia, ngài cho tôi một cơ hội được không, nếu tôi còn làm chuyện gì có lỗi với ngài, ngài cứ giết chết tôi đi cũng được, tôi sẽ không hé răng oán trách một lời nào.”

“Cho ông cơ hội?” Lâm Trình cười khẩy, “Ông đi theo tôi ít nhiều cũng hơn hai năm rồi, kết cục của những kẻ phản bội tôi thế nào chắc hẳn ông là người rõ hơn ai hết chứ?” Con người khề neo lại, mang đầy vẻ tàn nhẫn, giọng điệu nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ một: “Ồ trong thế giới của tôi, đối với những kẻ phản bội, tuyệt đối không thể tha thứ.” Anh tiến đến gần người đàn ông đó, nhìn chăm chăm vào hắn một hồi, sau đó liền thấy anh nhấc chân lên, hung hăng đạp lên lưng hắn một cái khiến hắn ta bị đá văng xa đến cả thước.

Lực chân Lâm Trình vừa sử dụng rất mạnh, người đàn ông kia trong nháy mắt chỉ cảm thấy thất lưng mình giống như đã gãy làm đôi vậy.

Đi theo bên người Lâm Trình hai năm, anh là người tàn nhẫn ngoan độc thế nào, hẳn quả thực là người rõ nhất. Những kẻ nào trót phản bội Lâm Trình, đều bị anh trừng phạt đến mức người không ra người quỷ không ra quỷ, hơn nữa những tên đó, sau khi bị trừng phạt liền không sống nổi ở thành phố S này nữa, chỉ có thể chạy sang nơi khác. Nhưng nghe nói, dù đi đâu thì bọn họ cũng không sống an ổn được lấy một ngày.

Có một câu Lâm Trình luôn tâm niệm: “Những kẻ phản bội, cả đời ngóc đầu dậy không nổi.”

Chọc phải Lâm Trình, đời này coi như xong.

Người đàn ông kia giờ có hối hận cũng đã muộn, hẳn đúng là không muốn sống nữa nên mới xem trọng những đồng tiền dơ bẩn mà đi trộm tài liệu cơ mật của công ty bán cho người khác.

Trước đó vài ngày, anh trai của Lâm Trình là Lâm Chuẩn cho hắn một khoản tiền, yêu cầu hắn đem một phần tài liệu gốc cơ mật của công ty họ cho hắn ta, phải biết rằng, tên này vốn rất được Lâm Trình coi trọng, cho nên phần tài liệu này hẳn biết rất rõ. Thấy Lâm Chuẩn nói cho mình một khoản tiền vô cùng lớn, hắn liền sáng mắt, đánh bạo len lén trộm tài liệu đưa cho hắn ta.

Lâm Trình và Lâm Chuẩn tuy là anh em, nhưng giữa hai người họ luôn đối chọi nhau gay gắt như nước với lửa. Mỗi lần gặp mặt là một lần xung đột. Tên này đem tài liệu cơ mật của công ty đưa cho Lâm Chuẩn, đương nhiên Lâm Trình sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thấy bộ dạng của tên kia đồ lấy thất lưng mình, đau đến nghiêng rằng nghiêng lợi, Lâm Trình liếc mắt sang ra hiệu cho Ninh Phi, sau đó bèn thấy cô bẻ đôi điều thuốc lá trên tay mình, đi lên phía trước, hung hăng đá một phát vào hạ bộ của hắn ta.

Ngay lập tức, liền nghe thấy tiếng hét như lợn bị chọc tiết của người đàn ông kia.

Nhìn hắn thống khổ rên rĩ, Lâm Trình xoa xoa huyệt Thái Dương, lạnh lùng hỏi: “Hai năm qua tôi có bạc đãi ông sao?”

Tên kia chịu đựng đau đớn, gân xanh trên mặt lộ rõ: “Dạ không, Tiểu Trình gia không chỉ không bạc đãi tôi, mà còn rất coi trọng tôi nữa.”

“Ông đã biết tôi coi trọng ông, vậy sao ông còn phản bội tôi? Ông nói xem, tâm địa ông bản thiú đến thế sao?” Lâm Trình chậm rãi nói, nhưng ngữ điệu lại lạnh lẽo đến quái dị, hai chân anh nhẹ nhàng bắt chéo rồi gác lên bàn: “Người ta nói tay đứt thì ruột xót. Bụng dạ ông đã không còn sạch sẽ nữa, tôi nghĩ để tay ông không lành lặn một chút thì có vẻ hợp lí hơn, như vậy mới gọi là hoàn mỹ được.”

Vừa dứt lời, hai người đàn ông đứng phía sau anh liền đi về đằng trước mặt tên kia, tiếp theo liền nghe thấy hắn hét lên ‘Ahhh’ một tiếng dữ dội, nắm ngón tay ở bàn tay phải đã rơi rụng trên mặt đất, máu tuôn ra xối xả.

Tay đứt ruột xót chính là như vậy.

Ngón tay bị chặt đứt, người đàn ông kia đau đớn lăn lộn qua lại trên mặt đất, Lâm Trình đặt ngón tay lên miệng: “Suyt. Lúc này nên cầm miệng lại. Một khi tôi thấy phiền rồi, tôi sợ bàn tay trái của ông cũng chẳng còn ngón nào đâu.”

Nghe Lâm Trình nói như vậy, người đàn ông kia lập tức cầm họng không dám hé một tiếng, chỉ biết cắn răng chịu đựng đau đớn mà phủ phục trước mặt Lâm Trình.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Lâm Trình mới phát tay bảo thuộc hạ đem hũ ra ngoài.

“Hạn cho ông trước tám giờ tối nay phải rút ra khỏi thành phố S, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

“Vâng, vâng,” người đàn ông đó dạ vâng xong, cuống quýt rời đi.

Nhìn hũ ta chặt vật như thế, Lâm Trình đứng lên, liếc mắt nhìn những ngón tay nằm rải rác trên sàn một cái, quay sang nói với Ninh Phi: “Gói mấy thứ này lại cho cẩn thận, ngày mai mang tới cho Lâm Chuẩn.”

“Vâng.”

Anh nói xong, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng cao lớn như đã gãy hơn trước, Ninh Phi đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Đối với những kẻ phản bội anh, thù oán trừng phạt của anh luôn rất tàn nhẫn, bởi vì để ngồi được ở vị trí này, trở thành nhân vật có thể hô mưa gọi gió ở thành phố S, anh đã quên với chuyện bị kẻ khác phản bội, cũng sợ hãi bị phản bội.

Ninh Phi nhặt những ngón tay kia gói lại, vội vàng đi theo sau lưng Lâm Trình rời khỏi Mị Sát, nhưng khi ra đến cửa, họ lại đụng phải Lục gia.

Người tên Lục gia này ở thành phố S cũng là một nhân vật nức tiếng, hắc bạch lưỡng đạo đều có một chân, ông ta trước nay vẫn rất coi trọng Lâm Trình, mấy năm qua, Lâm Trình ngồi được ở vị trí này cũng một phần nhờ sự giúp đỡ của ông ta mà nên.

“Đúng là bất ngờ, ta mới vừa xuất ngoại một chuyến, trở về lại nghe được tin cậu cưới cháu gái của Cố lão gia. Thật là, ta còn đang định gả cháu gái của mình cho cậu đấy.” Lục gia vỗ vai Lâm Trình, vẻ mặt có chút tiếc nuối: “Đúng là tiếc thật, sớm biết thế này, ta chọn trước có phải hơn không?”

Hai người bọn họ ít nhiều cũng là bạn vong niên của nhau, cho nên khi nói chuyện vẫn rất thoải mái không câu nệ. Nghe ông ta nói vậy, Lâm Trình chỉ cười cười: “Lục gia, cháu gái ngài mới 18 tuổi, tôi lại lớn hơn cô ấy tận mười tuổi, ngài gả cô ấy cho tôi, không chừng cô ấy lại tức giận ấy chứ.”

*Bạn vong niên: Hai người chênh lệch tuổi tác nhưng lại thân nhau như bạn cùng lứa.

“Sao lại tức giận được, cậu không biết đó thôi, hôm tôi về nước, mới vừa về đến nhà, con bé đã nhào vào lòng tôi mà khóc, con bé nói Lâm ca ca kết hôn, nó không muốn Lâm ca ca kết hôn.” Lục gia nói xong cười ha ha hai tiếng: “Cháu gái ta vẫn mong mỏi được gả cho cậu đấy, chỉ tiếc là... Haiz.” Lắc đầu, Lục gia lại nói: “Lâm Trình này, tôi còn có chút việc phải xử lý, xin cáo từ trước, để khi khác tán gẫu vậy.”

“Được, Lục gia đi thông thả.”

Nhìn Lục gia rời đi, Lâm Trình thoáng ngẩn người.

Ninh Phi nhìn sùnn mặt anh, đột nhiên hỏi: “Nếu Lục tổng định ước cháu gái của ông ấy cho ngài, ngài sẽ cưới cô ấy chứ?”

Cô chợt thấy Lâm Trình sững sốt, rồi sau đó anh châm một điếu thuốc, hít mạnh một hơi, chậm rãi phun khói ra. Anh không trả lời trực tiếp câu hỏi của Ninh Phi, mà chỉ nhẹ nhàng đáp lời: “May là cô ấy.”

Anh bây giờ tuy đang nắm quyền lực trong tay, nhưng ít nhiều anh vẫn bị người khác khống chế. Những người đó là Lâm Chính Phong ba anh, là vị Lục gia vừa rồi. Anh dù cũng rất mạnh mẽ, nhưng đem so với Lâm Chính Phong và Lục gia, anh vẫn còn thua kém nhiều lắm, nếu hai người kia có ý ra tay với anh, anh tin chắc rằng, qua một đêm thôi, anh lập tức chỉ còn hai bàn tay trắng.

Nắm tay siết chặt lại, anh nhất định phải làm cho bản thân mình trở nên thực mạnh mẽ trong thời gian ngắn nhất có thể, mạnh mẽ đến mức không phải chịu sự khống chế của bất cứ người nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kí ức đau đớn [1]

Edit: Pingki Bây giờ là bây giờ tối.

Ninh Phi nói mình đói bụng, Lâm Trình cười cười, bảo cô lên xe, hai người cùng đi ăn tối.

Nghe anh nói vậy, Ninh Phi sững sốt, cười đùa hỏi: “Ngài không cần về nhà với Cố tiểu thư sao?”

“Cô ấy đêm nay muốn tham dự tiệc sinh nhật của Thẩm Luật Ngôn, có lẽ lúc này cô ấy đã đi ra ngoài rồi.” Lâm Trình nói xong, sắc mặt trầm xuống, hậm hực nhả ga rồi phóng như bay trên đường.

Trên xe anh mở một bài nhạc nhẹ, nhẹ nhàng mà thư thái, nhạc để trong xe anh, dường như đều là những bài mà Cố Ái thích nghe. Biết rõ Cố Ái thích một người đàn ông khác, bây giờ còn tham dự sinh nhật của người ta, Tiểu Trình gia này thế nhưng lại vẫn không chết tâm mà si ngốc nghĩ đến cô ấy, nhớ đến cô ấy, nghe âm nhạc mà cô ấy thích nghe. Ninh Phi cười khổ, người đàn ông này, si mê đến mức khiến người ta đau lòng, nếu cô được một người đàn ông yêu như thế, cho dù lúc này bảo cô chết, cô cũng cam lòng.

Thất thần trong giây lát, Ninh Phi đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Ngày hôm qua tôi vừa nhận được kết quả điều tra, người phụ nữ trong đoạn phim ở hôn lễ kia có quan hệ với Lâm Chuẩn.”

Lâm Trình gật đầu: “Tôi biết chuyện này nhất định là do hấn làm. Trừ hấn ra thì còn ai vào đây?” Anh quả quyết, bỗng nhiên lại nói: “Cô có biết thứ gì có thể hủy hoại một người không?”

Ninh Phi đáp: “Trụy lạc, cờ bạc, hút chích.”

“Vậy cô nghĩ đề đổi phỏ được với Lâm Chuẩn thì chúng ta nên dùng thứ gì là tốt nhất?”

“Cờ bạc.”

“Tốt lắm.”

Lâm Trình không nói gì thêm nữa.

Nhìn lên Lâm Trình một cái, Ninh Phi liền quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ xe, cô vẫn không hiểu Lâm gia bọn họ rốt cuộc là như thế nào. Người trong gia đình đó giống như không có chút quan hệ thân tình gì với nhau vậy, hai anh em Lâm Trình Lâm Chuẩn luôn bất hòa, họ chỉ mong tìm được cơ hội dồn đối phương vào chỗ chết. Mà quan hệ giữa Lâm Trình và ba ba anh là ông Lâm Chính Phong có vẻ như cũng không phải căng thẳng bình thường.

Ninh Phi từng có lần vô tình tận mắt chứng kiến Lâm Chính Phong dùng một cây roi dài hung hăng quất lên người Lâm Trình. Ông ta xuống tay rất tàn nhẫn, mỗi lần roi vụt là một lần da tróc thịt bong, đau như vậy thế nhưng anh chỉ một mực cắn răng chịu đựng không rên một tiếng nào.

Mùa hè nóng nực oi bức, trên người anh chỉ mặc độc chiếc áo ngắn tay, chính vì vậy mà trên cánh tay anh bị hấn lại một vết thương thật dài do roi của Lâm Chính Phong để lại. Cứ mỗi lần miệng vết thương đóng vảy, Ninh Phi đều nhìn thấy Lâm Trình dùng dao cạy những miếng vảy đen đó ra, khiến vết thương lại chảy máu đầm đìa. Thấy anh tự ngược mình như vậy, cô từng hỏi anh tại sao phải làm thế.

“Cô không nghe người ta nói sao? Vết sẹo lành lại sẽ khiến ta quên đi những đau đớn trước đó.” Giọng điệu anh thực lạnh lẽo, ánh mắt không hề có chút ấm áp.

————Greenhousenovels.com————

Hai người họ cùng đi ăn cá nướng, đến lúc dùng bữa tối xong thì đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ đêm.

“Để tôi đưa cô về nhà.”

Hai người cùng lên xe, Lâm Trình theo bản năng làm một động tác quen thuộc là bật radio để nghe tiết mục của Cố Ái, chỉ là, tay anh vừa chạm đến nút bật lại chợt khựng lại.

Anh sợ mình khi nghe giọng của người dẫn chương trình đêm nay không phải là Cố Ái, anh sẽ ghen tị, sẽ phát cuồng.

Tuy rằng biết rõ khả năng đêm nay cô không làm chương trình là vô cùng lớn, cũng có thể chắc chắn là vậy, nhưng trong lòng vẫn khó chịu không thôi.

Anh không ấn nút, nhưng Ninh Phi lại ấn xuống giúp anh.

Lâm Trình hung hăng trừng mắt Ninh Phi một cái, vừa định tắt đi, lại nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói lưu loát rõ ràng của Cố Ái.

“Chào mừng thính giả đến với tiết mục ‘Tình trí nữ nhân tâm’ của chúng tôi. Nếu bạn có vấn đề gì về tình cảm, hãy gọi ngay đến đường dây nóng xxx của đài, tôi là Ái Ny, chúc mọi người có một buổi tối cuối tuần vui vẻ.”

Nghe thấy giọng của Cố Ái, Ninh Phi bỗng nhìn thấy khóe miệng Lâm Trình bắt gặp cong lên, vui vẻ tựa như một đứa bé vừa nhận được kẹo mà thì thào: “Cô ấy vậy mà lại chọn đi thu âm chương trình chứ không đi sinh nhật của hấn ta.”

Thấy anh cười ngây ngô như vậy, trong lòng Ninh Phi chợt khẽ đau.

Sao anh có thể ngốc nghếch vậy chứ, chút chuyện nhỏ nhoi cũng khiến anh vui vẻ đến thế này.

Đột nhiên, Ninh Phi cảm di động lên, nhanh nhẹn bấm từng con số rồi gọi đi. Rồi sau đó Lâm Trình nghe thấy giọng Ninh Phi xuất hiện trên radio rằng cô đang gặp phải chút vấn đề về tình cảm, cần tư vấn này nọ. Lâm Trình kinh hãi, hóa ra cô gọi điện thoại tới tiết mục của Cố Ái, mà cuộc gọi lại vừa được nhân viên trực nhắc máy!

Ninh Phi là một người nhanh nhẹn tháo vát, lập tức nghĩ ra tình huống thực cầu huyết, gì mà chồng cô ở bên ngoài làm vậy, cô muốn tự sát, liền thành công khiến cho nhân viên trực điện thoại chuyển máy sang cho Cố Ái.

“Và bây giờ, chúng ta sẽ được nói máy với một thính giả khác. Xin chào bạn, bạn có vấn đề gì cần tư vấn sao?” Trong điện thoại, giọng nói của Cố Ái truyền đến, Ninh Phi liền chuyển máy sang cho Lâm Trình.

Nhìn điện thoại, Lâm Trình sững sốt.

“Hỏi cô ấy xem, yêu thầm một cô gái thì phải làm sao bây giờ?” Ninh Phi tìm một mảnh giấy, ngoạc vài chữ rồi đưa sang cho anh.

Lâm Trình ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu, đưa tay ra nhận lấy điện thoại.

“Tôi thầm yêu một cô gái bảy năm nhưng cô ấy không hề hay biết. Xin hỏi Ái Ny tiểu thư, tôi có nên nói cho cô ấy biết tình cảm của mình hay không? Hoặc là, tôi nên làm gì để khiến cô ấy thích tôi?”

Bỗng nhiên nghe thấy giọng đàn ông trong điện thoại, Cố Ái bị dọa cho suýt nhảy dựng lên, mà giọng điệu lạnh như băng còn có chút ngạo mạn này nghe qua cực kì giống Lâm Trình, nhưng quan trọng là, nhân viên trực đã nói với cô rằng người tiếp theo là một người phụ nữ có chồng ngoại tình, tâm trí đang rối loạn muốn tự sát kia mà, sao tự dưng lại chuyển thành đàn ông mà còn là yêu thầm nữa???

Nhưng mà làm người dẫn chương trình Radio đã lâu, tài ứng biến của cô quả nhiên vẫn rất nhạy bén.

Cô cười hỏi: “Cô ấy có người yêu chưa?”

“Chưa, nhưng cô ấy có thích một người.”

“Hai người là bạn bè sao?”

“Không phải.”

“Vậy hai người quen nhau chứ?”

“Tôi biết rõ cô ấy, nhưng cô ấy lại không biết tôi. Trước kia chưa gặp nhau lần nào.” Khi người đàn ông kia nói đến câu sau, ngữ khí rõ ràng có chút bi thương, “Tôi biết rõ mọi thứ của cô ấy, biết cô ấy thích ăn gì, ghét ăn gì, biết tất cả sở thích đam mê của cô ấy, biết nhãn hiệu cô ấy ưa chuộng, biết mùi hương nước hoa cô ấy hay dùng, đĩa CD hay nghe...”

“Vậy bây giờ hai người có hay gặp nhau, tiếp xúc với nhau không?”

“Bây giờ chúng tôi thường xuyên phải chạm mặt nhau.”

“Đồng nghiệp trong công ty?”

“...” Người đàn ông kia yên lặng một lát: “Cũng có thể xem như là... bạn hợp tác.”

“Nếu hai người bây giờ đã có cơ hội được ở cạnh nhau thường xuyên, đây chẳng phải càng dễ dàng hơn sao? Anh theo đuổi cô ấy đi thôi, nhưng mà theo đuổi cũng phải có kỹ xảo, không nên vừa gặp đã nói thích ngay, vì con gái bình thường đối với những kẻ cô ấy vừa gặp đã nói thích mình cảm thấy rất ‘ngu xuẩn’, rất dễ bị cự tuyệt, hơn nữa như vậy còn khiến cô gái đó cảm thấy áp lực tâm lý mà tránh né anh. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là không bộc lộ quá rõ ra ngoài, từ từ biến quan hệ hợp tác giữa hai người thành ‘bạn bè’, sau đó dùng mối quan hệ này chậm rãi tiếp xúc nhiều hơn, để hiểu biết thế giới nội tâm của cô ấy nhiều hơn nữa. Nghiên cứu cho thấy rằng, số lần tiếp xúc và chạm với phụ nữ càng nhiều thì sẽ khiến cô ấy càng dễ cảm mến đối phương hơn. Cho nên khi anh theo đuổi cô ấy, anh phải tạo cơ hội để hai người tiếp xúc thân mật với nhau, nhưng mà nhất định không được để lộ liễu quá.”

Âm thầm tiếp xúc thân mật với cô ấy càng nhiều, cô ấy càng dễ cảm mến với bạn.

Nghe Cố Ái nói như vậy, khóe miệng Lâm Trình bắt đầu cong lên.

“Cảm ơn cô rất nhiều, Ái Ny tiểu thư.”

“Vâng, tạm biệt anh, còn bây giờ chúng ta sẽ đến với cuộc gọi tiếp theo ạ.”

...

“Mệt quá!!!”

Tiết mục vừa kết thúc, Cố Ái lập tức bò dài ra bàn, chị Lâm trực điện thoại vội vàng rót nước tới cho cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi: “Ái Á à, vất vả cho em rồi, hôm nay em làm rất tốt.” Chị bỗng nhíu mày: “Nhưng mà kì thật, cái người nói mình đang yêu thầm kia, rõ ràng gọi điện đến là giọng nữ mà, không hiểu sao lại biến thành nam, còn nói gì mà yêu thầm với yêu trộm, đúng là ngố thật.”

Cố Ái cười cười: “Có lẽ là anh ta sợ nói yêu thầm thì đài sẽ không nói máy nên mới vậy.” Cô đứng dậy vịn thắt lưng một cái: “Mọi người cũng vất vả rồi, em phải về nhà trước đây, tạm biệt.” Nói xong, tự cầm lấy áo khoác mặc vào, rồi sau đó xách túi đi về.

Cô ra khỏi cửa được một lát lại thấy cô chạy vào: “Mọi người làm nhanh nhanh đi thôi, em thấy thời tiết bên ngoài không tốt lắm, có lẽ là sắp mưa.”

“Biết rồi, Ái Á về cẩn thận đó.”

“Ái Á, lái xe chậm thôi nha.”

Chị nhân viên trực điện thoại mỉm cười vẫy tay tạm biệt cô.

Tuy rằng Cố Ái là đại tiểu thư của Cố gia, nhưng khi làm việc rồi cô luôn nỗ lực hết mình và cực kì nghiêm túc.

Tiết mục radio này dễ làm nhất cũng như không dễ chịu nhất trong những chương trình buổi tối. Dễ làm chính là có rất nhiều câu chuyện thánh giả chia sẻ với đài để chạy chương trình, còn không dễ chịu vì đó đều là những vấn đề nhức nhối trong cuộc sống. Giữa một buổi tối yên tĩnh đáng lý ra phải nghỉ ngơi thả lỏng thì họ phải nghe những chuyện không vui, rất dễ ảnh hưởng đến tâm trạng mình. Đã có nhiều người chịu không nổi áp lực mà từ chức, sau này đến lượt Cố Ái tiếp nhận, tiết mục này lại phát triển rất tốt.

Về đến nhà, tắm rửa rồi tìm đồ ngủ mặc vào xong xuôi, Cố Ái bèn pha cho mình một ly cà phê thơm nồng.

Khi đang chờ cà phê, bỗng nghe thấy một tiếng sét đánh rất vang, cô đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sấm chớp nổi lên ầm ầm. Dự báo thời tiết nói hai ngày nay trời sẽ chuyển xấu, sẽ có mưa rào kèm sấm chớp. Thế nên, sau tiếng sét kia, trời bắt đầu mưa như trút nước.

Lâm Trình đã về nhà từ lâu, nằm nghe tiết mục của Cố Ái, anh mơ mơ màng màng ngủ đi lúc nào không hay.

Lúc này, trong phòng ngủ của anh, ánh đèn mờ ảm đạm. Mỗi khi anh ngủ anh đều để đèn, bởi vì anh rất sợ bóng tối.

‘Uỳnh’ một tiếng, kèm theo sau là tiếng rào rào của mưa hòa lẫn tiếng sấm chớp ùng ùng.

“Mẹ.....”

Đột nhiên, Lâm Trình hô lên một tiếng, bị tiếng sét làm cho giật mình tỉnh dậy, nhìn ngoài trời ánh chớp lóe liên tục, tay anh bất giác run rẩy.

Anh ghét nhất lúc trời mưa mà có sấm chớp, đó cũng là lúc anh thấy sợ hãi nhất, bởi vì khi đó, một màn kí ức anh không muốn nhớ lại nhất sẽ hiện lên trước mắt anh, khiến anh vô cùng đau lòng.

Ngồi bên bàn ăn nghe tiếng sấm chớp, tiếng mưa rơi rào rào, Cố Ái nhàm chán quấy cà phê, đột nhiên lúc này di động của cô lại đổ chuông, thì ra là Sally.

“Ái Á, hôm nay cậu đi tham dự tiệc sinh nhật người trong mộng của cậu phải không?”

“Không có, mình làm chương trình ở đài.”

“Không phải chứ, xem ra cậu không thích anh chàng kia cho lắm.”

“Mình cũng muốn đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không biết nên lấy thân phận gì để tham gia nữa.” Cố Ái bất đắc dĩ cắn cắn môi: “Chẳng lẽ là vì mình từng đến chỗ anh ấy đặt trang phục vài lần nên đem quà đến tặng sao? Cái có này cũng buồn cười quá thể.”

Cố Ái thường xuyên đến chỗ Thẩm Luật Ngôn đặt quần áo, nhưng người ta lại không có biểu hiện đặc biệt gì với cô. Cố Ái nghĩ cả một buổi chiều hôm nay, càng nghĩ lại càng cảm thấy hai người họ cùng làm cũng chỉ là quan hệ khách hàng với nhau, còn không bằng quan hệ bạn bè bình thường. Hơn nữa người ta lại không mời cô đi, cô thật sự không thể mặt dày mà chạy đến được. Với lại cô yêu tiết mục radio như con của mình vậy, thế nên sau một hồi đấu tranh, cô đã quyết định đi đến phòng thu âm.

Sally nghe xong, gật đầu: “Cậu có chừng mực vậy cũng tốt.” Bỗng cô ấy thốt lên: “Bên chỗ cậu đang mưa to sao? Mình nghe thấy có tiếng sấm chớp.”

“Ừ...” Cố Ái đáp lời, đúng lúc này bỗng nhiên có người ôm lấy cả người cô từ phía sau, cô quay đầu lại, thì ra là Lâm Trình.

Anh ghé vào bên tai cô thì thào: “Để tôi ôm em một lát, chỉ một lát thôi là được rồi... Cảm ơn.” Giọng anh thực yếu ớt, yếu đến mức khiến người ta nghe mà đau lòng, muốn được giang tay ra che chắn cho anh. Nghĩ vậy, Cố Ái âm thầm chắc chắn, này được gọi là thiên tính làm mẹ phải không nhỉ?

Lâm Trình ôm chặt lấy cô, cảm nhận được hơi thở ấm áp từ người cô, một hương vị rất dễ chịu, chính là hương vị ấm áp như mặt trời mà lâu nay anh vẫn thường khát vọng.

Bị Lâm Trình ôm như vậy, Cố Ái chợt cảm thấy toàn thân anh đang run lên, tiếng sấm chớp lại vang lên, Cố Á nhủ mảy: “Anh sợ sấm chớp sao?”

“Uhm.” Khó khi nào gặp được Lâm Trình ngoan ngoãn gật đầu như bây giờ, sau một lúc lâu, anh đột nhiên hỏi lại cô: “Em sẽ vì điều này mà xem thường tôi sao?”

Nghe tiếng chớp rẹt đầy sợ hãi, anh vội vàng chạy đến nơi ấm áp như ánh nắng mặt trời là cô, nhưng trong giờ khắc đã ôm được cô vào lòng, anh lại thấy có chút hối hận, dường dường là một người đàn ông cao lớn lại sợ sấm chớp, có lẽ cô ấy sẽ thấy xem thường anh.

Không nghĩ tới Cố Á chỉ khẽ cười một tiếng: “Chẳng phải mỗi một người không ít thì nhiều cũng có vài nhược điểm sao? Ai mà hoàn hảo hết được chứ? Thế này cũng là bình thường mà.” Cô chậm rãi nói từng chữ một, trong lòng Lâm Trình càng ấm áp hơn, khúc miệng cong cong mỉm cười, nhất thời quên đi sợ hãi: “Cảm ơn em.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kí ức đau đớn (2)

Edit: Pingki

Anh ôm chặt lấy cô vào lòng, hơi thở của anh vẫn vút bên tai cô, hơi ngứa nhưng rất ấm áp dễ chịu. Tuy rằng giờ phút này anh thực yếu đuối, nhưng cái ôm của anh cũng rất an toàn mà vững chãi, lưng cô khẽ sát vào ngực anh, cô cảm giác tim mình lúc này đập thật nhanh như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

“Ái Ái, sao cậu không nói gì nữa? Cậu vừa nói chuyện với ai đó phải không?” Giọng nói của Sally bỗng vang lên trong ống nghe điện thoại, Cố Á giật mình nhớ ra là mình còn chưa ngắt máy, Lâm Trình đang ôm lấy cô thế này, nghe điện thoại quả thực không tiện lắm, đành phải nói qua loa vài câu rồi bảo với Sally rằng cô mệt, muốn đi nghỉ, hẹn khi khác nói chuyện rồi liền cúp điện thoại.

Cũng không biết để cho Lâm Trình ôm đến bao lâu, mãi cho tới khi tiếng mưa rơi ngoài trời nhỏ dần đi, tiếng sấm chớp cũng tắt hẳn, Cố Á cảm giác chân mình đã bị tê rần rồi, Lâm Trình mới buông tay ra, sau đó chậm rãi quay về phòng của mình.

Mỗi người không ít thì nhiều đều có nhược điểm, đều có một vài chuyện mà họ không muốn để người nào biết được. Nhưng Cố Á không thể nào tưởng tượng nổi, một người đàn ông đầy quyền lực có thể hồ phong hoán vũ ở thành phố S này, gương mặt luôn lạnh lùng không chút cảm xúc, luôn tỏ ra thực bình tĩnh tự tin ấy vậy mà lại sợ nhất sấm sét.

Trông Lâm Trình thế này, không hiểu sao, trong đầu Cố Á bất chợt nghĩ đến cảnh tượng khi anh ta sống một mình, mà phải đối mặt với thời tiết đáng sợ như thế này mỗi khi mưa đến, không biết anh ta luống cuống sợ hãi đến mức nào.

Đưa tay ra vỗ trán một cái, cô lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi. Cầm thìa khuấy cà phê trong ly cô mới pha khi nãy, rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, không khỏi nhíu mày, ly cà phê này đã nguội lạnh từ lâu. Cô nhìn sang phía đồng hồ treo tường, giờ đã là một giờ sáng, đi ngủ thôi. Cố Á thở dài một tiếng, đem ly cà phê đổ đi, đun cho mình một ly sữa nóng khác. Lúc đun xong, cô nghĩ giờ này Lâm Trình có lẽ vẫn còn chưa ngủ, vì thế cô làm thêm một ly nữa, mang đến trước cửa phòng cho anh rồi gõ cửa.

Lâm Trình mở cửa ra, liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của Cố Á cùng với một ly sữa đưa đến trước mặt anh. Nụ cười của cô rất đẹp, đến mức làm cho anh nhìn ngây ngốc không rời mắt, ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng cười khẽ của cô: “Hôm nay đến lượt tôi pha sữa cho anh.”

Cố Á nói xong, đưa ly sữa sang cho anh cầm, nói một tiếng ‘ngủ ngon’ rồi trở về phòng ngủ của mình.

Nhìn theo bóng lưng của cô rồi đi, lại nhìn ly sữa trong tay, Lâm Trình cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy len lỏi trong tim mình.

Cô chính mà mặt trời nhỏ của anh, mặt trời nhỏ ấm áp lòng người.

——Greenhousenovels.com——

“Khôn nạn, mày có biết mày làm lỡ biết bao nhiêu chuyện của tao rồi không? Một chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong, tao còn cần mày làm gì nữa? Đồ vô dụng!”

Ngày đó là sinh nhật hai mươi mốt tuổi của anh, quà sinh nhật mà ông Lâm Chính Phong mang đến cho anh chính là ở ngay ngã tư đường gần trường đại học của anh, hưng tộn mừng chửi anh là đồ ngu, có chút chuyện cũng không làm được, rồi sau đó Lâm Chính Phong nhắc chân đạp mạnh vào bụng Lâm Trình, khiến anh ngã lăn ra đất.

Chuyện xảy ra giữa ngã tư đường đông người qua lại, thế nên có rất nhiều bạn cùng trường anh vây đến xem, anh nghe thấy đám người đó rì rầm to nhỏ với nhau, rồi nhìn anh bằng cặp mắt đầy thương hại.

Bị nhiều người vây nhìn mình như thế, Lâm Trình chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Lúc đó, Lâm Chính Phong đập một cú xong vẫn còn chưa hết cơn giận, ông ta còn vung tay lên định đập vào mặt anh nữa, anh chỉ biết nhắm mắt chịu trận, nhưng đúng lúc đó bỗng có một tiếng nói trong trẻo vang lên: “Chú Lâm, chú định làm gì vậy?”

Mở mắt ra, hình bóng Cố Ái liền đập vào mắt anh, cô từ tốn ngăn cánh tay sắp vung xuống của Lâm Chính Phong lại, ngữ khí nhẹ nhàng mà ôn nhu: “Chú Lâm, có chuyện gì từ từ rồi nói, chú sao phải tức giận quá như vậy làm gì.”

Bởi vì có Cố Ái ở đây, cho nên Lâm Chính Phong không xuống tay với anh nữa, anh xem như thoát được một kiếp.

Chờ cho Lâm Chính Phong đi rồi, dưới ánh mắt xem thường lẫn thương hại của đám người vây quanh, anh lấy hết sức mình cố đứng thẳng dậy, thấy vậy, Cố Ái đi lại đỡ lấy người anh, đồng tình nói: “Người làm cha mẹ như vậy đúng là thật đáng ghét, chỉ biết đánh đập con mình. Tôi cũng hay bị ba ba tôi đánh đòn không ít lần đâu.” Nói xong, cô còn quệt miệng mình một cái, làm như đang nói với anh rằng cô thật sự bị ba đánh đòn vậy.

Lâm Cố hai nhà thân nhau đã mấy đời, Cố Ái chính là hòn ngọc quý được nâng niu yêu chiều ở Cố gia, anh sao lại không biết điều này. Ngày đó, cô chỉ nói một câu an ủi thực bình thường nhưng lại làm lòng anh thực ấm áp.

Có điều, khi đó anh lại đẩy tay cô ra: “Cảm ơn Cố tiểu thư, nhưng tôi không cần sự đồng tình của cô, lại càng không cần cô phải thương hại.”

Tuy rằng ngoài miệng anh tỏ ra không cảm kích như vậy, nhưng từ khi đó trở đi, không hiểu sao anh lại bắt đầu cố tình mà như vô ý để ý đến cô. Cô được mọi người trong gia đình yêu thương săn sóc, luôn coi mở, hoạt bát, thiện lương mà yêu đời. Tất cả những thứ đó, chính là điều mà anh luôn khao khát có được. Nhưng hơn hết cả đó chính là mỗi khi nhìn thấy cô, trái tim luôn mang cảm giác không an toàn của anh lại trở nên bình thản đến vô cùng.

Anh đã quen sống trong bóng tối, được ánh sáng mặt trời chiếu rọi chính là khát vọng của anh. Nhất là những lúc này khi anh càng ngày càng trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, tận sâu trong trái tim anh lại càng ao ước những tia sáng ấm áp đó.

Còn một tuần nữa chính là sinh nhật tuổi hai mươi tám của anh.

Từ hai mươi mốt đến hai mươi tám, anh đã lặng thầm dõi theo cô bảy năm, cũng là bảy năm anh yêu thầm cô.

Bảy năm qua, anh không biết đã phải chịu đựng bao nhiêu vất vả, khổ cực mới có thể đứng ở vị trí như ngày hôm nay.

Cho dù Lâm Chính Phong là cha anh, thế nhưng, giữa hai cha con họ kỳ thật không khác kẻ thù là bao nhiêu.

——Greenhousenovels.com——

Tối hôm qua Cố Ái lên giường ngủ muộn hơn bình thường, là vì hôm nay là cuối tuần, cô không phải đi làm. Cho nên cô không đặt chuông báo thức, sáng sớm hôm nay tỉnh dậy đã là mười giờ sáng.

Nói ra, làm chương trình trên Radio chỉ là một nghề tay trái của cô mà thôi, công việc chính của cô chính là: Bà chủ của cửa hàng Ái Được.

Ái Được này chính là một trong những sản nghiệp của Cố gia, nằm ở ngay trung tâm phần hoa nhất của thành phố S, một nơi kinh doanh những nhãn hiệu thời thượng xa xỉ nhất.

Theo những gì được biết, Ái Được trưng bày hơn 100 thương hiệu cao cấp nổi tiếng thế giới, hầu hết đều được Ái Được vinh hạnh giữ độc quyền trong việc kinh doanh chúng, thậm chí Ái Được còn được ưu tiên mỗi khi họ ra sản phẩm mới, như vậy cũng đủ thấy địa vị của cửa hàng Ái Được trong giới hàng hiệu được ưa chuộng tôn sùng biết chừng nào.

Lúc trước khi ba cô còn sống, Ái Được này vẫn do ông quản lý, từ sau khi ông mất tích, ông nội lại tuổi cao, cũng chỉ còn Cố Ái là có thể đứng ra gánh vác. Cũng may là trước kia cô từng học MBA ở nước ngoài, hơn nữa bình thường cô cũng hay đi giúp đỡ chú hai, cho nên khi tiếp nhận công việc này cũng xem như thuận buồm xuôi gió.

*MBA: thạc sĩ quản trị kinh doanh.

Chú hai của Cố Ái chính là con nuôi của ông nội cô.

Mấy năm nay, chú hai của cô vẫn luôn cật lực làm việc cho Cố gia, từ sau khi ba của Cố Ái không còn, chú hai đã dồn tâm trí vào giúp sức cho Ái Được không ít. Có thể nói, trong khoảng thời gian này, doanh thu định kì của Ái Được vẫn ổn định như trước, ít nhiều cũng là nhờ công lao của chú hai của cô.

Trong trí nhớ của Cố Ái, ba ba cô là một người vô cùng nghiêm túc, có chút rất giống Lâm Trình bây giờ, mỗi ngày đều tỏ ra lạnh lùng, tựa như không có một chuyện gì có thể khiến ông vui buồn hay thất vọng. Còn chú hai thì ngược lại hoàn toàn, chú ấy là một người hài hước thân thiện, bình dị gần gũi. Hơn nữa, chú hai cũng rất cưng chiều cô, không giống như ba luôn tỏ ra rất nghiêm khắc dạy dỗ cô.

Nhưng mà, một người dễ gần, vui vẻ như chú hai, thế nhưng đến bây giờ vẫn phòng không góa góa, không chịu lấy vợ sinh con.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Kí ức đau đớn - P3

Edit: Pingki Cố Ái thay đồ xong rồi đi ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng khách không có người, nhưng trên bàn ăn có đặt một hộp cà mèn giữ ấm, trong bụng nghĩ có lẽ Lâm Trình đã ra ngoài, vậy mà anh ta vẫn làm com sáng cho cô.

Đi đến bên bàn ăn, cô mở cà mèn ra, một mùi hương thơm phức xông thẳng vào mũi. Bên trong có cháo gạo cẩm nóng hổi, còn có một ít sủi cảo hấp. Cố Ái nhún vai, trước nay bữa sáng của cô vẫn chỉ là ăn bánh mì và uống sữa, giờ thỉnh thoảng đổi khẩu vị một bữa có vẻ cũng không tồi.

Nhìn những chiếc sủi cảo được gói rất đẹp, Cố Ái không thể chờ đợi thêm chút nào nữa mà lấy tay bóc một miếng bỏ vào miệng. Nhân sủi cảo bỏ tôm đã được bóc vỏ, vừa cắn một cái nước sốt đã tràn ra khắp miệng, ngon không tả nổi. Cố Ái nhấp miệng, không khỏi cảm khái, nếu ai lấy được Lâm Trình thì đúng là may mắn vô cùng. Tay nghề của Lâm Trình siêu thì khỏi nói, ở bên cạnh anh ta cơm ăn chẳng phải nấu, chén cũng chẳng phải rửa. Tuy rằng người đàn ông này lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng khó gần, nhưng tưởng tượng đến cảnh anh ta đứng trong làn khói bếp hấp sủi cảo, cũng biết anh ta đã cẩn thận chu đáo cỡ nào. Nghĩ vậy, Cố Ái bất giác ngẩng đầu lên nhìn xung quanh mà đánh giá căn phòng khách xa hoa đến mức tận cùng này, Lâm gia họ quả thật là gia tộc giàu có mà.

Bây giờ là mười giờ sáng. Đại trạch của Lâm gia.

Kiến trúc trong sân thiết kế theo phong cách cổ kính, ở giữa có một cây cổ thụ tán rợp trời, xung quanh là hoa cỏ xanh um. Lâm Chính Phong đang ngồi bên bàn trà dưới bóng cây, cúi đầu vừa xia răng vừa suy nghĩ.

Lâm Trình và Lâm Chuẩn đang nghiêm trang kính cẩn đứng trước mặt ông ta.

Sáng sớm hôm nay Lâm Trình nhận được điện thoại của Lâm Chính Phong, bảo anh mười giờ sáng nay phải quay về đại trạch Lâm gia một chuyện, có chuyện muốn nói. Cho nên, Lâm Trình dùng bữa sáng của mình xong, đem đồ ăn chuẩn bị cho Cố Ái bỏ vào cà mèn giữ ấm rồi liền lái xe về đây.

Lúc này, Lâm Trình bỗng nghe thấy Lâm Chính Phong ho nhẹ một tiếng, rồi sau đó liền thấy ông ta bẻ đôi cây tăm trong tay mình, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Chuẩn: “Con đến gần ta một chút.”

“...Ba ba.” Lâm Chuẩn dè dặt tiến lên từng bước, mới vừa đi được vài bước chân, còn chưa kịp đứng vững đã bị Lâm Chính Phong nhắc chân lên đạp mạnh vào ngực hấn. Lâm Chuẩn lao đảo lui ra phía sau, sắc mặt trắng bệch: “Ba ba, con có làm sai gì sao?”

Lâm Chính Phong cười lạnh: “Đoạn phim chiếu ở hôn lễ của Lâm Trình có phải là do anh làm hay không?”

Nghe ông ta nói như vậy, Lâm Chuẩn không khỏi hoảng hốt, vốn định thề thốt phủ nhận lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Lâm Chính Phong truyền đến: “Ta ghét nhất những kẻ dối trá.”

“Ba, con sai rồi.” Lâm Chuẩn nói xong liền quỳ xuống trước mặt ông ta.

“Lỗi của anh không nhỏ đâu.” Lâm Chính Phong neho mắt lại một cách nguy hiểm: “Cũng may là con bé Cố Ái nó không so đo, nếu ngày đó nó làm àm lên, chỉ sợ sau này hai nhà Lâm Cố chỉ còn nước không đội trời chung. Đắc tội với Cố gia, lợi ích của chúng ta sẽ tổn thất đến mức nào anh biết không?” Lâm Chính Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tự đánh cho mình tỉnh lại đi.”

“Vâng.” Lâm Chuẩn nói xong, hai bàn tay hấn không ngừng đưa lên tát vào mặt mình, cứ thế đến nửa tiếng sau, mặt hấn đã đỏ bừng sưng phồng lên, Lâm Chính Phong mới phát tay, bảo hấn ngừng lại.

“Ta biết, từ trước tới giờ hai anh em vẫn không vừa mắt nhau, lúc nào cũng tranh đấu gay gắt, thậm chí còn tìm đủ cách để dồn nhau vào đường chết.” Lâm Chính Phong nói đến chữ cuối cùng thì ngữ khí càng thêm nặng nề. Ông ta nói đến đây chợt ngừng lại, cầm lấy cái tẩu thuốc trên bàn, liếc mắt nhìn sang Lâm Trình một cái: “Có biết gần đây ta dùng loại tẩu gì không?”

Lâm Trình cẩn thận nhìn cái tẩu trong tay ông ta, kính cẩn đáp: “Là Dunhill.”

“Uhm.” Lâm Chính Phong gạt đầu nghiền ngẫm, hít thêm một hơi thuốc, khói phun ra từng vòng từng vòng: “Vậy con cũng biết châm ngôn của Dunhill chứ?”

Dunhill là một thương hiệu tẩu thuốc lâu đời ở Anh, sản xuất ở London, với kinh nghiệm chế tác gần một thế kỷ qua. Mỗi một chiếc tẩu thuốc được làm ra cũng phải trải qua cả trăm công đoạn tỉ mỉ vô cùng mà thành.

Ông chủ của Dunhill có câu tâm đắc: “Sản phẩm nhất định phải hữu dụng, nhất định phải bền bỉ, nhất định phải đẹp, nhất định phải đa dạng, nhất định phải nổi tiếng.”

Thấy Lâm Trình gạt đầu, Lâm Chính Phong hít thêm một hơi nữa, lại nói:

“Làm người cũng giống như vậy, nhất định phải là một người hữu dụng, đáng tin cậy, và có quyền lực.” Ông ta dừng lại một chút, nhìn sang hai đứa con:

“Trên thế gian này, người thắng sẽ làm vua, kẻ mạnh sẽ tiêu diệt kẻ yếu, không có tranh đấu thì sẽ không có tiến bộ. Cho nên, hai anh em các người muốn tranh thế nào thì tranh, nhưng nhớ kĩ một điều, đó là sau này mỗi lần đấu đá nhau, thì phải đặt lợi ích của Lâm gia lên trên hết. Nếu có người nào vì bản thân mình mà làm tổn hại đến lợi ích lâu dài của Lâm gia, đừng trách ta không nể tình thân, ta sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.”

Không nể tình thân, sống không bằng chết? Lâm Trình nghe xong câu này mà cười lạnh trong lòng. Lâm gia bọn họ có tình thân từ khi nào vậy? Một người như Lâm Chính Phong mà cũng nói ra được hai chữ tình thân này sao? Nếu không phải vì hoàn thành tâm nguyện của mẹ, anh tuyệt đối sẽ không bước vào Lâm gia nửa bước, sẽ không bao giờ gọi kẻ vô lại một tiếng cha.

“Hai đứa hiểu ý ta muốn nói chứ?”

“Vâng, thưa ba, chúng con hiểu.” Hai anh em họ hiếm khi nào được đồng thanh, đồng lòng như bây giờ.

“Hiểu là tốt rồi, hai đứa đi làm chuyện của mình đi.” Lâm Chính Phong phát tay, hai người cung kính lui ra.

Hai anh em nhà họ Lâm cùng đi ra khỏi đại trạch Lâm gia, khi ra đến cửa, có lẽ Lâm Chuẩn cảm thấy trận đòn vừa rồi bị Lâm Trình nhìn thấy thực mất mặt, vì thế hần cười nhạt, nhắc lại chuyện cũ: “Lâm Trình, cảnh tao phải tự trừng phạt mình khi này, có phải mày đã làm rất nhiều lần rồi không?”

“Đúng vậy.” Lâm Trình lơ đãng liếc nhìn hần một cái, ngữ khí có chút ngạo mạn, “Trước kia mỗi khi làm việc không xong, suy nghĩ không chín chắn. Tôi đã chịu đòn không biết bao nhiêu lần, thậm chí là trước mặt bạn cùng trường, tự tát vào mặt mình, bị ông ta dùng roi đánh, mà đúng rồi, còn phải quỳ trên mảnh thủy tinh vỡ nữa.” Anh cười khẩy hai tiếng, ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi: “Nhưng tất cả những chuyện đó đều là chuyện trước năm tôi hai mươi hai tuổi, còn bây giờ...” Nói đến đây, anh cười trào phúng nhìn hần, giọng điệu rõ ràng từng chữ một: “Không giống loại rác rưởi như anh, hai mươi chín tuổi rồi vẫn phải ăn đòn của ông ta.”

“Mày...” Lâm Chuẩn bị anh châm chọc như vậy á khẩu không trả lời được, định nói thêm gì nữa nhưng xe của Lâm Trình đã nhàn ga rồi đi, bỏ lại hần ta với đám khói bụi đằng sau.

Xe Lâm Trình phóng đi như bay, nhưng mới chạy được một đoạn đường ngắn chừng vài trăm mét, Lâm Chuẩn bỗng thấy xe anh đang chạy quay lại đây, điều bộ kia cứ như thể muốn nghiền nát hần dưới bánh xe vậy, Lâm Chuẩn sợ tới mức thất kinh, cuống quýt lui về phía sau. Thế nhưng tốc độ của người làm sao bì lại với tốc độ của xe, mắt thấy xe Lâm Trình chỉ còn một tích tắc nữa là đâm vào mình, Lâm Chuẩn sợ hãi nhắm chặt hai mắt một cách bất lực.

Nhưng ngay lúc đó ‘kétttt’ một tiếng phanh xe vang lên, hần sợ tới mức toàn thân run rẩy mà mờ mắt ra, nhìn thấy chiếc xe dừng lại sát người hần, cửa xe đang từ từ hạ xuống, Lâm Trình lộ đầu ra, ngữ khí châm chọc mà ngạo mạn: “Bộ dạng anh bây giờ quả không khác gì một kẻ phế vật! Hừ, yên tâm, tôi không đâm chết anh đâu, tôi chỉ muốn làm anh sống không bằng chết mà thôi.”

Lúc này Lâm Trình mới lái xe rồi đi, Lâm Chuẩn nhìn theo xe anh càng lúc càng xa mà chân mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất.

Hần và Lâm Trình là anh em, nhưng chỉ là cùng cha khác mẹ.

Hần biết, Lâm Trình hận hần thấu xương, hận đến mức chỉ muốn ép hần vào đường chết. Vì hần cũng xem như là hung thủ đã gián tiếp hại chết mẹ của Lâm Trình.

————Greenhousenovels.com————

“Tin tức tình hình giao thông được cập nhật mới nhất, trực đường chính qua trung tâm thương mại SN lúc này kẹt xe vô cùng nghiêm trọng, có thể nói là không thể di chuyển được. Theo thông tin của thỉnh giả cung cấp đến đài cho biết, nguyên nhân của tình trạng kẹt xe là do có một cô gái vì thất tình mà nghĩ quẩn, muốn nhảy xuống từ tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm thương mại để tự sát, cho nên lúc này ở dưới lầu có rất nhiều đèn để khuyến nhủ cô gái đó. Người đến xem thì đã chật kín khu quảng trường. Cảnh sát và nhân viên cứu hộ cũng đã tới. Hy vọng là cô gái có thể quý trọng mạng sống của mình mà nghĩ lại. Mọi người tham gia giao thông chú ý để chuyển sang đi tuyến đường khác.”

Nghe thông báo trên radio, Lâm Trình buồn bực, chẳng trách con đường này hôm nay lại chật kín như vậy. Anh dự định chạy về trong nửa tiếng đồng hồ, mới chỉ đi được một đoạn đường mà thôi. Và lại xe của anh giờ mắc kẹt ở giữa dòng xe, muốn quay đầu lại e cũng khó.

Dòng xe chật kín như nêm làm người ta bực bội, anh không khỏi thở dài, thật sự không biết mấy người đó suy nghĩ thế nào, cũng chỉ là vấn đề về tình cảm, vậy mà lại chọn tự sát để giải quyết.

Trong lúc đang ngồi trong xe chờ đợi, anh bỗng nhận được điện thoại của Ninh Phi: “Tiểu Trình gia, ngài đang ở nơi nào?”

“Có chuyện gì sao?”

“Vừa rồi tôi đang mua sắm ở khu trung tâm SN, nghe nói có người ở đó muốn tự sát. Người vây quanh xem nói, cô gái nghĩ quẩn kia trước khi chết muốn được gặp người dẫn chương trình Ái Ny. Thế nên đã có người liên lạc với Cố tiểu thư, cô ấy sẽ tới ngay bây giờ...”

“Cố Ái muốn lên tầng thượng đó cứu người?” Nghe Ninh Phi nói như vậy, trong lòng Lâm Trình như bị ai níu lại.

Phải biết rằng SN chính là tòa nhà cao nhất thành phố S, tầng thượng cách mặt đất ít nhất cũng phải 300 mét.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Kí ức đau đớn – P4

Edit: Pingki Cô Ái muốn đến một nơi cao như vậy để cứu người, anh cực kì không an tâm, nhất định phải đến ngăn cô lại.

Dặn dò Ninh Phi nhanh đến chỗ xe anh đang bị kẹt cứng không di chuyển được, còn anh thì xuống xe, vội vàng chạy tới trung tâm thương mại SN.

“Xin chào, đúng vậy, tôi là Ái Ny. Cái gì? Có người muốn tự sát ở trung tâm SN? Muốn gặp tôi? Được được, tôi lập tức đến ngay.”

Lúc Cô Ái nhận được cú điện thoại này, cô đang cùng Giang Giang và Tả Dật ở trong cửa hàng thời trang của người trong lòng cô thầm mến – Thẩm Luật Ngôn.

Buổi sáng hôm nay, Cô Ái sau khi ăn xong đĩa sủi cào, uống hết chén cháo, xoa xoa cái bụng no căng của mình, liền nghĩ xem giờ nên đi đến chỗ nào. Nhớ tới ngày hôm qua là sinh nhật của Thẩm Luật Ngôn mà cô lại không đi chúc mừng được, vậy bây giờ có lẽ nên đến thăm anh một chút. Vì thế cô trang điểm cho mình thật đáng yêu, tìm một bộ quần áo thật đẹp rồi lái xe một mạch đến phòng làm việc của Thẩm Luật Ngôn.

Khi đến nơi, không nghĩ tới vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy Giang Giang và Tả Dật cũng đang ở trong này.

Phải biết rằng, cô và Giang Giang, Tả Dật chơi với nhau từ bé rồi lớn lên cùng nhau, quan hệ vô cùng tốt, cô thường xuyên đến phòng làm việc của Thẩm Luật Ngôn để đặt trang phục, Giang Giang nhìn thấy cô diện đồ đẹp nên cũng thường xuyên đến đây.

Gặp được hai người họ, còn chưa kịp tán gẫu được mấy câu, cô liền nhận được điện thoại nói có người tự sát muốn gặp mình.

Tả Dật từ nhỏ đã rất thích Cô Ái, từng cử chỉ nhỏ nhất của cô anh ta cũng rất để tâm, cho dù bây giờ cô đã kết hôn, nhưng tựa như một thói quen cố hữu, ánh mắt anh ta vẫn luôn dõi theo cô từ lúc cô bước vào.

Cô Ái nghe điện thoại, anh ta đứng ở bên cạnh cô, dựng thẳng lỗ tai lên nghe rõ từng chữ một.

Nghe cô nói cô là Ái Ny, hơn nữa nhớ đến giọng nói của người dẫn chương trình trên radio và cô cực kì giống nhau, Tả Dật vỗ trán mình: “Ái Ái, cô gái Ái Ny ở tiết mục ‘Tình trí nữ nhân tâm’ là em sao?”

Cô Ái gật đầu: “Đúng thế.” Nói xong vội vàng muốn chạy ra cửa. Thế nhưng vừa mới xoay người, Tả Dật lại giữ tay cô lại: “Ái Ái, anh nghe được có phải vừa rồi có người tự sát muốn tìm em không? Không được, anh phải đi với em.” Hắn buông tay mình ra rồi chạy theo sau Cô Ái.

Tả Dật đi rồi, Giang Giang quay sang nhìn Thẩm Luật Ngôn bên cạnh một cái: “Chúng ta cũng đi xem thế nào.”

Bình thường Thẩm Luật Ngôn ít khi xen vào chuyện của người khác, nhưng dù sao Cô Ái cũng là khách quen của anh ta, thường đến đây đặt trang phục, cũng được xem như là người quen biết, anh ta gật đầu rồi cũng đi theo sau hai người kia.

Phòng làm việc của Thẩm Luật Ngôn nằm giữa trung tâm khu thương mại này, vị trí vô cùng tốt. Nơi này được ví như đất còn quý hơn vàng, cách cửa hàng Ái Dược của Cô Ái chỉ hơn một cây số, nhưng để đến khu thương mại SN chỉ hơn sáu trăm mét mà thôi.

Khoảng cách ngắn ngủi này, Cô Ái chạy nhanh cũng không đến mấy phút đã tới dưới lầu của SN.

Nhân viên cứu hộ đã đến rồi, ở dưới này họ đã đặt đệm khí thật dày hi vọng có thể cứu sống được cô gái kia.

Đáp thang máy đi lên, bốn người họ chỉ chốc lát sau đã đến được nơi cao nhất của tòa nhà.

Trên sân thượng, một vài nhân viên cứu hộ đã ở đây, trên người đeo dây cáp, thắt lưng cứu hộ, đứng đối diện cô gái kia không ngừng khuyên giải cô ta hồi tâm chuyển ý. Nhưng cô gái không biết quý trọng mạng sống của mình kia càng lui ra sau, hai tay đẩy hàng rào bảo vệ ra, người đã trèo lên thành lan can, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời khuyên nhủ của nhân viên cứu hộ, miệng không ngừng lầm bầm: “Không được tới đây, nếu các người còn tới tôi sẽ nhảy xuống ngay lập tức, lúc này tôi chỉ muốn gặp Ái Ny mà thôi.”

“Tôi chính là Ái Ny.” Sợ sẽ dọa đến cô gái đó, nên khi nói chuyện ngữ khí của cô thực nhẹ nhàng ôn nhu, ánh mắt thật chân thành: “Có điều gì cô hãy nói với tôi.” Cô gái kia vẫn còn rất trẻ, có lẽ chạc tuổi cô, khoảng chừng hai mươi tư tuổi thôi.

“Cô là Ái Ny thật sao?” Cô gái kia khẽ nhú mày, nhìn vào ánh mắt của cô ta có vẻ như không tin cô là Ái Ny. Cũng là vì bộ dạng Cô Ái lúc này rất xinh đẹp, rất đáng yêu, ngữ khí nói chuyện lại ôn nhu dịu dàng, quả thật không hề giống với hình tượng Ái Ny mạnh mẽ trên radio.

“Cô muốn gặp tôi, vậy cô nhất định rất hay đón nghe chương trình của tôi ở đài phải không? Giọng nói của tôi như thế nào cô hẳn là rất quen thuộc đúng không?”

Nghe Cô Ái nói như vậy, cô gái kia gật đầu, cô ta nhìn cô hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Ái Ny, cô có muốn nghe chuyện cũ của tôi không?”

“Cô kể đi.”

“Được.” Cô ta nhìn cô, ánh mắt có chút chờ đợi, nhưng cũng có một tia ác độc khó thấy: “Nếu cô muốn tôi kể, cô có thể đến gần tôi một chút được không, đừng trên lan can này với tôi?”

Đứng trên lan can không có hàng rào bảo vệ đó sao?

Cố Ái nhìn qua, bề rộng của thành lan can kia cùng lắm cũng chỉ hơn một bàn chân mà thôi.

Trong lòng cô không khỏi có chút sợ hãi, nhưng bước chân vẫn bước tiến lên.

“Ái Ái, đừng đi qua đó.” Giang Giang kích động nhìn cô: “Đây là tòa nhà cao nhất thành phố S, hơn 300 mét đó.” Giang Giang nói xong, Tà Dật cũng muốn đi lên giữ cô lại.

Chứng kiến một màn như vậy, cô gái kia bỗng mỉm cười âm thầm: “Ái Nỳ, cô không dám sao? Aiz, cuộc sống của tôi dù tiếp tục cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Sợ cô gái kia nhảy xuống thật, chuyện này có lẽ sẽ trở thành bóng ma ám ảnh cả đời cô mất, vì thế Cố Ái hít sâu một hơi, quay sang nói với Tà Dật: “Anh buông tay ra đi, em không sao đâu. Em sẽ nắm chặt lấy tay em.”

Cô đi tới phía lan can, Tà Dật và Thẩm Luật Ngôn cũng muốn đi theo sau, ý định muốn đỡ lấy người cô. Ai ngờ cô gái kia một mực không chịu, nói rằng không muốn bất cứ người nào tới gần chỗ hai người, hơn nữa, cô ta còn sợ Cố Ái sẽ kéo cô ta xuống nên bảo Cố Ái phải đứng cách cô ta ít nhất hai thước.

Bất đắc dĩ, Cố Ái đành phải đi một mình đến.

Trèo lên lan can, nắm tay cô túm chặt lấy chỗ vịn, sau một hồi đứng vững ổn định thân thể, bắt giác cô liếc xuống phía dưới kia một cái, mọi thứ thật nhỏ bé, tim cô không khỏi run lên một cái, chân run run như muốn nhũn ra, trong lòng bỗng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi nếu bây giờ cô ngã xuống dưới, với một độ cao như thế này, nhất định sẽ bị tan xương nát thịt, càng nghĩ cô càng thấy khản trương, cơ mặt co rúm lại, lúc này cô thật sự rất muốn khóc, rất muốn gọi mấy người kia lại đây đỡ mình xuống. T.T

Nhưng nhìn sang cô gái đang muốn tự tử kia, Cố Ái khẽ cắn môi, kiên trì nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, không dám nhìn xuống phía dưới nữa, cố gắng tập trung tinh thần nhìn về phía cô ta.

“Rốt cục cô đã gặp phải chuyện gì, có thể nói cho tôi nghe được không?” Cố Ái cảm giác, thanh âm nói chuyện của mình bắt đầu trở nên run run.

Cô không biết, kỳ thật sắc mặt của cô lúc này rất khó xem, tái nhợt không còn giọt máu.

Giang Giang, Tà Dật, Thẩm Luật Ngôn cũng đã bị dọa cho sợ đến mức mồ hôi ướt đầm lưng. Nhất là Giang Giang, tim cô đập mạnh như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, tay cô liều mạng túm chặt lấy tay áo của Tà Dật, sợ hãi run rẩy. Phải biết rằng, Cố Ái chính là người bạn tốt nhất của cô, nhờ may cô ấy xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ đau lòng đến chết. Hơn nữa, Cố Ái chính là bảo bối của Cố gia, nếu thật sự có chuyện gì không may, chỉ sợ những người có mặt ở đây hôm nay sẽ chết rất khó coi.

Giọng nói của Cố Ái rõ ràng đang sợ hãi, cô gái kia nghe ra được, bỗng cười rộ lên: “Ái Nỳ, đứng ở nơi đó sợ lắm phải không? Tôi cũng rất sợ, nhưng điều tôi càng sợ hơn chính là cuộc sống sau này tôi chỉ còn một mình tôi.” Ý cười của cô ta dần dần tán đi, nét mặt bắt đầu chuyển sang mù mịt: “Tôi và bạn trai của tôi mới chia tay, ngày mai anh ta sẽ cưới người phụ nữ khác.” Cô ta nói đến đây liền nghẹn ngào: “Hai năm qua tôi đã năm lần phá thai, bác sĩ nói, sau này tôi không thể mang thai được nữa, cuộc đời tôi chẳng còn hy vọng gì nữa.”

Nghe cô gái đó kể chuyện, thì ra cô ta và bạn trai yêu nhau hai năm, nhưng lại phá thai tới năm lần. Một tháng trước, người bạn trai kia quen được với một tiểu thư nhà giàu có, rồi sau đó thẳng tay bỏ rơi cô gái này. Ngày mai, tên cặn bã kia sẽ kết hôn với cô tiểu thư nhà giàu, còn cô gái này thì lại quyết định sẽ tự sát đêm trước lễ kết hôn của bọn họ, khiến tên cặn bã kia sẽ phải day dứt cả đời.

Nghe cô ta nói xong, Cố Ái chỉ cảm thấy cô ta thực ngu ngốc, nhưng cũng rất đáng thương. Vừa định mở miệng khuyên răn vài lời, phía sau lưng cô bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng mà nghiêm nghị.

“Cô muốn hấn ta phải day dứt cả đời? Cô năm lần phá thai, cũng chính là giết chết năm đứa trẻ, lương tâm của hấn còn không bị cắn dứt, cô nghĩ cô chết hấn sẽ ăn năn sao? Cô thật đúng là ngây thơ! Cô chết, hấn có khi lại thấy nhẹ nhõm vì mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc! Cầu còn không được!”

Giọng điệu lạnh như băng này, Cố Ái quay đầu lại. Là Lâm Trình. Không biết thế nào, vừa nhìn thấy anh, Cố Ái vậy mà lại cảm thấy trong lòng chợt an tâm hơn, tựa như đứng ở trên này cũng chẳng có gì là đáng sợ.

Cô nhủ này nghi hoặc không biết Lâm Trình tại sao lại xuất hiện ở nơi này, lại thấy Lâm Trình mặt không chút thay đổi nhìn cô gái kia, tiếp tục nói: “Cô muốn chết cũng được, thế nhưng cô sẽ không được nhìn thấy tên cặn bã kia sẽ bị báo ứng như thế nào. Nếu bây giờ cô bước xuống đây, tôi cam đoan ngày mai sẽ khiến cho hấn không thể nào kết hôn được, còn có thể cam đoan rằng hấn sẽ phải quỳ xuống trước mặt cô cầu xin cô tha thứ nữa.”

Ngữ khí của anh thực kiên định, cô gái kia quay đầu lại nhìn anh: “Điều anh nói là thật chứ?”

Lâm Trình không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ đáp lại hai tiếng: “Đúng vậy.” Tuy rằng hai chữ ít ỏi, nhưng tựa như một lời hứa vô cùng đáng tin. Lâm Trình nói xong, liền đi về phía Cố Ái.

Nhìn Lâm Trình, cô gái kia gật đầu: “Vậy, tôi tin anh.”

Nghe cô ta nói vậy, đám nhân viên cứu hộ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cuống quýt tiến lên kéo cô ta xuống khỏi hàng lan can nguy hiểm.

Lâm Trình lúc này đã tới được bên người Cố Ái, giống như xách gà con một phen kéo Cố Ái vào lòng mình, rồi sau đó đổi thành một cái ôm công chúa.

Bị anh ôm như vậy, hít vào hương vị bình yên trên người anh, nỗi sợ hãi khi nãy của Cố Ái nhất thời tiêu tán đi phân nửa. Nhưng xung quanh hiện trường lúc này có rất nhiều người, thế nên Cố Ái lật đật bảo anh để mình xuống, nhưng là càng đẩy ra Lâm Trình lại ôm càng chặt hơn.

“Em ngoan ngoãn chút đi, đừng náo loạn nữa.” Lâm Trình nói vậy, lại nhướn mày: “Tôi nghĩ, em vừa rồi đứng ở nơi đó chân sắp nhũn ra rồi phải không?” Lại nói, khi Lâm Trình chạy lên đến trên này, thấy Cố Ái đứng chênh vênh trên lan can, chân anh còn nhũn chứ nói gì đến cô.

Nghe anh nói thế Cố Ái ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ giọng thì thầm: “Chân như sắp rụng rồi rồi, nhưng mà tôi vẫn có thể tự đi được. Và lại anh không thấy ở đây có nhiều người sao? Anh ôm tôi thế này, tôi xấu hổ chết mất.”

“Cố tiểu thư, trong mắt người ngoài chúng ta là vợ chồng đó, tôi ôm bà xã của mình còn đang sợ hãi, chẳng có gì phải xấu hổ cả.”

Anh nhẹ nhàng đến gần tai cô nói từng chữ một, hơi thở nóng bỏng của anh phảng phất bên tai cô, sắc mặt Cố Ái nháy mắt trở nên ửng hồng.

Thấy vậy, tâm tình Lâm Trình tốt lên hẳn, không thèm để ý đến đám người phía sau, anh ôm cô đi một mạch xuống lầu.

Cô gái kia không còn ý định tự sát nữa, một lát sau, đám đông vây quanh dưới lầu dần dần tản đi, giao thông trên đường trở nên thuận lợi hơn.

Lâm Trình ôm cô xuống lầu, đứng ở bên đường đợi một lát, liền thấy Ninh Phi lái xe đến rồi xuống xe, mở cửa cho hai người.

“Chúng ta có thể đi rồi.”

Cố Ái gật đầu, định xoay đầu lại nhìn phía sau một chút, trước mắt cô bỗng tối sầm lại. Lâm Trình thế nhưng lại dùng bàn tay của mình che kín mắt cô, mãi cho đến khi Lâm Trình để cô ngồi an tọa trong xe xong anh mới lấy tay của mình ra.

“Làm sao vậy?” Cố Ái nghi hoặc, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Lâm Trình thần nhiên đáp lời, rồi sau đó nói với Ninh Phi: “Lái xe đi.”

Phản chiếu qua tấm gương chiếu hậu trong xe, Ninh Phi nhìn hai người ngồi ở băng ghế sau rồi cười thầm trong lòng, sở dĩ Lâm Trình che mắt Cố Ái lại, là bởi vì trên đường mới có hai chiếc xe tông vào nhau, anh chỉ là không muốn để cô ấy nhìn thấy mà thôi.

Lâm Trình đối với cô ấy, quả thật là trân trọng vô cùng.

Đột nhiên nhớ tới sinh nhật của anh chỉ còn vài ngày nữa là tới, cô đi theo anh năm năm qua, điều ước sinh nhật của anh mãi mãi vẫn là để cô ấy làm một cô công chúa vui sướng hạnh phúc, còn tất cả buồn phiền đau khổ anh sẽ gánh vác thay cô ấy.

Anh nói, sau khi mẹ anh rời đi, cuộc sống của anh chỉ toàn một màu ảm đạm u ám, Cố Ái chính là tia sáng duy nhất trong đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Yêu sâu nặng - P1

Edit: Pingki

“Trời ơi, chuyện không hay rồi.”

Ninh Phi đang tập trung lái xe, đột nhiên ở băng ghế sau vang lên tiếng than trời của Cố Ái, ngẩng đầu lên nhìn qua kính chiếu hậu một cái, thì ra Cố Ái đang nhắm mắt vô đầu nhìn về phía Lâm Trình: “Vừa rồi chúng ta ở trên sân thượng anh có nhìn thấy ở đó có phóng viên nào không? Tôi chỉ lo chú ý đến cô gái kia, không để ý xem xung quanh có tên phóng viên nào đến săn tin hay không.”

Lâm Trình liếc nhìn cô một cái, gật đầu: “Có thấy.”

“Sao?” Nghe anh đáp lời như vậy, mặt mày Cố Ái nhăn nhó: “Không phải chứ? Nếu có phóng viên ở đó, hôm nay tôi sẽ bị đưa lên báo, nếu ông nội của

tôi mà biết tôi chính là Ái Ny miệng lưỡi chua ngoa, còn nhìn thấy tôi đứng trên lan can tầng thượng cứu người, ông nhất định sẽ bắt tôi phải bỏ công việc này.”

Chuyện cô làm dẫn chương trình trên radio chưa bao giờ nói cho ông nội biết, không phải là cô không muốn nói, mà là không thể nói. Ông nội tuy rằng rất chiều cô cũng rất thương cô, nhưng có một số chuyện, ông nội không bao giờ để cô tùy ý. Phải biết rằng, từ nhỏ cô đã thích thiết kế thời trang, lớn lên mơ ước được trở thành một nhà thiết kế, nhưng ông nội lại nói cô nhất định phải học quản trị kinh doanh, ý định để cô tiếp quản cơ nghiệp của gia tộc, cho nên, lên đại học rồi cô đành phải chuyên tâm vào học ngành kinh tế.

Kỳ thật, có đôi khi cô thường tự hỏi, sở dĩ cô thích Thẩm Luật Ngôn có phải là bởi vì anh là nhà thiết kế thời trang hay không.

“Ông trời ơi, giờ cứ nghĩ đến tôi sắp phải chào tạm biệt với ‘Tình trí nữ nhân tâm’ của tôi, tôi thực không chịu nổi, thực đau lòng a.” Cố Ái xụ miệng, buồn thảm ngả xuống lưng ghế, ngửa đầu thờ dài một tiếng: “làm sao có thể như vậy được.”

Cô hiểu tính tình của ông nội, cũng luôn nhớ tới yêu cầu của ông: hết lòng lo cho cơ nghiệp của Cố gia.

Và lại, nếu đã tận lực vào công ty của gia đình thì tuyệt đối không thể dính dáng gì đến những công việc khác nữa, đỡ phải phân tâm. Cho nên, nếu cô búống bình muốn tiếp tục công việc dẫn chương trình, phỏng chừng ông nội sẽ mua lại cả đài phát thanh mất.

Cố Ái ngửa đầu ngả người vào lưng ghế dựa, miệng mếu máo tựa như một đứa trẻ, trông thật đáng thương.

Ninh Phi liếc qua tấm gương chiếu hậu nhìn Cố Ái một cái, trong lòng cười thầm, lúc này, cảm giác duy nhất của cô đối với cô ấy chính là: Cô nàng này cũng dễ chọc thật.

Có điều, nhìn sang Lâm Trình, Ninh Phi đoán chắc anh đã ra tay trước với đám phóng viên, đảm bảo tin ngày hôm nay sẽ không bao giờ xuất hiện trên mặt báo.

Cô rất hiểu Tiểu Trình gia này, chỉ cần nhắc tới chuyện liên quan tới Cố Ái, anh nhất định sẽ lo lắng chu toàn.

Quả nhiên, không ngoại trừ chuyện này, Lâm Trình lạnh lùng nói: “Tôi đã chặn trước đám phóng viên này rồi, tin tức này sẽ không bị đưa lên.”

Khi Lâm Trình vừa lên đến sân thượng, nhìn thấy phóng viên là anh đã nghĩ ngay đến chuyện này.

“Thật sao? Anh đã dẹp trước? Thật tốt quá!” Nghe anh nói như vậy, hai mắt Cố Ái lóe lên một tia sáng ngời, cả người bật dậy, quay sang cười một cái thật tươi với anh: “Lâm ca ca, cảm ơn anh, anh đúng là người tốt, tôi yêu chết anh mất thôi.”

Lâm ca ca...

Tôi yêu chết anh...

Nghe Cố Ái nói hai câu này, Ninh Phi chắc lưỡi, Cố đại tiểu thư này giọng nói cũng thực ngọt, hai câu đó nói ra từ miệng của cô ấy lại càng ngọt ngào hơn. Nhìn bộ dạng Lâm Trình lúc này, nét mặt anh rõ ràng thực dịu dàng. Cũng chỉ đối với một mình Cố Ái, anh mới có nét nhu hòa như vậy. Nhưng nhìn anh lúc này, cô lại cảm thấy thoáng đau lòng.

‘Người đàn ông này cũng thực đáng, Cố đại tiểu thư vốn dĩ không hề thích anh.’

“Em không cần phải cảm ơn tôi cũng không cần phải yêu tôi, tôi chỉ là tiện lời nói cho bọn họ biết mà thôi. Những chuyện như hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nếu lần sau em còn không biết lo cho an nguy của bản thân mà đi cứu người thì tôi không dám chắc sẽ che chở cho em được nữa. Và lại, nếu để chuyện này xảy ra thêm lần nữa, tôi sẽ là người phá hủy cái đài radio nơi em làm, sau đó mang em đến trước mặt ông nội chịu tội.”

Ngữ khí mặc dù rất lạnh lùng, nhưng nghe ra lại cực kì thân thiết. Ninh Phi bĩu môi, Tiểu Trình gia cũng thật sắc sảo chu đáo, vừa sợ Cố đại tiểu thư mất công việc ở đài phát thanh sẽ không vui, cho nên lập tức bật miệng cảnh phóng viên không cho tin tức này lọt ra ngoài, lại vừa lo lắng loại chuyện này sẽ phát sinh lần nữa, anh thực đúng là quan tâm Cố Ái hết mức.

“Anh yên tâm, nhất định là không có lần sau, hơn nữa, anh cũng biết mà, tôi vừa thông minh lại hay gặp may mắn, sẽ không gặp chuyện xui xẻo đâu.” Cố Ái nói xong, liếc nhìn Lâm Trình một cái, hơi hơi nhướn mi cười nịnh nọt: “Huống chi, bên người tôi còn có Lâm ca ca không gì là không làm được cơ mà.”

Lâm ca ca không gì là không làm được...

Anh quả thực là không gì là không làm được.

Ninh Phi khẽ nhủ mảy mĩm, Cố Ái này, không biết kiếp trước đã làm được chuyện tốt gì mà kiếp này lại được Lâm Trình yêu như vậy.

Không muốn nghe hai người họ nói chuyện thêm nữa, bởi vì nghe họ nói, cô lại càng hâm mộ vừa ghen tị thêm mà thôi, cho nên cô liền mở một bài nhạc lên để át tiếng nói của hai người kia. Có điều, suốt dọc đường về, Cố Ái cũng không nói chuyện thêm với Lâm Trình câu nào nữa, chỉ tập trung vào chơi trò chơi trong điện thoại của mình, bộ dạng thực đắc ý.

Hôm nay vì bị làm cho sợ hãi một trận, Cố Ái cảm giác toàn thân ỉu xiu không còn chút sức lực. Vừa về đến nhà cô là chui vào phòng của mình, cả

người đang ra hình chữ đại ngã vào giường liền ngủ mê man. Hôm nay chính là cuối tuần, nhưng buổi tối vẫn còn tiết mục phải làm, cho nên trước khi ngủ, cô đã kịp đặt chuông báo thức phải thức dậy lúc bảy giờ tối.

Thế nhưng, lúc đang ngủ say sưa, còn chưa nghe thấy tiếng chuông báo thức vang lên nhưng lại bị một trận tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, mơ mơ màng màng đứng dậy đi mở cửa, đã thấy Lâm Trình đang đứng ngay ngoài đó, nói cho cô biết đã sáu giờ tối, đến giờ cơm tối, bảo cô mau thay đồ rồi ra ăn, nếu không sẽ không còn cơm ăn. Cô đành ngáp một cái thật dài, vắn vắn thắt lưng rồi thay đồ ra ăn tối.

Nhiều khi, con người ta đã mệt người rồi thì càng ngủ càng mệt hơn, Cố Ái ngồi ăn cơm mà mặt mũi phờ phạc, bỗng nghe thấy tiếng Lâm Trình thúc giục bên tai: “Cơm nước xong em đi tắm rửa một cái cho tinh thần tỉnh táo rồi hãy đến đài. Người mệt mỏi mà làm tiết mục thì hiệu suất sẽ không tốt.”

Sở dĩ Lâm Trình đánh thức cô sớm trước một giờ, chính là để cô tỉnh ngủ, hơn nữa còn có thời gian tắm rửa để tỉnh táo hơn. Phải biết rằng, nhà của hai người cách đài phát thanh cũng phải một giờ đi xe, cô lại tự mình lái xe, nếu cô nửa mê nửa tỉnh chạy xe đến đó, anh sẽ lo chết mất. Vả lại, nếu anh nói để anh đưa cô đi, cô nhất định sẽ từ chối anh ngay.

Nghe anh nói như vậy, Cố Ái ngẩng đầu lên nhìn Lâm Trình: “Anh nói cũng có lý.” xong lại cúi đầu ăn tiếp. Hồi lâu sau, cô đột nhiên ngẩng đầu lên bởi một câu: “Lâm ca ca, bề ngoài anh nhìn như có vẻ rất lạnh lùng, nhưng con người anh thực sự rất ấm áp. Sau này nếu ai lấy được anh, nhất định sẽ rất rất hạnh phúc.”

Sau này nếu ai lấy được anh, nhất định sẽ rất rất hạnh phúc.

Trong lòng Lâm Trình lặp lại những lời này, xong lại chưa sót cười: Cũng chỉ khi ở bên cạnh cô anh mới có thể tỏ ra săn sóc ân cần như vậy, ấm áp như vậy.

Đời này, những điều tốt đẹp của anh, chỉ để dành cho cô mà thôi.

Buổi tối, Cố Ái vừa đến phòng thu, mọi người liền xông tới hỏi cô có bị thương hay làm sao hay không, giọng điệu ai nấy đều vô cùng thân thiết. Được mọi người yêu thương vây quanh hỏi han, trong lòng cô yêu bỗng thấy ấm áp, nói rằng mình không sao cả, mọi người không cần lo lắng.

Cô thật sự rất thích mọi người làm cùng ở đây, thích bầu không khí thân mật giữa mọi người. Đặc biệt là sau nửa năm cô đứng ra tiếp quản sản nghiệp của gia đình thì cô lại càng thích công việc nơi này. Người ta cũng đã nói thương trường như chiến trường, ở Cố thị, công việc của cô không hề nhẹ nhàng nhàn nhã như thế này.

Những người cấp cao hoặc là bạn hợp tác, hoặc là đối thủ cạnh tranh mỗi một câu nói của họ, cô đều phải suy nghĩ xem nên đáp lại thế nào. Nghe những người đó nói chuyện, cô phải dựng thẳng lỗ tai lên nghe, nghiền ngẫm xem họ muốn biểu đạt ý tứ gì.

Ngồi trên ghế của mình nghĩ ngợi trong giây lát, tiết mục bắt đầu lên sóng.

“Là Ái Ny phải không?”

“Vâng, chính là tôi.”

“Ái Ny, lúc này tôi đang rất đau khổ, bên cạnh tôi không có một người bạn bè nào, cho nên những điều tôi chất chứa trong lòng không biết bày tỏ với ai, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cô mới chịu nghe tôi nói. Ái Ny, cô biết không? Tôi thực sự rất yêu chồng mình, vô cùng vô cùng yêu, vì anh ấy, tôi thậm chí có thể vứt bỏ chính sinh mệnh của mình.” Trong điện thoại, người phụ nữ đó khóc lóc nức nở, bất lực kể cho cô nghe chuyện của mình. Đột nhiên, giọng điệu của chị ta thay đổi trở nên gay gắt hơn, tựa như đang nghiêng răng nghiêng lợi vậy: “Thế nhưng tôi cũng rất hận anh ta, mỗi khi nghĩ đến, tôi chỉ muốn hủy hoại anh ta hoàn toàn, hãy đi kẻ mặt người dạn thú luôn ra về đạo mạo đó. Hừ, nếu như không có tôi, không có của cải của gia đình tôi giúp đỡ, với thân phận quạ đen như anh ta, làm sao có thể mở được một văn phòng thiết kế thời trang sang trọng như vậy chứ?”

Thiết kế thời trang?

Bởi vì Thẩm Luật Ngôn, cũng là vì cô rất thích công việc thiết kế trang phục, cho nên Cố Ái đối với đề tài này có chút ít mẫn cảm, thuận miệng hỏi một câu: “Chồng chị là nhà thiết kế thời trang sao?”

Cũng có thể là không phải, đáp án này hẳn phải đúng chứ? Thế nhưng, Cố Ái không nghĩ tới người phụ nữ trong điện thoại kia vừa nghe thấy cô hỏi vậy lại trở nên bối rối: “Dạ? Tôi có nói vậy sao? Tôi có nói anh ta là nhà thiết kế thời trang? Không phải đâu, tôi không hề nói như vậy, tôi chưa nói mà. Anh ta không phải, không phải, Ái Ny, anh ta không phải thiết kế thời trang.”

Người phụ nữ đó lúng túng một hồi, hình như đang muốn che giấu điều gì.

Cố Ái nhú mày: “Chị đang bối rối điều gì? Chị đúng là chưa nói anh ta là nhà thiết kế trang phục, nhưng chị có nói anh ta mở một phòng thiết kế thời trang, mở phòng làm việc như vậy không nhất định phải đứng ra thiết kế, nhưng chỉ ít anh ta cũng phải có chút hứng thú với thời trang chứ?”

“Không phải, anh ta không làm gì liên quan đến trang phục cả, tôi nói nhầm rồi, anh ta mở... mở... nội thất, đúng, là thiết kế nội thất, là thiết kế nội thất.” Người phụ nữ đó tiếp tục lúng túng, trong lúc chị ta đang ấp a ấp úng trả lời cô, Cố Ái bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai “Aaaaaa...”

Cố Ái bị tiếng thét bất thành linh đó làm cho giật mình, thế nhưng, tiếng thét đó là của chị ta, nhất định nơi chị ta đang ở có gì đó đã khiến chị ta rất sợ hãi, làm cho chị ta phải la lớn như thế.

Cố Ái sợ chị ta xảy ra chuyện gì không hay, tâm tình đột nhiên căng thẳng: “Chị không sao chứ?”

“Không có gì, Ái Ny, tôi có chút việc nên cúp máy trước, lần sau lại tán gẫu.” Ngữ khí nói chuyện của chị ta lúc này thế nhưng đã trấn tĩnh hơn, nói xong, lập tức treo điện thoại.

Người phụ nữ đó đầu tiên là sợ hãi, rồi sau đó chuyển sang bình tĩnh rồi cúp máy. Cố Ái nghi hoặc nhú mày, cô ngồi thẳng lưng dậy, đột nhiên rất muốn biết chuyện của chị ta định kể là gì. Nhưng mà, Cố Ái dám khẳng định, chồng của chị ta chắc chắn là một nhà thiết kế thời trang, chị ta lúng túng phủ nhận chẳng qua để che dấu chân tướng mà thôi.

Dự báo thời tiết nói, mấy ngày nay thời tiết của thành phố S sẽ từ mưa nhỏ chuyển thành mưa rào có sấm chớp, đến khi Cố Ái xong việc chuẩn bị về nhà, trời lại bắt đầu mưa nặng hạt giống như tối qua. Lái xe trong màn mưa, nghe một bài nhạc nhẹ, kỳ thật cảm giác cũng không tệ lắm. Nhưng điều khiến Cố Ái không ngờ tới chính là, xe của cô chạy được nửa đường không hiểu sao lại bị chết máy.

Lúc này đã hơn mười hai giờ đêm, trên đường rất ít xe qua lại. Nhất thời lâm vào cảnh khốn cùng, không biết phải làm như thế nào, nghĩ một hồi cô đành lấy hết dũng khí ra gọi điện về cầu cứu Lâm Trinh. Chuông chờ vừa vang lên một tiếng, trong điện thoại đã truyền sang giọng nói lạnh lùng của Lâm Trinh: “Có chuyện gì vậy?”

“Lâm ca ca, xin lỗi đã làm phiền anh nhưng xe tôi bị chết máy, anh có thể lại đây đón tôi được không?” Cô còn muốn nói thêm mấy lời cảm ơn, đã bị bốn chữ “địa chỉ ở đâu” của Lâm Trinh làm cho nghẹn họng phải nuốt trở về. Sau khi đọc một mạch vị trí của mình cho anh, cô liền nghe thấy Lâm Trinh ở bên kia dặn dò: “Em cứ ngồi ở trong xe chờ tôi, nhớ khóa cửa xe cho kỹ.”

“Tôi biết rồi.” Biết anh ta sẽ tới đón mình, cô cười thực vui vẻ, nhưng vừa nhếch miệng lên, bỗng một tiếng sét đánh ngang trời, nhớ tới Lâm Trinh rất sợ sét đánh, ý cười trên mặt Cố Ái nhất thời đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Yêu sâu nặng - p2

Edit: Pingki Đàn ông ai cũng rất trọng thể diện, cô không thể cứ chọc mãi vào vết sẹo của anh ta được, nếu bây giờ nói có sét đánh này nọ anh đừng tới nữa thì không được hay, cho nên, ngồi suy nghĩ một lát, Cố Ái gãi đầu, xem ra phải nói dối thôi. Vì thế cô gọi điện lại cho Lâm Trinh, giả bộ như vừa nhớ ra gì đó: “Lâm ca ca, anh không phải đến nữa đâu, tôi chợt nhớ ra là tôi có một người bạn ở gần đây, bây giờ tôi sẽ đến chỗ cô ấy ở tạm vậy.” Nói xong, cô còn cố ý giả bộ ngáp dài một cái: “Giờ đã muộn thế này rồi, tôi mệt quá, không muốn về nhà nữa. Tôi phải gọi điện thoại cho bạn mình đây, hẹn anh ngày mai gặp lại, ngủ ngon.” Vừa dứt lời liền cúp điện thoại, quăng điện thoại sang một bên, Cố Ái thở dài nằm gục trên vô lăng, không biết bây giờ nên làm gì.

Nằm úp sấp một hồi, cô ngồi thẳng lên bắt đầu mở danh bạ điện thoại tìm người, nghĩ xem nên gọi cho ai.

Gọi cho Giang Giang? Hay là gọi cho Tã Dật? Khẽ nhú mày, nếu gọi cho hai người bọn họ, bọn họ nhất định sẽ hỏi cô sao không gọi cho Lâm Trinh trước, đến lúc đó cô phải trả lời như thế nào? Đi nói thật là Lâm Trinh sợ sét đánh sao? Nếu cô đi kể lung tung rằng Tiểu Trinh gia sợ sấm sét, Lâm Trinh kia không bóp chết cô mới là lạ. Nói dối là cô và Lâm Trinh cãi nhau? Dựa theo tính tình bát quái của hai người đó, nhất định sẽ truy hỏi cô đến cùng nguyên nhân vì sao lại xích mích, đến lúc đó một lời nói dối kéo theo trăm lời nói dối. Cố Ái nhăn mũi, nhiều chuyện chi bằng bớt một chuyện, tuyệt đối không thể tìm hai người đó.

Tiếp tục lục tìm thông tin, đột nhiên cô nhìn thấy số điện thoại của Thẩm Luật Ngôn.

Nơi ở của Thẩm Luật Ngôn hình như cách nơi này không xa, hơn nữa nhìn ngoài trời mưa càng ngày càng lớn, trong lòng Cố Ái không khỏi mừng thầm, liền mặt dày bấm gọi cho anh. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để tiếp cận người trong lòng mình a~~~~

Nhìn chăm chăm vào màn hình di động rồi hít thật sâu mấy cái, cô lấy hết can đảm bấm nút gọi đi.

Chuông chờ điện thoại vang lên không biết bao nhiêu lần mới thấy bên kia bắt máy, tiếp đó trong điện thoại truyền sang tiếng nói nửa mê nửa tỉnh, mơ hồ không rõ của Thẩm Luật Ngôn: “Cố tiểu thư, em gọi có chuyện gì không?”

Nghe được giọng nói của người trong lòng, Cố Ái chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh kinh khủng, tuy rằng khóe miệng bắt gặp giương lên, nhưng khi nói chuyện ngữ khí vẫn không tránh khỏi hồi hộp mà ập a ập ứng: “Xe...xe của em giữa đường bị chết máy, mà giờ trời đang mưa rất lớn, xung quanh lại tối đen như mực, em cảm thấy rất sợ, anh có thể đến đây đón em được không? Em đang ở gần nhà anh.” Vì để tranh thủ tình cảm và đồng tình của anh, khi nói chuyện, cô cố hết sức làm cho giọng của mình nghe thực đáng thương hết sức.

“Bây giờ tôi sẽ qua đó đón em. Em nhớ khóa xe thật kỹ, ở yên trong xe đó, đừng chạy lung tung ra ngoài.” Nghe giọng nói tràn đầy thân thiết của Thẩm Luật Ngôn, anh còn đồng ý đến đón cô, Cố Ái chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy tràn đầy hạnh phúc, “Vâng em cảm ơn anh trước.”

Thẩm Luật Ngôn tiếp điện thoại xong mới bật đèn lên, ngáp một cái rồi đi thay đồ ra ngoài.

Phòng ngủ của anh ta trang trí theo phong cách châu Âu, mạnh mẽ mà duyên dáng, đồ trang trí cũng không xa hoa quá mức, nhưng lại làm cho người ta cảm giác nhẹ nhàng mà rất thời thượng. Con người anh ta cũng vậy, có chút anh tuấn, nhưng lại rất hấp dẫn ánh nhìn người khác.

Mơ mơ màng màng mặc quần áo vào, tiện tay cầm lấy chai nước hoa để trước gương xịt thoang thoang lên người rồi mới đi ra khỏi cửa. Anh ta có một thói quen, trên người không có hương nước hoa phảng phất tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài. Giống như mấy người phụ nữ không trang điểm thì không chịu gặp ai vậy. Một khi đã hình thành thói quen rồi thì sẽ rất khó thay đổi, hơn nữa, đây dường như cũng không phải thói quen xấu gì. Huống chi, anh ta vốn là một nhà thiết kế thời trang, chú trọng cách ăn mặc, bề ngoài của mình cũng là điều bình thường.

Nước hoa anh ta thường xuyên là nhãn hiệu Versace, nhưng hương mới vừa này hình như là CK, Thẩm Luật Ngôn lái xe nên con buồn ngủ cũng dần tiêu tán, nghe mùi hương nhàn nhạt trên người mình, anh ta cười khẽ, thỉnh thoảng thay đổi hương nước hoa cũng không tệ lắm.

————Greenhousenovels————

Sau khi điện thoại ngắt máy, Cố Ái vẫn cầm di động nhìn tên Thẩm Luật Ngôn mà ngây ngô cười. Anh ấy thật sự muốn đến đón cô. Đang mơ mộng, đột nhiên như bừng tỉnh, nếu dựa theo cá tính của Thẩm Luật Ngôn, anh tới đón cô, sau đó nhất định sẽ đưa cô về nhà mình chứ không mang về nhà anh.

Cố Ái nhủ thầm, cô không muốn về nhà, bởi vì cô rất muốn đến nhà anh thăm một lần, nhìn xem nhà của người trong mộng của cô rốt cuộc trông thế nào. Cô thích anh, cho nên cô muốn biết tất cả những gì liên quan đến anh.

Nghĩ một hồi, Cố Ái thôi nhưng lại xuống xe, đứng đó cho mưa xối một hồi. - -

Nếu giờ toàn thân cô ướt sũng, như vậy Thẩm Luật Ngôn nhất định sẽ mang cô về nhà anh, để cho cô tắm rửa một cái rồi mới đưa cô về nhà, vậy là cô là có thể đến thăm nhà anh như ý nguyện rồi. Thẩm Luật Ngôn là một người ưa sạch sẽ ngăn nắp, Cố Ái nghĩ, nhà của anh ắt hẳn cũng là sạch sẽ gọn gàng vô cùng đi?!

Cố Ái ở bên này thì mặc sức mơ mộng về người yêu trong mộng của mình, còn ở nhà, Lâm Trình lại đang sốt ruột muốn chết. Anh từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm thấy được chính mình thực TMD yếu đuối, ấy vậy mà lại sợ sấm sét.

Thông minh như anh, làm sao lại không biết Cố Ái sở dĩ nói đến nhà bạn, kì thật là vì cô thấy có sấm chớp, muốn chờ cho anh chút mặt mũi mà thôi.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, hơn nữa, tiếng sấm lại vang vọng phía chân trời.

Một màn máu chảy đầm đìa kia cùng với tia chớp như rạch ngang bầu trời lại hiện lên trong đầu anh. Làm cho anh khó chịu lại đau lòng. Nhưng nghĩ đến Cố Ái có lẽ đêm nay sẽ phải ở ngoài kia một mình cả đêm, anh liếc mình cắn chặt răng, tay run rẩy quyết tâm đẩy cửa đi ra ngoài.

Bung dù đi nhanh ra sân, anh nhắm mắt hít một hơi thật sâu, một lát sau, sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu nhìn tia chớp, nắm đấm siết chặt: Sợ hãi con mẹ nó biến hết đi! Anh là Lâm Trình, là người không gì là không làm được trong lòng của cô. Sợ hãi gì chứ, anh sẽ vượt qua nó.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm như vậy, nhưng những hình ảnh mà anh không bao giờ muốn nhớ tới vẫn không ngừng hiện ra trước mắt anh, làm cho lòng dạ anh hoang mang rối bời, không thể nào an tĩnh được.

Vừa phải vật lộn với nỗi sợ hãi của chính mình, vất vả lắm mới lái xe đến được chỗ Cố Ái, cảnh tượng anh phải chứng kiến lại là: Thẩm Luật Ngôn đỡ người Cố Ái vào xe của hắn ta.

Thẩm Luật Ngôn cũng là một người có vóc người cao lớn, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với anh, Thẩm Luật Ngôn là kiểu người luôn làm người ta cảm thấy ấm áp gần gũi. Lúc này hắn ta lại đang mặc quần áo ở nhà, loại khí chất nhu hòa lại càng đậm nét hơn.

Hắn cẩn thận đỡ lấy người Cố Ái, cả người cô bây giờ hoàn toàn ướt đầm, còn hắt xì một cái thật to, cho nên hắn đem áo khoác của mình cởi ra khoác lên người cô, rồi sau đó ôm lấy vai cô. Cố Ái tựa vào lòng hắn mà mỉm cười hạnh phúc, nét mặt mang theo chút thẹn thùng của tiểu nữ sinh, khi ai đó thật tâm thích một người sẽ biểu lộ tự nhiên giống như thế.

Lâm Trình ngồi trong xe ngây ngốc nhìn một màn như vậy, miệng chưa kịp cười: Người xứng với cô hẳn phải là một người ấm áp nhu hòa như Thẩm Luật Ngôn mới phải, còn người luôn lạnh lùng như anh, làm sao có thể xứng với mặt trời?

Nhìn hai người bọn họ, anh cảm thấy mắt mình chưa kịp đau đớn, không muốn nhìn thêm một giây nào nữa, anh phóng xe thật nhanh rời khỏi nơi này.

Như nguyện ý được tới nhà của Thẩm Luật Ngôn, trong lòng Cố Ái âm thầm nhảy nhót. Nhưng khi vào trong rồi, cô không khỏi giật mình: “Nhà của anh ‘rộng’ thế này sao?!” Trong phòng quả thực trông trải vô cùng, không có đồ đạc lung tung bừa bộn bày khắp nơi, nhìn quanh một lượt, Cố Ái lại quay sang cười ngọt một cái: “Nhưng mà em thích.” Căn phòng mang hơi thở mạnh mẽ, trông trải nhưng lại khiến người ta cảm giác tự do tự tại vô cùng.

Thẩm Luật Ngôn không đáp lời cô, chỉ sẵn sàng đem một chiếc áo T-shirt của anh ta đưa cho cô: “Em mau tắm đi, nếu không sẽ cảm lạnh đó.”

“Cảm ơn.”

Đi vào phòng tắm, Cố Ái cầm áo của Thẩm Luật Ngôn kê lên mũi hít một hơi, trên đó còn lưu lại hương nước hoa Versace nhàn nhạt. Nghĩ mình tắm xong sẽ mặc áo của anh, trong lòng cô liền dâng lên một cảm giác thực mãnh liệt tuôn trào.

Chương 16: Yêu sâu nặng - p3

Chương 16: Yêu sâu đậm – P3 Edit: Pingki

Tắm rửa xong, mặc đồ của Thẩm Luật Ngôn vào, Cố Ái đứng trước gương xoay xoay mấy vòng ngắm bản thân mình. Bởi vì anh ấy rất cao, cho nên áo T-shirt mặc trên người cô trở nên rộng thùng thình, vạt áo dài che gần như hết đùi của cô, cô để chân trần, thoát nhìn có chút gợi cảm.

Đợi đến khi cô ra khỏi phòng tắm, Thẩm Luật Ngôn lúc đó đang cầm một ly rượu vang đỏ, đứng trước cửa sổ vừa uống vừa ngắm cảnh bầu trời đêm, có lẽ vì nghe thấy tiếng cánh cửa mở, Cố Ái nhìn thấy anh ta quay đầu lại nhìn mình một cái, rồi sau đó thản nhiên mỉm cười, ngữ khí thực ôn nhu: “Em mang quần áo của em đi giặt đi, rồi đem đi hong khô, khi nào xong, tôi sẽ đưa em về.”

Anh ấy đã nói như vậy, Cố Ái chỉ biết ngoan ngoãn ‘Vâng’ một tiếng rồi tự mang đồ của mình đem bỏ vào máy giặt, rồi lấy đồ đem đi treo ở chỗ thông gió chờ khô.

Làm xong xuôi đầu vào đó, Cố Ái rốt cục cũng giành được chút thời gian ở chung với người trong lòng. Đi đến bên cạnh anh, cô gãi gãi đầu cố bắt chuyện, trông thực ngốc nghếch: “Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh vì đã đến đón em, lại làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, thật ngại quá.”

“Không có gì, chúng ta là bạn bè, giúp đỡ nhau cũng là chuyện bình thường mà.” Ngữ khí nói chuyện của Thẩm Luật Ngôn thật nhẹ nhàng, nhẹ đến mức làm cho Cố Ái cảm thấy mình dường như sắp bị tan chảy. Có điều, khi nghe Thẩm Luật Ngôn nói hai người chỉ là bạn, Cố Ái trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút ngọt, khoe miệng giương lên: “Có một người bạn như anh thật là tốt!” Nhưng mà, nếu đã là bạn bè, sao lúc này trong điện thoại anh còn gọi cô là Cố tiểu thư, miệng Cố Ái lại bắt đầu không ngừng: “Nếu anh đã nói chúng ta là bạn như vậy, sau này nếu em có đến văn phòng của anh, anh không được gọi em là Cố tiểu thư nữa đó.” Nói xong, cô còn làm bộ nhướn mày, ngữ khí mang theo chút bốc đồng bá đạo của tiểu cô nương: “Bạn bè của em đều gọi em là Ái Ái, về sau anh cũng phải gọi em là như thế.”

Thẩm Luật Ngôn cảm thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô thực đáng yêu, liền mỉm cười vui vẻ: “Được, sau này sẽ gọi em là Ái Ái.” Anh ta đứng dậy, tựa như anh trai mà yêu chiều vuốt tóc cô: “Ái Ái tiểu thư, em muốn uống chút gì không, để tôi đi lấy cho em”

Thấy Thẩm Luật Ngôn đang uống rượu vang đỏ, cho nên Cố Ái liền đáp: “Em cũng muốn uống một chút rượu vang.”

“Được.”

Những đại tiểu thư nhà giàu giống như Cố Ái, từ nhỏ đến lớn có lẽ đã không còn xa lạ gì với rượu, uống một chút hẳn không có vấn đề gì, thế nhưng Thẩm Luật Ngôn không nghĩ tới, chính là Cố Ái cùng lắm mới chỉ uống hết hai ly thôi, thế nhưng đã say đến mức không biết mình đang nói gì.

Cố Ái say xin khiến Thẩm Luật Ngôn đầu đầu không thôi, bởi vì cô đang gục ở trong ngực anh ta, luôn miệng nói thích anh ta.

Cố Ái nói mình mới vừa kết hôn, hơn nữa đối tượng kết hôn còn là Lâm Trình, một nhân vật uy phong quyền lực ở thành phố S. Thế cho nên Thẩm Luật Ngôn chỉ xem như cô đang nói chỉ là những lời làm nhảm: “Cố tiểu thư, em say rồi, xem ra tôi phải nhanh nhanh đưa em về nhà em thôi.”

“Em không say, ai nói là em say, em đang rất tỉnh táo mà, Thẩm Luật Ngôn, em thích anh, rất thích rất thích.” Cố Ái phồng má nhìn anh ta, bởi vì uống rượu nên gương mặt cô phớt hồng rất xinh đẹp. Cô vừa nói xong, liền chu miệng về phía trước muốn hôn anh ta, Thẩm Luật Ngôn vội vàng lấy tay bịt miệng cô lại.

“Cố tiểu thư, xem ra em say đến mức hồ đồ rồi.”

Cố Ái bị anh ta bịt miệng, theo bản năng đẩy tay anh ta ra: “Em không say em không say, còn nữa, không được bảo em là Cố tiểu thư, mau gọi Ái Ái đi.” Cô lại bắt đầu ôm chặt lấy thắt lưng của anh ta, cảm tựa vào vòm ngực còn đầu thì ngẩng lên nhìn anh ta: “Anh có thích em không hả?”

Thẩm Luật Ngôn nhướn mày, phụ nữ say rượu mà nhận nhầm người quả thật không dễ đối phó, nhưng giây tiếp theo, lời của Cố Ái khiến anh ta hiểu ra cô quả thực không nhận sai người, cô khi say lại nói ra những lời sự thật.

Anh ta nhìn thấy Cố Ái đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Tuy rằng em đã kết hôn, nhưng giữa em và Lâm Trình chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, giữa em và anh ta chỉ là một bản hợp đồng hôn nhân, giả vờ trước mặt người lớn hai nhà mà thôi, đợi đến hai năm sau sẽ lập tức ly hôn, Thẩm Luật Ngôn, em thật sự rất thích anh, anh bằng lòng chờ em hai năm được không?”

Từ lần đầu tiên cô bước vào cửa hàng thiết kế thời trang của anh ta, anh ta cũng đã rất thích cô, thích sự đơn thuần, thích khí chất trên người cô, không hề kiêu căng tự đại như các cô tiểu thư khác, thích tính tình cô hào sảng luôn vui vẻ, nhưng tất cả chỉ có bấy nhiêu đó mà thôi, căn bản không hề xen lẫn chút tình cảm nam nữ nào trong đó. Tựa như bây giờ, mặc dù bị cô ôm chặt thế này, anh ta cũng không có cảm giác gì.

Cho nên, anh ta chỉ biết bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Em gái ngốc, em thật sự say rồi.”

“Em gái?” Cô Ái ngưng nguẩy: “Em không muốn làm em gái của anh, em chỉ muốn làm người phụ nữ của anh.” Cô lấy ngón tay chỉ vào vị trí trái tim của Thẩm Luật Ngôn, ngữ khí mang theo chút khẩn cầu: “Hãy cất em vào trái tim anh được không?”

“Không được, Cô Ái, tôi chỉ có thể xem em như là em gái mà thôi.” Anh ta dứt khoát cự tuyệt, không hề cho cô cơ hội nào, Cô Ái dường như đã tỉnh rượu, bị anh ta nói vậy làm cho ngẩn người, nhìn anh ta hồi lâu, rồi sau đó ô ô khóc lớn.

Khóc một trận, Cô Ái liền xoay người chạy đi lấy quần áo của mình, lao đảo chạy vào phòng ngủ của Thẩm Luật Ngôn, sau khi thay quần áo xong, cô đi ra một mực đòi về: “Em muốn về nhà, em muốn về ngay bây giờ.”

Cô đang còn say, đi cũng không vững, nhìn theo bóng lưng cô đi ra đến cửa, trong lòng Thẩm Luật Ngôn chỉ biết âm thầm nói một câu xin lỗi.

Ở tận sâu trong đáy lòng, anh ta đã yêu sâu đậm một người con gái khác.

Người con gái đó đã từng nói với anh ta: “Khi gặp được một cô gái thích anh, nếu anh biết mình không thể cho cô ấy hạnh phúc, hoặc là biết rõ sẽ không thể yêu cô ấy thì anh nên từ chối người ta ngay, đừng nghĩ rằng như vậy sẽ khiến cô ấy tổn thương, đỡ hơn là để người ta hy vọng, như vậy, sau này cô ấy chỉ càng đau khổ hơn mà thôi.”

Anh ta đã làm tổn thương một cô gái tốt đẹp như thế, sao có thể lại đối với cô gái này như vậy được đây?

Cô Ái đẩy cửa ra, một luồng gió lạnh chợt lùa tới.

Thẩm Luật Ngôn nhanh chân đuổi theo Cô Ái, rồi sau đó đỡ lấy cả người cô: “Để tôi đưa em về nhà.”

Cô Ái lúc này đã không còn cảm thấy đau, chỉ cảm thấy đầu óc xây xảm choáng váng, còn ần ần đau. Nhưng được Thẩm Luật Ngôn ôm thế này, tựa vào ngực anh ta, Cô Ái lại cảm thấy thực ấm áp, chỉ vài phút sau, cô thể nhưng lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Thẩm Luật Ngôn ôm được cô vào trong xe, cô đã muốn say đến bất tỉnh nhân sự.

Lúc này đã là hai giờ sáng.

Xe Thẩm Luật Ngôn phóng nhanh như bay trên đường.

————Greenhousenovels.com————

Từ lúc Lâm Trình lái xe về nhà đến bây giờ, vẫn còn ngồi phát ngốc trên sofa không hề nhúc nhích.

Có chút mệt mỏi, nhìn lại đồng hồ, đã gần ba giờ sáng.

Cô Ái sẽ không về nhà nữa, vất vả lắm cô mới tìm được dịp đến nhà người yêu trong lòng, sao có thể về nhà nữa chứ? Huống chi, có lẽ tên kia cũng rất thích cô không chừng. Hai người bọn họ mới là một đôi kim đồng ngọc nữ. Nghĩ vậy, anh chán nản đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Chỉ là, mới vừa đẩy cánh cửa phòng ra, chuông cửa nhà lại bỗng nhiên vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông không ngừng, tim anh chợt đập mạnh. Vội vàng chạy ra mở cửa, anh đã đoán không sai, Cô Ái về rồi.

Nhưng mà lúc này cô lại bị Thẩm Luật Ngôn ôm vào trong ngực, bộ dạng ngủ say như chết.

“Có tiểu thư uống chút rượu nên bị say.”

Thẩm Luật Ngôn mỉm cười nhìn Lâm Trình, Lâm Trình lại chỉ khẽ gật đầu đáp lại, đón lấy cô từ trong tay anh ta.

Người ta nói Tiểu Trình gia ở thành phố S là một nhân vật lạnh lùng tàn nhẫn đến đáng sợ, cho nên lúc này gặp được người thật, Thẩm Luật Ngôn đối với khí chất âm trầm kiêu ngạo toát ra từ trên người Lâm Trình cũng không lấy làm lạ. Bất quá, điều khiến anh ta kinh ngạc chính là diện mạo của Lâm Trình, tuy rằng khuôn mặt người đàn ông này xa âm lãnh xa cách, nhưng quả thật anh tuần vô cùng, thêm khí chất quý tộc, Thẩm Luật Ngôn đứng trước mặt anh cảm giác bản thân mình dường như không thể nào vượt qua được.

Anh ta nghe Lâm Trình lạnh lùng nói hai tiếng ‘cảm ơn’, rồi sau đó liền đóng cửa lại.

Thẩm Luật Ngôn nhún nhún vai, xoay người rồi đi.

Vào trong nhà, ôm Cô Ái vào trong ngực, ngửi mùi rượu trên người cô, Lâm Trình bất đắc dĩ nhàu mày lắc đầu.

Đang định đưa vào phòng ngủ của cô, còn chưa đi được hai bước, cô đột nhiên hôn lên cổ anh.

Lâm Trình giật mình cúi xuống nhìn cô, liền thấy cô chợt mở mắt, cười tủm tỉm nhìn anh: “Em thích anh, rất thích, rất thích.” Nói xong, cô lại đột nhiên rướn người lên tiến đến gần môi anh, trong miệng cô lúc này nồng đậm hương rượu vang như muốn làm say lòng người.

Lâm Trình không kịp phản ứng lại, Cổ Ái nhẹ nhàng từng chút một chạm vào môi anh.

Kỹ thuật hôn của cô thực vững vẻ, nhưng với anh lại quyến rũ chết người. Hơn nữa, anh thích cô như vậy, là một người đàn ông bình thường, anh vẫn luôn khao khát được cùng cô triển miên không dứt.

Thế nhưng lúc này cô lại đang say rượu, toàn bộ lý trí đã bị cồn thiêu đốt, không còn biết mình đang làm gì, xuất hiện ảo giác, Lâm Trình có thể khẳng định lúc này cô đang xem anh là tên Thẩm Luật Ngôn kia. Anh sợ nếu mình còn để cô hôn nữa, anh sẽ không khống chế được chính mình mà hung hăng muốn cô. Nếu vậy, đến khi cô tỉnh lại nhất định sẽ nổi điên, cứ theo cách cô mắng những tên đàn ông cận kề kia, cô chắc chắn sẽ hận anh cả đời mất.

Cho nên, anh không dám đáp lại nụ hôn của cô, mà là quay mặt sang hướng khác.

Nhưng trong ngực anh lúc này là một cô gái đang say xin, anh quay mặt đi, Cổ Ái lại muốn kéo mặt anh lại mà hung hăng hôn lên.

“Tôi là Lâm Trình, không phải Thẩm Luật Ngôn của em.”

Lâm Trình không biết phải làm thế nào, nhúu mày nói một câu như vậy, nhưng ngay sau đó lại hít một ngụm khí lạnh. Anh thấy Cổ Ái ngẩn người, rồi cô bỗng nhiên dụi đầu vào lòng anh, khịt khịt cái mũi ngửi hương vị trên người anh: “Em biết anh là ai, bởi vì em có thể ngửi được mùi hương trên người anh, anh vẫn luôn dùng nước hoa Versace, em thích hương vị này trên người anh.”

Nước hoa Versace?!!

Điều này không sai, Lâm Trình quả thực dùng hương nước hoa này.

Mà vừa rồi Thẩm Luật Ngôn đưa cô về đây, trên người anh ta là mùi hương CK.

Rượu say sẽ nói lời thật lòng, cô nói có thể nhận ra hương nước hoa trên người anh, hơn nữa, cô còn nói cô biết anh là ai.

Chẳng lẽ cô thích anh thật sao?!

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Trình kích động không thôi.

Vừa quay đầu lại nhìn cô, Cổ Ái liền nhào đến hôn lên môi anh.

Với anh mà nói, hành động này của cô chính là đang cổ vũ. Lâm Trình rốt cuộc không khống chế được dục vọng của mình nữa, ôm lấy cả người cô đặt lên cánh cửa, Cổ Ái cũng rất phối hợp mà vòng tay lên ôm lấy cổ anh, hai chân thì quấn quanh thắt lưng Lâm Trình.

Bất cứ người đàn ông nào cũng có dục vọng chiếm hữu, vì nụ hôn vững vẻ của cô, anh liền chuyển chủ động sang mình. Đầu lưỡi tìm được chui vào miệng, nhẹ nhàng nạy mở hàm răng của cô, rồi sau đó từng chút một thăm dò từng ngõ ngách khắp miệng Cổ Ái. Không biết đã hôn bao lâu, anh đột nhiên mút mạnh bờ môi ngọt ngào của cô, đầu anh nghiêng sang trái, trần trọc rồi lại chậm rãi sang phải.

Kỹ thuật hôn của anh thực điêu luyện, Cổ Ái bị nụ hôn làm cho ý loạn tình mê, hơn nữa hơi thở nóng bỏng của Lâm Trình không ngừng phả vào da thịt của cô, khiến cô cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt nóng rực đang dâng lên, cô bất giác vận vẹo thân mình, giọng như rên rỉ ‘Nóng quá’, ánh mắt mê ly mà từ từ nói rộng áo của mình.

Phải biết rằng nơi kêu gọi nhất của phụ nữ chính là xương quai xanh, nhìn cô đang kéo áo của mình càng ngày càng rộng làm lộ ra chiếc cổ thực gọi cảm, điều này lại càng khiến ngọn lửa dục vọng trong người Lâm Trình muốn phun trào. Anh cảm thấy nơi hạ thân mình trở nên cứng rắn mà nóng vô cùng. Anh đã không kềm chế được dục vọng muốn tiến vào bên trong cô nữa. Nghĩ vậy, Lâm Trình ôm lấy cả người cô, vừa hôn vừa đi vào phòng ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Yêu sâu đậm - P4

Edit: Pingki Đi vào phòng ngủ, Lâm Trình nhẹ nhàng đặt người cô xuống giường, đầu tiên anh hôn lên trán của cô, rồi sau đó là hai hàng mi, đôi mắt, cái mũi, miệng, từng chút từng chút một nhấm nháp vị ngọt từ nụ hôn mang lại.

Đến khi Lâm Trình hôn đến môi của cô, Cổ Ái trong cơn mơ màng chỉ cảm thấy trên hai cánh hoa của mình như bị cái gì đó liếm láp, thật ngứa, làm cho nhiệt toàn thân cô càng tăng lên. Nóng quá, miệng khe hé mở hít lấy từng ngụm khí, lại cảm giác giống như có một con rắn nhỏ mềm mại trượt vào trong làm càn, quần lấy lưỡi của cô.

“Ái Ái.”

Lâm Trinh gọi tên cô, anh buông môi của cô ra, lại giữ lấy gương mặt cô mà hôn lên hai má, hôn lên tai. Từ cổ dần dần trượt xuống bờ vai mảnh khảnh, đang định đi xuống nữa, bên tai anh bỗng nhiên vang lên tiếng thút thít của Cố Ái.

Cô đang khóc sao? Lâm Trinh vội vã dừng tất cả động tác của mình lại, chân tay luống cuống ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô vẫn chưa mở mắt ra, thế nhưng nơi khóe mắt lại có ánh lên vệt nước.

Cô khóc thút thít, bả vai run run: “Thẩm Luật Ngôn, rốt cuộc anh có thích em không?”

Thẩm Luật Ngôn...

Tên cô đang gọi là Thẩm Luật Ngôn.

Ngay lúc cái tên họ Thẩm kia tuôn ra từ miệng cô, ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy trong người Lâm Trinh nháy mắt trở nên nguội lạnh.

Nhìn cô, Lâm Trinh cười khỏ, cô vừa rồi rõ ràng nói có thể nhận ra hương nước hoa trên người anh, là nước hoa Versace.

Vừa rồi khi Thẩm Luật Ngôn đưa cô về anh cũng thoáng nghe thấy trên người anh ta dùng CK.

Cười lạnh hai tiếng, Lâm Trinh vô lực ngã xuống giường. Ngày thường anh đều dùng chỉ mình mùi hương Versace, chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên, muốn thay đổi tâm tình, cũng sẽ dùng một mùi hương khác. Thẩm Luật Ngôn kia hẳn cũng giống như anh chẳng, bình thường thích Versace, hôm nay ngẫu hứng dùng một mùi mới. Sau đó anh thế nhưng lại tưởng bỏ mà cho rằng cô đã thích anh, còn xúc động suýt nữa mất kiểm chế.

Sắc mặt trầm xuống, Lâm Trinh bực bội kéo áo mình xuống, thực là TMD ghê tởm chính mình vừa rồi còn tự mình đa tình, trở thành bộ dạng hèn hạ kia.

Có điều, nghĩ đến cô đem anh thành Thẩm Luật Ngôn mà thiếu chút nữa đã hiến thân cho hắn, nắm đấm của anh lập tức siết chặt, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch đến đáng sợ.

Không muốn nán lại căn phòng này thêm một giây phút nào nữa, Lâm Trinh xuống giường muốn đi, nhưng chân anh vừa đặt xuống sàn nhà, cánh tay anh lại bị Cố Ái giữ lại.

“Đầu của em rất đau, Thẩm Luật Ngôn, đầu em đau lắm.” Cố Ái nói xong, cầm lấy bàn tay của anh đặt lên trán mình: “Nơi này thật sự rất đau, anh xoa cho em đi.”

Cô kéo tay anh nhưng lại gọi tên kẻ khác, trái tim Lâm Trinh như bị mũi nhọn đâm đến đau nhức, nét mặt bực dọc nhăn nhó, lúc này anh chỉ muốn mặc kệ cô, nhưng thật sự anh không cách nào bỏ mặc cô được, quay lại nhìn cô, nhìn bộ dạng cô đau đến độ hai hàng lông mày nhíu chặt, anh lại đau lòng. Sau đó, anh cắn giận nắn mình một câu “Không có tiền đồ” rồi lại bò lên giường.

Thân người anh nửa nằm trên giường, để đầu Cố Ái kê lên đùi mình, ôn nhu dịu dàng xoa huyết Thái Dương cho cô, anh nhìn cô nửa mê nửa tỉnh còn cười ngây ngô, còn lầm bầm: “Thẩm Luật Ngôn, như vậy thực thoải mái.” Nói xong khóe miệng cô lại cong lên, từ từ chìm vào mê man.

“Thẩm Luật Ngôn, như vậy thực thoải mái...”

Thẩm Luật Ngôn.

Trong đầu cô tất cả đều là Thẩm Luật Ngôn.

Lâm Trinh cười chế giễu mình, yêu phải một cô gái không yêu mình, ngoại trừ bị thương thất vọng thì còn điều gì khác nữa? Ai bảo anh lại yêu cô như vậy chứ?

Chờ cho Cố Ái chìm hẳn vào giấc ngủ, Lâm Trinh âm thầm nhẹ nhàng xuống giường, giúp cô dịch chỗ lại kỹ càng, chỉnh điều hòa trong phòng ở nhiệt độ thoải mái nhất, đang định rời đi, anh lại vô tình nhìn thấy khung ảnh đặt trên bàn học của Cố Ái, người trong đó là người yêu trong mộng của cô – Thẩm Luật Ngôn. Trên mặt tấm ảnh còn có một hàng chữ thanh thoát: Người đàn ông mà tôi yêu thương, nhất định phải giữ lấy anh ấy trong tay mình, Fighting! Fighting!

‘Người đàn ông mà tôi yêu thương’...

Lâm Trinh bất đắc dĩ khép chặt hai mắt, không muốn nghĩ ngợi thêm điều gì nữa, thật cẩn thận đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

Trong phòng khác đèn đuốc sáng trưng, Lâm Trinh lẳng lặng ngồi trên sofa, tay kẹp điếu thuốc, ưu phiền thờ dài. Cũng không biết qua bao lâu, anh đứng dậy đi tắm. Để lại phòng khách còn vương mùi khói thuốc thật nồng, dưới sàn là bảy tám mẫu đầu lọc thuốc lá nằm rải rác.

————Greenhousenovels.com————

Buổi sáng sau khi Cố Ái tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu vụng vụng, vẫn còn ê ẩm đau.

Mở mắt ra là căn phòng với nét bài trí thực quen thuộc, Cố Ái kinh ngạc, sau một đêm tỉnh lại, cô như thế nào lại nằm trên chính giường của mình? Tay kê vỗ trán, cô nhớ rõ ràng tối hôm qua Thẩm Luật Ngôn mang cô về nhà anh ấy mà, cô về nhà mình hỏi nào vậy? Tại sao một chút ấn tượng cũng không có?

Ngồi tĩnh tâm cố nhớ lại về những chuyện đã xảy ra tối qua, Cố Ái vỗ trán, cô hình như là có uống một chút rượu vang đỏ, còn về phần sau khi uống say đã phát sinh những gì, cô quả thực không nhớ ra được. Xem ra, tối hôm qua cô đã thực sự say không biết trời đất gì.

Chôn mặt vào trong gối, Cố Ái kêu rên, bộ dạng say rượu của cô nhất định rất khó xem, bị anh ấy nhìn thấy như vậy, hình tượng hoàn mỹ của cô chẳng phải đã bị sụp đổ hết rồi sao?

Đang rên ri oán thán, Cố Ái đột nhiên kinh hoàng bật dậy, say rượu cũng không sao, nhưng điều quan trọng là tối hôm qua cô có say đến mức làm bây hay không? Có buột miệng nói ra những chuyện không được nói hay không đây?

Tay cô cào loạn tóc, thực muốn phát điên.

Hôm nay chính là thứ hai, phải đến công ty. Nhìn đồng hồ, cô sắp bị muộn giờ rồi, đành phải ba chân bốn cẳng nhảy xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân cho mình.

Mặt mày ủ dột kéo cửa phòng ngủ ra, nhưng ngay lúc đó cô liền đụng phải một vòm ngực vững chãi của Lâm Trình vốn đang định gõ cửa gọi cô dậy.

Cái ôm của anh thực ấm áp, thực rộng rãi, khi chạm vào trong ngực anh cảm giác cũng không tệ lắm. Nhưng mà lúc này Cố Ái lại hít hít cái mũi tựa như con chó nhỏ, ngẩng đầu nhìn Lâm Trình một cái, cười lấy lòng: “Hình như hôm nay anh quên xức nước hoa phải không?”

Mấy ngày này cùng Lâm Trình ở chung, Cố Ái biết anh và Thẩm Luật Ngôn rất giống nhau, đều yêu thích mùi hương nước hoa Versace.

Cố Ái thật sự rất thích mùi hương này, thom dịu nhẹ mà thân nhiên, chỉ cần đứng gần họ là có thể cảm nhận được, mùi hương vô cùng nam tính.

Nghe cô nhắc đến nước hoa, sắc mặt Lâm Trình trầm xuống, ngữ khí đông cứng: “Dùng hết rồi!” Nói xong, xoay người bỏ đi về phía bàn ăn.

Kỳ thật không phải là dùng hết, mà là loại nước hoa đó anh sẽ không bao giờ dùng tới nó lần nào nữa.

Tối hôm qua sau khi anh tắm rửa xong, đi vào phòng ngủ của mình, chuyện đầu tiên anh làm chính là đem toàn bộ chỗ nước hoa Versace mình hay xài toàn bộ ném vào thùng rác. Anh không muốn dùng chung loại nước hoa với người trong mộng của cô, anh không muốn làm thể thân cho một người khác.

Nghe ngữ khí Lâm Trình đông cứng, lại thêm sắc mặt đen thui, Cố Ái ưỡn khuỷu lăm bầm mấy tiếng, đúng là có lòng tốt mà còn bị như vậy, cô đã có ý tốt nhắc nhở anh ta, lại còn bị làm cho què như thế.

Đi theo Lâm Trình ngồi vào bàn ăn, trên bàn bữa sáng thực phong phú, tay nghề quả thực rất được, màu sắc hương vị đều rất tuyệt. Nhưng nhìn sang gương mặt âm trầm của Lâm Trình phía đối diện, có lẽ ngày hôm qua khi say rượu đã nói ra những điều không nên nói trước mặt Thẩm Luật Ngôn, tâm tình khó tránh khỏi có chút nôn nóng bất an, khi ăn cơm cũng không còn tư vị gì nữa.

Thế nhưng lúc đang lo lắng, cô đột nhiên nghe được thanh âm lạnh lùng của Lâm Trình: “Không cần phải lãng phí thời gian với hắn ta nữa, hắn sẽ không thích em đâu.”

“Cái gì?” Tâm tình Cố Ái vốn đã không tốt, lúc này lại còn nghe giọng điệu lạnh lùng của Lâm Trình nói Thẩm Luật Ngôn sẽ không thích mình, trong lòng nhất thời nổi lên một cơn lửa giận, cô ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh ta, đang định phát tác tính tình đại tiểu thư, thì bỗng cô đụng phải ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình, khí thế của cô trong nháy mắt tiêu tán không còn một mảnh. Cẩn cẩn môi, khí thế đã không còn nhưng kiêu ngạo không thể đánh mất, vẫn cố làm ra vẻ không chịu thua mà hộc ra hai chữ: “Nguyên nhân?”

Câu trả lời của Lâm Trình cũng ngắn gọn như câu hỏi của cô: “Thực giác.”

Thực giác chính là thứ không đáng tin nhất, căn bản không chút thuyết phục nào. Nhưng thực giác này là của Lâm Trình, Cố Ái không cam lòng nhủ mi, tại sao cô lại có chút muốn tin tưởng lời anh ta nói? Loại cảm giác này vô cùng khó chịu, Cố Ái buống dứa xuống, bốc đồng nói một tiếng “Không ăn nữa” rồi sau đó đứng lên rời bàn.

Thế nhưng cô vừa đứng dậy, xoay người đi được một bước, thanh âm lạnh lùng của Lâm Trình lại một lần nữa vang lên sau lưng: “Ái Ny tiểu thư, đối với một cô gái giữa đêm giữa hôm ở nhà một người đàn ông mà uống rượu đến say mềm, em thấy thế nào?”

Đây không phải là nói mình đấy chứ? Cố Ái quay người lại khinh bỉ anh ta một cái, lười mở miệng giải thích cho anh ta, tiếp tục đi vào phòng ngủ của mình, nhưng Lâm Trình vẫn không muốn buông tha mà tiếp tục hỏi: “Nếu có người gọi điện thoại đến tiết mục của em hỏi vấn đề này, Ái Ny tiểu thư sẽ trả lời thế nào? Hay là ủng hộ?”

Những gì không nhẫn được nữa thì không phải nhẫn, cô ở nhà người đàn ông mình thích uống rượu là chuyện của cô, Lâm Trình này cũng quản thực nhiều chuyện a.

Hơn nữa, cô hiện tại cũng vì chuyện tối qua và cái miệng quạ đen của anh ta hôm nay nói Thẩm Luật Ngôn không thích mình mà trở nên buồn bực. Cho nên, tựa như muốn phát tiết cơn phẫn nộ, Cố Ái đột nhiên xoay người lại đi đến bên Lâm Trình, hai mắt trừng lớn, rống lên: “Tôi mới không ủng hộ, tôi sẽ mắng té tát vào mặt cô ta! Thật không biết tự trọng, không biết e thẹn, đã vậy nếu có xảy ra quan hệ mà tên đàn ông cận kề kia phải bỏ trách nhiệm, thì cũng chính là do cô ta tự làm tự chịu!”

Rống xong, tâm tình quả thực thoải mái hơn, có điều, nhìn sang sắc mặt âm u của Lâm Trình, Cố Ái sùng sốt, giọng điệu bỗng thấp đi, những vẫn không

hề làm mất vẻ kiêu ngạo của mình: “Tôi cũng không phải cố ý uống rượu. Bình thường tôi chỉ uống một ly là đầu đã choáng váng, chỉ là choáng váng mà thôi, căn bản sẽ không say. Ai biết được tối hôm qua tôi uống hết một ly lại chẳng thấy gì, cho nên đánh bạo uống thêm ly thứ hai, sau đó mọi chuyện là như vậy đó.” Nói xong, cô xoay mình lại, ngữ khí có chút ủy khuất: “Coi như học được một sàng khôn, về sau cùng lắm thì tôi không uống rượu nữa là được chứ gì.”

Thì ra không phải cô ấy cố ý uống say.

Tối hôm qua, Lâm Trình đã nghĩ, cứ theo tính cách của cô tuyệt đối sẽ không làm mà không dám chịu trách nhiệm.

Hiện tại nghe cô nói như vậy, anh cũng an tâm, khóa miệng bắt giác hơi cong lên.

Thật sự, anh thật sự rất sợ hãi cô phải chịu tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cưu chiếm thước sào - P1

Edit: Pingki

Thật sự, anh thật sự sợ hãi cô sẽ bị tổn thương.

Cho dù đó chỉ là một chút, cũng sẽ khiến anh đau lòng không thôi.

Bữa sáng là bữa ăn cực kì quan trọng, thấy cô tùy tiện chỉ ăn được vài miếng, anh đang nghĩ xem nên lấy lý do gì để gọi cô lại ăn xong bữa sáng, thì không nghĩ tới, cô lại xoay người lại, còn cười híp mắt với anh.

Có điều, nụ cười kia của cô cũng chỉ là ‘ngoài cười mà trong không cười’: “Lâm ca ca, anh còn nhớ cô gái trên sân thượng ở quảng trường SN ngày hôm trước chứ? Chính anh đã hứa với người ta là sẽ làm cho tên cận bã hôm nay không thể kết hôn được đó.”

“Nhớ rồi.” Lâm Trình gật đầu, rồi sau đó đột nhiên chia chia sang phần bữa sáng của cô trên bàn: “Ăn hết chỗ đó đi, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện đó.”

Khi nhờ vả người ta thì nhất định phải nghe lời người ta, Cố Ái làm bộ cười giả lả: “Đồ ăn do Lâm ca ca tự tay làm ngon như vậy, đương nhiên tôi sẽ ăn hết rồi.”

Nhìn Cố Ái không cam lòng nhưng vẫn phải cố làm bộ ngoan ngoãn mà ngồi xuống bàn đối diện anh một lần nữa bắt đầu ăn cơm, Lâm Trình cười cười, Cố Ái là người không mang thù, không hẹp hòi, sống rất phóng khoáng, ở chung một chỗ với cô quả thực rất nhẹ nhàng, rất thoải mái. Hơn nữa, thỉnh thoảng được nhìn bộ dạng thẹn thùng, không được tự nhiên của cô dường như cũng là một chuyện thực hạnh phúc đối với anh vậy,

“Chào buổi sáng, Cố tổng.”

“Cố tổng buổi sáng tốt lành.”

.....

“Chào buổi sáng mọi người.”

Cố Ái chào hỏi mọi người trong công ty, bước trên đôi giày cao gót 15 phân đi vào phòng làm việc của mình, nhanh nhẹn cởi áo khoác treo lên giá, rồi sau đó ngồi vào bàn làm việc bắt đầu công việc của một ngày mới.

Văn phòng của cô trang hoàng theo phong cách châu Âu, có một cửa sổ thủy tinh thật lớn nhìn ra ngoài trời, sáng sủa mà quang đãng. Ánh mặt trời chiếu vào, làm cho căn phòng thực ấm áp. Trên bàn đặt một bức ảnh cô và ba chụp chung, Cố Ái cảm xúc ảnh lên, ngắm nhìn ba, cái mũi đột nhiên cay cay. Ba ba cô vẫn còn trẻ như vậy, ông trời sao lại dễ ba cô đi sớm vậy chứ? Nhân sinh vẫn luôn thay đổi thất thường. Vuốt ve ảnh chụp của ba, cô tự nhủ với chính mình, khi làm việc nhất định phải nâng cao tinh thần thật hăng hái, giúp cho việc kinh doanh của tập đoàn Ái Diệu đạt hiệu quả tốt nhất.

Nghiêm túc lật xem bảng thống kê kết quả kinh doanh của các chi nhánh trong thời gian gần đây, Cố Ái nhíu mày, những tháng vừa qua kết quả kinh doanh thể nhưng lại giảm xuống một chút. Gạt chồng tài liệu trên bàn sang một bên, Cố Ái đứng dậy, cô muốn đi thị sát thương trường thực tế, nhìn xem gần đây tất cả mọi người đã làm việc như thế nào. Nhưng khi cô vừa đứng lên, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Đành ngồi xuống một lần nữa, nói một tiếng mời vào, liền thấy chú hai của cô đẩy cửa đi vào.

“Chú hai.” Vừa nhìn thấy chú mình, trong lòng Cố Ái lập tức cảm thấy thoải mái. Chú hai của cô còn chiều chuộng yêu thương cô hơn cả ba cô, hơn nữa trước mắt cô có thể thuận lợi giữ công ty trong tay nhà mình, đều là nhờ có sự giúp đỡ của chú. Cho nên đối với chú hai cô vẫn vô cùng thân thiết và an tâm: “Cháu đang chuẩn bị đi khảo sát thị trường, không hiểu sao dạo này tập đoàn của chúng ta lại kinh doanh kém đi so với trước kia.”

Chú hai của cô tuy rằng tuổi đã gần năm mươi, nhưng nhìn qua cũng phải trẻ hơn đến mười tuổi. Cũng nhờ chú chăm sóc bản thân không tệ, nhưng chủ yếu là do chú rất thích cười, chú hai vẫn thường nói, cười một cái trẻ thêm mười tuổi.

Nghe nói Cố Ái muốn đi thị sát, ông ấy liền mỉm cười vừa gật đầu: “Để chú bảo quản lý chuỗi cửa hàng đi cùng cháu.” Lần này doanh số của công ty bị giảm xuống, ông đã đưa ra quyết định là sẽ không đứng ra xử lý nữa, Cố Ái phải tự luyện để trưởng thành, phải học cách tự mình xử lý mọi rắc rối.

Nửa tiếng sau, Cố Ái và nhân viên quản lý đang đi dạo khắp các cửa hàng trong trung tâm thương mại.

Vừa mới tiến vào một cửa hàng, Cố Ái bỗng đụng phải một cô gái tuổi cũng xấp xỉ với cô, hộp đồ trang điểm trong tay cô gái đó toàn bộ đã bị đánh rơi xuống đất.

“Thực xin lỗi.” Cô gái đi đường lỗ mãng đụng phải Cố Ái, cho nên cô ta lễ phép nhận lỗi trước rồi cuống quýt ngồi xổm xuống nhặt đồ lên.

“Không sao.” Cố Ái cười nhẹ, cũng ngồi xuống giúp cô ta thu dọn đồ.

“Cảm ơn cô.” Cô gái kia vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu nhìn Cố Ái một cái, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Cố Ái, cô đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Noãn Noãn, cô đang làm gì thế hả, nhanh nhanh lên, khách hàng đang chờ đấy.” Cách đó không xa, có người đang rống lên với người bên này, Cố Ái nhìn thấy cô gái này cười đầm đìa với bên kia, đáp lời: “Lập tức đến đây.” Cô gái này khi nói chuyện giọng điệu thực êm ái, mềm mại mà dễ nghe. Cô ta nói xong, đồ trang điểm cũng đã được xếp hết vào trong hộp. cô ta nói một tiếng cảm ơn với Cố Ái rồi xoay người vội vàng rời đi.

Cố Ái đứng lên, nhìn theo bóng lưng của cô gái đi mà sửng sốt: Thật sự rất giống, gương mặt kia, cái mũi rồi miệng đều rất giống, tựa như hai giọt nước vậy.

“Cố tổng, cô gái lúc nãy kia tôi chưa gặp qua, có lẽ là người mới tới.” Nhân viên quản lý cửa hàng đi bên cạnh Cố Ái lấy lòng mà cười khiêm nhường: “Vừa rồi tôi nhìn thấy cô gái đó quả thực rất giống phu nhân.”

“Đúng vậy.” Cố Ái ngây ngốc gật đầu, trong lòng không hiểu sao đột nhiên trầm xuống.

Thật sự là rất giống mẹ cô, quả thực so với cô là con gái ruột của bà còn giống hơn.

Cố Ái đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì người bên cạnh vẫn tiếp tục nói: “Thế giới này kỳ diệu thật, hai người không có quan hệ gì với nhau lại có thể giống nhau đến thế. Nhớ đến chương trình bất chúc người nổi tiếng trên TV, nhìn mấy người tham gia, lại cứ tưởng diễn viên nổi tiếng có bản sao của mình thật. Ha ha, xem TVB lâu như vậy rồi, đến giờ tôi vẫn còn chưa phân biệt được đâu là Diệp Tuyên, đâu là Tuyên Huyền nữa đây...”

Đúng vậy, trên thế giới này không thiếu người này giống người kia đâu.

Vậy cô gái kia và mẹ cô cũng chưa chắc là có quan hệ gì.

Tuy rằng đã nghĩ như vậy, nhưng tâm tình Cố Ái vẫn không thể phấn chấn hơn được, chỉ đành cười cho có lệ: “Chúng ta vào xem đi.”

“Chuyện đó làm tốt chứ?” Lâm Trình ngồi trong văn phòng của mình vừa nhũu mày vừa phun khói thuốc, nghe được tiếng bước chân liền biết đó là Ninh Phi.

“Đã giải quyết xong.” Ninh Phi ngồi xuống ghế, cũng châm một điếu thuốc: “Ngay tại lúc cô dâu chú rể chuẩn bị trao nhẫn cưới, tôi liền phá ngang, đem những “chuyện tốt” của tên cận bã đó ra cho mọi người biết, khách khứa dưới đài ai cũng trợn mắt há miệng còn cô dâu thì xấu hổ vô cùng, bỏ đi ngay lúc đó. Sau đó tôi tìm vài người đem tên kia ra nơi hẻo lánh dạy cho hắn một bài học. Rồi sau đó bắt hắn phải quỳ xuống trước mặt người phụ nữ muốn tự tử kia xin tha thứ. Có điều...” Ninh Phi hít mạnh một ngụm khói, cười trào phúng: “Người phụ nữ kia nhìn thấy tên cận bã đó nước mắt nước mũi giàn giụa vừa xin lỗi thì liền tha thứ cho hắn.” Cô nhún vai: “Kết quả là, hai người đó ôm nhau một hồi rồi hòa hảo như lúc ban đầu.”

Hiện tại nhớ tới người phụ nữ kia cùng tên cận bã của cô ta ôm nhau, Ninh Phi liền cảm giác ghê tởm giống như vừa nuốt phải ruồi bọ, cọ cọ tay: “Kể ti tiện đó quả thật không ai bằng, đúng là chó thì vẫn mãi ăn sh*t, hội chứng Stockholm có vẻ rất nghiêm trọng, căn bản là tiện đến bất trị.” Cô liếc mắt nhìn Lâm Trình một cái, khẽ nhướn mày, ngữ khí chột có chút quái dị: “Chỉ là đáng tiếc cho Cố đại tiểu thư của chúng ta, cô ấy lại nghĩ rằng tiện nữ kia có thể hoàn lương kia.”

* Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Một người phụ nữ phá thai đến năm lần, còn muốn tự tử vì tên không ra gì đó thì có được bao nhiêu tự trọng?

Lâm Trình cười mỉa, anh sớm đã đoán trước được kết quả này.

Nhìn bộ dạng Lâm Trình như vậy, Ninh Phi nhủ mảy: “Ngài không phải đã sớm đoán trước kết cục này đấy chứ?” Tay bóp chặt điều thuốc, cô có chút oán giận, “Nếu ngài đã biết như vậy, sao còn muốn quan tâm đến chuyện giúp cô ta làm gì? Để cho cô ta tìm chết đi cho xong.”

“Chết hay không là chuyện của cô ta.” Lâm Trình lơ đãng nhún vai: “Chuyện của tôi, duy nhất chỉ là muốn Cố Ái được an tâm.”

Để Cố Ái được an tâm!

Ninh Phi nghe anh nói như vậy, gương mặt khê nhẵn, rõ ràng là không vui, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi biết rồi.” Dừng một chút, bỗng cười cười: “Tôi hôm nay cũng coi như làm được một việc tốt đi, dù là phá rối hôn lễ của người ta, nhưng cô tiểu thư nhà giàu kia dám chắc sẽ không muốn đến gần tên cận bã nữa, tôi xem như là cứu vớt cô ta vậy.”

“Ừ.” Lâm Trình cũng thấy đúng, nhủ mảy suy tư một hồi, ngừng đầu nghiêm túc nhìn Ninh Phi: “Cô sau khi rời khỏi đây, thông báo cho mọi người trong công ty biết, từ bây giờ trở đi không được dùng nước hoa Versace nữa, tôi nghĩ thôi cũng thấy đau đầu.”

Lâm Trình tuy rằng lạnh lùng xa cách, nhưng anh vẫn luôn tôn trọng thói quen người khác, không bao giờ đem thói quen của mình ra để áp đặt người ta. Hôm nay tự nhiên lại khác thường như vậy, xem ra lại vừa chịu phải đả kích gì đây.

Đi theo bên người anh năm năm, Ninh Phi biết Lâm Trình vẫn luôn ưa dùng hương nước hoa Versace.

Có thể làm cho anh phải nói ra ngữ mùi hương đó đau đầu, nguyên nhân nhất định là vì Cố Ái. Ngoại trừ Cố Ái ra, còn ai có thể có mị lực lớn như vậy để có thể khiến cho Lâm Trình chán ghét một thứ này kia?

Nếu là bị đả kích gì lớn, Ninh Phi cũng không dám hỏi nguyên nhân, chỉ biết cung kính gật đầu: “Vâng. Vậy bây giờ ngài muốn chuyển sang nhãn hiệu nào?”

“Gucci đi.”

“Tôi biết rồi.”

Quả thật anh đã phải chịu đả kích không nhỏ, hiện tại cứ nghe thấy vị nước hoa Versace kia, anh liền cảm thấy thực nhục nhã.

Suốt một buổi sáng Cố Ái đi khảo sát thị trường một vòng rồi quay về phòng làm việc của mình, đến buổi chiều cô liền mở một buổi họp hội nghị bàn biện pháp nâng cao hơn nữa kết quả kinh doanh. Trong buổi họp, cô đưa ra chủ đề rồi mời những thành viên trong ban hội đồng cùng thảo luận rồi đưa ra ý kiến của họ, nhân viên hoạch định chiến lược thì ngồi một bên ghi lại tất cả nội dung của buổi họp. Chờ đến khi nhất trí xong, Cố Ái để cho nhân viên hoạch định chiến lược đem những ý kiến đó về làm ra một kế hoạch kinh doanh mới, ngày mai nộp lại cho cô, rồi sau đó tan họp.

Khi buổi họp chấm dứt cũng không còn mấy chốc nữa là giờ tan tầm.

Cố Ái quay lại phòng làm việc của mình, ngồi trên ghế tựa nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó lấy áo khoác và túi xách đi về.

Trên đường về nhà, tình cờ cô nhìn qua bên đường thấy một nhà hàng cá nướng vừa mới khai trương, nghĩ đã lâu chưa ăn cá nướng, chi bằng hôm nay mua một ít mang về nhà rồi ăn. Đỗ xe bên đường, Cố Ái vừa định mở cửa xe đi xuống, bỗng bắt gặp mẹ cô cũng đang ở đây.

Cô biết mẹ cũng rất thích ăn cá nướng, gặp mẹ ở nhà hàng này cũng là bình thường, nhưng điều đáng chú ý là, cô nhìn thấy cô gái hồi sáng cô mới đụng phải, diện mạo giống mẹ cô như hai giọt nước đang nói nói cười cười gì đó rất thân thiết với mẹ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: “Cru chiếm thước sào” – P2

Edit: Pingki

Cố Ái mới vừa xuống xe, liền thấy Diệp Mi Lâm và cô gái có diện mạo rất giống bà đang phát phát tay chào tạm biệt rồi rời đi.

Điều khiến cho Cố Ái khó hiểu chính là, khi cô gái kia xoay người rời đi, Diệp Mi Lâm thế nhưng lại vẫn đứng im một chỗ nhìn theo thân ảnh cô gái đó cho tới khi cô ta đi được một đoạn xa.

Cô gái đó quả thực rất giống mẹ cô.

Mà lúc này, mẹ cô đang nhìn theo cô ta đến gần ngán người.

Cố Ái nhủ mày đây nghỉ hoặc, chậm rãi đi đến gần Diệp Mi Lâm, lúc đến ngay bên cạnh, cô bỗng vỗ nhẹ lên vai của mẹ cô: “Mẹ.”

Diệp Mi Lâm bị làm cho giật mình lập tức xoay người lại, sau khi nhìn cô một cái, không ngừng vỗ vỗ ngực: “Con nhóc này, đột nhiên xuất hiện, muốn hù chết mẹ sao?”

Không biết có phải do mình quá nhạy cảm hay không, Cố Ái thế nhưng lại nhìn thấy được một tia hoảng loạn thoáng qua trong mắt Diệp Mi Lâm, chân tay bà luống cuống không ngừng.

Đưa mắt nhìn sang bên đường, cô gái kia vẫn chưa đi xa, nhìn theo bóng dáng cô ta, Cố Ái tò mò hỏi mẹ mình: “Mẹ, mẹ và cô gái đó quen biết sao?”

“Con bé đó tên là Noãn Noãn, làm việc trong công ty chúng ta, bán đồ trang điểm. Mẹ có gặp nó vài lần ở cửa hàng chi nhánh, có người nói diện mạo của mẹ với con bé rất giống nhau, thường xuyên qua lại nên cũng gọi là quen biết.”

Diệp Mi Lâm khi nói những lời này, ngữ điệu có chút lơ đãng.

Thấy mẹ không để bụng lắm, nghĩ thế giới này cũng không ít người giống nhau, Cố Ái không nghĩ ngợi nhiều nữa. Cô quay sang chỗ mẹ, tới sát bên người bà, vô cùng thân thiết mà ôm lấy cánh tay của bà, làm nũng hỏi: “Mẹ, mấy ngày nay ở nhà không nhìn thấy con, mẹ có nhớ con không?”

Cô vốn tưởng rằng Diệp Mi Lâm sẽ yêu chiều mà nhéo cái mũi của cô, hoặc là gõ yêu lên đầu cô mà nói ‘nhớ’, nhưng điều cô không nghĩ tới chính là, Diệp Mi Lâm thế nhưng lại đẩy cánh tay đang khoác lên tay bà ra, cười cười: “Ái Ái, mẹ ta còn có chút việc, phải đi trước. Hôm nào cùng Lâm Trình về nhà đi, ông nội nhớ con lắm đó.”

Cố Ái ‘ạ’ một tiếng, đành để Diệp Mi Lâm rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của mẹ mình, Cố Ái nghỉ hoặc, cô cảm giác mẹ cô vừa rồi trả lời cô chỉ cho có lệ, hơn nữa, động tác bà đẩy cánh tay của cô ra, không hiểu sao lại khiến cô có cảm giác giống như bà đang rất ghét mình.

Nghĩ như vậy, Cố Ái không khỏi giật mình, phù phù thở hai tiếng, cô vỗ vỗ lên má mình, nhất định là hôm nay cô làm việc bận bịu quá nên mệt mỏi, mới sinh ra ảo giác như thế này.

Đường phố hôm nay thực thông thoáng, dọc trên đường về không hề gặp cảnh kẹt xe, thế cho nên khi về đến nhà cá nướng của cô vẫn còn nóng hổi, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra. Cố Ái liếm miệng thèm muốn.

Nhìn đồng hồ, Lâm Trình hẳn cũng đã về, anh ta cũng không phải người kén chọn, Cố Ái nghĩ, món cá này ngon như vậy, nhất định sẽ hợp khẩu vị của anh ta.

Đưa xe vào gara, mang theo cá nướng đi vào nhà.

Vừa mở cửa ra, Cố Ái liền nhăn mặt, trong phòng giống như có mùi máu tươi.

Cô hít hít cái mũi, cổ ngữ xung quanh, quả thực là có mùi máu, rất gay mũi.

Theo bản năng nhìn quanh phòng khách một vòng, sạch sẽ, không có gì bất thường.

Cô cúi đầu nhìn chỗ để giày trên mặt đất, Lâm Trình hẳn đã về rồi.

Mùi máu tươi càng lúc càng nồng hơn, Lâm Trình đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Nghĩ thế, Cố Ái cũng không kịp thay giày vào nhà, hộp cá cũng chưa để xuống mà vội vàng chạy tới trước cửa phòng ngủ của Lâm Trình, ra sức đập rầm rầm lên cánh cửa.

Cũng không biết đập đến bao nhiêu tiếng, Lâm Trình mới mở cửa ra cho cô. Có điều, anh chỉ hé ra một khe cửa nhỏ vừa đủ nhìn ra ngoài. Anh đứng ở trong phòng nhìn cô, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Em có chuyện gì sao?” Bình thường khi nói chuyện anh đều nghiêm nghị anh khí, nhưng hôm nay, Cố Ái rõ ràng nghe ra được trong thanh âm của anh mang theo chút run run.

Cô cẩn thận quan sát anh, trong ánh mắt không còn vẻ cương nghị, tinh thần rõ ràng không phấn chấn, môi khô khốc lại hơi tái nhợt.

Hơn nữa, lúc này tới gần phòng riêng của anh, mùi máu tươi kia càng lúc càng nồng hơn, thực khiến người ta muốn nôn ngay lập tức. Cố Ái muốn lấy tay bịt mũi lại, nhưng lại ngại đang ở trước mặt anh không tiện làm, đành phải cố chịu, nhủ thầm hỏi: “Tôi nghĩ thấy có mùi máu, anh bị thương sao?”

Mùi máu?!!

Lâm Trình lúng túng, sắc mặt cực kì khó coi.

Đêm nay khi anh đang lái xe về nhà, còn cách cổng một đoạn ngắn nữa là đến, bỗng nhiên có người chặn đường, rồi sau đó bị thương. Về đến nhà, lo lắng Cố Ái biết chuyện sẽ sợ hãi, cho nên anh nhốt mình luôn trong phòng, không đi ra nữa. Nghĩ rằng Cố Ái không gặp anh, sẽ không phát hiện ra chuyện gì, cũng sẽ không vì thế mà thất kinh.

Chỉ là, anh đã quá xem nhẹ mùi máu tươi.

Lâm Trình cười khỏ, lâu nay anh vẫn sống trong cảnh này, tranh qua đầu lại, chuyện máu chảy ra với anh là bình thường, anh không còn xa lạ gì, ngửi mùi máu cũng không phải là chuyện đáng sợ. Cho nên anh mới có thể lo là chuyện bị thương sẽ có mùi máu tỏa ra.

Nhìn Cố Ái một cái, cuộc sống của cô vẫn luôn thanh thuần như vậy, những thứ này đương nhiên đối với cô thực miễn cảm. Nghĩ vậy, Lâm Trình thở dài, ánh mặt trời và bóng tối sẽ có ngày gặp được nhau chăng? Hay là, vĩnh viễn chỉ có thể là hai đường thẳng song song?

Trong lúc Lâm Trình còn đang ngẩn người, đột nhiên nghe thấy Cố Ái nhắc lại một lần nữa: “Lâm Trình, anh bị thương có phải không?” Thanh âm của cô thực ngọt, ngọt đến mức làm anh phiền toái, chỉ đáp lại một câu cho có lệ: “Vừa rồi không cẩn thận bị đứt tay, bây giờ không sao rồi. Cảm ơn em đã quan tâm.”

Bị đứt tay mà mùi máu có thể tỏa nồng như thế?

Cố Ái nhăn mày, xem cô là đứa ngốc chắc?

Ngay tại lúc Lâm Trình đang định đóng cửa phòng lại, Cố Ái đột nhiên dùng cả thân mình đổ lên cánh cửa, ngay giây sau đó, cánh cửa phòng ngủ bị bật mở ra hết mức.

Thứ Cố Ái nhìn thấy đầu tiên, là vết máu tích từng giọt một kéo dài từ cửa đến bên cạnh giường.

Nhìn chỗ máu đó, lại thêm mùi tanh mặn gay gắt, Cố Ái thiếu chút nữa phun tại chỗ.

Lấy tay bịt miệng lại thật chặt, nhưng trong lúc vô tình cô thoáng nhìn qua bên tay phải của Lâm Trình, máu vẫn đang nhỏ từng giọt chảy xuống. Mà trên khuỷu tay đó lúc này, màu đỏ tươi thấm ướt một mảng tay áo rồi chảy ra ngoài.

“Anh làm sao mà bị thương đến như vậy? Tại sao không chịu đi bệnh viện?” Trong tay Cố Ái còn đang cầm hộp cá, lúc này cô không để ý gì khác nữa, thẳng tay ném hộp cá xuống đất, rồi sau đó đi đến bên cạnh Lâm Trình muốn xem vết thương trên tay anh.

Cố Ái đến gần, Lâm Trình lại nhanh chân lui ra phía sau trước, tỏ rõ thái độ không muốn để cô chạm vào mình: “Không có chuyện gì, em cũng không cần phải ngạc nhiên, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không cần thiết phải tới bệnh viện. Tự tôi có thể xử lý được.” Nói xong, anh làm một động tác tay, ý muốn nói muốn cô rời đi.

Anh thật sự không muốn để cô nhìn thấy vết thương này, anh sợ nó sẽ khiến cô sợ hãi.

Nhìn cánh tay Lâm Trình vẫn còn đang rỉ máu ra, hơn nữa lại thêm vết máu đọng trên sàn nhà, Cố Ái nhíu mày, cô sao có thể xoay người rồi đi mặc kệ anh ta lúc này được? Huống chi, Lâm Trình ngày thường vẫn luôn đối xử với cô rất tốt. Ngay tại lúc cô đang định làm kẻ tiểu nhân một phen, uy hiếp anh ta rằng nếu không cho cô xử lý vết thương ngay lập tức, cô sẽ đem chuyện này nói với ông nội và ba bà, liền thấy Lâm Trình lấy tay ôm trán, dường như là muốn té xỉu. Thấy vậy, Cố Ái cuống quýt tiến lên đỡ lấy anh, rồi sau đó thật cẩn thận diu anh nằm xuống giường.

Hôm nay là lần đầu tiên Cố Ái vào phòng của Lâm Trình.

Ngoại trừ vì hôm nay anh bị thương, trên sàn có vài vết máu. Còn bình thường phòng của anh vẫn luôn sạch sẽ, đồ đạc trong phòng bài trí, thiết kế vừa mang hơi thở mạnh mẽ lại đan xen chút tinh tế.

Trên giường Lâm Trình có để một hòm thuốc cá nhân, xem ra anh ta quả thực dự định tự chữa thương cho mình.

Nhìn hòm thuốc, lại quay sang nhìn Lâm Trình, Cố Ái bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng nâng cánh tay anh lên, chưa nói hai lời, liền dùng kéo cắt phần tay áo trên vết thương ra.

Mảnh áo vừa được tháo ra, nhìn đến miệng vết thương, Cố Ái hoảng sợ “Ah” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cưu chiếm thước sào

Edit: Pingki

Nghe Cố Ái ‘Ah’ một tiếng, Lâm Trình nhíu mày, anh đưa mắt nhìn vào vết thương của mình, lại nhìn sang Cố Ái: “Sao vậy? Miệng vết thương có phải trông rất kinh khủng rất đáng sợ hay không?”

Cố Ái lắc đầu: “Không kinh khủng cũng không đáng sợ, tôi chỉ cảm thấy đau thay anh thôi.” Cô nói xong, lấy thuốc từ hòm thuốc ra giúp anh cầm máu: “Rốt cuộc là vì sao lại bị thế này? Miếng vết thương sâu như vậy, trách không được máu ra nhiều thế.”

Nghe thanh âm thân thiết mềm nhẹ của Cố Ái, lại thấy bộ dạng của cô nhũn mày tập trung giúp anh bôi thuốc, Lâm Trình chợt thấy ầm ập đầy cõi lòng. Cô đang quan tâm anh đúng không?!

Và lại, cô quả thực giống như lời cô đã nói, cảm thấy đau thay anh. Lâm Trình nghĩ, có lẽ là cô đang đau lòng vì anh.

Cô giúp anh bôi thuốc thật cẩn thận, đầu ngón tay của cô lạnh lạnh, khi chạm vào da thịt anh, cảm giác thực thoải mái. Có cô xử lý băng bó vết thương, Lâm Trình đột nhiên bật lên suy nghĩ, hôm nay anh bị thương như thế này, coi như cũng đáng giá.

Cố Ái làm việc luôn luôn có hiệu suất tốt, cả quá trình xử lý vết thương, băng bó chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, đến lúc làm xong hết thấy, nhìn thấy Lâm Trình chảy máu nhiều như vậy, Cố Ái nhũn mày, hẳn là nên làm cho anh ta chút đồ ăn dinh dưỡng bổ máu. Cô đưa mắt nhìn sang hộp cá nướng đang nằm trên đất, Cố Ái tiếc rẻ mà lăm bằm, lăm phi cả một đĩa cá thơm ngon. Đem thuốc mỡ, băng vải thu dọn bỏ vào trong hòm thuốc, Cố Ái xuống giường, quay lại nhìn Lâm Trình: “Lâm ca ca, tối nay để tôi nấu cơm cho anh.”

Cố Ái nói xong, liền muốn ra khỏi phòng, ai ngờ vừa mới quay người đi, lại cảm giác cổ tay mình bị Lâm Trình kéo lại.

Cố Ái quay đầu, liền nghe được Lâm Trình nói: “Trên người tôi mùi máu nồng quá, tôi muốn đi tắm rửa một cái.”

“Tắm?” Cố Ái nhướn mày: “Vậy thì anh đi tắm đi!”

“Tôi bị thương, làm không tiện cho lắm.”

Bị thương, lại không tự tắm được, chả lẽ... Cố Ái nhăn mặt: “Anh có ý gì? Chẳng lẽ anh muốn tôi tắm cho anh sao?”

Cố Ái nói xong, hai mắt nheo lại nhìn Lâm Trình, không nghĩ tới Lâm Trình thế nhưng lại mặt dày gật gật đầu: “Vậy phiền Cố tiểu thư vậy.”

Giúp một người đàn ông tắm?

Đúng là truyện cười mà.

Cố Ái kiên định lắc đầu: “Tôi không muốn giúp anh tắm đâu!” Cô nói xong, ánh mắt thế nhưng không tự giác nhìn xuống nửa người bên dưới của Lâm Trình, thật là đau đầu, nếu giúp anh ta tắm, có phải cô sẽ được nhìn thấy nơi kia của anh ta hay không... Tuy rằng, có đôi khi, cô thật sự rất muốn biết cái chỗ kia của đàn ông nó là cái dạng gì... =.=

Nhìn theo tầm mắt của Cố Ái đang nhìn xuống phía dưới của mình, Lâm Trình có chút buồn cười gồ gồ mấy cái lên trán của cô: “Em đang nghĩ cái gì thế hả?” Anh nói xong, tới gần cô một chút, dùng ngữ khí có chút ám muội: “Tôi chỉ cần Cố tiểu thư giúp tôi gội đầu, lau rửa nửa người trên, không hơn. Cho nên, làm ơn đừng tưởng tượng lung tung.”

Bị anh nhìn trúng tâm tư, Cố Ái mặt đỏ lúng túng, lấy tay xoa xoa cái trán vừa bị anh gõ, phụng phịu: “Tôi nào có nghĩ lung tung.”

Cô nói xong, cụp đầu xuống, nhưng ngay lúc đó cô bỗng cảm giác có một cánh tay ôm lấy eo của mình, rồi sau đó Lâm Trình lại dùng tay còn lại bế cô lên. Bị anh bế như vậy, Cố Ái theo bản năng ôm lấy cổ anh cho khỏi ngã, hai mắt hoảng hốt nhìn anh: “Lâm Trình, anh muốn làm gì?”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp nam tính: “Mang em đi giúp tôi tắm rửa.”

Cố Ái buồn bực: Người đàn ông này, có biết xấu hổ không vậy?

Ôm Cố Ái vào lòng cảm giác thật sự rất không tệ.

Lâm Trình cười cười, đối với cô gái mình yêu, thỉnh thoảng bá đạo một chút có vẻ cũng hay.

Ôm cô vào trong phòng tắm, Lâm Trình nhìn thấy hai má Cố Ái đỏ bừng bừng, nhìn thấy cô như vậy, Lâm Trình đột nhiên rất muốn đùa với cô một chút, vì thế nói: “Cố tiểu thư, phiền em giúp tôi cởi đồ.”

Anh nhìn thấy Cố Ái đáp lại mình bằng một cái liếc mắt gườm gườm, nhưng sau đó vẫn không dám nói lời nào mà ngoan ngoãn giúp anh cởi cúc áo, thất lưng.

Lại nói, Cố Ái nghĩ, dù sao cũng phải giúp anh ta lau rửa người, một khi đã như vậy, cởi một cái cúc áo khuy quần đã là cái gì?

Có điều, sau khi cởi từng chiếc cúc, bỏ quần áo của anh xuống xong, Cố Ái bất giác nuốt nuốt nước miếng.

Bởi vì dáng người Lâm Trình phải nói là cực kì hoàn mỹ.

Đường cong tuyệt đẹp, vân da rõ ràng, cơ ngực cường tráng, nửa người trên của anh, nhìn qua dường như không hề có lấy một vết sẹo nào. Lại nhìn xuống cặp chân thon dài bên dưới, Cố Ái tặc lưỡi: Người đàn ông này mà không đi thi sắc đẹp quả là đáng tiếc. Nghĩ vậy, Cố Ái bất giác liếm liếm môi.

“Đừng liếm môi.”

Cố Ái đang nhìn dáng người Lâm Trình đến gần người, đột nhiên nghe được thanh âm Lâm Trình vang lên trên đầu mình có chút bất đắc dĩ: “Cố tiểu thư, ở trước mặt đàn ông mà liếm môi, đối với anh ta mà nói, chính là một loại quyến rũ đó.”

Liếm môi là quyến rũ...

Cố Ái chợt bừng tỉnh, rồi sau đó cuống quýt bịt miệng mình lại.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch ôm miệng của cô, Lâm Trình thở nhẹ một hơi, đêm nay anh đại độ nghịch lừa rồi.

Anh đã đánh giá quá cao khả năng kiềm chế dục vọng của mình.

Anh nghĩ quá lắm cũng chỉ là nhờ Cố Ái lau phần người trên, còn phần người dưới có lẽ sẽ không có phản ứng gì quá đáng. Nhưng là, điều anh không nghĩ tới, ngay tại lúc Cố Ái đang giúp anh cởi bỏ cúc áo, thứ kia ở phần bên dưới mình thế nhưng lại cứng rắn đứng dậy một cách thật đáng xấu hổ. Mà vừa rồi xem cô liếm môi, Lâm Trình chỉ cảm thấy ngọn lửa dục vọng trong cơ thể mình đang hùng hực thiêu đốt.

Hô hấp không nhịn được trở nên dồn dập.

“Lâm ca ca, anh có thể ngừng việc thở dốc như thế này lại được không?”

Phụ nữ liếm môi là hành động quyến rũ đàn ông, vậy còn đàn ông cởi sạch nửa người trên ở trước mặt phụ nữ thì không phải là một loại cảm dỗ sao?

Cố Ái giúp anh lau người, nghe tiếng hít thở của anh dồn dập bên tai, khiến cho hô hấp của cô thế nhưng lại cũng gấp gáp theo. Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn Lâm Trình một cái, nhưng sau khi nhìn vào ánh mắt kia, tim cô không hiểu sao lại đập thịch thịch thật mạnh.

Không biết có phải là vì bầu không khí trong phòng tắm quá mức ái muội hay không, sau khi Cố Ái nhìn thẳng vào mắt người ta rồi thế nhưng lại không hề rời đi, mà là nhìn chăm chăm vào đó. Cũng không biết có phải là do Lâm Trình quá mức đẹp trai hay không, nhìn vào mắt anh, Cố Ái bỗng nhiên lại có một loại xúc động muốn kiễng chân lên hôn anh.

Lâm Trình cảm thấy mình quả thật như đang chơi đùa với lửa, Cố Ái giúp anh tắm rửa, mỗi lần tay cô chạm vào da người anh, anh liền cảm nhận được phía dưới người lại càng cứng rắn thêm một chút, hô hấp cứ như vậy mà trở nên dồn dập hơn.

Lúc này, Cố Ái không hề e dè nhìn mình, mà xui quỷ khiến, Lâm Trình thế nhưng lại cúi đầu hôn lên môi của cô.

Đến lúc môi hai người chạm vào nhau, Cố Ái chỉ thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, cô không còn nghĩ được đến bất kì chuyện gì nữa, chỉ muốn đáp lại nụ hôn của anh.

Khi mới chạm vào môi cô, nụ hôn của anh chiôn nhu mà nhẹ nhàng, dần dà, Lâm Trình ôm cô đặt ở trên tường, nụ hôn của anh trở nên bá đạo mà xâm nhập.

Cũng không biết hôn bao lâu, Cố Ái chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng khó chịu, thân thể lại như không còn chút sức lực. Hơn nữa, cũng không biết là từ khi nào, cô vậy mà hai chân mình lại vòng trên eo Lâm Trình, cô rõ ràng cảm giác được có girdle cứng rắn chạm vào giữa hai chân mình, thật khó chịu.
==

Trong cơn ý loạn tình mê, Cố Ái mơ màng nghĩ, thứ đang đụng vào người cô, hẳn là thứ kia của đàn ông. ==

Thứ kia của đàn ông?!

Cố Ái ‘Ah’ một tiếng, rồi sau đó đột nhiên tỉnh táo lại.

Nghe thấy Cố Ái kêu lên, Lâm Trình vội vàng dừng tất cả động tác của mình lại.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám, hai mắt nhìn nhau đăm đăm.

Hai người họ ai cũng đỏ bừng mặt, không ngừng thở hổn hển.

“Chúng ta...” Cố Ái quần bách, cúi đầu: “Anh mau thả tôi xuống đi.”

Lâm Trình luống cuống chân tay xấu hổ gạt đầu, nhẹ nhàng để cô đứng vững trên sàn nhà.

Thấy Cố Ái vẫn cụp đầu, Lâm Trình sợ hãi cô tức giận, sau này sẽ không thèm để ý tới anh nữa, vì thế nhẹ nhàng dỗ: “Ái Ái, anh xin lỗi.”

Thanh âm Lâm Trình thực ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho Cố Ái không biết nên nói gì, chỉ biết ngượng ngùng gạt đầu.

Có điều, cái hôn vừa rồi của hai người đều là anh tình tới nguyện, Cố Ái vẫn cứ cúi đầu xuống, bộ dạng chịu thiệt thực tội nghiệp, nghĩ nghĩ, cô lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lâm Trình, nhưng giây tiếp theo liền xấu hổ đỏ mặt lần nữa: “Lâm ca ca, chuyện vừa rồi xảy ra, tôi chẳng nhớ gì hết.” Nói xong, chỉ chỉ ra cửa: “Tôi ra trước đây.”

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Lâm Trình muốn cười mà lại không cười nổi.

Không nhớ rõ, cũng có nghĩa là cô sẽ không tức giận. Nhưng chỉ nói không nhớ một cách nhẹ nhàng như vậy, có lẽ là không quan tâm.

Không quan tâm. . .

Sờ lên cánh môi vừa hôn cô, Lâm Trình chưa sót mỉm cười, rốt cuộc là phải làm như thế nào mới có được trái tim của cô đây?

Ra khỏi phòng tắm, Cố Ái há hốc miệng thở hổn hển.

Vỗ ngực mấy cái, tại sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ ý giúp anh ta tắm thôi mà một hồi lại leo lên người anh ta?

Trở lại phòng ngủ của mình, Cố Ái đau khổ ngã xuống giường lớn.

Nằm ở trên giường, trong đầu Cố Ái không ngừng hiện lên hình ảnh hai người bọn họ vừa rồi hôn nhau, nghĩ đến đó, Cố Ái lại ngượng ngùng cúi đầu vào gối.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô à!

Nụ hôn đầu tiên của cô cứ trôi qua chẳng để lại chút ấn tượng gì như vậy!

Cố Ái ai oán, nụ hôn đầu vốn dĩ dành cho người yêu trong mộng của cô kia mà!

Nhưng mà, nhìn xuống phía dưới vẫn còn mặc quần jean nghiêm chỉnh, Cố Ái thở phào một hơi, cũng may còn đêm đầu tiên. Nhớ lại vừa rồi giữa chân mình có gì đó cứng rắn chạm phải, Cố Ái không tự giác run rẩy một chút. Cũng may, cũng may a.

Nghĩ như vậy, cô bỗng cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Nhưng khi nhìn sang ảnh chụp của Thẩm Luật Ngôn đặt trên bàn, tâm tình Cố Ái lại bắt đầu như trời đất rung chuyển. Bởi vì cô thật sự không nhớ nổi ngày đó sau khi say rượu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô rốt cuộc có thổ lộ với anh ấy hay không. Hoặc là, không biết cô sau khi thổ lộ có đủ dũng khí hôn anh ấy không nữa? Khịt khịt cái mũi, nếu ngày đó say rượu, cô thật sự cưỡng hôn Thẩm Luật Ngôn thì hay biết mấy, như vậy nụ hôn đầu tiên của cô sẽ là của anh. . . . Nghĩ nghĩ ngại ngại, cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Cô mơ màng ngủ, lại mơ đến một giấc mơ, trong mơ cô quay về ngày hôm trước mình uống say, khi đó, lúc đã chệnh choáng, cô bọc bọc với Thẩm Luật Ngôn, rồi sau đó Thẩm Luật Ngôn chủ động tới gần muốn hôn cô, chỉ có điều, khi anh ta vừa mới đến gần, hai người đang chuẩn bị hôn nhau thì Cố Ái đột nhiên tỉnh giấc.

Tỉnh lại, nhớ đến giấc mơ ban nãy, Cố Ái không cam lòng đập đầu mình một cái, thật là, đến cả giấc mộng đẹp cũng không cho người ta cơ hội!

Sẽ không như lời Lâm Trình nói chứ, Thẩm Luật Ngôn sẽ không thích cô, cô và Thẩm Luật Ngôn sẽ không bao giờ đến được với nhau ư?

Nghĩ như vậy, tâm tình Cố Ái có chút buồn bực, cắn cắn môi, cô mới không tin thứ gọi là trực giác của Lâm Trình kia, cô mới không thèm nghe anh ta nói bừa! Trong thế giới tình cảm riêng của cô, chân thành sẽ vượt qua mọi khó khăn, chỉ cần quyết tâm dốc hết sức thì không gì là không thể!

Thẩm Luật Ngôn nhất định sẽ là của cô!

Nhìn đồng hồ, cô cảm giác giấc ngủ vừa rồi của mình cũng không dài lắm, lúc này mới hơn 11h đêm thôi.

Bụng hình như hơi đói.

Cố Ái cào tóc, từ trên giường ngồi dậy, cô chỉ lo xấu hổ thẹn thùng, thế nhưng quên mất chuyện phải nấu cơm cho Lâm Trình ăn, Lâm Trình bị thương, mất nhiều máu như vậy, hẳn phải ăn nhiều đồ ăn dinh dưỡng một chút mới đúng.

Hơi chau mày, cô chưa đi nấu cơm, mà anh ta lại đang bị thương, có lẽ không xuống bếp được. Vậy anh ta ăn gì rồi? Nghĩ thế, Cố Ái có chút lo lắng xuống giường, vội vàng chạy ra phòng khách.

Ngoài phòng khách tối đen như mực, Cố Ái lọ mọ đi vào phòng bếp, mở đèn lên, trong này sạch sẽ, xem ra, Lâm Trình không hề nấu ăn.

Nếu thế thì anh ta cũng chưa ăn cơm chẳng?

Anh ta mất nhiều máu vậy kia mà.

Cố Ái lưỡng lự tắt đèn trong phòng bếp đi, rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng Lâm Trình, dán lỗ tai lên cửa mà lắng nghe động tĩnh trong phòng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cưu chiếm thước sào-p4

Edit: Pingki Đem lỗ tai dán vào cánh cửa nghe hồi lâu, vẫn không nghe được động tĩnh gì bên trong. Cố Ái nghĩ thầm, có lẽ anh ta đã đi ngủ rồi chẳng. Vừa định xoay người bỏ đi, rồi lại đột nhiên bị một ý nghĩ mới lóe lên trong đầu dọa cho hoảng sợ. Hôm nay anh ta chảy nhiều máu như vậy, còn chưa ăn cơm tối, có khi nào bị đột tử hay không?

Con người vốn hay suy nghĩ lung tung, lại còn hay nghĩ đến những điều tiêu cực nhất, nghĩ thế, Cố Ái bị dọa cho nhảy dựng, sau lại tự an ủi mình, anh ta chảy một chút máu thôi mà, có lẽ không vì thế mà chết được. Thế nhưng khi ý nghĩ đó đã hiện lên trong đầu, dù có trấn an kiểu gì cũng không xóa nó đi được, cô chỉ cảm thấy đáy lòng trầm xuống, đủ loại lo lắng bắt an cứ thế mà dâng lên.

Vì để làm cho mình yên tâm, vẫn là nên xác nhận xem thế nào, đang định gõ cửa, tay mới nâng lên nhưng lại hạ xuống. Nếu anh ta thực sự không có chuyện gì, lúc gặp rồi anh ta lại hỏi cô có chuyện gì lại đến làm phiền người ta, cô biết phải trả lời như thế nào? Nói lo lắng anh ta đã ăn cơm chưa, thân thể có gì không thoải mái hay không sao? Cố Ái lắc đầu, không được, như vậy cũng quá hạ mình đi? Bọn họ chẳng qua là mới kết hôn, cô lại chưa gì đã tỏ ra rất quan tâm anh ta, anh ta nhất định sẽ nghĩ rằng cô đang có tình ý gì đó với mình. Nhưng nếu không gõ cửa thì sao, trong đầu Cố Ái đủ loại ý nghĩ không ngừng nảy ra, cô hết lưỡng lự lại phân vân, nên hay là không nên?!!

Buồn bực muốn phát điên, tầm mắt cô đột nhiên lướt qua di động đang đặt trên bàn, Cố Ái nhướn mày cười khê, có cách rồi.

Lâm Trình quả thực buổi tối nay chưa có gì bỏ vào bụng.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, rồi quay lại phòng ngủ của mình, cũng không biết có phải vì mình bị mất máu quá nhiều hay không, anh lúc này cảm thấy đầu vụng vụng, vừa ngã vào giường liền chìm vào giấc ngủ mê man.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai anh chợt vang lên tiếng chuông di động dồn dập.

Là tiếng chuông đặc biệt, anh vội vàng dậy đi nghe máy. Là mẹ nhỏ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Trình có hai chiếc điện thoại di động. Một cái để liên lạc trong công việc, còn một cái khác dùng trong sinh hoạt cá nhân.

Số điện thoại công việc mỗi buổi tối về nhà thì anh sẽ tắt máy, nhưng điện thoại riêng thì luôn ở trong trạng thái mở máy. Trong danh bạ của điện thoại này, chỉ có duy nhất hai người, một là mẹ nhỏ của anh, người còn lại là Cố Ái.

Lúc này nghe di động vang lên, anh nghĩ Cố Ái thì đang ở nhà cùng mình, cho nên chỉ có thể là mẹ nhỏ có chuyện.

Cuống quít cầm lấy di động trên bàn, không phải mẹ nhỏ, cũng không phải là Cố Ái, mà là một dãy số xa lạ.

Nghĩ vẫn vor một hồi, Lâm Trình khê thờ dài, nhấn nút bắt máy.

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có yêu cầu phục vụ đặc biệt gì không?”

Phục vụ đặc biệt?

Lâm Trình nhú mày, số máy này ngoài mẹ nhỏ và Cố Ái biết ra, hẳn là không còn người nào được biết, vị nhân viên phục vụ đặc biệt này làm sao mà có được? Bất đắc dĩ lắc đầu, người phá giấc ngủ người khác này cũng thực nhảm chán, vừa định cúp máy, anh lại không khỏi nhăn mày, người phụ nữ đầu bên kia điện thoại nói chuyện cứng nhắc thì không nói, có vẻ như cô ta đang cố ý bóp mũi mình lại để nói chuyện, anh lắc đầu, loại thanh âm này chỉ sợ người đàn ông nào nghe phải cũng chẳng có chút hứng thú nào.

Anh đang nghĩ thầm, lại nghe tiếng của người phụ nữ trong điện thoại truyền đến: “Tiên sinh, anh đã dùng bữa tối chưa ạ? Bên này chúng tôi cũng có cung cấp bữa tối cực kì dinh dưỡng đó nha.”

Chữ “nha” hơi kéo dài, giọng nói lên xuống rất êm tai, Lâm Trình suy nghĩ một hồi, bất chợt cười khê, cô gái này hẳn là Cố Ái đi?!

Cô vừa ngủ dậy đã lo lắng xem anh có ăn tối chưa sao? Lâm Trình nghĩ vậy, tâm tình bỗng tốt hơn rất nhiều, vì để cô yên tâm, anh đáp lại: “Phục vụ đặc biệt thì tôi không cần, bữa tối dinh dưỡng cũng vậy, tôi đã ăn tối rồi, cảm ơn cô.”

Cúp máy xong, Lâm Trình lại tự mình đa tình: cô quan tâm anh như vậy, có phải cô bắt đầu có chút chút thích anh rồi không?

Bên kia, Cố Ái để điện thoại xuống mà thờ phào nhẹ nhõm: aiza, vừa bịt mũi vừa nói chuyện thanh âm thật khó nghe!

Có điều, biết lâm trình không có chuyện gì cũng như anh đã ăn tối rồi cô cũng an tâm.

Nằm trên sofa ngoài phòng khách, Cố Ái nhìn nhìn di động, liền bấm số gọi cho Sally.

Cô đem chuyện đã xảy ra trong phòng tắm ngày hôm nay kể hết từng chi tiết cho Sally nghe, vừa nói xong bỗng cô nghe thấy tiếng kinh hãi của cô ấy bên kia: “Cậu thiếu chút nữa là thất thân?”

“Đúng thế, nhưng cũng may mình thanh tỉnh đúng lúc. Bằng không, đêm đầu tiên của mình đã mất rồi. Mình muốn dành nó cho người mình yêu.”

Đêm đầu tiên cô muốn dành cho người cô yêu sao?

Ban đêm hết thấy đều yên tĩnh không một tiếng động. Cho nên, từng câu Cổ Ái nói trong điện thoại đều truyền ra xung quanh thực rõ ràng.

Lâm Trình chưa sót cười, anh vừa định đẩy cửa đi ra ngoài đó xem Cổ Ái đang làm gì thì nhất thời sững lại.

“Tuy rằng bảo vệ được cái đó, nhưng nụ hôn đầu tiên của mình mất rồi. Mình vốn dĩ muốn tặng nó cho người mình yêu luôn, ai biết được, người khác lại chiếm mất.” Tiếp tục trò chuyện qua điện thoại, Cổ Ái không ngừng lái nhái, vỗ vỗ đầu rồi nói tiếp: “Chắc mấy ngày sau mình phải tìm cơ về nhà trễ chút, tranh thủ không chạm mặt với Lâm Trình, biết đâu anh ta lại túm mình vào bảo mình giúp anh ta tắm rửa lần nữa, mình e rằng cả chì lẫn chài đều mất hết.”

Cô muốn trốn tránh anh.

Lâm Trình thở dài, chỉ cảm thấy trong lồng ngực đau nhói. Anh tự an ủi mình, dù cô muốn tránh mặt anh thì sao chứ, ít nhất cô cũng đã quan tâm tới anh, vừa rồi còn giả giọng gọi điện thoại đến để hỏi anh đã ăn tối chưa kìa mà.

Chỉ cần cô quan tâm đến anh, trong lòng có một góc dành cho anh là tốt rồi, không thể nóng vội.

“Sally, cậu thử lấy tay bịt mũi rồi nói chuyện qua điện thoại xem? Vừa rồi mình vì tránh bị bại lộ, thế nên dùng số điện thoại riêng vừa giả giọng để gọi cho Lâm Trình.” Cổ Ái nói xong, đưa tay bịt mũi: “Bây giờ cậu nghe có được giọng của mình không?”

Sally nhíu mày: “Lâm Trình không biết số điện thoại riêng của cậu à?”

“Uhm, anh ta không biết, mình chưa nói cho anh ta.” Lâm Trình nghe thấy Cổ Ái dùng ngữ khí có chút lơ đãng: “Trong số máy riêng này chỉ có người thân thiết với mình mới biết. Có cậu, mẹ mình, ông nội mình, Thẩm Luật Ngôn, và hai người bạn thân nhất ở thành phố S này là Giang Giang và Tả Dật.”

Số điện thoại riêng?

Tất cả đều là những người thân nhất.

Không muốn nghe tiếp Cổ Ái nói gì nữa, Lâm Trình thất vọng khép cửa phòng mình lại, bàn tay anh đặt trên nắm đấm cửa mà run run.

Anh không không phải là một trong những người thân nhất của cô, anh đối với cô chỉ là một người hết sức bình thường mà thôi.

Có chút buồn cười mà dựa cả người lên cửa, Lâm Trình cười khổ hai tiếng, rồi sau đó đi đến trước gương.

Nhìn người trong gương vẽ mặt thất vọng tới cực điểm, Lâm Trình cảm giận vung tay đập mạnh vào gương.

“Lâm Trình, đừng tự mình đa tình nữa, trong lòng cô ấy, mày cùng lắm cũng chỉ là một người có cũng được không có cũng chẳng sao mà thôi. Cô ấy đối tốt với mày, quan tâm mày chỉ là vì cô ấy vốn là người tốt bụng, đừng ảo tưởng rằng mày và cô ấy sẽ có cơ hội nữa. Tỉnh lại đi!”

Đột nhiên anh cảm thấy thực mệt mỏi.

Yêu quả thực rất mệt mỏi.

Giờ phút này anh chỉ muốn chạy trốn khỏi tình yêu vô vọng này.

Trên người Lâm Trình có vết thương, cần bồi bổ. Tối hôm qua cô nấu đồ cho anh bữa tối, cho nên buổi sáng nay, Cổ Ái cố ý dậy thật sớm, làm cho Lâm Trình một bữa sáng đầy đủ.

Làm xong xuôi, vừa muốn đi gọi Lâm Trình dậy, lại thấy cánh cửa phòng ngủ anh tự mở ra.

Nhìn anh đang đi ra, Cổ Ái mỉm cười sáng lạn: “Lâm ca ca, có thể ăn cơm rồi.”

Nhưng điều cô không nghĩ tới là Lâm Trình thế nhưng lại đáp lại cô bằng ánh mắt lạnh lùng: “Tôi đang rất vội, không kịp ăn.”

“Không kịp sao?” Nếu người ta đã vội, cô cũng không thể làm được gì, chỉ đành gạt đầu thất vọng: “Vậy anh đi cẩn thận.”

Thả vế mặt cô không còn vui vẻ, Lâm Trình giống như nhớ tới chuyện gì: “Mấy ngày này tôi phải tăng ca, có lẽ sẽ về nhà rất muộn, buổi tối em tự nấu cơm cho mình, không cần lo cho tôi.” Anh nói xong, mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài.

Buổi tối sẽ về rất trễ sao?

Cổ Ái nhìn theo bóng lưng anh đang rời đi mà cười thầm, nếu anh đã nói là về rất khuya, vậy thì cô có thể về nhà sớm một chút, sau đó đi ngủ sớm, vậy

thì sẽ không có cơ hội chạm mặt nhau, anh sẽ không túm cô đi vào giúp anh tắm nữa...

Ninh Phi đẩy cửa phòng làm việc của Lâm Trình ra, nhưng giây tiếp theo cô phải vội vàng lấy tay bịt mũi lại.

Trong phòng của anh, khói trắng lượn lờ, mùi thuốc lá nồng nặc đến gay mũi.

Vào đến nơi, cô liền nhìn thấy trong gạt tàn đầy những vụn tàn thuốc và đầu lọc.

Xem ra, anh lại vừa mới chịu kích thích gì đây.

Ninh Phi nhìn anh một cái, thật cẩn thận hỏi: “Ngài lại mới cãi nhau với Cố tiểu thư sao?”

Lâm Trình không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn cô: “Lâm Chuẩn bên kia thế nào?”

“Vài ngày trước, tôi đã sắp xếp người dụ dỗ hắn vào sòng bạc cá cược một phen, để cho hắn kiểm chút hời, với tính tham lam ham tiền của hắn, sau này nhất định sẽ là khách quen của sòng bạc này.” Ninh Phi cười cợt: “Để khiến hắn rơi vào bước đường không còn mảnh đất cắm dùi, bất quá chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi.”

“Vậy mau chóng giải quyết hắn đi.” Lâm Trình nói xong, hừ mũi: “Tôi hôm qua tôi bị một kẻ lạ chặn đường, có lẽ hắn là người của Lâm Chuẩn, cô đi điều tra một chút xem kẻ đó là ai? Sau khi tra ra, nhớ chặt một cánh tay của hắn trả lễ cho tôi.”

Trong ánh mắt Lâm Trình lạnh lẽo cực độ, Ninh Phi gật đầu: “Vâng.”

Nhìn Ninh Phi rời đi, Lâm Trình lạnh lùng cười, Lâm Chuẩn à Lâm Chuẩn, xem tôi chơi đùa anh tới chết đây.

Đi vòng qua chiếc ghế dựa của mình, Lâm Trình đột nhiên cảm lấy chiếc phi tiêu trên bàn, sau đó hung hăng ném về phía ảnh chụp của Lâm Chính Phong dán trên tường: “Lâm Chính Phong, ông chống mắt mà xem tôi đem Lâm thị của ông bỏ vào túi mình thế nào.”

Trên tường, tấm hình của Lâm Chính Phong đã bị che kín những lỗ thủng dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cưu chiếm thước sào-p5

Edit: Pingki Hai ngày này Lâm Trình đều về nhà khi trời đã khuya muộn, Cố Ái ở nhà một mình, lười nấu cơm ăn. Cô đành đặt cơm ở nhà hàng, nhưng lúc cầm tờ menu trên tay, chọn tới chọn lui cũng không biết nên chọn món nào ăn cho hợp khẩu vị. Trong lúc vô ý cô phát hiện ra trong nhà còn có mấy gói mì, vì thế, hai buổi tối hôm nay, để đơn giản Cố Ái nấu mì ăn cho qua bữa.

Đêm nay, Cố Ái sau khi lết cái chân đau về đến nhà, nghĩ bụng, có lẽ vẫn ăn mì tiếp. Thế là cô lại lết vào trong bếp đi đun nước sôi.

Tuy rằng chân của cô bị trật khớp, nhưng nghĩ đến sáng ngày hôm nay Thẩm Luật Ngôn đưa cô đi bệnh viện, còn ôn nhu săn sóc ở bên cạnh cô, cô liền cảm thấy thực vui vẻ, thực hạnh phúc. Kim lòng không đậu, cô khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian.

Nước sôi ừng ực, cô cho vắt mì vào, hương thơm bắt đầu bay lên. Cố Ái liếm liếm môi, bụng nổi mỳ nóng hổi ra đặt lên bàn ăn ở phòng khách, ngồi ngay ngắn vào bàn, đang chuẩn bị bỏ vào bụng thì chợt nghe thấy tiếng cửa nhà bị mở ra. Cô xoay người lại, liền nhìn thấy Lâm Trình mới về.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đúng tám giờ, nhướn mày đầy nghi hoặc, sao hôm nay anh ta lại về sớm thế nhỉ.

Lâm Trình vừa đẩy cửa vào nhà, mùi của mỳ sợi nồng đậm bay vào mũi anh. Anh không khỏi chau mày, chưa nói một lời nào, anh đi thẳng đến trước mặt Cố Ái, giành lấy nồi mỳ của cô đổ sạch vào thùng rác.

“Ê, anh làm cái gì thế hả?” Nhìn nồi mỳ đáng thương của mình bị ném đi không thương tiếc, Cố Ái kinh ngạc, có chút tức giận nhìn anh. Thấy sắc mặt anh lúc này khó coi đến cực điểm, Cố Ái chỉ cảm thấy càng giận hơn. Thiết nghĩ, anh ta đang không vui, không có chỗ phát tiết, nên đem cô ra trút giận? Nghĩ thế, cô gào lên: “Anh lên con điên gì thế hả, có bệnh phải không?”

Điên? Có bệnh?

Lâm Trình cười lạnh, anh đúng là có bệnh, loại bệnh này người ta gọi là ‘bệnh không biết tự trọng’!

Đổ nồi mỳ xong, anh xoay người lại, trừng mắt với Cố Ái đang cực kì phẫn nộ, Lâm Trình bước nhanh đến bên cạnh cô, cúi đầu ghé sát vào cô, mặc

cho lừa gạt của cô đang dâng trào: “Cố Ái, năm nay em đã 24 tuổi, là người trưởng thành rồi, chăm sóc bản thân mình thế nào em phải tự biết chứ? Đùng lúc nào cũng khiến tôi phải quan tâm em được không? Tôi biết em ở nhà một mình, lười nấu nướng, nhưng em có thể đặt com bên ngoài kia mà, ngồi ăn loại mỳ chẳng chút dinh dưỡng này, còn ăn ba ngày liền. Em đúng là biết cách trân trọng bản thân mình thật.” Mắt lướt qua chỗ mắt cá chân của cô, Lâm Trình tiếp tục nói: “Buổi sáng để Thẩm Luật Ngôn đỡ em, cho nên cố ý giả vờ trật chân đúng không? Cố Ái, vì đến gần người em yêu, em đúng là chịu khổ thật đấy.”

Hai hôm trước mỗi lần Lâm Trình về nhà, đều nhìn thấy trong thùng rác có bao bì mỳ gói, liền biết mấy bữa nay cô ăn mỳ liên tục, hôm nay về lại bắt gặp cô nấu tiếp, vừa nghĩ tới cảnh sáng nay nhìn thấy, cơn giận của anh không ngừng dâng lên.

Quan tâm cô? Cô có bảo anh phải quan tâm cô sao? Thực không thể hiểu nổi!

Nhìn gương mặt đen thui của Lâm Trình, lại thêm ngữ khí lạ lùng của anh trách cứ mình, Cố Ái có chút buồn cười lui về phía sau mấy bước, bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn khiêu khích nhìn anh: “Lâm Trình, anh đang xen vào chuyện của người khác quá đấy, tôi muốn thế nào thì đó là chuyện của tôi, không phiền đại nhân anh lo lắng đâu.”

Xen vào việc của người khác?

Lâm Trình lạnh lùng đáp: “Đúng thế, TMD tôi đúng là kẻ muốn bị coi thường mà. Về sau em làm gì tôi cũng không quan tâm nữa!”

Lâm Trình nói xong, muốn bỏ đi, vừa mới đẩy cửa ra, lại nghe thấy tiếng Cố Ái vang lên: “Lâm tiên sinh, anh không cần phải quan tâm lo lắng gì cho tôi, tự tôi sẽ chăm sóc bản thân mình, hơn nữa, tôi có thể hứa rằng sẽ không để chuyện gì quá nghiêm trọng xảy ra, sẽ không để anh phải chịu trận trước ông nội tôi.”

“Được vậy thì tốt.” Lâm Trình đáp một câu rồi xô cửa ra ngoài.

Nghe cửa đóng lại “rầm” một tiếng thật mạnh, Cố Ái phẫn nộ ngồi phịch lên ghế.

Hóa ra anh ta về nhà là để kiểm chuyện cãi nhau với mình? Cố Ái càng nghĩ càng giận, cơn tức đầy bụng mà không có chỗ phát tiết, chỉ biết gọi điện cho Sally để xả giận.

Đem chuyện vừa rồi nói cho Sally nghe, liền nghe thấy tiếng cô ấy cười trong điện thoại: “Lâm Trình quan tâm đến cậu như vậy, không lẽ anh ta thích cậu?”

Cố Ái cười nhạt: “Thích mình? Còn lâu! Anh ta lo cho mình chẳng qua là sợ mình xảy ra chuyện rồi không biết nói thế nào với ông nội mình thôi. Hơn nữa hôm trước mình cũng có hỏi anh ta, anh ta đã có người trong lòng rồi.”

Sally bất đắc dĩ lắc đầu: “Cố Ái, có đôi khi cậu rất cứng đầu, mặc kệ có phải là để dễ ăn nói với ông nội của cậu không, nhưng ít nhất lúc này anh ta đang quan tâm cậu, cậu tức giận gì chứ?”

“Mình...” Cố Ái cụp mắt, mặt nhăn lại: “Mình cũng biết anh ta tốt với mình, mình không nên tức giận. Thế nhưng cậu không biết vừa rồi sắc mặt anh ta khó coi đến mức nào đâu, hơn nữa ngữ khí nói chuyện còn rất hung dữ, mình giận là vì thế.”

Tán gẫu với Sally một hồi lâu mới tạm biệt, đặt điện thoại xuống, Cố Ái vò vò tóc mình, cô khi nãy đúng là giận quá mới to tiếng với anh ta. Muốn giải thích với anh ta gì đó nhưng di động cầm lên lại chần chừ bỏ xuống.

Mắt lướt quá lịch để trên bàn, khoe miệng Cố Ái nhếch lên, nếu cô nhớ không lầm ngày sinh của anh trong tờ đăng ký kết hôn thì hẳn là còn hai ngày nữa là đến sinh nhật anh rồi. Vì để chắc chắn lại một lần nữa, Cố Ái lấy hôn thú của hai người ra xem đi xem lại mấy lần, quả không sai chút nào, Nếu sinh nhật của Lâm Trình sắp tới, vậy cô chuẩn bị cho anh một món quà xem như nhận lỗi vậy.

Mua quà gì được nhất đây? Cố Ái chống cằm suy nghĩ, nước hoa Versace được không?

Từ hôm cãi vã với Cố Ái rồi đập cửa rồi đi, hai ngày qua Lâm Trình lại trở lại giống những ngày tránh mặt cô như trước, đều đi sớm về trễ, tận lực không chạm mặt Cố Ái. Chẳng qua, điều khiến anh thấy mừng là, từ hôm anh đồ mỳ của Cố Ái, hai ngày qua cô không ăn thứ đồ thiếu dinh dưỡng đó nữa.

Hôm nay là sinh nhật của anh, cũng chính là ngày đau đớn nhất trong cuộc đời mẹ anh.

Giữa trưa, Lâm Trình ghé một cửa tiệm bán hoa mua bó hoa cẩm chướng, rồi lái xe đến khi mộ viên ở ngoại thành.

Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa nhỏ, nhưng khi anh tới mộ viên, trời lại âm u đến kì lạ. Mộ viên vẫn yên lặng trang nghiêm như thế, tới nơi mẹ nằm, anh lại cảm giác như trời càng u ám hơn.

Đứng trước mộ của mẹ, nhìn tấm ảnh mẹ anh khắc trên tấm bia, hai mắt Lâm Trình bắt gặp đồ lên.

“A Trình, ba con về rồi, mau ra gặp ba này. Con chẳng phải vẫn luôn miệng đòi gặp ba sao?”

Trong kí ức của anh, trước năm anh lên bảy, hình ảnh ba ba đối với anh vẫn thực mơ hồ, bởi vì khi đó Lâm Chính Phong luôn luôn bận rộn ít khi về nhà.

Dù vậy, anh cũng chưa bao giờ thấy mẹ và ông ta cãi nhau, ngược lại lần nào mẹ cũng nói: A Trình, ba con rất bận, phải ra sức làm việc để kiếm tiền lo cho chúng ta, để chúng ta tiếp tục cuộc sống nhân nhả như thế này, cho nên chúng ta phải hiểu cho ba, đừng không?

- A Trình, là mẹ có lỗi với con, công việc của mẹ cũng bận bịu, không có thời gian lo cho con, con chờ mẹ một thời gian để mẹ thu xếp ổn thỏa rồi sẽ về nhà với con. Về sau con ở lại trường, phải biết chăm sóc chính mình thật tốt, nghe lời mọi người.

Khi anh mười hai tuổi, công việc của mẹ càng trở nên bận rộn hơn lúc nào hết, không thể mỗi ngày ở bên cạnh chăm sóc anh như trước. Mà là mỗi năm giờ sáng đã đến công ty, đêm nào cũng thức tới tận khuya hai ba giờ. Vì để anh học tập thật tốt mà mẹ gửi anh lại ở trường.

“Lâm Chính Phong, anh là tên khốn kiếp! Tôi thật không ngờ anh lại là người như thế. Tôi buông tay để anh quản lý công ty, thế nhưng anh lại vét sạch công ty của tôi, chuyển đổi tài sản của tôi sang tên của mình. Anh TMD hủy hoại công ty tôi còn chưa tính, anh còn ra ngoài tìm vợ bé, sinh con riêng! Khốn kiếp anh không phải là người! Anh là kẻ lòng lang dạ thú! Lúc trước tôi mù mắt mới để ý tới anh!”

Ngày tết năm anh mười lăm tuổi trôi qua thực ảm đạm âm u, nhà người khác đều là ấm cúng sum họp bên nhau, còn nhà anh thì ba mẹ cãi nhau một trận long trời lở đất. Anh trốn trong góc phòng nhìn mẹ tóc tai bù xù gào lên như người điên, vẻ xinh đẹp nhã nhặn ngày thường đã biến mất không còn một mảnh. Ngày đó, Lâm Chính Phong quăng cho bà một khoản tiền, rồi sau đó đập cửa rồi đi, ngày đó, mẹ nhìn tờ chi phiếu rơi xuống mà ôm mặt khóc lớn.

“A Trình, qua kỳ nghỉ hè này con sẽ lên đại học, sẽ thành người lớn. Ở trong trường không cần phải học nhiều quá làm gì, mau tìm một cô bạn gái, rồi đưa về mẹ gặp mặt đi.”

Khi anh mười tám, đến tuổi học đại học, mẹ cười thực vui vẻ, mẹ vuốt ve mặt anh, ánh mắt nhìn anh thực phức tạp.

Từ khi ba mẹ cãi nhau đến lúc anh vào đại học, hai mẹ con vẫn sống nương tựa vào nhau, Lâm Chính Phong chưa bao giờ đến thăm hai mẹ con lấy một lần, ba năm ngắn ngủi qua đi, mẹ anh tựa như đã già đi cả chục tuổi.

Ngày anh nhập học, thời tiết rất không tốt, sấm chớp đùng đùng rồi mưa tầm tã, anh vốn dĩ muốn tự mình đi báo danh, nhưng mẹ nhất quyết muốn được đưa anh đi. Đúng lúc hai mẹ con băng qua đường, một chiếc xe phóng nhanh về phía hai người, mẹ vì cứu anh, đã bị chiếc xe đó cán qua ngay tại chỗ.

Mấy năm nay, mỗi khi trời mưa có sấm sét, một màn đỏ như tái hiện trước mắt anh, cả người mẹ đầy máu, cảnh tượng đó khiến anh đau lòng, đau đến chết đi sống lại.

Anh lại càng không thể quên được, lúc mẹ chỉ còn hơi thở cuối cùng, mẹ đã nắm lấy tay anh mà nói: “A Trình, công ty của Lâm Chính Phong chính là tâm huyết của ông ngoại con để lại, nhưng đã bị hắn đoạt đi. Đời này mẹ đã có lỗi với ông ngoại con, không thể bảo vệ được sản nghiệp mà ông con gây dựng. A Trình, trước lúc chết mẹ chỉ có duy nhất một nguyện vọng, chính là hy vọng con có thể giúp mẹ đoạt lại công ty, đừng để mẹ xuống hoàng tuyền bị ông ngoại phải trách phạt. Lúc trước kẻ khốn Lâm Chính Phong đó đã lấy lừa gạt tin nhiệm của mẹ như thế nào thì mẹ mong con sau này sẽ trả lại hắn như thế ấy, đoạt lại công ty của gia đình ta.” Mẹ nắm chặt tay anh, không ngừng lặp lại: “A Trình, đời này mẹ có lỗi với con, xin con đừng trách mẹ, đừng trách mẹ đã phá vỡ cuộc sống bình thân sau này của con.”

Nhớ lại từng chuyện trước kia, trong lòng Lâm Trình chua xót, ánh mắt không nén được dòng nhiệt nóng.

Anh nhẹ nhàng đặt bó cảm chường xuống, tay vươn ra vuốt ve tấm bia mộ, khẽ chạm đến nụ cười của mẹ anh.

“Mẹ, con yêu mẹ như vậy, sao có thể trách mẹ đây.”

Sau khi mẹ bỏ anh mà đi, anh liền đi tìm Lâm Chính Phong, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì mà thân nhiên gọi ông ta là ba.

Dù sao thì anh cũng lớn lên bên mẹ, cho nên khi thấy hành động không hề chứa sự hận thù của anh Lâm Chính Phong đã rất đổi kinh ngạc.

Mặc dù hận Lâm Chính Phong đến cùng cực, nhưng nhớ lại lời mẹ trăng trối, anh chỉ biết cố hết sức tỏ ra mình lãnh huyết, lạnh lùng nói: “Người chết thì cũng đã chết, người còn sống thì nên nhìn về phía trước. Con muốn được sinh tồn, muốn được mạnh mẽ thì chỉ có thể đi theo ba.”

Lúc đó, nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lâm Trình, Lâm Chính Phong ngẩn người, rồi sau đó vỗ vỗ vai anh cười to: “Không hổ là con trai của ta, rất quyết đoán. Làm người của Lâm gia chúng ta thì phải quyết tuyệt, tình cảm chỉ là thứ bỏ đi, ngoại trừ lợi ích thì không có tình thân, càng không có thứ gọi là bạn bè!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Cưu chiếm thước sào-p6

Edit: Pingki “Ngoại trừ lợi ích thì không có tình thân, càng không có thứ gọi là bạn bè!”

Đây chính là chằm ngôn của Lâm Chính Phong.

Lâm Trình cười lạnh, mẹ anh trước kia sao lại nhìn trúng một kẻ khốn như vậy được chứ?

Đầu ần ần đau, Lâm Trình không muốn phải nhớ thêm về chuyện cũ nữa, anh nhìn mộ bia của mẹ, trong lòng thầm nói: Con phải về rồi.

Lâm Trình cũng không biết suốt dọc đường đi anh đã nghĩ đến những gì, sau cùng anh không lái xe đến công ty nữa mà là quay về nhà. Chờ đến khi anh bình tĩnh thì xe của anh đã đỗ ở sân nhà mình.

Nghĩ đến buổi chiều hôm nay công ty cũng không có chuyện gì quan trọng, hơn nữa lúc này anh không muốn làm gì nữa, cả người mệt rui rượi, chỉ muốn ngã vào giường mà nghỉ ngơi. Nhìn lên bầu trời âm u, thời tiết này thật thích hợp để ngủ một giấc. Nghĩ đến đó, anh liền xuống xe.

Vốn định về nhà ngủ thẳng tới chiều, nhưng vừa xuống xe đi được vài bước, trời bất chợt lất phát mưa bay.

Nhìn từng hạt mưa bụi nhỏ xíu, anh đột nhiên rất muốn đi tản bộ một chút.

Để mặc cho mưa rơi gột rửa linh hồn dơ bẩn của anh.

Từ sau khi mẹ qua đời, anh thật sự thật sự rất mệt mỏi.

Hận Lâm Chính Phong, nhưng vì nguyện vọng của mẹ, anh lại không thể không làm bộ như vô cùng sùng bái kính trọng ông ta mà đi lấy lòng ông ta, để ông ta tin tưởng mình.

Mấy năm nay, để lấy được tín nhiệm của Lâm Chính Phong, anh đã tiếp tay cho ông ta làm rất nhiều chuyện xấu xa.

Có đôi khi Lâm Trình nghĩ, mấy năm nay anh sợ hãi mỗi khi trời mưa gió sấm chớp, một mặt là vì không muốn nhớ đến cảnh mẹ ra đi, còn mặt khác có lẽ là vì anh đã làm nhiều chuyện xấu xa, sợ ngày gặp báo ứng.

Thở dài một hơi, tuy rằng anh đã làm không ít chuyện tồi tệ, nhưng may mắn là vẫn chưa làm tổn hại đến sinh mệnh một ai.

Mưa vẫn bay bay, anh thả bộ dọc theo bờ hồ gần nhà.

Đột nhiên, một chiếc ô được che lên trên đầu anh, Lâm Trình quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Ái tay cầm chiếc ô màu phấn hồng đứng bên cạnh anh tự lúc nào.

Thấy anh quay người lại, Cố Ái nhún vai: “Lâm Trình, tôi không nghĩ anh cứ nhiên lại có hứng thú tản bộ dưới mưa đấy.”

Lâm Trình để ý, chiếc dù trong tay cô, phần lớn là nghiêng sang che cho anh. Cô thực ấm áp, ấm áp tựa vàng thái dương.

Lâm Trình khẽ cười, vươn tay nhận lấy chiếc ô cô đang cầm, rồi sau đó thực tự nhiên mà che cho cô: “Cảm ơn em.”

Nghe vậy, Cố Ái hơi sùng sốt, mảy nương lên: “Tôi chỉ thấy tiện thì làm thôi.” Khẽ căn môi do dự, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Lâm Trình, tôi biết tôi hôm qua anh nói những lời đó đều là vì muốn tốt cho tôi, tôi lại còn nóng tính to tiếng với anh, tôi xin lỗi.”

Thấy cô thành khẩn nhận lỗi về mình, Lâm Trình không tiếp lời cô, chỉ mỉm cười dịu dàng.

Cùng cô sóng vai bước đi, cùng cô che một tán ô dạo bước trong mưa, thật lãng mạn biết bao.

Anh thực sự hy vọng đời này được cùng cô đi mãi như thế này.

Nhìn sang Cố Ái bên cạnh vẫn duy trì khoảng cách với mình, trong lòng Lâm Trình tham lam trộm nghĩ, nếu cô có thể khoác tay anh thì tốt rồi.

Ý nghĩ vừa lóe lên, không nghĩ tới Cố Ái thế nhưng lại khoác tay lên tay anh thật.

Đột nhiên được cô khoác tay mình, Lâm Trình chỉ cảm thấy toàn thân bỗng cứng đờ. Rồi sau đó, anh nghe tiếng cô yêu cầu lên: “Lâm ca ca, anh đừng chỉ lo che dù cho tôi thôi được không? Nửa người của anh đang bị mưa ướt kia kìa.” Cố Ái nói xong, ôm lấy cánh tay đang cầm ô của anh. “Tôi đến gần anh một chút, anh che ô cho cả mình nữa là được rồi, hai chúng ta sẽ không ai phải ướt người.”

“Được.” Lâm Trình gật đầu, dường như Cố Ái lại ghé sát vào người anh thêm nữa.

Cảm giác được cô ôm lấy cánh tay mình thật tốt, tốt vô cùng.

Lâm Trình nhìn không được muốn bật cười, ngay sau đó, anh đã cười ra tiếng.

Cố Ái nhăn mày: “Lâm ca ca, anh đang cười ngốc nghếch cái gì thì? Chúng ta mau trở về nhà đi.”

“Uhm” Lâm Trình lại gật đầu, muốn che dấu ý cười, nhưng nụ cười trên môi anh lại càng đượm hơn.

Điều anh ao ước quả thực không nhiều, cũng không dám hy vọng xa vời, chỉ cần cô cho anh chút ấm áp thế này là anh đã mãn nguyện.

Chút ấm áp nho nhỏ, cũng đủ cho anh vui vẻ thật lâu thật lâu.

“Lâm ca ca, cả người anh đều ướt hết rồi, anh mau đi tắm nước ấm đi. Để tôi đi nấu cho anh bát canh gừng.” Vừa mới vào đến nhà, Lâm Trình đã bị Cố Ái đẩy vào nhà tắm.

Anh cũng không đến nỗi yếu ớt như vậy, Lâm Trình bật cười: “Tôi không sao, chỉ chút mưa nhỏ không đáng kể, em không cần nấu canh gừng làm gì.”

“Phòng bệnh hơn chữa bệnh, mau đi đi.” Cố Ái nói xong, đeo tạp dề đi vào phòng bếp.

Nhìn bóng lưng của cô, Lâm Trình cười mãn nguyện: một cô gái ấm áp như vậy, dùng cả sinh mệnh để yêu cô anh cũng cam lòng.

Tắm qua một lượt, uống canh gừng Cố Ái nấu cho, Lâm Trình thỏa mãn.

Lúc anh uống từng ngụm canh, Cố Ái vẫn ngồi đối diện nhìn anh. Bị cô nhìn chăm chăm như vậy, Lâm Trình cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, đành nâng mắt đáp lại cái nhìn của cô: “Em có chuyện gì sao?”

“Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Giọng điệu của cô như thể vô cùng thần bí, Lâm Trình lắc đầu: “Không biết.”

Hôm nay ngoại trừ là sinh nhật của anh thì anh thật sự không biết là ngày gì nữa. Vừa rồi anh vốn định nói là sinh nhật mình, nhưng nghĩ lại, Cố Ái hẳn là không biết điều này, mà nếu anh có nói ra, chỉ sợ cô vì không biết mà thấy ngại ngùng, anh không muốn cô phải xấu hổ, cho nên lắc đầu, nói không biết cho qua chuyện.

Nhưng anh không nghĩ tới, anh vừa trả lời cô xong, Cố Ái thế nhưng lại lôi ra một hộp quà nho nhỏ gói rất đẹp rồi đưa sang cho anh, rồi sau đó, anh nghe thấy cô nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật vui vẻ...

Cố Ái vậy mà lại biết hôm nay là sinh nhật anh.

Lâm Trình có cảm giác chỉ duy nhất hai từ có thể hình dung tâm trạng anh lúc này: là ‘hạnh phúc’.

Hạnh phúc, thì ra chính là cảm giác bất chợt được yêu thương.

“Lâm ca ca, anh bóc quà ra đi, xem có thích hay không?” Cố Ái chống cằm cười tủm tỉm nhìn anh. “Tôi nghĩ anh nhất định sẽ thích nó.”

Chỉ cần là do cô tặng, anh đều thích.

Nhưng đến khi Lâm Trình mở hộp quà ra, ý cười trên mặt dần dần đọng lại.

Quà cô tặng anh, là nước hoa Versace!

Nước hoa Versace, là thứ mà anh đang căm ghét nhất.

Chỉ cần ngửi tới mùi của nó, anh lại nhớ đến buổi tối ngày hôm đó Cố Ái nhận nhầm xem anh là Thẩm Luật Ngôn.

Sinh nhật của Thẩm Luật Ngôn cũng vừa qua chưa được bao lâu.

Hơn nữa ngày đó Cố Ái lại không trực tiếp đi tham dự tiệc đãi bạn của người ta, có lẽ vì vậy mà thể tặng quá tận tay cho hắn được.

Lâm Trình cảm thấy chính mình nhất định là bị ghen tuông làm cho phát điên rồi, bởi vì anh đã đáp lại cô bằng một nụ cười lạnh lùng: “Cố tiểu thư, nước hoa này có phải lúc trước vốn muốn đem tặng cho Thẩm Luật Ngôn, nhưng không tặng đi được, cho nên đem nó cho tôi phải không?” Sau khi nói xong, anh liền nhìn thấy Cố Ái sững sờ, lập tức sắc mặt đại biến.

“Lâm Trình, anh đang nói gì? Quà là tôi hôm nay mới mua, hừ, anh nói cũng thật buồn cười. Trong đầu anh tôi là người bần xin thế sao? Lấy quà của người khác tặng anh?” Cố Ái cảm thấy tên này thật sự tồi tệ! Anh ta lại có thể xem cô là người như vậy sao? Cho nên sau khi nói xong, cô đi đến bên người Lâm Trình, giật lại chai nước hoa, ném thẳng vào thùng rác, sau đó cô quay lại nhìn anh: “Tôi đúng là âm mưu mới nghĩ đi mua quà cho anh.”

Xong cô xoay người rồi đi.

Nhìn theo bóng dáng cô rồi đi, Lâm Trình chỉ cảm thấy mình đúng là TMD một tên khốn kiếp.

Anh sao có thể buông ra những lời như vậy đây?

Trong cơn ảo não, anh nện một quyền lên bàn com, anh TMD lại tham lam không biết đủ. Trước kia còn chưa được ở bên cô, chỉ dám đứng ở xa xa yên

lặng trộm nhìn, anh đã nghĩ, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy cô là tốt rồi, dù chỉ là một cái liếc mắt cũng được. Đến khi cùng cô kết hôn, anh hồi hộp đến vài ngày không ngủ, trong lòng thầm nhắc nhở mình, rốt cục thì anh cũng nhìn thấy cô mỗi ngày, anh cảm thấy đã quá đủ rồi. Nhưng sau khi ở bên cô, anh mới biết được, mỗi ngày được trông thấy cô cũng chưa làm anh thấy thỏa mãn, Anh bắt đầu nghĩ muốn biến cô thành của riêng mình.

Anh nhớ Ninh Phi từng hỏi anh: “Cố tiểu thư muốn gì anh cũng cho cô ấy sao?”

Khi đó, anh đã gật đầu: “Chỉ cần tôi có thể, tôi sẽ làm theo mong muốn của cô ấy.”

“Nhưng nếu đó là một người đàn ông khác thì sao?”

“Chỉ cần cô ấy yêu người đó, tôi sẽ giúp cô ấy theo đuổi người ta, cô ấy hạnh phúc là được rồi.”

Nghĩ vậy, Lâm Trình cười chua chát: Giúp cô theo đuổi người đàn ông khác? Hiện tại với anh mà nói, dường như là điều không thể nữa rồi.

Lâm Trình trước kia từng nói với Cố Ái một câu: Anh tuy rằng không có bạn bè, nhưng nếu anh muốn đi đánh golf, thì sẽ có hàng dài người chen nhau đến sân golf chờ anh.

Tuy rằng không có nhiều người thân thiết, nhưng sinh nhật anh cũng không kém phần náo nhiệt đông vui.

Sinh nhật của Tiểu Trình gia, rất nhiều người mong được đến dự.

Buổi tối tám giờ, trong căn phòng lớn nhất của “Mị sát” chật kín người.

Lâm Trình ngồi ở sô pha chính giữa, thờ ơ nâng rượu lên uống, bên cạnh hết người này đến người khác tới nói chúc mừng sinh nhật anh. Đợi cho đến khi nói xong hết một lượt, họ bắt đầu ngồi vây quanh cùng một chỗ uống rượu tán gẫu.

Cũng không biết uống bao lâu, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại của ai đó vang lên, người đó nghe chưa được 30 giây đã cúp máy, rồi sau đó liền đến trước mặt Lâm Trình sợ hãi cười nói: “Tiểu Trình gia, tôi có chút chuyện cần xử lý nên xin cáo từ trước.”

Lâm Trình gật đầu, phất tay bảo hắn đi.

Ai ngờ, người nọ chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có người bắt đầu bàn tán: “Trình gia, tôi đoán tên đó rồi đi là vì phụ nữ. Tôi nghe nói gần đây hắn đang để ý một cô nàng rất xinh đẹp, điên cuồng theo đuổi người ta. Chỉ có điều tôi còn nghe nói nữa là, cô nàng kia căn bản không thèm để ý tới hắn, chỉ khi nào có chuyện mới tìm đến, còn không thì chẳng bao giờ đếm xỉa tới hắn cả.” Người nọ nói không ngớt lời, hớp một ngụm rượu, lại tặc lưỡi nói tiếp: “Cô nàng kia đúng là không nên theo đuổi, mà phải làm tôi luôn. Như thân phận của chúng ta, coi trọng ai đó đã là vinh hạnh của hắn, cho nên, nếu đã thích thì cứ trực tiếp đoạt lấy về mình. Phụ nữ ấy mà, đều TMD ti tiện, phải cho họ thấy ta là ai, mạnh hơn họ thế nào thì họ mới yêu ta đến chết đi sống lại được.” Nói xong lại cười ha ha hai tiếng: “Ê này, tôi nghe nói bây giờ còn có loại đàn ông đi yêu thầm nhớ trộm nữa đấy, mấy người nói xem loại đó có bệnh hay không?”

Nhìn tên lấm mồm kia không ngừng văng nước miếng, Ninh Phi trộm nhìn sang Lâm Trình, chỉ thấy sắc mặt anh lúc này cực kì khó coi, ngay sau đó Ninh Phi nghe thấy ‘choang’ một tiếng, Lâm Trình thế nhưng lại ném chiếc ly về phía tên kia, cùng với một tiếng gầm nhẹ: “Cút đi!”

“Cái gì?” Tên đó sững sốt, sắc mặt nhất thời biến sắc.

Ninh Phi chau mày: “Còn không mau cút đi!”

Phải biết rằng khi Lâm Trình đã nói ra điều gì thì không bao giờ anh nhắc lại lần thứ hai.

Nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Trình, tên lấm mồm lập tức đứng phắt dậy khỏi sô pha: “Trình gia xin anh đừng nóng giận, tôi lập tức cút ngay.”

Hắn mới vừa đứng lên, lại nghe thấy Lâm Trình mở miệng: “Đời này tôi ghét nhất những tên đàn ông không tôn trọng phụ nữ.”

Tên kia nghe xong, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống: “Tôi... tôi chỉ lỡ miệng mà thôi.”

“Biết lỗi thì về nhà rửa chân cho mẹ mình đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: “Cruu chiếm thước sào” – P7

Edit: Pingki

Bây giờ là bây giờ tối, Lâm Trình đang trong tiệc sinh nhật ở ‘Mị Sát’, trong nhà chỉ còn một mình Cố Ái. Cố Ái vô cùng buồn chán, mở laptop ra lên mạng, cô vừa đăng nhập vào tài khoản trò chuyện, đã thấy con bé Giang Giang kia đột nhiên gửi một biểu tượng chú ý qua, ngay sau đó là lời mời chat video, Cố Ái nhủ mày, nhấn chấp nhận, liền thấy Giang Giang trưng cái mặt cười ra chào cô.

“Ái Ái, cậu đang làm gì đây?”

“Lên mạng.”

“Huh? Ái Ái, tâm trạng cậu hình như không tốt lắm.”

“Làm gì có, rất tốt mà.” Cố Ái nói xong, miễn cưỡng bày ra một nụ cười.

Kỳ thật tâm tình cô thật sự không tốt, nhớ tới chiều nay sau khi cô tặng quà cho Lâm Trình, nhưng anh ta lại bày ra bộ dạng kia, cô liền cảm thấy tức giận không thôi, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem anh ta xé làm tám khối.

Khi cô còn đang thất thần, Giang Giang bên kia chu miệng oán giận: “Ái Ái, cậu đúng là không có lương tâm. Cậu chính là người dẫn chương trình Ái Ny trên radio, cư nhiên không nói cho mình và Tã Dật biết.” Giang Giang mới vừa nói xong, Cố Ái liền nhìn thấy Tã Dật cũng giành camera lại để chat cùng cô: “Ái Ái, rốt cuộc em có xem bọn anh là bạn bè hay không?”

Bây giờ đã gần tám giờ tối, hai người bọn họ thế nhưng lại ở cùng nhau.

Cố Ái nhủ mi, trong lúc vô tình chú ý tới trên người Giang Giang lúc này đang khoác một chiếc áo sơ mi nam trên người.

Xem ra, hai người bọn họ đang có gian tình?!

“Ái Ái, xin em ngàn vạn lần đừng suy nghĩ lung tung, lòng này chỉ có mình em thôi.” Qua màn hình chat, Tã Dật có lẽ nhận ra tầm mắt Cố Ái nãy giờ vẫn dán chặt lên chiếc áo sơ mi nam trên người Giang Giang, vì thế ủy khuất bĩu môi, bộ dạng ủy khuất như tiểu tức phụ: “Bọn anh không có gì đâu, nếu không phải vì ngoài trời lúc nãy đổ mưa, lại quên không mang theo ô, vừa tan tầm đã bị làm cho ướt sũng, nhà anh lại gần công ty cô ấy, nên cô ấy mới tới nhà anh trú mưa.” Tã Dật nói tới đây, Giang Giang bỗng một phen thô lỗ kéo Tã Dật ra khỏi camera màn hình, miệng còn lầm bầm: “Ái Ái đã kết hôn, còn anh có đi xách giày cho Tiểu Trình gia cũng không xứng, định nhân cơ hội thọc gậy bánh xe hả? Mơ mộng hão huyền!”

Tã Dật đáp lại cô bằng một cái nhìn xem thường: “Em để lại cho anh chút thể diện với được không? Anh tính ra cũng đâu kém Lâm Trình là mấy.”

Hai vị oan gia này chỉ cần gặp nhau là sẽ thường xuyên đầu võ mồm.

Cố Ái nghĩ, đây phải chăng chính là cái người ta vẫn nói: Không phải oan gia không gặp nhau. Bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, sợ quấy rầy màn đầu võ mồm ngọt ngào của hai người họ, một tiếng chào cô cũng nói liền lặng lẽ đóng cửa sổ, rồi sau đó gõ sang một hàng chữ: “Thật ra, hai người cũng có thể phát triển hơn nữa đây.”

Cố Ái đột nhiên tắt trò chuyện khiến Tã Dật có chút khó chịu trừng mắt nhìn Giang Giang một cái, lại nhìn sang hàng chữ mà Cố Ái vừa gửi cho hai người kia, Tã Dật quăng một cái nhìn đầy khinh bỉ sang Giang Giang, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: “Hừ, thứ con gái ngang bướng thô lỗ, có tặng không tôi cũng không thèm.”

Thấy Tã Dật như vậy, Giang Giang oán giận: “Em gái nhà người*, bà cô đây mới không thèm ngó đến nhà người.”

*một kiểu chửi tục.

Tã Dật hừ một tiếng rồi đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Nhìn theo bóng lưng của Tã Dật, Giang Giang nhăn mày: tên khốn này đi tìm chết đi.

Cô là đại tiểu thư của Giang gia, gia đình cô ở thành phố S tuy rằng không được như Cố gia, nhưng dù sao đi nữa thì cũng có sự nghiệp lớn. Nhưng cô không thèm lo đến công ty của gia đình mình, mà lại cố tình chạy tới công ty khác để làm việc, còn không phải vì công ty đó gần nhà Tã Dật sao? Như vậy cô mới có lý do quân quít lấy người ta.

Thờ dài, khi nãy cô vừa nhìn thấy Cố Ái đăng nhập liền mở cửa sổ chat video lên, kỳ thật cô muốn để cho cô ấy hiểu làm quan hệ giữa cô và Tã Dật. Thực ra cô cũng biết Cố Ái căn bản là không để ý gì tới Tã Dật kia, cũng biết cô ấy ghét nhất chính là quan hệ mập mờ không rõ ràng như thế này, thế nhưng cô không hiểu sao, vẫn muốn để cho Cố Ái nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ ở cùng một chỗ. Giang Giang nghĩ, có lẽ đây chính là cái gọi là dục vọng chiếm hữu đi.

Có điều, khi màn hình chat được mở lên, Giang Giang chợt có hơi hối hận, Cố Ái chính là bạn thân nhất của cô, cô sao có thể có loại tâm tư nhò mọn với bạn mình như vậy đây?

Vừa rồi nói chuyện cùng Giang Giang, nhìn chiếc áo sơ mi nam được khoác trên người cô ấy, Cố Ái đột nhiên cũng rất muốn được mặc một chiếc như

vậy. Cô nghĩ Lâm Trình không biết khi nào mới về, cho nên Cố Ái rón ra rón rén lên vào phòng ngủ Lâm Trình, rồi sau đó mở tủ quần áo của anh lấy ra một chiếc áo.

Cầm chiếc áo sơ mi của anh, Cố Ái khoa tay múa chân mà ướm lên người, nhìn chiếc giường lớn mềm mại mà sạch sẽ của anh, không biết thế nào, Cố Ái cầm áo trèo thẳng lên người người ta.

Nằm ở trên giường anh cảm giác không tệ, rất thoải mái.

Cố Ái sụt sịt cái mũi, trên giường của anh có một mùi hương nhẹ nhàng rất dễ chịu, mà hương vị này hình như là nước hoa Gucci.

Cô quét mắt qua chiếc bàn đầu giường, nước hoa được bày lên đó là Gucci?!

Cố Ái nhú mày, cô nhớ anh lâu nay vẫn dùng nước hoa Versace, đổi thành loại khác khi nào nhỉ?

Vốn định cầm chai Gucci hít thử một chút, nhưng khi tay cô vừa chạm đến thân chai, cô bỗng nhìn thấy trên bàn anh thế nhưng lại đặt một khung hình có ảnh của cô.

Trong ảnh cô cười đến là sáng lạn dào dạt, Cố Ái nhìn anh của mình là như rồng mây: Anh lấy tấm hình này ở nơi nào vậy?

Sờ sờ cằm, Cố Ái bật cười, Lâm Trình này cũng thật là quá mức cẩn thận, diễn trò thôi mà cũng đầy đủ như thế, lại còn mang ảnh của cô đặt lên đầu giường.

Lơ đễnh buông khung hình ra, Cố Ái chắc chắn: phải mau mau thay chiếc vào này vào, chụp vài tấm YY mới được.

Lâm Trình từ trước tới giờ vẫn luôn không thích những nơi đông người ồn ào náo nhiệt.

Hơn nữa, tâm tình của anh lúc này quả thật không tốt, nghĩ đến buổi chiều anh chọc giận Cố Ái, trong lòng anh lại càng thêm phiền muộn.

Cho nên, cũng không nán lại Mị sát này thêm nữa, anh liền ra cửa lái xe về nhà.

Khi về đến nhà, thời gian mới hơn tám rưỡi tối.

Đẩy cửa ra, đi vào phòng khách, anh không thấy bóng dáng Cố Ái ở đâu, nhưng lại nhìn thấy cửa phòng ngủ của mình bị mở ra hân.

Anh chậm rãi đi đến phòng ngủ của mình, sau khi đứng trước cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Cố Ái đang nằm trên giường của anh, mặc áo sơ mi của anh tạo dáng đủ kiểu chụp hình.

Cô thật sự đang mặc áo của anh, bởi vì trên giường anh lúc này đã bị cô làm cho rối tung lên, nội y của cô này nọ ném lung tung khắp giường. - -

Ánh đèn trong phòng Lâm Trình được thiết kế rất hoàn mỹ, ánh sáng làm người ta mê muội, cho nên hình chụp ra đều rất đẹp. Nhìn tấm ảnh chụp đẹp như PTS, Cố Ái thích thú không thôi.

Ngay tại lúc cô đang le lưỡi mỉm cười ngọt ngào để bày ra tư thế chuẩn bị chụp tấm khác, vô tình nhìn thoáng thấy Lâm Trình đang khoanh tay trước ngực, tựa người lên cửa nhìn cô không dời mắt.

Thấy vậy, ý cười trên mặt Cố Ái dần dần đọng lại.

Thôi rồi!

Chết quách đi cho xong.

Cố Ái quần bách lúng túng, xấu hổ đứng lên cười gượng hai tiếng chào Lâm Trình, nhìn đồng nội y của mình trên giường anh, Cố Ái mặt nhăn nhúm, dù sao chuyện cũng đã làm rồi, nói thế nào cũng vô ích, đành phải cụp đầu xuống: “Tôi xin lỗi, tôi sai rồi.”

Nhìn phòng Xem trình ngăn nắp gọn gàng như vậy là biết anh nhất định là người yêu sạch sẽ.

Cố Ái nghĩ, cô biến giường của anh bừa bộn như vậy, chắc chắn anh sẽ xả cho cô một trận nên thân.

Cúi đầu đợi bão táp kéo đến, ai ngờ, năm phút đồng hồ trôi qua, cũng không thấy anh mở miệng trách một câu.

Cúi đầu mãi mới cổ muốn chết, thấy anh không lên tiếng, Cố Ái lấy gan ngược lên nhìn anh một cái, thì bỗng thấy Lâm Trình đang cười.

Anh cười lên trông rất đẹp, nhưng lúc này, Cố Ái chỉ cảm thấy nụ cười của anh làm cho lông lợ trên người cô muốn dựng lên hết, bởi vì cô thật sự không biết Lâm Trình sau khi cười xong sẽ xử cô thế nào nữa.

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, lại năm phút đồng hồ nữa trôi qua.

Cố Ái muốn phát điên, thật sự chịu không nổi kiểu tra tấn cười thôi cũng đủ giết người này nữa.

Bước xuống giường, đi đến bên cạnh anh, nói: “Lâm Trình, không được anh cho phép mà đi vào phòng anh, lấy đồ của anh, còn làm giường của anh bừa bộn như vậy, tôi chán thành nhận lỗi. Tôi xin hứa, sẽ có lần thứ hai như thế nữa, mà giường của anh tôi sẽ dọn dẹp rồi giặt sạch, áo cũng vậy.”

“Không cần.”

“Sao?”

“Ga giường không cần giặt, tôi không ngại đâu. Còn áo sơ mi này, nếu em thích thì em cứ lấy mặc đi.”

Nghe anh nói như vậy, Cố Ái nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa mới thả lỏng xong, liền nghe anh nói bên tai: “Tôi tặng Cố tiểu thư một chiếc áo sơ mi, coi như đền đáp lễ, Cố tiểu thư có thể bỏ chút thời gian đi dạo trung tâm mua sắm cùng tôi để mua một chiếc mới hay không?”

Nghe anh nói muốn mua áo mới, Cố Ái bĩu môi, rõ ràng là ghét áo cô mặc qua còn nói.

Nhưng người ta ghét cũng phải thôi, Cố Ái đành phải thuận theo: “Được, anh chờ tôi đi thay đồ rồi đi với anh.”

Chờ Cố Ái thay quần áo xong, hai người cùng sóng vai đến trung tâm thương mại.

Tính cách Cố Ái quả thật rất dễ, chỉ cần cô đồng ý làm chuyện gì thì sẽ hết lòng với chuyện đó. Giống như bây giờ, cô đã nhận lời cùng Lâm Trình đi mua đồ, lúc này ở trong một cửa hàng thời trang nam giới, cô cũng rất nhiệt tình cho anh ý kiến tham khảo, một chút cũng không thấy cô đang miễn cưỡng hay không vui gì.

Lâm Trình nhìn cô mỉm cười, cùng cô ở một chỗ, thật sự anh chỉ biết anh càng ngày càng thích cô, bởi vì cô là người ngay thật, không hề giả dối.

Hôm nay, quà sinh nhật ý nghĩa nhất anh nhận được, chính là cô có thể đi dạo phố cùng anh.

Sau khi mua quần áo cho anh xong, mới vừa đi tới cửa, Lâm Trình đột nhiên bị một cô gái trẻ kéo lại.

“Lâm ca ca, gặp anh ở đây thật tốt.” Người này là cháu gái của Lục Lục, tên là Lục Sách Sách.

Lục Sách Sách rất thích Lâm Trình, hơn nữa, bởi vì Lục Lục rất chiều chuộng, thế nên cô gái nhỏ này luôn coi trời bằng vung mà làm theo ý mình. Cho nên vừa rồi nhìn thấy Lâm Trình, Lục Sách Sách căn bản không thèm nhìn đến người gọi là vợ trên danh nghĩa của Lâm Trình đang đứng ở một bên, trực tiếp ôm lấy cánh tay anh: “Lâm ca ca, em nhớ anh muốn chết.”

Cô nói xong, còn khiêu khích sang Cố Ái mà hừ một cái.

Cố Ái chán nản, cô nhóc này, thật đúng là không coi ai ra gì.

Cố Ái đang có chút hờn dỗi, đột nhiên Lâm Trình kéo cô một phen, ngay sau đó cô đã bị anh ôm vào trong lòng, cô chợt nghe thấy Lâm Trình giới thiệu với Lục Sách Sách: “Sách Sách, làm quen một chút, đây là vợ anh, chị dâu của em.”

Vợ của anh...

Nghe anh nói như vậy, Cố Ái chỉ cảm thấy tim mình đập gia tốc.

Hơn nữa, cảm giác được ở trong lòng anh cũng rất dễ chịu.

Cô nhìn thấy, Lâm Trình nói xong mấy lời này, sắc mặt Lục Sách Sách nhất thời rất khó xem, sau khi ‘vâng’ một tiếng, rồi gọi ‘chị dâu’ liền phát tay chào Lâm Trình rồi rời đi.

Nhìn cô nhóc kia đi khỏi, Cố Ái cười cười với Lâm Trình, nếu sau này ai gả cho Lâm Trình nhất định sẽ rất hạnh phúc, anh thực sự là một người biết bảo vệ cho vợ mình.

Cô còn đang nhìn anh ngây ngốc, bỗng cảm giác đầu bị Lâm Trình gõ nhẹ một cái.

“Làm gì mà lại dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tôi vậy?”

“Nào có?” Cố Ái nói xong, nghi hoặc nhướn mày: “Cô gái kia nhìn qua cũng chừng mười bảy mười tám tuổi, anh đang dụ dỗ vị thành niên đấy à?”

“Em ghen?”

“Làm sao có chuyện đó được.”

Kỳ thật, trong lòng cô vừa rồi đúng là có chút ghen tuông, Cố Ái âm thầm phủ nhận: nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chân tướng [1]

Bởi vì suốt buổi chiều đổ mưa, thế nên sau khi tạnh bầu trời vô cùng quang đãng.

Đèn neon hai bên đường không ngừng nhấp nháy, ánh sáng đủ màu sắc ấm áp, sưởi ấm lòng người.

Cố Ái đi về phía trước, Lâm Trình lại lảng lảng bước đi phía sau để nhìn theo bóng lưng của cô. Trông cô như một cô gái nhỏ đáng yêu, thích thú với trò nhảy qua những vũng nước dọc đường.

Đơn thuần thật tốt, khỏe miệng Lâm Trình hơi hơi gọi lên, Cố Ái từ nhỏ đã được người nhà bảo bọc rất kỹ, cho nên thế giới của cô mới thanh thuần trong sáng đến thế. Từ khi được ở bên cô tới nay, anh chưa từng nhìn thấy cô phải oán hận điều gì, cặp chân mày, đuôi mắt của cô luôn tươi vui rạng rỡ.

Anh thật sự hy vọng cô có thể sống nhẹ nhàng như vậy suốt đời, không lo chuyện áo cơm, không nghĩ đến phiền não. Nhưng... nhưng ai sẽ là người may mắn, được nắm tay cô đi hết quãng đời này? Là Thẩm Luật Ngôn sao? Lâm Trình lắc đầu, không hiểu thế nào, trong đầu anh luôn tự nói với mình, Thẩm Luật Ngôn kia không phải là người tốt.

Con đường sau mưa sạch sẽ hơn, Cố Ái đang mãi vui với trò chơi riêng của mình thì không may giẫm phải một hòn đá nhỏ, cả người bất chợt loạn choạng.

Vốn tưởng rằng sẽ ngã ngay khi đó, nhưng không nghĩ tới, ngay tại lúc cô cảm giác mình sắp nằm đo đường, thắt lưng của cô được một đôi tay mạnh mẽ rắn chắc ôm lấy, hai bàn tay thật lớn mà ấm áp, rồi sau đó giúp cô đứng vững lại.

Ngẩng đầu nhìn lên liền thấy người đỡ mình là Lâm Trình, Cố Ái vỗ vỗ ngực: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng mình sắp ngã xuống rồi cơ chứ.”

Lâm Trình không đáp, chỉ im lặng mỉm cười nhìn cô.

Nụ cười của anh thực dịu dàng, đến mức làm cho Cố Ái có chút luống cuống chân tay. Lại nghĩ lại trong thời gian hai người ở chung qua, Lâm Trình săn sóc cô thực cẩn thận, Cố Ái nháy mắt mấy cái: “Lâm ca ca, bạn gái của anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Bạn gái?

Lâm Trình nhú mày: “Tôi vẫn chưa có bạn gái.”

Cố Ái nghi hoặc: “Vậy người mà anh thích kia bây giờ còn chưa phải là bạn gái anh sao?”

Người anh thích? Lâm Trình suy nghĩ một hồi, giống như trước kia cô từng hỏi anh có phải anh thích người nào rồi, hình như anh đã trả lời là cô, nên lúc này đành phải gật đầu: “Còn chưa theo đuổi được cô ấy.”

Nghe Lâm Trình nói như vậy, Cố Ái kinh ngạc: “Trên đời này còn có người mà anh không theo đuổi được sao?”

Cô nói những lời này thật sự khiến anh cảm giác thật thoải mái, nhìn sang bộ dạng ngốc nghếch của cô, Lâm Trình nhướn mày: “Cô ấy rất kiêu ngạo.”

“Kiêu ngạo?” Cố Ái làm bộ nghiêm túc mà vỗ vai Lâm Trình: “Hôm nào anh hẹn cô ấy ra gặp tôi một lần, tôi sẽ giúp anh hiến kế.” Nói xong, cô lại vỗ ngực mình: “Anh đừng quên tôi chính là nữ MC chương trình tư vấn tình cảm.”

Tư vấn tình cảm...

Lâm Trình nhú mày: tư vấn tình cảm thì có ích gì? Chỉ biết đi nói chuyện của người khác, còn ở ngay bên cạnh có người thích mình lại chẳng phát hiện ra. Sắc mặt anh trầm xuống, hay là, ngoại trừ Thẩm Luật Ngôn ra, tình cảm của những người đàn ông khác bên cạnh cô, cô đều không xem vào mắt?

“Lâm ca ca, anh đang nghĩ gì thế?” Cố Ái phát tay trước mặt anh, Lâm Trình lấy lại tinh thần: “Không có gì.” Xong anh lại nói tiếp: “Chỉ sợ hai người không thể nào gặp mặt được nhau, bởi vì cô ấy có lẽ đang ở một nơi xa tận chân trời.”

Xa tận chân trời? Cố Ái lăm lăm trong miệng, còn gần ngay trước mắt đâu?

Hai người trầm mặc đi tiếp, Cố Ái đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn thẳng vào Lâm Trình: “Lâm ca ca, hôm nay anh còn thiếu tôi một lời xin lỗi đấy.”

Lâm Trình sững sốt, tiện đà mỉm cười: “Xin lỗi em vì chuyện kia.”

“Nói một câu vậy còn chưa đủ đâu, nhưng bản tiểu thư là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho anh đây.”

Nhìn bộ dạng trẻ con của Cố Ái, Lâm Trình cưng chiều xoa xoa đầu cô: “Cô bé ngốc.”

“Người đàn ông sùng nịch xoa đầu cô gái quả là một động tác đầy yêu thương a.”

“Ồi chao còn ở ngay trước mắt chúng ta kìa.”

Hai cô học trò trong bộ đồng phục nữ sinh vừa đi ngang qua hai người, khi đi qua còn mang vẻ mặt háo sắc mà nhìn Lâm Trình chăm chăm, nghe hai cô nhóc đó nói chuyện, Lâm Trình thoáng bật cười, Cố Ái trộm nhìn sang anh, cuống quýt lui ra tạo khoảng cách với anh.

Chờ cho hai cô nhóc kia đi xa, Cố Ái phun ra một câu: “Lần sau anh không được xoa đầu tôi nữa.”

Xoa đầu cô bởi vì anh muốn cưng chiều, yêu thương cô, chỉ là một động tác theo bản năng mà thôi. Thế nhưng mỗi khi anh làm vậy, cô cũng không khó chịu, như thế có phải là cô không ghét anh chạm vào cô hay không? Lâm Trình nghĩ vậy, bỗng cười ngắc ngẻch.

Ngã tư đường đằng kia có bán khoai lang nướng, mùi thơm ngào ngạt khắp bốn phía.

Cố Ái dùng sức hít hít cái mũi: “Muốn ăn quá.” Lâm Trình còn chưa kịp có phản ứng gì, liền thấy cô chạy tới trước sạp bán khoai lang, chưa đến một phút đồng hồ, đã thấy cô mang đồ ăn về trước mặt anh.

“Cho anh một nửa.” Lâm Trình nhận lấy củ khoai, rồi sau đó lại nghe cô nói tiếp: “Vừa rồi anh cũng đã nói xin lỗi với tôi, phần khoai lang nướng này xem như là quà sinh nhật tôi tặng lại cho anh vậy.”

Cố Ái không giận lâu, điều này thật tốt.

Lâm Trình cười cười: “Vậy tôi cảm ơn món quà này của em”

...

“Lâm ca ca, khoai này ăn ngon không?”

“Ăn rất ngon, rất thơm”

Lâm Trình trước kia chưa bao giờ vừa đi trên đường vừa ăn thế này, bây giờ được cùng cô vừa đi dạo vừa ăn khoai lang nướng, cảm giác có vẻ không tệ lắm. Lâm Trình cảm khái, đại tiểu thư của Cố gia này thật đúng là phong cách gì cô cũng làm được. Lúc thì năng động hoạt bát tươi vui, khi thì nghiêm nghị như nữ hoàng, cũng có thể thân thiện như cô em gái hàng xóm như bây giờ.

Chỉ là, nếu cô có thể thích anh một chút thì tốt biết bao, bọn họ có thể cùng nhau chia sẻ niềm vui mỗi ngày, cùng cảm nhận chút ấm áp đơn giản này.

Hiện tại là 12:30. Phòng họp.

Từ chín giờ sáng Lâm Trình đã bắt đầu triệu tập quản lý các phòng ban của công ty lại họp, đến bây giờ đã tới giờ cơm trưa, bụng ai nấy đều đang âm thầm kêu, nhưng Lâm Trình vẫn chưa có ý định cho giải tán hội nghị.

Ninh Phi nhìn sang Lâm Trình, anh đang thất thần.

Hon nữa, không biết anh đang nghĩ về chuyện gì, miệng lại cười ngây ngô, thỉnh thoảng, còn bật thành tiếng.

Lâm Trình rất ít cười, trước mặt nhân viên của mình anh chưa bao giờ hé miệng mỉm cười.

Lúc này nhìn bộ dạng anh cười thật ngốc nghếch, mấy vị quản lý trong phòng họp đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Ninh Phi hơi nhú mày, muốn huých nhẹ anh một cái cho anh lấy lại tinh thần, nhưng lúc tay cô mới đưa ra, di động của Lâm Trình bỗng nhiên vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Lâm Trình lúc này mới hồi thần, đảo mắt qua những người trong phòng một lượt, ai nấy đều bày vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh, Lâm Trình đành hắng giọng một tiếng, bọn họ cuống quýt cúi đầu.

Thấy bọn họ đồng loạt như vậy, Lâm Trình buồn cười, lấy di động ra xem, thì ra là Cố Ái gọi tới.

Vừa ấn nút nghe máy, giọng nói ngọt ngào của Cố Ái đã vang lên: “Lâm ca ca, anh đang làm gì thế? Ăn trưa chưa?”

Ăn trưa? Lâm Trình nhú mày, đến giờ ăn trưa rồi sao? Nhìn đồng hồ, thì ra đã mười hai giờ rồi.

Anh đáp lại một câu rất nhẹ: “Anh còn đang họp, vẫn chưa ăn.”

Anh vừa nói xong, Cố Ái liền tiếp lời: “Nếu anh vẫn chưa ăn gì, để tôi mang cơm đến cho anh được không?”

Cô muốn tới đưa cơm? Lâm Trình cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh*, anh ngồi thẳng lưng lại: “Được.”

Bỗng dung tốt bụng đến đưa com, Lâm Trình nghĩ, cô nhóc kia nhất định là có chuyện muốn nhờ anh.

Anh đang nghĩ, Cố Ái lại nói tiếp: “Anh đang họp vậy mọi người ở đó cũng chưa ăn com phải không? Để tôi mang cho họ luôn nhé?”

Lâm Trình gật đầu: “Cũng được.”

Cúp máy, Lâm Trình lại nhìn mấy nhân viên đang họp cùng mình, anh nói: “Bây giờ tan họp, nhưng mà mọi người không cần phải đi mua com, có người mời khách.”

Nhìn bộ dạng ý cười dào dạt của Lâm Trình, Ninh Phi cười cười: “Là Cố... Là phu nhân sao?”

Phu nhân, xưng hô nghe rất vừa tai.

Mấy vị quản lí để lên được cấp cao ngồi ở đây, công phu nịnh nọt thì khỏi phải bàn, Ninh Phi vừa nói xong, liền có người hòa theo: “Phu nhân thật tốt bụng.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Trình cười đắc ý: “Tan họp.”

Com Cố Ái mua ăn rất ngon, ngồi trong phòng làm việc của mình, Lâm Trình ăn được một miếng com, ngẩng đầu lên liền thấy Cố Ái đang nhìn mình chăm chăm, anh đành nói: “Nói tôi nghe xem, em có chuyện gì phải không?”

“Lâm ca ca tình ý thật.” Cố Ái cười ha ha lấy lòng anh, nhẹ nhàng nói: “Anh cho tôi mượn chút tiền được không?”

“Mượn tiền?” Lâm Trình tiếp tục bữa ăn của mình: “Em muốn mượn bao nhiêu?”

“200 vạn.”

“200 vạn?” Số tiền này nếu nói nhiều thì không phải nhiều, nhưng cũng không ít, Lâm Trình nhú mày: “Em mượn tiền để làm gì?”

“Đương nhiên là có chuyện cần mới mượn.” Cố Ái lải nhải trong miệng: “Anh yên tâm, nếu cần tôi viết giấy nợ cũng được, số tiền mượn nhất định tôi sẽ trả mà.” Cô đúng là không còn cách nào khác: “Hiện giờ tuy rằng tôi đứng ra phụ trách việc kinh doanh của công ty nhà tôi, nhưng về mặt tài chính không phải do tôi quyết định, cái đó do ông nội quản lý, mà tôi thì không muốn xin tiền của ông nội, vả lại khoản tiền này tôi cần rất gấp, cho nên...” Nói tới đây, đầu cô sụp xuống: “Tôi sẽ trả lại đầy đủ mà, tiền lương bây giờ của tôi là 20 vạn, mỗi tháng tôi sẽ trả anh một ít, trong vòng một năm nhất định sẽ trả xong cho anh.”

“Cho em mượn tiền thì không thành vấn đề, nhưng tôi muốn biết em dùng số tiền đó vào việc gì?” Xem bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, Lâm Trình nhú mày nhìn cô không rời mắt, ngữ khí có chút kiên định: “Nếu em không nói mục đích, tôi sẽ không cho em mượn.”

“Thôi bỏ đi.” Cố Ái đứng dậy, “Tôi đi tìm cách khác vậy. Lâm phiền anh rồi, tạm biệt.”

Ninh Phi tiến vào báo cáo công việc, đúng lúc gặp Cố Ái đi ra ngoài, thấy cô cúi đầu, sắc mặt không vui đi về, Ninh Phi nghi hoặc: “Cô tiểu thư hình như không vui thì phải.”

“Uhm” Cố Ái không vui, sắc mặt Lâm Trình cũng khó coi hơn: “Cô đi tra một chút xem hôm nay cô ấy đi gặp người nào. Nói không chừng lại bị người ta lừa gạt rồi.” Câu sau của anh nói rất nhỏ, Ninh Phi nghe không rõ: “Ngài nói sao?”

Lâm Trình ngẩng đầu không kiên nhẫn trừng mắt cô một cái, Ninh Phi vội vàng gật đầu: “Tôi sẽ nhanh chóng đem kết quả về cho ngài.” Cô hơi ngưng lại: “Về Thẩm Luật Ngôn tôi đã điều tra được một chút.”

“Nói đi.”

“Bối cảnh gia đình anh ta cũng không hùng hậu, anh ta mồ côi cha từ nhỏ, được mẹ nuôi lớn lên, nhưng mẹ anh ta chỉ là một công nhân bình thường, cho nên trong nhà cũng không có điều kiện lắm. Từ sau khi học lên sơ trung (cấp 2), anh ta đã vừa học vừa làm. Nhưng điều kì lạ là, sau khi Thẩm Luật Ngôn tốt nghiệp trung học, anh ta lại được xuất ngoại sang Mỹ học thiết kế thời trang ở một trường danh tiếng như Parsons.” Ninh Phi nói tới đây, cô cũng tỏ ra nghi hoặc: “Học viện thiết kế Parsons học phí cực kì đắt đỏ, tuy rằng trong thời gian học anh ta có biểu hiện nổi trội xuất sắc, giành được nhiều học bổng, nhưng số tiền thưởng đó cùng lắm cũng chỉ nằm ở mức những số lẻ trong khoản học phí mà thôi, căn bản không san sẻ được phần nào. Hơn nữa học về lĩnh vực nghệ thuật ở bên đó chẳng khác nào đốt tiền. Tôi thật sự không rõ với điều kiện như thế của anh ta thì học Parsons bằng cách nào?”

Lâm Trình gật đầu: “Nói tiếp đi,”

“Sau khi anh ta tốt nghiệp học viện thiết kế Parsons, anh ta trở về thành phố S, sau đó thế nhưng lại mở được một phòng làm việc cực kì xa xỉ. Cho nên, tôi nghĩ, sau lưng anh ta hẳn có người giúp đỡ, thế nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Vẫn chưa điều tra được người đó là ai.”

“Vậy điều tra tiếp đi.”

“Vâng.”

“Trời ơi, đi đâu mượn được 200 vạn bây giờ. Mình đã nhận lời trong vòng hai ngày là sẽ có tiền cho anh ấy mượn.” Cố Ái vừa lái xe, vừa sầu não than thở, nhớ tới Lâm Trình, cô không khỏi nhăn nhau môi hậm hực: “Uổng công tôi mời anh bữa trưa! Tôi cũng không phải mượn tiền không trả!”

Đang lúc buồn bực, đột nhiên điện thoại cô đổ chuông, đeo tai nghe vào rồi nhận máy, trong điện thoại là một người phụ nữ xa lạ.

“Cô Ái Ny phải không?”

“Vâng, là tôi.” Cố Ái nhũn mày: “Xin hỏi cô là ai?”

“Đạo trước tôi có gọi đến tiết mục của cô. Chồng tôi mở một phòng thiết kế nội thất, lần trước là do tôi hoảng hốt quá nói thành thiết kế trang phục, không biết cô còn nhớ tôi không?”

Là người phụ nữ kia sao, Cố Ái trả lời: “Tôi vẫn còn nhớ, nhưng tại sao cô lại biết số điện thoại cá nhân của tôi?”

“Đối với tôi mà nói, muốn biết số điện thoại của ai đó là chuyện rất dễ dàng.” Bên đầu bên kia điện thoại, ngữ khí của người phụ nữ có phần hơi kiêu ngạo, Cố Ái cười cười, có lẽ thân phận của cô ta cũng không bình thường.

“Cô hôm nay gọi điện thoại đến cho tôi, là muốn kể chuyện của cô cho tôi nghe sao?”

“Không, tôi chỉ muốn kể về kết quả thôi.” Thanh âm của người phụ nữ có chút bi thương: “Tôi chẳng còn ai, ngay lúc này chỉ muốn có một người để chia sẻ, giúp tôi quyết định.”

Cố Ái gật đầu: “Cô nói đi.”

“Ngày hôm qua, tôi chủ động đòi ly hôn. Nhưng tôi nói muốn 600 vạn phí ly hôn. Anh ta đã đồng ý, nói trong năm ngày nữa sẽ gom tiền cho tôi...”

600 vạn phí ly hôn, bối cảnh gia đình của người phụ nữ này quả không tầm thường. *khoảng 18 tỷ VND

Bởi vì buổi chiều còn phải làm việc, cho nên Cố Ái từ công ty của Lâm Trình đi ra liền lái xe về công ty của mình. Trên đường đi, có một đoạn đường xuống dốc. Khi chạy đến sườn núi, Cố Ái chuẩn bị đạp phanh giảm tốc độ, nhưng chân phanh của cô dường như không còn tác dụng.

Cố Ái kinh hãi, chỉ thấy xe của cô lao đảo, càng lúc càng chạy nhanh, sợ đụng phải người khác, Cố Ái chỉ còn cách lao vào cây đại thụ bên đường, cô hét lên một tiếng, rồi sau đó xung quanh cô chỉ còn một mảnh tối đen như mực...

Bên kia điện thoại, người phụ nữ dường như nhận ra bên này không ổn, không ngừng gọi cô: “Cô Ái Ny, Ái Ny...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chân tướng - P2

“Cái gì? Cố Ái gặp tai nạn? Bây giờ đang nằm trong bệnh viện? Được, tôi lập tức qua đó.”

Buổi sáng hội nghị còn chưa họp xong, buổi trưa hết giờ nghỉ ngơi lại tiếp tục. Buổi hội nghị tiến hành được đến điểm quan trọng nhất thì Lâm Trình đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của một người xa lạ, chưa nói hai lời, anh liền cầm lấy áo khoác rồi chạy thẳng ra cửa.

Nghĩ đến Cố Ái gặp chuyện, trong lòng Lâm Trình dâng lên đủ loại lo lắng bất an, suốt dọc đường đi xe anh chạy như bay, hận không thể có mặt tại bệnh viện ngay tức khắc. Trong lúc đang cầm lái, trong lòng anh không ngừng cầu nguyện cho cô, cầu cho cô không xảy ra chuyện gì.

Xe chạy nhanh hết mức, nhưng lúc anh chỉ còn cách cổng bệnh viện khoảng 300 mét, đột nhiên có một cô gái trẻ lao ra trước mũi xe anh, Lâm Trình bị làm cho phát hoảng, lập tức phanh gấp.

Tuy rằng anh đã dừng lại kịp thời, nhưng cô gái kia vẫn bị té trên mặt đường.

Thấy chuyện như vậy, Lâm Trình cuống quýt xuống xe, xem cô gái đó bị thương thế nào.

“Cô không sao chứ? Cô có bị đụng trúng không? Có nghiêm trọng lắm không?” Lâm Trình lo lắng vừa nói vừa cúi người xuống xem cô gái đó.

Ai ngờ cô ta lại lắc đầu: “Tôi không sao, anh không đừng phải tôi, tôi chỉ là quá sợ hãi nên mới té ngã thôi.”

Cô gái ngẩng đầu lên nói, nhưng khi lâm Lâm Trình nhìn thấy diện mạo của cô ta, nhất thời nhú mày. Gương mặt của cô gái này thật sự rất giống mẹ của Cố Ái. Thế nhưng trên đời này đâu thiếu những người có diện mạo giống nhau, Lâm Trình không nghĩ ngợi thêm về vấn đề này nữa, kéo cô gái đó đứng lên, rồi sau đó nói: “Cô theo tôi tới bệnh viện kiểm tra một chút đi, tôi cũng đúng lúc đang phải đến đó, có thể đưa cô đi.”

Hàn Noãn Noãn sau khi được anh kéo lên, theo bản năng phui bụi đất trên người, rồi cào lại mái tóc, cười cười: “Tôi thật sự không việc gì, không cần đi bệnh viện đâu. Anh không đừng vào tôi mà.”

Cô ta không muốn đến bệnh viện, Lâm Trình cũng không còn cách nào, anh đang sốt ruột muốn đến chỗ Cố Ái, không muốn ở đây đợi cô dài dòng với cô ta, đành phải đưa danh thiếp của mình ra: “Tốt nhất cô nên đến bệnh viện để họ kiểm tra một chút, nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng.” Hàn Noãn Noãn nhận lấy: “Vâng cũng được.”

Nhìn theo chiếc xe lao đi, Hàn Noãn Noãn cầm lấy danh thiếp cẩn thận đánh giá một lượt: “Lâm Trình.” Đọc nhầm tên của anh, nơi cánh tay vừa được anh cầm lấy, vẫn còn thoảng hương nước hoa nhẹ nhàng. Cô tự nhận mình không phải đứa con gái háo sắc, nhưng vừa rồi quả thật Lâm Trình đã làm cô rung động.

Lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông như vậy: Ăn mặc chín chu, có khí chất, ngữ khí nói chuyện tuy có hơi xa cách, nhưng không kém phần lịch sự, tao nhã.

“Noãn Noãn, cậu không muốn sống nữa phải không? Làm gì mà đứng ngẩn người giữa đường thế hả?” Hàn Noãn Noãn đang nhìn theo xe Lâm Trình đi xa dần, bỗng nhiên bị người nào đó vỗ vai, quay lại thì ra là cô bạn thân Ngô Nhã của mình. Ngô Nhã vừa nói chuyện, tay cũng đưa ra rút lấy danh thiếp Lâm Trình đưa cho cô khi này.

“Lâm Trình?” Ngô Nhã mới vừa nhìn thấy cái tên Lâm Trình trên danh thiếp lại tưởng có người trùng tên với tiểu Trình gia tiếng tăm lừng lẫy, nhưng khi đọc địa chỉ công ty, cô cực kì chắc chắn Lâm Trình này chính là tiểu Trình gia, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm túc: “Noãn Noãn, cậu lấy đâu ra tờ danh thiếp của tiểu Trình gia này thế?”

“Tiểu Trình gia?” Hàn Noãn Noãn nghi hoặc nhú mày: “Cậu quen anh ta hả?”

“Ôi trời, bà cô quê mùa của tôi ơi, tiểu Trình gia này chính là ý trung nhân hoàn mỹ nhất trong lòng toàn bộ phụ nữ của thành phố S này đây. Cậu đó, cả ngày chỉ biết làm việc làm việc làm việc, lạc hậu thành thế này đây.” Ngô Nhã vừa nói vừa dí dí vào trán cô, “Mau nói mình nghe xem, sao cậu lại có danh thiếp của anh ta?”

“Vừa rồi thiếu chút nữa mình bị anh ta đụng xe vào, sau đó anh ta để lại tấm danh thiếp này cho mình, bảo mình đi bệnh viện kiểm tra một chút, nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh ta.” Hàn Noãn Noãn nhún vai, rồi sau đó thừa dịp cô bạn mình không để ý liền giật lại tấm danh thiếp trong tay cô ấy: “Anh ta căn bản không đụng vào mình, cho nên tờ danh thiếp này cũng không cần dùng đến làm gì.”

Nghe Hàn Noãn Noãn nói như vậy, Ngô Nhã có chút tiếc rẻ trừng mắt cô một cái: “Cậu ngốc vừa thôi, tiểu Trình gia đó rất nhiều tiền, gặp được mỏ vàng như thế thì cậu phải tranh thủ đòi hán chứ.”

“Mình không bị gì thì sao có thể tùy tiện đòi tiền người ta lung tung được, làm người như thế không phúc hậu đâu.” Hàn Noãn Noãn nói xong, rồi băng qua đường bên kia.

Nhìn Hàn Noãn Noãn như vậy, Ngô Nhã bĩu môi: “Mình đương nhiên biết đòi tiền người ta như vậy không hay, nhưng Noãn Noãn à, mẹ cậu đang bị bệnh rất nặng, mỗi ngày nằm viện đều tốn rất nhiều tiền, mình thấy cậu ngày nào cũng làm quần quật nuôi gia đình, nhiều lúc cũng đau lòng thương cậu muốn chết.”

Nghe Ngô Nhã nói như vậy, Hàn Noãn Noãn quay người lại cười với cô ấy: “Chỉ có đồng tiền do chính mình vất vả kiếm ra thì tiêu xài mới thoải mái, bệnh của mẹ mình có lẽ sẽ khỏi nhanh thôi.”

Lâm Trình chân trước vừa đuổi tới bệnh viện, ngay sau đó mẹ Cố Ái là Diệp Mi Lâm cũng đã tới.

Lâm Trình vừa định hỏi bác sĩ tình hình của Cố Ái thế nào, Diệp Mi Lâm đã nhanh miệng hỏi trước.

“Bác sĩ, con gái tôi thế nào? Con bé không sao chứ? Có phải truyền máu hay không? Nếu phải truyền máu thì hãy lấy máu của tôi.”

Truyền máu?

Vừa nghe Diệp Mi Lâm nhắc đến chuyện này, Lâm Trình nhất thời hoảng sợ: “Cố Ái cô ấy nghiêm trọng lắm sao?”

Bác sĩ chỉ mỉm cười: “Cố phu nhân, Lâm tiên sinh, hai người đừng quá lo lắng, Cố tiểu thư cô ấy phúc lớn mạng lớn, chỉ bị chấn động não nhẹ, ngoài ra không bị thương nơi nào nữa.”

Cám ơn trời đất.

Nghe bác sĩ nói như vậy, Lâm Trình nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi.” Nghe Diệp Mi Lâm thì thảo tự nói, Lâm Trình quay sang nhìn bà ấy. Thế nhưng không biết có phải do anh nhìn nhầm hay không, giây vừa rồi anh lại nhìn thấy trong mắt bà ấy có một tia thất vọng. Lâm Trình nhú mày, nhất định là nhìn lầm, Diệp Mi Lâm là mẹ của Cố Ái, Cố Ái không bị gì thì bà ấy phải vui vẻ hơn ai khác mới phải, sao có thể thất vọng được? Không nghĩ nhiều nữa, anh đi theo Diệp Mi Lâm vào phòng bệnh của Cố Ái.

Khi hai người bọn họ vào bên trong phòng, Cố Ái đang nằm trên giường bệnh, tai đeo headphone nghe nhạc, tay bóc cam ăn trông thật thoải mái.

Nhìn thấy hai người vừa đến, Cố Ái cười hi hi: “Mẹ và anh đến sao?”

“Ái Ái, con sao lại thế này? Sao lại để xảy ra tai nạn xe thế hả? Con có biết mẹ vừa nghe chuyện đã bị dọa thế nào không? Con muốn hù chết mẹ phải không? Ba con vừa xảy ra chuyện chưa lâu giờ lại đến lượt con, con muốn mẹ phải sống thế nào đây?” Nói tới đây, Diệp Mi Lâm khóc như mưa.

Nhìn nước mắt của mẹ, Cố Ái nhất thời luống cuống: “Mẹ, con xin lỗi, sau này con nhất định sẽ lái xe cẩn thận mà.”

“Mẹ còn chưa dám đem chuyện này nói cho ông nội con, nếu để ông nội con biết, sau này e rằng con không được đụng vào vô lăng xe nữa.” Diệp Mi Lâm nói xong vuốt ve mặt cô, bắt đầu dĩ vãng: “Ái Ái, con đã trưởng thành rồi, phải biết tự chăm sóc mình, mẹ thật sự không muốn nghe bất cứ tin tức không tốt nào về con nữa. ...Mẹ chịu không nổi.”

“Con biết mẹ yêu con mà.” Cố Ái nhào vào lòng mẹ: “Con hứa sau này sẽ chăm sóc mình thật tốt, không để mẹ phải lo lắng nữa.”

“Con bé ngọc này.”

Nhìn hình ảnh hai mẹ con Cố Ái yêu thương ôm lấy nhau, Lâm Trình đứng ở một bên chỉ biết im lặng mỉm cười.

Thấy Cố Ái không có gì nghiêm trọng, Diệp Mi Lâm cũng yên lòng, dặn dò Lâm Trình chăm sóc cô thật tốt sau đó liền rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Mi Lâm, Cố Ái ôm mặt cảm động: “Từ khi ba tôi rời đi, mẹ và ông nội chính là tất cả của tôi, sau này tôi không những chăm sóc cho mình, mà còn phải chăm sóc họ thật tốt nữa.”

Cô quay sang nhìn Lâm Trình một cái, đột nhiên làm bộ đáng thương chia tay ra: “Lâm ca ca, coi như vì chuyện tôi bị tai nạn xe này mà mũi lòng cho tôi mượn chút tiền có được không?”

Lâm Trình nhú mày: “Cố Ái, đừng nói với tôi là em có ý bị tai nạn xe là để mượn tiền tôi đấy nhé?”

“Sao lại như thế được?” Nghe anh hỏi như vậy, Cố Ái chỉ cảm thấy có chút buồn cười: “Tôi mới không ngu ngốc thêm lấy sinh mạng mình ra để đùa giỡn.” Nói xong, cô nhướn mày nhìn anh đầy nghi hoặc: “Nói đến cũng kỳ quái, phanh xe của tôi không hiểu sao đột nhiên lại bị hỏng, trong khi đó chiếc xe này của tôi mới mua được ba tháng, vẫn còn mới tinh, bộ phanh sao lại dễ hỏng được chứ?”

Phanh xe đột nhiên hỏng?

Lâm Trình mơ hồ cảm thấy dường như có điều bất thường, nhưng lại không biết phải nói ra như thế nào với cô.

Có điều, phanh xe bị hư hỏng cũng là chuyện bình thường, không nghĩ ngợi thêm nữa, sau khi nhìn sang Cố Ái, Lâm Trình đột nhiên cúi người một phen ôm lấy cả người Cố Ái đang nằm trên giường bệnh bẻ lên.

Bất chợt bị anh ‘tập kích’, Cố Ái kinh ngạc: “Lâm ca ca, anh đang làm gì thế hả?”

“Bác sĩ nói em có thể về nhà. Nên giờ tôi đưa em về.”

Cố Ái hừ nhẹ: “Vậy ông bác sĩ kia có nói, tôi chỉ bị chấn động não rất nhẹ, có thể tự đi được không?”

Lâm Trình gật đầu: “Bác sĩ đúng là nói như vậy. Nhưng Cố tiểu thư này, em phải rõ ràng, bệnh viện này chính là do ông nội em bỏ vốn ra đầu tư thành lập, tất cả người ở đây đều là người của ông nội em, chẳng lẽ tôi để em lững thững đi khi mới vừa nằm viện sao?”

Nghe có vẻ cũng có lý, Cố Ái cụp đầu xuống, âm thầm chấp nhận.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn của Cố Ái, Lâm Trình cười xấu xa, điểm đáng yêu nhất của cô nhóc này chính là dễ dỗ.

Ôm cô vừa đi ra khỏi phòng bệnh, Cố Ái đột nhiên ngẩng đầu lên: “Lâm ca ca, xin anh ấy, cho tôi mượn chút tiền này một thời gian thôi.”

“Thì em nói nguyên nhân đi, tôi sẽ cho em mượn.”

“Aizzz.” Cố Ái làm nũng, giả bộ làm mặt cực kì đáng thương: “Anh không cần biết nguyên nhân làm gì đâu, tôi nhất định sẽ trả anh mà.”

Lâm Trình chớp mắt mấy cái treu tức: “Không nói nguyên nhân, không cho mượn.”

Cố Ái xù lông nhím: “Không cho mượn? Anh có tin tôi sẽ bơi hết nước mũi lên áo anh hay không?” Bật thốt lên câu đó, Cố Ái ngẩn ra, quan hệ giữa hai người bọn họ khi nào thì tốt như vậy? Mấy lời nói giỡn này hẳn phải nói với Giang Giang, Tà Dật mới đúng. Cô sao lại nói với Lâm Trình thế này? Nhưng mà tại sao cô luôn có cảm giác dù cô chọc ghẹo anh ta thế nào, anh ta đều bao dung vô hạn với cô đây? Cố Ái nhũm mày, cảm giác thật kì lạ.

Nghe Cố Ái tùy hứng treu đùa, Lâm Trình làm bộ ghét bỏ tặc lưỡi: “Cố Ái, em thật là kinh dị.”

Cố Ái bĩu môi: “Không cho tôi mượn tiền, sau này tôi không nói chuyện với anh nữa.”

“Cũng được.” Lâm Trình cười thầm, một người luôn miệng nói cười như cô mà không nói lời nào nghe có vẻ khó khăn lắm.

Cũng được? Cố Ái cảm tức, người gì thế không biết!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chân tướng – P3

Lâm Trình đưa Cố Ái về nhà, dặn cô phải ngủ một giấc, sau đó anh liền ra khỏi cửa, quay về công ty tiếp tục công tác.

Công việc của Lâm Trình vẫn luôn bận rộn, trước kia khi chưa kết hôn cùng Cố Ái, mỗi ngày anh đều làm việc trong văn phòng của mình tới tận đêm khuya mới về nhà. Bây giờ, đã kết hôn với Cố Ái rồi, vì muốn được ở cạnh cô nhiều hơn, cho nên chiều nào anh cũng tan ca đúng giờ. Tuy rằng sớm hơn trước kia, nhưng sau bữa cơm chung hai người anh lại vào thư phòng, rồi sau đó làm việc đến tận khuya muộn.

Người ta nói, ông trời không phụ người có lòng, muốn thành công thì phải cố gắng hết sức và sẵn lòng trả giá.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lâm Trình đã có mặt trong phòng làm việc của mình.

Ngồi trên ghế xoay, Lâm Trình đốt một điếu thuốc, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Ninh Phi thì kính cẩn đứng trước bàn làm việc của anh.

“Lâm Chuẩn dạo này thế nào?”

Ninh Phi bẩm báo: “Lúc trước vẫn thắng, nhưng mấy ngày qua thua tiền liên tục, càng mất hán càng muốn ăn thua, để hán sa chân thì chẳng mấy chốc.”

Lâm Trình cười lạnh một tiếng, dụi tàn thuốc vào gạt tàn: “Vậy nhân lúc lão già kia còn đang nghỉ phép ở nước ngoài, làm cho hán trắng tay luôn đi, tôi muốn hán không chỉ mất chính bản thân hán, mà còn thua cả Lâm thị nữa.”

Ninh Phi gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Lại nói, Lâm Phong trước khi xuất ngoại vài ngày, đã nói trước rằng hai tháng sau mới trở về.

Ông ta đi nghỉ phép, đương nhiên là muốn tìm người đứng ra tiếp quản Lâm thị.

Phải biết rằng, giữa Lâm Trình và Lâm Chuẩn, Lâm Chính Phong vẫn tin tưởng Lâm Chuẩn hơn, dù sao Lâm Chuẩn cũng do ông ta nhìn hán lớn lên, chọn hán cũng là điều tất yếu, Lâm Chính Phong xuất ngoại đi du lịch, liền giao toàn bộ Lâm thị cho Lâm Chuẩn trông coi.

Không ngờ rằng, hành động như vậy của ông ta lại trùng ý của Lâm Trình, Lâm Chuẩn giờ đang sa chân vào cờ bạc, chỉ trong vòng hai tháng này cũng đủ để khiến Lâm Chuẩn phá tan Lâm thị. Mà người bí mật đánh cược với Lâm Chuẩn chính là Lâm Trình, đến lúc đó, anh sẽ chiếm được toàn bộ Lâm thị mà không tốn một chút sức lực nào.

Lâm Trình cười khẩy, chờ đến lúc anh lấy được Lâm thị rồi, cũng chính là lúc Lâm Chính Phong hoàn toàn trắng tay.

“Tiểu Trình gia.” Ninh Phi sau khi nâng mắt lên nhìn Lâm Trình một cái, thanh âm không khỏi đề thấp một chút: “Tôi đã điều tra ra được, người mà Cố tiểu thư đã gặp sáng nay là Thẩm Luật Ngôn.” Quả nhiên, lúc cô vừa dứt lời sắc mặt Lâm Trình liền trầm xuống.

Ngay sau đó, Lâm Trình phát tay ra hiệu cho cô: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Anh đoán quả không sai, Cố Ái lo lắng không yên đi vay tiền thì ra là cho Thẩm Luật Ngôn mượn. Có điều, phòng làm việc của hán ta hình như vẫn hoạt động rất tốt, tại sao lại muốn vay nhiều tiền như vậy? Lâm Trình nhũm mày, gia cảnh của tên Thẩm Luật Ngôn này không được tốt, lại có thể vào học ở học viện thiết kế thời trang Parsons ở Mỹ, sau khi tốt nghiệp lại còn tự mở được một phòng làm việc xa hoa, nếu không có người sau lưng giúp đỡ thì sao làm được nhiều như vậy? Thở dài một hơi, anh rất sợ cô nhóc Cố Ái kia bị người ta lừa gạt.

Lừa tiền chỉ là chuyện nhỏ, lừa tình mới là chuyện đáng lo.

Nhìn khung hình chụp Cố Ái để trên bàn làm việc, Lâm Trình dịu dàng vuốt ve, miệng thì thào: “Ngoại trừ anh, giao em cho người nào anh cũng không an tâm.”

Lâm Trình cảm thấy, anh giống như một nửa ba cô rồi, rõ ràng biết cô đã trưởng thành, nhưng mỗi ngày vẫn không nhận được mà quan tâm chăm sóc cô thật chu đáo.

Khi đang nhìn ảnh chụp của Cố Ái đến gần người, di động của anh chợt đổ chuông, thì ra là Cố Ái.

Cô nói ông nội của cô vừa gọi điện thoại đến, bảo rằng ông nhớ cô, muốn cô buổi tối về nhà ăn cơm, hơn nữa còn đưa cả anh về.

Nghe thanh âm ngọt ngào của Cố Ái trong điện thoại, Lâm Trình mỉm cười dịu dàng nhận lời đi cùng cô.

Buổi tối, Lâm Trình lái xe đưa Cố Ái trở về Cố gia.

Bởi vì anh không cho cô mượn tiền nên xem ra cô định làm ‘chiến tranh lạnh’ với anh thật, suốt dọc đường đi cô thể nhưng lại cực kì an phận mà ngồi ở ghế phó lái, một câu cũng không nói, Lâm Trình cười lắc đầu: “Cố tiểu thư, em đi mượn tiền là vì muốn giúp Thẩm Luật Ngôn phải không?”

Cố Ái sùng sốt, đưa mắt nhìn sang anh: “Sao anh biết?”

“Muốn biết thì dễ thôi, hơn nữa tôi còn biết, Thẩm Luật Ngôn đến tìm em mượn tiền cũng không nói hẳn ta mượn để làm gì, đúng không?”

Cố Ái cười nhạt: “Mượn tiền thì mượn tiền, tôi cần gì phải biết người ta muốn dùng số tiền đó để làm gì.” Ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ, ngữ khí có chút trào phúng: “Tôi cũng không giống như người nào kia, tìm anh ta mượn chút tiền mà bị hỏi tới hỏi lui, nói thêm chút nữa không chừng lại hỏi tới cả tổ tông mười tám đời nhà tôi nữa.”

Cô nói như vậy, Lâm Trình cũng không tức giận, cực kì thoải mái mà cười: “Không biết nguyên nhân gì mà cứ nhắm mắt cho người ta mượn, ai biết được mình có lòng tốt lại vô tâm hại người ta. Vạn nhất người ta cầm tiền đi cờ bạc, hoặc là làm những chuyện không đàng hoàng thì làm sao bây giờ?”

Hình như anh ta nói cũng có lý, nhưng người mượn tiền cô là Thẩm Luật Ngôn, Cố Ái liếc Lâm Trình một cái: “Thẩm Luật Ngôn nhất định sẽ biết dùng tiền ở việc gì cho tốt, tôi tin tưởng anh ấy.”

Lâm Trình nhướng mày: “Không thể xem mặt mà bắt hình dong.”

Nhưng cô lại tin tưởng Thẩm Luật Ngôn, tin một cách vô điều kiện. Cố Ái buồn bực: “Anh không cho mượn thì thôi, dài dòng như thế làm gì.”

Lâm Trình bắt đầu đi, cô nhóc này đúng là, có đôi khi cô thật giống như một đứa trẻ bướng bỉnh không chịu hiểu chuyện vậy.

Xe chạy đến bãi đỗ xe của Cố gia, Lâm Trình mới vừa dừng xe, Cố Ái đã vội vội vàng vàng đẩy cửa xe đi xuống, vì không để ý nên lúc vừa xuống đầu cô đột nhiên đụng phải cửa xe, Cố Ái sờ sờ đầu, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy cô bị đụng đau, Lâm Trình cuống quýt đi đến bên người cô, đau lòng giúp cô xoa chỗ vừa sưng lên một cục.

“Còn đau không?”

Nghe thanh âm ôn nhu dịu dàng của Lâm Trình, lại thêm dáng vẻ khẩn trương, Cố Ái chỉ cảm thấy có chút khó chịu: “Lâm tiên sinh, hành động của anh tốt bụng thật, thấy anh lo lắng cho tôi như vậy, tôi còn tưởng anh thích tôi cơ đấy.” Cô nói xong, hừ lạnh một tiếng rồi đi vào nhà.

Nhìn theo bóng lưng mềm mại của cô, Lâm Trình cười cười: “Nếu em cảm thấy tôi thích em có thể làm thỏa mãn lòng hư vinh của em thì tôi cũng không phiền đâu.”

Thỏa mãn lòng hư vinh của cô? Cố Ái bực bội, bước chân dừng lại, nhìn anh nói: “Tôi mới không có lòng hư vinh gì đó!”

“Em yêu, đừng cáu kỉnh với anh như thế chứ, hiện tại chúng ta đang ở nhà em, phải tỏ ra ân ái một chút.” Xem bộ dạng tức giận của cô thực thú vị, Lâm Trình đến gần, cánh tay ôm lấy thắt lưng của cô, ghé sát lại bên tai cô nhẹ nhàng phả hơi thở nóng bỏng: “Lâm phu nhân, trông em lúc tức giận rất đáng yêu.”

Là kẻ nào nói Lâm Trình là người kiêu ngạo, mặt lúc nào cũng lạnh băng? Người đàn ông này có đôi khi cũng thực lưu manh. Cố Ái bực bội trừng mắt anh một cái, bỗng thấy anh đột nhiên cúi đầu ghé sát môi anh lại môi cô.

Lần đầu tiên gặp phải trạng huống Lâm Trình đùa giỡn không biết xấu hổ như vậy, Cố Ái kinh hãi, nhất thời luống cuống không biết làm gì, theo bản năng lui về phía sau, hy vọng cách xa anh một chút, chỉ có điều cô lui một bước anh cũng tiến một bước, mãi đến khi Cố Ái không còn đường lui, lưng dính sát vào vách tường...

Hai người họ mặt đối mặt, trong tích tắc đó ánh mắt Cố Ái nhìn anh không rời, anh thật sự rất tuấn tú. Nhìn gần vẫn không thấy chút tỳ vết nào, ông trời quả là không công bằng.

Nhìn anh, Cố Ái chợt cảm giác da mặt mình nóng bừng như bị thiếu đốt.

Ngẫu nhiên gặp biểu tình ngốc nghếch của Cố Ái, nhìn cô đỏ mặt, Lâm Trình nhướn mày: “Em sợ tôi sao?”

“Mối... Mối không có.” Cố Ái làm bộ hung dữ trừng mắt anh: “Tôi nói cho anh biết, anh mà dám làm gì tôi, tôi sẽ mách ông nội.”

“Đồ ngốc.” Lâm Trình phì cười, khẽ nheo cái mũi của cô, xoa tóc cô rồi nắm lấy tay cô kéo đi: “Đi thôi, vào nhà nào.”

Lòng bàn tay anh thật ấm áp, bị anh kéo đi như vậy, Cố Ái bỗng cảm giác hơi ấm đang dần dần truyền sang tay cô.

Miệng hơi chu ra, không phải đã nói rồi sao, không được xoa tóc cô nữa cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chân tướng [4]

Edit: Pingki

“Lão gia, đại tiểu thư về rồi.”

Khi Cố Ái vừa vào đến cửa, ông nội Cố Từ Kỳ của cô đang nằm trên tràng kỷ đọc sách, nghe tiếng bà Lưu hô lớn, ông lập tức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Cố Ái và Lâm Trình đang cùng nhau đi tới.

Nhìn hai đứa tay trong tay, lại nhìn khí sắc của Cố Ái không tệ, một bộ tinh thần sáng khoái, nét mặt rạng rỡ, Cố Từ Kỳ khẽ cười, xem ra bảo bối của ông gả cho người ta rồi cũng không phải chịu khổ gì.

“Ông nội, mấy ngày rồi ông cháu ta không được gặp nhau, ông nội có nhớ cháu không?” Thanh âm vui vẻ mà trong trẻo của Cố Ái vang lên, vừa tới nơi cô đã sà vào bên cạnh Cố Từ Kỳ, vô cùng thân thiết mà ôm chặt lấy cánh tay của ông.

“Nhớ, đương nhiên là nhớ cháu rồi.” Cố Từ Kỳ nói xong, tay ông khẽ nheo cái mũi của cô, lại nhìn sang Lâm Trình một cái: “Thằng bé này có khi dễ cháu không?”

Sao anh lại không khi dễ cô? Vừa rồi còn đùa giỡn cô một trận nữa kia.

Hơn nữa, còn nhỏ mọn mà không cho cô vay chút tiền con con.

Cố Ái nghĩ thế, quăng cho Lâm Trình một cái nhìn khinh bỉ.

Nhưng mà, cô và Lâm Trình sở dĩ kết hôn, chính là vì không muốn ông nội phải lo lắng cho cô nữa, cho nên, Cố Ái thu lại ánh mắt của mình, quay sang mỉm cười một cái thật sáng lạn với ông nội: “Anh ấy thương cháu còn không hết, sao lại khi dễ con được chứ?” Dứt lời, cô cười giả lả với Lâm Trình, ngữ khí có phần nũng nịu: “Anh yêu, anh nói đúng không?”

Hai chữ “anh yêu” của cô nghe thực nổi da gà.

Nhưng anh lại rất thích nghe, Lâm Trình phối hợp gật đầu: “Ông nội yên tâm ạ, cháu nhất định sẽ không để Ái Ái phải chịu chút ủy khuất nào.” Anh nhìn thấy, sau khi anh nói xong câu này, Cố Ái đang cười bỗng khẽ ‘hừ’ một cái lại nhìn anh đầy khinh bỉ, Lâm Trình nhướn mày, cô nhóc kia trông thật ngốc nghếch mà cũng thực đáng yêu.

“Nào nào nào, ăn cơm thôi.” Diệp Mi Lâm vội tạp dề từ phòng bếp đi ra, “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ngồi vào bàn ăn, nhìn những món ăn bày trên đó, Cố Ái mỉm cười hạnh phúc: “Vẫn là mẹ thương con nhất, tất cả đều là những món ruột của con.”

Diệp Mi Lâm cười đáp: “Mẹ là mẹ của cô, không thương cô thì thương ai.” Nói xong, bà nhìn sang Lâm Trình bên cạnh: “A Trình, Ái Ái nói khẩu vị của con giống với con bé, con ăn nhiều một chút đi.”

Lâm Trình lễ phép đáp một tiếng: “Vâng.”

Trong lúc ăn cơm, Cố Ái đột nhiên nói: “Ông nội, ông không biết đâu, mấy ngày trước ở trung tâm thương mại cháu gặp một cô gái, diện mạo cực kì giống với mẹ cháu.”

“Trên đời này thiếu gì chuyện ly kì, hai người không cùng quan hệ huyết thống mà diện mạo giống nhau cũng là chuyện bình thường.” Cố Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn Cố Ái rồi trêu chọc cô: “Đáng tiếc nha đầu cháu lại không đi truyền được chút gì về dung mạo của mẹ cháu.”

Nghe ông nội trêu cô, Cố Ái không phục chu miệng: “Ý của ông là cháu rất xấu xí chứ gì?”

Cố Từ Kỳ cười ha ha: “Ông có nói như vậy sao? Cháu đừng suy diễn lung tung thế chứ.”

Cố Ái làm nũng bĩu môi: “Ông nội thật đáng ghét.”

Ngồi một bên im lặng nghe hai ông cháu Cố Ái trò chuyện, vô tình Lâm Trình liếc sang bên Diệp Mi Lâm, ngay lúc Cố Ái nói cô gặp một người rất giống bà, anh chợt thấy ánh mắt của bà ấy rất quái dị. khiến anh có cảm giác nổi da gà...

“Này, anh đang phát ngốc gì thế?”

Anh đang ngồi trên bàn ăn nhưng lại nghĩ ngợi đi đâu đến xuất thần, Cố Ái thấy vậy, nhỏ giọng gọi anh một tiếng, rồi sau đó huých nhẹ vào tay anh một cái.

Lâm Trình giật mình lấy lại tinh thần, cười cười: “Không có gì.”

Để làm giảm bớt sự lúng túng vừa rồi, Lâm Trình trình gấp đồ ăn cho Cố Ái.

Nhìn hai người tình cảm nhu vậy, Cố Từ Kỳ đột nhiên hỏi: “Hai đứa định khi nào thì sinh con?”

Sinh con?

Cố Ái cười giọng hai tiếng: “Bọn cháu mới kết hôn chưa được bao lâu, cũng chưa vội lắm ông ạ.”

Cố Từ Kỳ gật đầu: “Uhm, vợ chồng son mới vừa kết hôn, dù sao cũng phải giành chút thời gian làm thế giới riêng của hai người đã.”

Ăn cơm xong, cô lại cùng ông nội hàn huyên một hồi lâu, Lâm Trình và Cố Ái nói muốn trở về nhà của hai người, nhưng ông nội cô nói thế nào cũng không chịu, bắt hai người phải ở lại đêm nay, còn nói đã chuẩn bị phòng xong xuôi hết rồi. Ông đã nói đến như thế, hai người đành phải nghe theo. Có điều, nghĩ tới chuyện đêm nay hai người phải ở chung một phòng, Cố Ái quần bách, đây chỉ là một cuộc hôn nhân giả, chẳng lẽ nào càng ngày càng không thể giấu được? Ông nội lại còn nhắc tới chuyện sinh con nữa...

Sau khi Cố Ái đi vào căn phòng mà ông đã chuẩn bị cho hai người, nhất thời phát điên: Hai người bọn họ đêm nay không những phải ở chung một phòng, mà còn phải nằm chung một giường!

Căn phòng rất lớn, nhưng chỉ đặt duy nhất một chiếc giường đôi, ngay cả sofa cũng không có. Càng kinh khủng hơn nữa là, trên giường chỉ có duy nhất một cái chăn a. Cố Ái buồn bực, nếu Lâm Trình giành cả cái chăn đó ngủ suốt đêm, vậy thì cô lấy cái gì để dùng?

Nhìn chiếc giường lớn trong phòng, lại chỉ có một cái chăn đắp chung, trong bụng Lâm Trình cười thầm, ông nội chuẩn bị chu đáo thật.

Xem người bên cạnh đang chu môi phụng phịu mà oán giận, Lâm Trình khẽ hắng giọng một cái, ra vẻ bất đắc dĩ nhún vai: “Cố tiểu thư, xem ra đêm nay chúng ta chỉ có thể ngủ chung trên chiếc giường này.”

“Aiz.” Cố Ái cam chịu gật đầu, bỗng nhiên cô ngược lên liếc anh một cái, “Nhưng có điều tôi nói trước cho anh biết, không được động tay động chân gì với tôi, đây là nhà tôi đấy.”

Nhìn bộ dạng trừng mắt nhìn anh của cô, Lâm Trình rất muốn trêu chọc cô một chút: “Đây là nhà em thì làm sao? Đừng quên trong mắt ông nội em chúng ta là vợ chồng đó, tôi động tay động chân gì với em thì có gì là không được?”

“Anh...” Cố Ái trừng mắt: “Anh dám?!”

“Tại sao tôi lại không dám?” Lâm Trình vừa dứt lời, bỗng nhiên anh ôm lấy cả người cô, rồi sau đó cả hai cùng ngã xuống giường.

Bị anh bất ngờ đẩy xuống, Cố Ái sợ tới mức kêu khóc loạn lên, bỗng rồi kéo chăn quấn khắp người: “Anh không được lại đây, cần... cần thận tôi tố cáo anh tội cưỡng bức trong hôn nhân.”

Cưỡng bức trong hôn nhân?!

Lâm Trình phì cười, trong đầu cô nhóc kia không biết lại nghĩ lung tung đến cái gì.

Khẽ điểm nhẹ lên cái mũi của cô: “Đồ ngốc.”

Trêu chọc cô xong, khi anh định rút ngón tay mình về, ai biết được Cố Ái đột nhiên lại há miệng ra một phen cắn lên ngón tay của anh.

Gặp tình cảnh này, Lâm Trình không khỏi có chút tà ác...

Lại nói, Lâm Trình điểm mũi của cô, cô chỉ là theo bản năng há miệng cắn ngón tay anh trả đũa mà thôi.

Nhưng mà sau khi cần thật rồi, Cố Ái chợt bừng tỉnh nhận ra có gì đó không thích hợp.

Tuy rằng chuyện kia cô chưa trải qua bao giờ, nhưng mấy bộ AV hay GV thì cô cũng từng xem qua, động tác này cực kì cực kì ái muội. *AV, GV: phim người lớn.

Cố Ái ngượng ngùng cười, lặng lẽ nhả ngón tay anh ra, lại lặng lẽ lui người về phía sau.

Bầu không khí trong phòng nhất thời có chút xấu hổ.

Cố Ái đang nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi tình huống ái ngại này, đột nhiên cô nghe tiếng Lâm Trình vang lên: “Cố tiểu thư, tôi tốt bụng nhắc nhở em một chút, khi này tôi đi WC vẫn chưa rửa tay, thế nên có lẽ em nhanh nhanh đi súc miệng đi cho chắc.”

Đi WC mà không chịu rửa tay? Có loại ghê tởm như anh ta sao?

Cố Ái cuống quýt nhảy xuống giường, chạy một mạch vào toilet.

Nhìn cô tin thật mà vào toilet súc miệng, Lâm Trình ôm bụng cười ngặt nghẽo, cùng cô ở một chỗ, quả thực rất thú vị.

Chờ Cố Ái xong xuôi đi ra ngoài, Lâm Trình đang đứng bên cạnh cửa sổ thủy tinh, ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài: “Đêm nay trăng rất đẹp, em có muốn cùng tôi ra hoa viên tản bộ một chút không?”

Cố Ái vẫn còn đang hờn dỗi: “Không đi.”

“Vậy tôi đi một mình.” Lâm Trình nói xong, đứng dậy đi ra cửa. Đây xem như là lần đầu tiên anh chính thức đến Cố gia, anh thật sự rất muốn tìm hiểu xem nơi mà Cố Ái từ nhỏ lớn lên rốt cục là như thế nào.

Trăng vừa tròn vừa sáng, hơn nữa đêm nay rất nhiều sao, một mình Lâm Trình đi dạo trong vườn hoa, nghĩ tới có lẽ trước kia Cố Ái cũng hay đi trên con đường này. Ngay tại lúc anh vừa đi đến một khóm cây bụi xum xuê lá cành dưới gốc cây cổ thụ, anh đột nhiên dừng bước, bởi vì dường như anh nghe thấy có hai người đang thì thầm to nhỏ với nhau gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chân tướng [5]

“Hoa Hoa, em nói nhỏ cho chị nghe chuyện này, chị không được nói cho người khác biết đó nha.”

“Em nói đi, chị sẽ giữ bí mật mà.”

Lúc này, ở bên kia gốc cây đại thụ có hai người hầu của Cố gia đang thì thầm với nhau, một người là Hoa Hoa, người còn lại là Tiểu Nha.

Bởi vì đêm đã khuya muộn, chung quanh hết thảy đều rất yên tĩnh, cho nên âm thanh truyền đi thực rõ ràng, mặc dù hai cô gái kia đã cố gắng đè thấp thanh âm hết mức, nhưng tiếng hai người nói chuyện vẫn rơi vào trong tai Lâm Trình.

“Vậy mau mau nói chị nghe xem? Em không nói chị đi đấy.” Hoa Hoa nhăn mặt nói, “Đội lát nữa phu nhân không thấy người đâu, chúng ta lại nghe mắng nữa bây giờ.”

“Aiz, em nói, em nói.” Tiểu Nha lại nhắc lại lần nữa: “Nhưng chị phải hứa không được nói cho ai đấy.”

Hoa Hoa bắt đầu có chút không kiên nhẫn: “Em mau nói đi, chị thề sẽ đem bí mật này giữ kín trong bụng không để lọt ra ngoài.”

Nghe hai cô nhóc nói chuyện vòng vo, Lâm Trình cười lắc đầu, tiếp tục đi dạo về phía trước, nhưng chưa đi được hai bước, bỗng cô nhóc kia hạ giọng xuống, thần bí nói: “Tiểu thư không phải con ruột của phu nhân.”

Cố Ái không phải con gái ruột của Diệp Mi Lâm? Sao có thể thế được? Lâm Trình ngẩn ra, bước chân dừng hẳn.

“Tiểu Nha, em đang kể chuyện cười quốc tế đấy à? Nếu những lời này mà rơi vào tai lão gia, em sống không nổi đâu.” Hoa Hoa nói xong, thở dài: “Mau về làm việc thôi.”

Thấy Hoa Hoa không tin lời mình, Tiểu Nha có chút sốt ruột: “Đây là thật mà, sáng hôm nay em đi vào phòng phu nhân thu dọn chăn đệm, vô tình nhìn thấy dưới gối của bà ấy kết quả kiểm tra DNA, em cũng không phải đứa không biết chữ, chính mắt em nhìn thấy, trên đó ghi hai người họ không có quan hệ huyết thống.” Tiểu Nha hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục nói: “Dưới gối của phu nhân, còn có một tấm ảnh chụp, trên đó là một cô gái có diện mạo cực kì cực kì giống phu nhân, em nghĩ, cô gái đó mới là con gái ruột của phu nhân. Nhưng mà em nghĩ mãi không ra, nếu phu nhân đã biết tiểu thư không

phải con gái của mình rồi, sao bà ấy không nói thẳng ra để đón con gái mình về?”

Sao lại có thể như vậy?

Lâm Trình nhủ mày, Cố Ái vậy mà lại không phải là con gái của Diệp Mi Lâm. Không phải đại tiểu thư của Cố gia? Trách không được anh luôn nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mi Lâm nhìn Cố Ái thật kì lạ, thì là nguyên nhân chính là vì Cố Ái không phải con gái của bà ấy. Nhưng đến giờ này, Diệp Mi Lâm dù biết sự thật vẫn không nói ra ngoài, là bởi vì Cố Ái dù sao cũng là một tay bà ấy nuôi dưỡng hai mươi tư năm qua sao?

Đột nhiên anh nhớ tới cô gái mà trưa nay thiếu chút nữa anh đã đụng phải, diện mạo quả thật rất giống Diệp Mi Lâm, xem ra, cô gái đó mới chính là con gái ruột của bà ấy.

Lâm Trình nhủ mày, Cố Ái và cô gái đó sao lại trao đổi thân phận với nhau? Chẳng lẽ lại giống như phim truyền hình, bị ôm nhầm lúc mới sinh sao?

Thờ dài, lúc này anh chẳng còn tâm tình để đi dạo nữa, đưa tay day day trán, xoay người cất bước trở về.

Khi anh về đến phòng, Cố Ái đang ngồi dưới đất, tựa người lên thành giường, ôm gối xem TV, không phải phim hay ca nhạc gì, mà là chương trình về tài chính và kinh tế.

Ánh mắt Lâm Trình nhìn cô thực phức tạp, khó nói thành lời, anh lẳng lặng đi đến bên người cô rồi ngồi xuống.

Cùng cô kết hôn ở chung một thời gian, anh nhìn ra được cô đã có bao nhiêu cố gắng, làm việc có bao nhiêu chăm chỉ. Anh biết, cô rất muốn giúp Ái Được kinh doanh thật tốt.

Ngồi cạnh nhìn Cố Ái, Lâm Trình không khỏi cảm thấy lo lắng, từ nhỏ cô đã được nuông chiều sủng ái lớn lên, cuộc sống vẫn luôn êm đềm suôn sẻ, nếu như có một ngày cô biết mình không phải đại tiểu thư của Cố gia nữa, cô có thể thừa nhận được sao? Nhớ đến cô gái có diện mạo rất giống Diệp Mi Lâm, trên người chỉ mặc bộ quần áo cũ kĩ, có lẽ gia cảnh cũng chẳng có gì, đủ để sống qua ngày, Cố Ái của anh có chịu được cuộc sống như vậy không?

Cảm giác được Lâm Trình đang nhìn mình chăm chăm, Cố Ái nhủ mày, quay qua liếc anh một cái: “Nhìn tôi gì vậy?”

Lâm Trình cười cười: “Thấy em thật đáng yêu.”

Cố Ái bĩu môi: “Đến giờ anh mới nhìn ra tôi đáng yêu sao? Ánh mắt bị gì thế?!” Cô khinh bỉ anh một cái, đứng dậy đi rót nước, uống xong cô đứng tựa mình vào cạnh bàn, nhìn Lâm Trình: “Lâm ca ca, có phải anh phát hiện ra tôi thực hoàn mỹ không? Vừa xinh đẹp, dễ gần lại tốt bụng, gia cảnh cũng tốt, hơn nữa năng lực làm việc cũng không đến nỗi nào.”

Lâm Trình buồn cười, bắt đầu dĩ lắc đầu: “Tự ki.”

“Tôi đang nghiêm túc đây có được không? Không phải tự kỷ, mà là thừa nhận bản thân.” Cố Ái vừa nói vừa nhướn mày: “Tôi vẫn luôn cảm thấy, là phụ nữ thì sống nhất định phải có lý tưởng, lý tưởng của tôi chính là ‘Sống thế nào để người ta phải hâm mộ, ghen tị với mình’, phải biết tán thưởng bản thân, yêu lấy bản thân, làm theo những gì mình muốn, như vậy không tốt sao?”

Lâm Trình gật đầu tán thành với cô: “Được như vậy thì thật tốt.” Suy tư một lát, anh đột nhiên hỏi: “Nếu em không được sinh ra ở Cố gia, mà là xuất thân từ một gia đình hết sức bình thường, em còn nghĩ như thế nữa không?”

Cố Ái nhủ mày: “Tôi nghĩ như vậy cùng với chuyện xuất thân từ đâu có liên quan gì? Cho dù tôi xuất thân ở một gia đình nghèo túng, thì có làm sao? Chỉ cần luôn có chí tiến thủ, lạc quan yêu đời thì sẽ vượt qua tất cả. Cuộc sống như thế nào đều do chính mình quyết định.”

Ý nghĩ của cô khiến anh hâm mộ.

Lâm Trình có chút đắm chiêu gật đầu, tuy rằng bây giờ cô nói như vậy, nhưng đến một ngày nào đó thân thế của cô bị phơi bày ra ánh sáng, cô phát hiện mình không còn là Đại tiểu thư của Cố gia.... Dù sao chuyện đời nói thì dễ nhưng làm được hay không mới là khó.

“Mẹ em làm cơm rất ngon.” Lâm Trình rất muốn quan hệ giữa Cố Ái và Diệp Mi Lâm tốt thế nào, cho nên chuyển đề tài sang nói về Diệp Mi Lâm

Quả nhiên, anh vừa nói xong, Cố Ái liền mỉm cười hạnh phúc: “Mẹ tôi thích nhất chính là nấu ăn, nếu ở nhà không làm gì thì bà ấy sẽ học cách nấu nướng, lâu ngày tay nghề tự nhiên tốt lên thôi.”

“Tôi thấy mẹ em rất yêu thương em”

“Anh nói gì thế, bà ấy là mẹ tôi, yêu thương tôi là đương nhiên rồi.” Cố Ái tiếp tục kể: “Mỗi khi tôi bị thương, mẹ tôi là người lo lắng hơn ai hết. Còn nhớ lúc tôi bảy tuổi, có một ngày tôi không cẩn thận đá phải ấm nước sôi, nước nóng tạt lên chân, tôi đau quá mà khóc không ngừng, mẹ tôi thấy vậy liền ôm tôi chạy tới bệnh viện, tới đó rồi, bà ấy giao tôi cho bác sĩ nhưng vẫn khóc không ngừng, luôn miệng dặn bác sĩ phải chữa khỏi chân tôi, không được để lại vết sẹo nào. Sau khi lớn lên, mỗi lần nhớ đến cảnh đó, tôi lại muốn khóc. Hơn nữa, lần đó vết phỏng ở chân tôi rất nặng, phải mất nửa năm sau mới bình phục, trong khoảng thời gian đó, mẹ tôi rất hay tự trách, cũng hay khóc trước mặt tôi, mẹ cho rằng vì mẹ không chăm sóc tôi tốt, mẹ cảm thấy có lỗi với tôi.” Cố Ái thờ dài, “Tôi thật sự rất thương mẹ.”

Diệp Mi Lâm ăn cơm xong nói rằng đầu hơi choáng váng liền về phòng trước.

Phòng ngủ của bà ta nằm ở lầu ba, lúc vừa vào phòng bỗng bị dọa cho nhảy dựng, bởi vì trên chiếc ghế trước bàn trang điểm của bà, có một người đang ngồi đó, chính là chú hai của Cố Ái, Cố Hành.

“Sao anh lại vào phòng của tôi?” Diệp Mi Lâm hạ giọng: “Nếu để lão già kia nhìn thấy, ông ta sẽ nghĩ thế nào?”

Cố Hành không đáp lời của bà ta, chỉ lạnh lùng nói: “Sao cô lại làm như vậy?”

“Cái gì?”

“Tại sao lại tìm người giữ trẻ trong xe của Cố Ái, khiến con bé xảy ra vụ tai nạn kia?”

Diệp Mi Lâm ngẩn ra, hai mắt trừng lớn, khó tin nhìn hắn.

“Thế nào? Đang nghĩ vì sao tôi lại biết được phải không?” Cố Hành lạnh lùng cười, ném cho bà ta một chiếc di động, Diệp Mi Lâm nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một đoạn ghi âm và toàn bộ tin nhắn về nói chuyện của bà ta. Có một tin nhắn có nội dung là số xe của Cố Ái, và nhiệm vụ mà bà ta đã giao cho kẻ khác: phá hỏng xe của Cố Ái, để cô ta gặp phải tai nạn...

“Di động này là do tôi nhặt được trên đường lúc tan tầm hôm nay.” Cố Hành nhìn bà ta chăm chăm: “Sao cô phải làm như vậy? Ái Ái cũng là con gái của cô kia mà.”

“Nó không phải con gái tôi, không phải!” Diệp Mi Lâm thét lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nó là con gái của ả hồ ly tinh Ngải Vi, là con của Ngải Vi! Chẳng lẽ anh không cảm thấy diện mạo nó rất giống cô ta sao?”

Cố Hành phẫn nộ: “Cô đang nói lung tung cái gì thế?”

“Hừ, nói lung tung? Điều tôi nói chính là sự thật, Cố Hành, anh còn nhớ năm đó tôi và anh bởi vì say rượu mà lên giường với nhau không? Buồn cười chính là, chỉ một lần đó thôi, tôi thế nhưng lại mang thai đứa con của anh. Khi biết chuyện, ban đầu tôi vốn định bỏ nó đi, nhưng sau tôi nghĩ lại, tôi chọn không bỏ đứa bé đi nữa, bởi vì tôi cảm thấy tôi có thể lợi dụng đứa bé này để gả cho Cố Du.”

Diệp Mi Lâm cười nhạt, tiếp tục nói: “Tôi tìm cách trèo lên giường Cố Du, rồi sau đó nói cái thai này là của anh ta. Nhưng Cố Du là người dễ cho người khác dễ dàng thao túng sao? Ở thời điểm trước ngày tôi sinh con một tuần, anh ta thế nhưng lại nói cho tôi biết, chờ đứa bé được sinh ra rồi, sẽ làm kiểm tra ADN. Thời gian chẳng còn bao lâu, tôi nghe anh ta nói vậy thì vô cùng sợ hãi. Đang lúc bất an không biết mình phải làm gì, tôi bỗng thấy người mà mình đã lâu không gặp – Ngải Vi, cô ta cũng đang mang thai. Tính toán thời gian, đứa nhỏ của Ngải Vi hẳn là con của Cố Du, vì thế, sau khi đứa nhỏ được sinh ra, tôi liền ôm trộm con của Ngải Vi đi, kết quả kiểm tra ADN sẽ không có vấn đề gì. Nhưng trong lúc tôi đưa con của Ngải Vi đi, con gái tôi lại biến mất. Vì để giữ chân Cố Du, tôi đã phóng lao thì đành phải theo lao, giả vờ xem Cố Ái là con gái mà nuôi dưỡng đến bây giờ.”

Diệp Mi Lâm nức nở: “Anh có biết hai mươi tư năm qua tôi phải sống thế nào không? Con gái của tôi thì lang bạt ở bên ngoài, không biết sống chết thế nào, còn con gái của Ngải Vi kia lại được hưởng thụ cuộc sống như công chúa ở Cố gia. Mỗi lần tôi nhìn thấy nó, tôi lại hận không thể bóp chết nó lập tức.” Nói đến đây Diệp Mi Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, Cố Hành nhìn thấy không khỏi rùng mình.

Diệp gia năm đó sự nghiệp hùng hậu, Cố gia vì lợi ích của gia tộc, Cố Từ Kỳ ép buộc Cố Du phải kết hôn với Diệp Mi Lâm. Cố Du vẫn bướng bỉnh bất kham, hơn nữa khi đó ông và Ngải Vi đang yêu nhau tha thiết, thế nên đối với yêu cầu của cha mình ông làm như không nghe thấy.

Diệp Mi Lâm khi đó lại vô cùng yêu mến Cố Du, vì thế đã cố ý bỏ thuốc vào rượu muốn cùng Cố Du gao nấu thành cơm, nhưng người tính không bằng trời tính, ly rượu đó lại bị Cố Hành uống cạn, hai người họ say rượu loạn tính, làm cho Diệp Mi Lâm mang thai.

Diệp Mi Lâm hao tổn tâm cơ vu cho Cố Du, hơn nữa còn đi tìm Ngải Vi nói rằng đó là con của Cố Du. Còn nói Ngải Vi và Cố Du không môn đăng hộ đối, nếu đến với nhau chỉ làm hại Cố Du.

Ngải Vi vì thương tâm nên bỏ đi.

Nhưng sau khi cô đi rồi, cô lại phát hiện mình đã có thai. Gia đình Ngải Vi tuy rằng không bề thế bằng Cố gia, nhưng cũng được xem như là đầy đủ, nếu một mình nuôi nấng đứa bé này hẳn không vấn đề gì, vì thế Ngải Vi đã giấu Cố Du sinh hạ đứa bé.

Nhưng khi Cố Ái vừa ra đời chưa được bao lâu đã bị Diệp Mi Lâm vụng trộm mang đi kiểm tra ADN, còn về con gái mình, bà ta giao cho người khác ôm ra khỏi bệnh viện. Bà ta định bụng sau khi lợi dụng Cố Ái xong sẽ ném đi, để cho Ngải Vi vì mất con gái mà đau khổ cả đời. Nhưng bà ta không ngờ rằng, người đưa con gái bà ta đi không may trên đường xảy ra chuyện, con gái của bà ta mất tích từ đó... Vì để níu chân Cố Du, bà ta đành phải giữ lại Cố Ái.

Còn Ngải Vi, vì không tìm thấy con gái đâu mà phát điên, chạy khắp bệnh viện tìm con, mấy ngày trời qua vẫn không thể tìm được, tinh thần của cô suy sụp hoảng loạn, ngay ngày xuất viện lại bị xe đụng mà qua đời.

“Sau khi Ngải Vi chết, Cố Du cũng chết tâm. Hơn nữa cô ta chết thật bất ngờ, nên vẫn chưa kịp nói cho Cố Du biết về đứa bé. Bây giờ thì Cố Du cũng đã chết, anh ta đối xử với tôi không tốt nên bị báo ứng, lúc chết đi rồi vẫn không được biết kỹ thật Cố Ái là con gái của anh ta với người phụ nữ mà anh ta yêu. Ha ha...” Diệp Mi Lâm điên cuồng cười ha ha: “Bọn họ chẳng ai còn sống, người biết chân tướng chỉ có một mình tôi, tôi không nói ra thì không

người nào biết. Tôi mới là vợ của Cố Du, bây giờ tôi chỉ cần đưa báo cáo xét nghiệm AND ra là có thể chứng minh Cố Ái không phải Đại tiểu thư của Cố gia, con gái của bọn họ sẽ bị đuổi ra khỏi cái nhà này, không còn quan hệ gì với Cố gia nữa.”

Vô tình Cố Hành nhìn thấy trên giường Diệp Mi Lâm có một hình nhân, trên đó có viết tên người, chính là Cố Ái.

Cố Hành đi qua đó, cầm lấy hình nhân đã bị kim nhọn đâm chi chít, không khỏi lạnh sống lưng.

Diệp Mi Lâm nhìn hình nhân, cười lạnh lẽo: “Mấy năm nay, mỗi ngày nhìn thấy con gái của tình địch tôi lại phải chịu đựng, trong lòng tôi muốn phát cuồng, nhưng lại chẳng thể phát tiết ra ngoài, khi không kiềm chế được nữa, tôi chỉ có thể đâm nó, nguyên rửa nó.”

Diệp Mi Lâm mỉm cười âm độc: “Cho tới nay, vì sợ Cố Du phát hiện ra điều gì tôi phải đối xử với nó thật tốt, anh có hiểu được mỗi ngày tôi phải sống bao nhiêu thống khổ bao nhiêu mâu thuẫn không? Hận nó nhưng lại phải giả bộ như yêu thương nó hết mực. Hừ, anh còn nhớ năm nó bảy tuổi vì sao nó bị bóng nặng vậy không? Đó là do tôi cố ý đem ấm nước sôi đặt cạnh nó, tôi biết nó hiếu động nghịch ngợm, chắc chắn sẽ đụng vào. Quả nhiên, nó bị bỏng hai chân. Anh biết không, nhìn nó bị đau mà khóc lớn, trong lòng tôi vui vẻ biết chừng nào. Ha ha ha, lúc ấy tôi không ngừng nguyên rửa nó, cầu cho nó phải bỏ hai chân, phải chết vì đau đớn. Nhưng tôi không làm gì được, bên ngoài lại phải giả bộ lo lắng mà đưa nó đi bệnh viện...”

Nghe Diệp Mi Lâm kể những chuyện đó, Cố Hành cảm thấy sợ hãi chính con người bà ta: “Diệp Mi Lâm, cô thực đáng sợ, thực độc ác.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lẩn tránh – P1

“Đáng sợ? Độc ác?” Diệp Mi Lâm cười điên cuồng: “Phải nuôi con của kẻ khác nhiều năm như vậy, tôi có thể không độc ác được sao? Anh biết không? Năm đó Cố Du không thèm nhìn mặt Cố Ái một cái, bởi vì anh ta nghĩ nó là do tôi sinh ra. Nhưng anh có biết anh ta vì sao càng ngày càng yêu thương nó không? Là diện mạo của nó càng lớn càng giống Ngải Vi. Và lại, Cố Ái trước kia vốn dĩ tên là Cố Hi, nhưng bởi vì anh ta cảm thấy Cố Ái rất giống Ngải Vi, cho nên cố ý lấy một từ đồng âm với họ của Ngải Vi để đặt tên cho nó. Xem đi, bọn họ yêu nhau sâu đậm biết chừng nào. Khi anh ta đặt tên cho Cố Ái như vậy anh ta không hề nghĩ đến cảm nhận của tôi. Hơn nữa, suốt mấy năm qua, mỗi lần nằm mơ, anh ta lại gọi tên Ngải Vi, cô ta thì có gì tốt chứ? Chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao, vì cái gì Cố Du vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của tôi?”

Diệp Mi Lâm nói xong, hai tay ôm mặt khóc nức: “Mấy năm nay tôi đau khổ biết chừng nào, ai có thể thấu hiểu được? Thế nhưng ông trời vẫn còn thương xót cho tôi, một năm trước, khi đang đi trên đường, thật tình cờ tôi nhìn thấy một cô gái trẻ có diện mạo thật giống với tôi, chính là Noãn Noãn. Tôi kích động không nhận được liền lấy tóc con bé đi xét nghiệm, quả nhiên đó là con gái của tôi, con gái của tôi vẫn còn sống, thật tốt.”

Nhìn bộ dạng Diệp Mi Lâm, Cố Hành có chút đăm chiêu, bỗng nhiên ông nói: “Cố Du trượt tuyết rồi rơi xuống vách núi, có phải là do cô làm không?”

Diệp Mi Lâm cười lạnh: “Đúng vậy.”

Người đàn bà này thật sự điên rồi.

Cố Hành run rẩy: “Cô thật điên rồi.”

“Hừ, nếu Cố Du không chết, tôi làm sao có thể đón Noãn Noãn về đây? Noãn Noãn chính là con gái của anh đấy.” Diệp Mi Lâm vừa nói vừa tới gần Cố Hành, đưa tay vuốt ve trước ngực ông ta một cách khiêu khích: “Cố Hành, đã nhiều năm trôi qua như vậy, anh không có người phụ nữ nào, chẳng phải là vì anh yêu tôi sao? Hiện giờ giữa hai ta lại có một đứa con gái, vậy sao chúng ta không liên thủ cùng nhau biến Cố gia này thành của riêng chúng ta đi? Đuổi Cố Ái ra khỏi nhà này, còn lão già kia, tuổi già sức yếu, cũng chẳng làm được gì, đúng không?”

Dung mạo Diệp Mi Lâm rất xinh đẹp, thời còn trẻ bà ta chính là một trong những đại mỹ nữ của thành phố S. Bây giờ tuy rằng đã ngoài bốn mươi, nhưng nhờ chăm sóc tỉ mỉ, lại chú trọng cách ăn mặc, cho nên thoạt nhìn bà cũng chỉ hơn ba mươi tuổi.

Từ nương bán lão phong vận do tôn*, dùng để nói Diệp Mi Lâm cũng không quá lời. *ý chỉ người phụ nữ trẻ mãi không già.

Cố Hành không thể không thừa nhận rằng lời mà cô ta nói có phần đúng, hơn hai mươi năm qua hắn không chịu cưới vợ, quả thật là vì trong lòng hắn vẫn còn yêu cô ta.

Thế nhưng, người hắn yêu chính là một Diệp Mi Lâm tốt bụng, dịu dàng của ngày trước, chứ không phải một Diệp Mi Lâm ở Cố gia luôn ản ản nhưng một bụng oán hận. Người trước mắt này chỉ khiến hắn cảm thấy đáng sợ, chán ghét mà thôi.

Cho nên, Cố Hành lạnh lùng cười nhạt, một phen đẩy cô ta ra.

Diệp Mi Lâm không ngờ rằng hắn sẽ đẩy mình một cú mạnh như vậy, cả người bà ta chao đảo, ngã quỵ xuống đất.

“Diệp Mi Lâm, mắt tôi mù mới yêu cô, một người phụ nữ tâm địa rắn rết nhiều năm như vậy.” Cố Hành vừa nói vừa hạ thấp thân mình xuống, ghé sát

mặt lại, tay hung hăng bóp chặt cằm của Diệp Mi Lâm: “Mặc kệ như thế nào, Cố Ái cũng là đứa con gái cô đã nuôi dưỡng hai tư năm qua, sớm chiều chung một mái nhà, con bé yêu thương cô như chính mẹ ruột. Chẳng lẽ đối với con bé cô không có lấy một chút tình cảm gì sao? Thế nhưng cô lại tìm người phá xe của con bé, cô muốn dồn con bé vào chỗ chết phải không?”

Diệp Mi Lâm cười lạnh, để nó chết đi chẳng phải quá dễ dàng cho nó sao?

Bà ta còn muốn được chứng kiến Cố Ái bị tổng cổ khỏi Cố gia chỉ với hai bàn tay trắng, suy sụp khủng hoảng tinh thần, sống không bằng chết.

Đọc tin tức trên mạng, tình cờ bà ta đọc được bài báo của gia đình kia, vì đứa nhỏ xảy ra tai nạn, phải truyền máu thì gia đình họ bỗng phát hiện ra đó không phải là con ruột. Cho nên, bà ta gài bẫy đề Cố Ái xảy ra chuyện, để rồi làm theo như trên báo, vừa hay chứng minh Cố Ái không phải con ruột của mình.

Hơn nữa, để âm thầm đón Hàn Noãn Noãn trở về mà không bị hoài nghi, bà ta chỉ còn cách dùng theo phương án này.

Diệp Mi Lâm cười lạnh, đáng tiếc là Cố Ái sau khi xảy ra tai nạn chẳng những không cần truyền máu mà còn chẳng mấy may gì, nó đúng là mạng lớn.

Nhưng Hàn Noãn Noãn cũng là con của Cố Hành kia mà.

Diệp Mi Lâm oán hận nhìn Cố Hành: “Nếu Noãn Noãn biết được ba ba của mình thiên vị một người ngoài như thế, trong lòng con bé có phải sẽ rất đau khổ không? Cố Hành, Noãn Noãn là con của anh đấy, chẳng lẽ anh không muốn đón con mình về nhà sao?” Diệp Mi Lâm nói đến đây, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Anh có biết mười mấy năm qua, Cố Ái thì được hưởng một cuộc sống như công chúa, còn Noãn Noãn thì phải trải qua thế nào không?”

Một năm trước, sau lần tình cờ gặp được Hàn Noãn Noãn, lại biết được đó chính là con gái mình, Diệp Mi Lâm lấy cớ làm bạn rồi âm thầm quan tâm chăm sóc đến con.

Hàn Noãn Noãn kể cho bà ta biết, trước lúc cô năm tuổi cô không có một chút ký ức nào, chỉ nhớ được những gì xảy ra sau đó.

Cô nói, năm đó khi cô năm tuổi, cô bị bọn buôn người bán cho một người phụ nữ thân bán đồ linh tinh bên đường, cũng chính là người mẹ hiện tại của cô – Hàn Kỳ.

Tuy chỉ có gánh hàng nhỏ bên đường, ngày đêm mệt nhọc, dãi nắng dầm mưa, tiền kiếm được lại chẳng bao nhiêu. Nhưng Hàn Kỳ đối xử với Hàn Noãn Noãn rất tốt, thật lòng yêu thương như con ruột của mình. Đáng tiếc, năm Hàn Noãn Noãn mười tám tuổi, chuẩn bị học đại học thì Hàn Kỳ lại mắc bệnh nặng nằm liệt giường. Hàn Noãn Noãn đành phải nghỉ học để đi làm thêm, kiếm tiền chăm sóc bà.

“Con gái tôi ngay cả đại học cũng chưa từng được học. Nhưng anh xem Cố Ái đi, nó được học ở trường đại học tốt nhất chưa nói, còn được ra nước ngoài học MBA. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà con của Ngải Vi lại được sống sung sướng như vậy?” Diệp Mi Lâm siết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi nằm mơ cũng muốn giày vò nó cho tới chết.”

Diệp Mi Lâm mới vừa nói xong, Cố Hành đột nhiên quăng cho bà ta một cái tát thật mạnh.

Không biết hấn đã dùng bao nhiêu lực, nhưng sau khi thu tay về, Diệp Mi Lâm chỉ cảm thấy tai ù đi.

Rồi sau đó, bà ta nghe thấy Cố Hành nói: “Tự làm bậy, không thể sống. Noãn Noãn phải chịu đựng đến ngày hôm nay, chính là một tay cô tạo nên.”

“Lâm Trình, chính nhiệt độ điều hòa cao thêm chút đi, chúng ta đều ngủ ở rìa giường, chăn đã kéo hết mức rồi.”

Giường rất lớn, nhưng Cố Ái sau khi lên giường, liền bắt đầu phân chia giới hạn với Lâm Trình.

Đến lúc chia xong, Cố Ái thực sự giác mà nằm hẳn sang bên này, quay sang nhìn Lâm Trình, anh thế nhưng giống như không hề nghe thấy những gì cô vừa nói, vẫn an tọa ở chính giữa cái giường, kê gối sau lưng, ngồi tựa vào đầu giường chăm chú đọc sách.

Cố Ái nhú mày, ngửi khí không khỏi cất cao thêm một chút: “Lâm ca ca, anh có thể xê ra một chút bên kia giường được không?”

Lâm Trình liếc cô một cái, không nói, cũng không nhúc nhích, tiếp tục dán mắt vào quyển sách.

Thấy anh coi mình như không tồn tại, tính tình tiểu thư của cô bắt đầu dâng lên, có chút tức giận cất cao giọng hơn nữa: “Mời anh xê ra chỗ cạnh giường.” Lại thấy anh không có phản ứng gì hết, con tức trong người Cố Ái dâng trào, người này bị làm sao vậy không biết?!

Nghĩ đoạn, Cố Ái bỗng nhiên thò một chân từ trong chăn ra, hung hăng đập mạnh một cái lên đùi Lâm Trình, trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng mà đầy giả dối: “Kính nhờ Lâm tiên sinh, có thể xê ra bên cạnh hay không?”

Cố Ái không ngờ tới rằng, lúc cô vừa động thủ với anh xong, Lâm Trình thế nhưng lại vươn tay ra túm lấy mắt cá chân của cô.

“Ahhhhhhh, anh mau buông ra.”

Đúng lúc này, Cố Ái bỗng cảm thấy anh đột nhiên dùng sức kéo đùi của cô một cái thật mạnh.

Đùi bị anh giữ chặt, Cố Ái theo quán tính nghiêng người về phía anh. Rồi sau đó không biết như thế nào, tay anh bỗng vòng qua ôm lấy cả eo của cô, đến lúc cô phản ứng lại được thì cả người đã ngồi hẳn lên người anh.

Tư thế như thế này, trong đầu Cố Ái không khỏi hiện lên hai chữ: cười ngửa.

Hơn nữa, lúc này ngồi ở trên người anh, là mặt đối mặt.

Không hiểu sao lại thế này, Cố Ái chỉ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng rực.

Cô giả dụa, muốn trườn khỏi người anh, nhưng anh lại đang dùng hết sức để ôm chặt lấy thắt lưng của cô, cô không cách nào thoát ra được.

Cố Ái ai oán: “Anh muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng đỏ mặt tía tai của cô, Lâm Trình phì cười, không nói lời nào, anh xoay người đặt cô dưới thân mình.

Nằm ở trên người Cố Ái, Lâm Trình nhướn mày: “Cố tiểu thư, đừng quá ngây thơ như vậy được không, nếu tôi muốn” Lâm Trình nghĩ, nói chuyện với Cố Ái vẫn nên hàm súc một chút có vẻ hay hơn: “Nếu tôi muốn làm chuyện kia như em nghĩ, khoảng cách trên giường này không phải là vấn đề đâu.”

Cố Ái bĩu môi, hình như anh ta nói cũng đúng.

Chết tiệt thật, tại sao mỗi lần anh ta nói chuyện, cô đều cảm thấy cực kì có lý thế nhỉ.

Cố Ái đáp ứng: “VẬY... vậy anh muốn ngủ thế nào?”

“Chúng ta cứ nằm ở giữa giường, đưa lưng về phía nhau là được.”

Đưa lưng lại?

Cố Ái gật đầu: “Cũng được.” Cặp mắt cô híp lại, làm bộ cười ngọt: “Tôi tin tưởng Lâm ca ca là chính nhân quân tử, vậy cứ làm theo lời anh đi.”

Chính nhân quân tử? Đừng tăng bốc anh quá mức thế chứ.

Lâm Trình lại cười: “Nếu có người muốn làm chuyện kia, em có muốn nhìn ngọt người ta kiểu gì thì cũng uống công thôi.”

Cố Ái xấu hổ cười cười: “Anh nói cũng đúng.”

Xem ra trong tiềm thức Cố Ái vẫn tin tưởng anh lắm. Bởi vì không đến mấy phút sau, anh liền nghe được tiếng hít thở đều đều của cô.

Lâm Trình xoay người qua nhìn bóng lưng của cô.

Nha đầu kia cũng thật cứng đầu, tuy rằng đã nói quay lưng lại ngủ, nhưng cô vẫn nằm sát ra rìa, Lâm Trình xuống giường, đi vòng sang bên cô, rồi sau đó nhẹ nhàng đưa cô vào giữa giường.

“Cô bé ngốc, nằm sát ngoài này không sợ bị rớt xuống đất sao?”

Dịch chân cho cô xong xuôi, anh cũng leo lên nằm ở bên cạnh. Ngắm cô ngủ một hồi lâu, anh dần dần chìm vào giấc ngủ. Nhưng lúc đang mơ màng, anh đột nhiên cảm giác Cố Ái trở mình, rồi sau đó cánh tay của cô với sang ôm lấy eo anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lẩn tránh – P2

Bị cô ôm chặt từ phía sau, Lâm Trình chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch loạn nhịp không ngừng, thật kỳ lạ, lúc này anh không còn chút cảm giác buồn ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, Cố Ái nằm sau lưng anh bỗng nói mớ: “Mẹ, con yêu mẹ.” Khi nghe Cố Ái nói mấy chữ này, cô còn cười khúc khích hai tiếng.

Mẹ, con yêu mẹ....

Lâm Trình nhủ mày, Cố Ái yêu mẹ mình như vậy, nếu cô biết cô không phải là con gái do chính bà ấy sinh ra, cô sẽ như thế nào? Nghĩ vậy, anh nhẹ nhàng tách cánh tay đang ôm bên hông mình ra, xoay người lại nhìn cô, nhìn về an tĩnh trên gương mặt đáng yêu, Lâm Trình bất giác vươn tay khe khẽ vuốt ve hai má của cô.

“Mặc kệ chuyện gì xảy ra, anh vẫn sẽ luôn ở bên em”

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua khe hở của bức rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, một đêm mộng đẹp, tâm tình thật thư sướng.

Trên mặt Cố Ái tràn đầy vẻ hạnh phúc mỹ mãn, chậm rãi mở mắt ra.

Thế nhưng, hình ảnh đầu tiên trong ngày đập vào mắt khiến ý cười trên môi cô lập tức cứng lại.

Tối hôm qua rõ ràng cô đã dịch ra sát cạnh giường để ngủ, nhưng sao lúc này cô lại nằm gọn trong lòng Lâm Trình thế này?

Nhớ lại tối hôm qua hai người bọn họ cùng nằm một giường, Cố Ái theo bản năng xem xét lại quần áo trên người mình, hoàn hảo, vẫn còn nguyên, cô liếc mắt sang Lâm Trình bên cạnh, anh cũng mặc đồ của ngày hôm qua.

Không loạn tính là tốt rồi, Cố Ái thở phào nhẹ nhõm, cô cự mình muốn thoát khỏi lồng ngực của anh, thế nhưng càng ngo ngoáy, anh lại càng ôm chặt lấy cô hơn, khiến cô không thể động đậy gì được nữa.

Mà lúc này, Cố Ái cảm giác chân của mình hình như bị cái gì đó đè lên, rất nặng, cúi đầu nhìn xuống dưới, cô thật muốn xiù, thì ra chân của cô đang bị kẹp ngay chính giữa hai chân Lâm Trình.

Đây rốt cuộc là loại tình cảnh gì?

Cố Ái ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Trình vẫn còn đang ngủ say, có lẽ anh đang chìm trong giấc mơ đẹp, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Diện mạo của anh vốn đã rất anh tuấn, khi ngủ nhìn lại càng đẹp trai hơn. Cố Ái nhìn đáng vẻ khi ngủ của Lâm Trình đến thất thần hồi lâu mới hoàn hồn, bỗng thét lên một tiếng chói tai: “Lâm Trình, anh tỉnh dậy cho tôi!”

“Đừng làm ồn, để người ta ngủ thêm chút nữa.”

Anh ta thế nhưng đang làm nũng với cô, hơn nữa khi nói chuyện tay đang ôm cô còn cố ý siết chặt thêm mấy phần, Cố Ái tức giận: “Anh ngủ thì mặc kệ anh, nhưng làm ơn buông tôi ra được không?” Cô nói xong lại bắt đầu ngo ngoáy.

“Không được.” Lâm Trình chậm rãi mở mắt ra, nhìn cô gái đang thẹn quá thành giận, chỉ cảm thấy lúc này cô thật đáng yêu, anh nhẹ nhàng xoa tóc cô, lại nhắm mắt một lần nữa, giọng nhẹ nói: “Ngoan, đừng làm ầm ĩ nữa, để tôi ngủ thêm chút nữa.”

Ngữ khí và động tác của anh lúc nói chuyện khiến Cố Ái bỗng có cảm giác, hai người họ giống như vợ chồng thật.

Thế nhưng, Cố Ái rất hiểu Lâm Trình, chỉ cần chuyện anh đã muốn làm thì cho dù cô có giãy giụa bao nhiêu cũng chỉ là phí công mà thôi.

Dù sao anh cũng sẽ không làm gì với cô, đành ngoan ngoãn để mặc anh ôm vậy.

Trên người anh thoang thoảng hương thơm tươi mát dễ chịu, nằm trong lòng anh có cảm giác rất an toàn. Nhưng bị anh mạnh mẽ ôm chặt lấy, Cố Ái vẫn có chút không cam lòng, hừ lạnh một tiếng, ngữ khí rất không tốt: “Anh nói xem, trên thế giới này, sao lại có nhiều tên đàn ông cận bã như vậy chứ?”

Lâm Trình dùng giọng mũi hỏi lại: “Là thế nào?”

“Hừ, có mấy người, trong lòng rõ ràng là đã thích một cô gái xa tận chân trời, thế nhưng lại đi giở trò với một cô gái khác.” Giọng điệu của Cố Ái thật kỳ quái, quăng cho anh một cái nhìn xem thường: “Anh có thể phân tích giúp tôi xem tâm lý của mấy tên cận bã này là thế nào không?”

Vừa nghe cô lăm lăm, Lâm Trình đang nhắm mắt cũng phải bật cười, mơ hồ đáp lại cô: “Có lẽ tên cận bã đó không phải thích cô gái ở xa tận chân trời, mà là người ở ngay trước mắt thì sao?”

Gần ngay trước mắt?

Cố Ái gãi đầu, ý anh ta là anh ta thích cô?

Mặt nhẵn nhụi mày, đầu lác qua lác lại, không thể nào, không thể như thế được.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch không tin được của cô, Lâm Trình thật muốn tỏ lộ lòng mình với cô ngay tức khắc.

Nghĩ lại, vẫn là nên nhịn xuống.

Cố Ái bây giờ vẫn đang còn thích Thẩm Luật Ngôn, nếu anh mở lời lúc này, chín mười phần là chắc chắn bị cự tuyệt. Một khi cô đã cự tuyệt rồi, quan hệ

của hai người về sau nhất định không còn tự nhiên như trước nữa. Nói không chừng, Cố Ái còn trốn tránh anh nữa.

Lâm Trình cười cười, Cố Ái chẳng phải đã từng nói với anh, nếu tiếp xúc với phụ nữ càng nhiều thì càng dễ khiến cô ấy có cảm tình với mình sao. Đạo này anh đã đến gần cô được nhiều hơn, và lại cô cũng không tỏ ra chán ghét anh. Lâm Trình nghĩ, cứ thế này, có lẽ sẽ có ngày cô thích anh chẳng.

Vậy nên anh tự giác buông cô ra.

Lấy lui làm tiến vậy.

Thấy anh buông mình ra, Cố Ái cuống quýt nhảy xuống giường.

Việc đầu tiên cô làm là lấy từ trong túi xách của mình ra mấy miếng băng dán cá nhân, rồi tự dán lên cổ mình.

Lâm Trình nhìn hành động của cô mà không khỏi nhăn mặt, lại muốn để cho ông nội của cô nhìn thấy sao? Nhưng muốn làm vậy thì dán một cái là đủ rồi? Làm gì phải dán tới bốn năm cái? Chặt kín cả cổ, khó xem muốn chết.

Lâm Trình đem ý nghĩ của mình ra nói cho Cố Ái nghe, ai ngờ cô lại còn cười giả lả với anh: “Lâm ca ca, tôi dán đến năm cái đương nhiên là có mục đích rồi.”

Buổi sáng trong lúc dùng điểm tâm, Lâm Trình mới biết được Cố Ái dán nhiều thế rốt cục là để làm gì.

Té ra, cô nhóc kia đang muốn trả thù vì tối qua anh đã “khi dễ” cô.

Bởi vì, Cố lão gia vừa mới nhìn thấy cần cổ bị dán kín của Cố Ái, lập tức trừng mắt sang với anh, nói: “Thanh niên trẻ tuổi tinh lực dồi dào, hơn nữa lại mới kết hôn, buổi tối tích cực ta hiểu, nhưng cũng không nên tích cực quá như thế chứ.”

Nghe Cố lão gia nói vậy, Lâm Trình xấu hổ lễ pháp gật đầu, Cố Ái còn thừa dịp bỏ đá xuống giếng mà huých nhẹ anh, rồi sau đó dùng một thanh âm cực kì ủy khuất đáng thương nói: “Anh nghe ông nội nói gì chưa?”

Cố Ái vừa nói xong, Cố lão gia liền tiếp lời: “Lâm Trình này, ta chỉ có một đứa cháu gái là Ái Ái thôi, cháu chắc cũng biết con bé được cả Cố gia này nâng niu chiều chuộng mà lớn lên, cháu không được khi dễ nó nghe không?”

“Dạ sẽ không ạ, cháu thương cô ấy còn không kịp, sao lại khi dễ cô ấy được.”

“Sau này nên tiết chế lại một chút.”

“Dạ cháu biết ạ.” Lâm Trình nói đoạn quay sang nhìn Cố Ái một cái, gian kế thực hiện được nên lúc này cô đang cười rất đắc ý.

Lâm Trình thở dài lắc đầu, Cố Ái quả thật vẫn là một cô gái nhỏ, cô gái nhỏ ngây thơ mà đáng yêu.

Bởi vì tình cờ biết được Cố Ái không phải là con gái ruột của Diệp Mi Lâm, Lâm Trình định bụng trong bữa sáng hôm nay âm thầm quan sát thái độ của bà ta với Cố Ái là như thế nào, nhưng anh không ngờ được rằng, Diệp Mi Lâm không hề dùng bữa sáng cùng gia đình.

Cố lão gia nói, bà ta đã đi ra ngoài từ sớm, vì có hẹn với bạn bè.

“Mẹ cũng thật là, lâu lắm cháu mới về nhà được một lần, bà ấy lại đi từ lúc nào rồi, thật là mất hứng.” Cố Ái chu miệng, gấp một quả trứng bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến như quỷ đói, “Mẹ không để ý đến cháu, chắc bây giờ trở đi mẹ không còn thương cháu nữa.”

“Nói lung tung.” Cố lão gia nhìn cô đầy sùng nịch, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Cháu bớt nói lại, ăn nhiều chút đi.”

Kỳ thật, Diệp Mi Lâm mới sáng sớm đã ra ngoài, chính là vì không muốn để ai biết mà thôi.

Tối qua vì bất ngờ nhận cái tát như trời giáng của Cố Hành, sáng nay lúc tỉnh dậy đi soi gương, Diệp Mi Lâm cảm giận nhìn một bên má bị đánh của mình không những hơi thâm tím, mà còn sưng lên.

Thế nhưng, tuy rằng bị đánh, nhưng bí mật chôn giấu trong lòng hai mươi mấy năm được trút ra ngoài, trong lòng bà ta cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Hơn nữa, bà ta vô cùng chắc chắn một điều, rằng Cố Hành tuy ra tay đánh bà ta, nhưng hán cũng sẽ giữ kín bí mật này, bởi vì dù sao thì hán cũng là cha ruột của Noãn Noãn.

Và cả chuyện gian tình trái đạo đức giữa hai người.

Phải biết rằng, Cố Hành là người được Cố lão gia nhận nuôi từ nhỏ, trong lòng hán vẫn luôn mang ơn Cố lão gia. Thậm chí hán đối với Cố lão gia còn hiếu thuận hơn cả Cố Du. Một đứa con hiếu thảo như vậy, chắc chắn sẽ không đời nào để Cố lão gia biết được chuyện vô đạo đức kia, bởi vì hán biết Cố lão gia sẽ không thể chịu nổi.

“Lâm Trình, đường đến công ty con cũng thuận tiện đi qua Ái Dược của nhà chúng ta phải không?”

Người hỏi là Cố Hành, Lâm Trình nhìn ông ta trả lời: “Dạ đúng vậy.”

“Thế thì sau này mỗi lần Ái Ái muốn đi làm, con tiện thể chở con bé đi luôn đi. Bây giờ ô nhiễm môi trường càng ngày càng nghiêm trọng, bớt đi được một chiếc xe thì cũng đỡ được chút khí độc hại.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, Diệp Mi Lâm nhất định sẽ còn nghĩ cách để đón Hàn Noãn Noãn về đây.

Cho nên, ông hy vọng Lâm Trình có thể bảo vệ cho Cố Ái thật tốt, để con bé không xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

Ông cũng không phải vị thánh vĩ đại bao dung gì, ông chỉ không muốn làm ra chuyện trái với lương tâm mình.

Tối qua khi biết được mình có một đứa con gái, ông cũng rất kích động, đương nhiên cũng muốn đón con về nhà.

Nhưng dù sao Cố Ái mới là huyết mạch ruột thịt của Cố gia, Cố lão gia lại có ân dưỡng dục với ông, còn Cố Du khi còn sống cũng đối xử với ông như anh em ruột.

Lương tâm nói cho ông biết, không thể để Diệp Mi Lâm làm ra chuyện gì nguy hại tới Cố gia.

Khi ở trong phòng Diệp Mi Lâm đến tận nửa đêm, ông cũng đã bàn với bà ta: không thể để Noãn Noãn bước chân vào nhà này, chỉ có thể cho con bé tình yêu thương và thật nhiều tiền để nó lo cho cuộc sống của mình.

Diệp Mi Lâm đương nhiên không đồng ý, bởi vì bà ta cũng từng cho Hàn Noãn Noãn tiền, nhưng lại bị con bé từ chối hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lẩn tránh – P3

Bởi vì còn phải đi làm, sau khi dùng bữa sáng xong, Lâm Trình và Cố Ái liền rời đi.

Ra khỏi cửa, cùng đi về phía bãi đậu xe, về mặt Cố Ái có chút không vui, trầm mặc không nói một lời, chỉ im lặng đi theo phía sau lưng Lâm Trình.

Lâm Trình quay đầu lại nhìn thấy cô tâm trạng nặng nề như thế, không khỏi nhíu mày, anh dừng bước lại chờ cô đi tới, đến khi hai người cùng sóng bước đi cạnh nhau, anh nghi hoặc hỏi cô: “Làm sao vậy? Vì mẹ em không để ý tới em mà tức giận sao?”

Cố Ái hừ một tiếng, quăng cho anh một cái nhìn xem thường, không nói lời nào, chỉ đảo bước nhanh hơn.

Lâm Trình nhướng mày, phụ nữ thật đúng là sáng nắng chiều mưa, anh có chọc gì cô sao? Tại sao anh lại có cảm giác cô đang không vui là do anh gây ra thế nhỉ?

Cố Ái xỏ giày thể thao vào, dây buộc cũng không thắt cẩn thận, lập tức tuột ra.

Lâm Trình nhìn theo bóng lưng cô, hô lên: “Giày của em còn chưa thắt dây đấy.”

Vốn tưởng rằng Cố Ái sẽ quay lại thắt dây cho xong, nhưng ai biết, cô làm như không nghe thấy điều gì hết, vẫn khăng khăng đi về phía trước. Sợ cô không cẩn thận dẫm phải dây mà vấp ngã, Lâm Trình vội vàng chạy theo cô, cúi người xuống giúp cô cột lại.

Xong xuôi, Lâm Trình ngẩng đầu lên nhìn cô, Cố Ái vẫn mặt lạnh b冷冷的 môi một cái, vẫn không vui như trước.

Hơn nữa, lần này anh có thể chắc chắn cô không vui là do anh làm, bởi vì khi anh nhìn vào mắt cô, bên trong đó đều là vẻ tức giận.

Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi chồm hổm như thế, Lâm Trình ngược mặt lên nghiêm túc nhìn cô, khẽ nhíu mày: “Tôi có làm gì em phải không?” Ngữ khí ôn nhu dịu dàng đến anh cũng thấy kinh ngạc.

Cố Ái ngược lại không có phản ứng gì, vẫn im lặng như trước, nhìn anh thắt dây giày cho mình xong, hờn dỗi bước đi luôn.

Cô mặc áo bành tô màu trắng, hai tay đút vào túi áo, khi đi tóc đuôi ngựa phất qua phất lại, trông như cô gái nhỏ, Lâm Trình bất đắc dĩ, chẳng lẽ cô lại tới kỳ sinh lý rồi?

“Lâm Trình, anh còn ngờ ngác ở đó làm gì nữa? Nhanh nhanh lên một chút được không?” Khi nói chuyện, Cố Ái đã đi tới trước xe ô tô, có chút không kiên nhẫn liếc anh một cái, rồi sau đó lên xe, kéo sầm cửa lại, hậm hực ngồi vào vị trí phó lái.

“Anh đưa tôi về nhà trước đã, tôi muốn thay quần áo. Rồi anh đưa tôi tới công ty.” Cố Ái thấy Lâm Trình đã lên xe, cô hát hăm ra lệnh cho anh, nghiêm nhiên như thể mình mới là nữ vương ở đây.

“Cô nhóc này, em to gan lắm.” Sóng từng này tuổi đầu, thực sự chưa có người phụ nữ nào dám nói chuyện như thế với anh, Lâm Trình nhìn cô một cái, kiếp trước chắc hẳn anh đã thiếu nợ cô nên kiếp này mới như thế.

Xe chạy được nửa đường, sau khi nghe Cố Ái nói chuyện điện thoại, Lâm Trình mới biết được nguyên nhân mà sáng tới giờ Cố Ái không vui là gì.

Điện thoại là do Thẩm Luật Ngôn gọi tới, hẳn là hỏi cô khi nào thì có thể cho hắn mượn hai trăm vạn kia, Cố Ái ấp úng, đành phải trả lời sẽ nhanh chóng đưa tiền, nhưng vì bận quá nên chưa thu xếp được.

Nhìn Cố Ái như vậy, ra sức đảm bảo với tên kia, Lâm Trình bắt đầu dĩ thử dài trong lòng: “Cô gái ngốc này.”

Đến lúc cúp máy, Cố Ái quay sang nhìn anh: “Rốt cuộc anh có cho tôi mượn tiền không?”

Lâm Trình lắc đầu.

Thẩm Luật Ngôn kia có quá nhiều điểm đáng ngờ, với một thân phận bình thường, bối cảnh gia đình không có gì nổi trội lại có thể học ở một ngôi trường chỉ giành cho giới quý tộc, sau khi tốt nghiệp lại còn mở được một phòng làm việc xa hoa như vậy, sau lưng ắt hẳn phải có người chống đỡ.

Mà hiện tại phòng làm việc của hắn ta rõ ràng đang kinh doanh rất được, vì sao hắn lại muốn vay tiền?

Anh đâm chiêu, phải mau chóng điều tra rõ về hắn ra, tránh cho Cố Ái bị hắn lừa gạt.

Trên đường về nhà xe của hai người có chạy qua tiệm cà phê Thanh Hòa danh tiếng nhất thành phố S này.

Thanh Hòa hai chữ trong câu “Thanh tâm quả dục, tâm bình khí hòa”. *Giữ tâm hồn thanh tịnh, điềm nhiên.

Trong tiệm cà phê này có một giá sách vô cùng lớn, bên trên có rất nhiều sách thể loại khác nhau, khách đến vừa có thể thưởng thức cà phê, vừa có thể đọc sách để thư giãn, mở mang kiến thức.

Sau thời gian buổi trưa hoặc cuối tuần rảnh rỗi, có rất nhiều người tới đây, ai cũng tỏ ra thật hài lòng.

Cho nên nơi này vẫn luôn đông khách.

Vừa nhìn thấy tiệm cà phê Thanh Hòa, Cố Ái đột nhiên nói: “Dừng lại, tôi muốn xuống xe.”

“Xuống xe? Còn chưa tới nhà chúng ta đâu.”

Lâm Trình vẫn lái tiếp, nhưng Cố Ái lại phẫn nộ la lên: “Tôi muốn xuống xe.”

“Em xuống xe để làm gì?”

“Đương nhiên là đi mượn tiền rồi, anh không cho tôi mượn thì tôi phải đi tìm người khác chứ sao.” Cố Ái nói xong làm bộ muốn mở cửa xe, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lâm Trình lập tức đạp phanh dừng lại.

Cố Ái quả thực muốn đi tìm ông chủ Diệp Kỳ của Thanh Hòa để mượn tiền.

Diệp Kỳ từng là đàn anh của Cố Ái khi cô còn đang học đại học.

Khi đó, hoạt động đoàn thể mọc lên như nấm. Bởi vì Cố lão gia là một người đam mê thư pháp, Cố Ái ở với ông từ nhỏ nên cũng được thừa hưởng sở thích này, vào đại học, cô liền tham gia câu lạc bộ thư pháp của trường.

Diệp Kỳ là hội trưởng của câu lạc bộ, thường xuyên qua lại, hai người trở thành thân quen với nhau.

Vừa rồi Thẩm Luật Ngôn gọi điện thoại cho cô, giọng điệu rõ ràng là đang rất sốt ruột, hẳn anh đang rất cần số tiền kia. Cô bây giờ không biết tìm ai để mượn tạm, tìm Giang Giang và Tà Dật thì không thể nào, cứ xem cái miệng nói nhiều của hai người đó, chỉ cần hôm nay cô mượn tiền thôi thì ngày mai chắc chắn ông nội sẽ biết chuyện. Lâm Trình thì không cho cô mượn, lúc này cô chỉ có thể mặt dày đến tìm đàn anh mà thôi.

Lâm Trình dừng xe bên đường, còn chưa kịp phản ứng gì, Cố Ái đã đẩy xe bước xuống.

Tiệm cà phê Thanh Hòa nằm ngay đối diện bên đường.

“Cố Ái! Đèn đỏ!”

Đến khi Lâm Trình nhận ra, anh vội chạy đuổi theo Cố Ái, đường dành cho người đi bộ đã chuyển sang đèn đỏ.

Cô dường như đang cố ý giận dỗi với anh, nghe anh nói là đèn đỏ, bước chân cô lại càng nhanh hơn, bỏ ngoài tai lời anh mà chạy qua bên kia đường.

Bỗng có một chiếc xe đang lao nhanh về phía Cố Ái, Lâm Trình căng thẳng cực độ.

Sau một tiếng phanh gấp cực kỳ chói tai, điều anh sợ hãi rốt cục đã thành sự thật.

“Cố Ái!” Chứng kiến một màn như vậy, tim Lâm Trình như muốn ngưng đập, anh vội vàng xông lên phía trước.

Anh chỉ thấy Cố Ái đang ngồi bệt dưới đất, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào chiếc xe thiếu chút nữa đã đụng vào mình kia.

“Mẹ nó, muốn chết phải không?” Tài xế hẳn cũng bị dọa không nhẹ, hùng hùng hổ hổ thò đầu ra qua ô cửa kính xe, hớn hớn nhìn Cố Ái: “Con mẹ nó, cô có muốn chết thì cũng đừng chết trước xe tôi có được không?”

“Câm miệng cho tôi.” Khí thế của Lâm Trình rất mạnh, luôn át chế được người xung quanh, anh nghiêm mặt quát gã tài xế kia, ông ta liền lập tức ngậm miệng lại.

Lâm Trình chạy lại nâng Cố Ái dậy giống như xách gà con lên.

Cố Ái ụi khuất, hai hốc mắt ầng ậng nước.

Nhớ lại một màn kinh hãi vừa rồi, cơn giận của Lâm Trình không ngừng dâng lên: “Em vì dối tôi mà băng qua đường một cách tùy tiện như vậy? Vì giận tôi mà không quan tâm đến cả tính mạng mình? Cố Ái, em cũng giỏi lắm rồi! Em có biết nếu ông ta phanh lại trễ thì em không còn đứng đây mà khóc được nữa đâu.” Lâm Trình càng nói càng giận, không chế không được, bàn tay hung hăng tát mấy cái lên má của cô.

Cô cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy.

Cô chỉ cảm thấy nếu mình băng qua dòng xe cộ này, Lâm Trình nhất định sẽ lo lắng cho cô, hơn nữa, nếu cô thật sự xảy ra chuyện gì, Lâm Trình nhất định sẽ vì không cho cô mượn tiền mà hối hận đến chết.

Nhưng khi nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình chỉ một chút nữa thôi là không còn, trong lòng sợ hãi như muốn rụng rời.

Từ nay về sau cô không bao giờ dám lấy sinh mệnh ra đùa giỡn nữa.

Cả người còn run rẩy, lại thêm bị Lâm Trình đánh đòn, vừa đau vừa ụi khuất xen lẫn vào nhau, nước mắt bắt đầu rơi như mưa, cô lấy hết sức đẩy anh ra: “Lâm Trình, anh đánh tôi? Anh lại đi đánh tôi! Ông nội tôi còn chưa nặng tay với tôi bao giờ đâu!”

“Hôm nay cho dù có ông nội em ở đây, tôi cũng sẽ làm như thế!” Lâm Trình không chút khách khí phản bác lại, tay anh hơi run run, một màn vừa rồi quả thật đã khiến anh sợ hãi không thôi: “Chính em đã bị ông nội em chiều quá nên bây giờ coi trời bằng vung! Ngang ngược thích làm gì thì làm!”

Anh không chỉ đánh cô mà còn quở mắng cô! Cố Ái cảm thấy túi thân hơn, nước mắt cũng chảy ra ào ào. Hơn nữa, đáng ghét là nước mũi cũng mất kiểm soát mà tuôn ra từ hai hốc mũi.

Vừa rồi cô vội vàng chạy xuống xe nên quên mang theo túi xách, khăn tay và những thứ linh tinh đều nằm trong đó cả, bây giờ không có gì để lau, cô chỉ còn cách sụt sịt để ngăn dòng nước mũi đang tràn ra.

Hít vào liên tục rất khó chịu, hai mắt hồng hồng như con thú nhỏ bị thương căm tức nhìn Lâm Trình, rồi đột nhiên cô nhào vào ngực anh.

Lâm Trình đương nhiên biết, khi này anh nắn cô còn đánh vào má của cô, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, tự nhiên chạy đến ôm lấy anh chắc chắn không phải tốt đẹp gì.

Quả nhiên, chờ cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Lâm Trình mới biết tất cả áo trước ngực mình tất cả đều là nước mũi.

Thật là...

Lâm Trình nhíu mày: “Cố Ái, em đáng ghét thật.”

Cố Ái nhìn vệt nước mũi to tướng trên áo Lâm Trình cùng vẻ nhăn mặt thực thảm hại của anh, trong nháy mắt lập tức nín khóc mà bật cười.

Nhưng cười chưa được ba giây, cô lại phải đối mặt với biểu tình nghiêm túc của Lâm Trình.

Thấy anh như thế, cô ngừng cười, buống bình nhìn chăm chăm vào anh.

Tuần nam mỹ nữ đứng giữa đường trừng mắt nhau, không khí quỷ dị tới cực điểm.

“Ê, tôi nói hai người kia, về sau vợ chồng có cãi nhau thì đóng cửa lại mà cãi có được không? Đứng giữa đường người ta đi mà gây lộn để làm gì? Có thấy mình làm cản trở giao thông không?” Tài xế không thể kiên nhẫn thêm chút nào mà bấm còi liên tục, quyết định phá vỡ tình thế căng thẳng giữa hai người.

“Ai là vợ anh ta? Anh có thấy người đàn ông nào đánh phụ nữ như anh ta không?” Cô vừa rồi suýt nữa thì bị xe đụng, sợ tới mức cả người ngã ngổ trên mặt đường, cái máng đã đau ê ẩm mà anh ta còn đánh thêm vào má của cô, cô thật sự hận chết anh ta.

Ai ngờ, cô vừa nói xong, lại nghe thấy ông anh tài xế quăng lại cho một câu: “Nếu vợ tôi mà tùy hứng giống như cô, không thèm quan tâm đến cả tính mạng mình, tôi cũng sẽ đánh cho một trận như thế.”

Đánh em gái nhà anh! Người gì không biết!

Cố Ái thật muốn nói một câu thô tục, nhưng Lâm Trình lúc này bỗng thần nhiên hỏi cô: “Em còn không biết mình sai ở đâu sao?”

Cố Ái không trả lời anh, mà quay mặt đi nơi khác.

“Cố Ái, đừng bao giờ lấy tính mạng mình ra đặt cược, đừng bao giờ lấy tính mạng mình đi giật đồ người khác.”

Làn đường đi bộ đèn đã chuyển sang màu xanh.

Lâm Trình nói xong, xoay người đi về phía xe của mình.

Lúc nói xong giọng anh như một tiếng thở dài, giống như thật mệt mỏi. Nhìn anh như thế, nghĩ lại những lời anh vừa nói, Cố Ái im một chỗ trầm mặc hồi lâu.

Trông theo bóng lưng cao ngất của anh, Cố Ái đột nhiên không muốn đi tìm Diệp Kỳ mượn tiền nữa, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Lâm Trình, khẽ giọng: “Tôi xin lỗi, tôi sai rồi.” Đúng lúc này cô bỗng thấy Lâm Trình xoay người lại, ánh mắt anh thực phức tạp nhìn cô: “Tôi cũng sai rồi, tôi không nên đánh em.”

Cố Ái không biết mấy ngày nay có phải cô bị sao quá tạ chiều hay không mà gặp toàn những chuyện không hay.

Ngay lúc cô đang băng qua đường, một chiếc xe chạy bằng điện đột nhiên chạy sượt qua bên người cô, người ngồi đằng sau đang cầm một tấm thủy tinh. Mắt thấy tấm thủy tinh đó sắp sửa cắt lên tay Cố Ái, khi cô chưa kịp phản ứng thì Lâm Trình bỗng một phen kéo mạnh cô vào lòng mình, còn tay anh thì bị cửa vào khiến chảy máu.

Cũng may tấm thủy tinh đó không quá sắc bén, hơn nữa Lâm Trình còn mặc tây trang, cho nên vết thương cũng không đến mức quá nghiêm trọng, nhưng vẫn có vết máu thấm ra.

“Anh không sao chứ?” Cố Ái lo lắng nhìn anh, nhưng anh lại lắc đầu, trước tiên đưa cô vào trong xe trước.

“Ngồi im đây.” Anh vừa ra lệnh vừa thất đai an toàn cho cô.

“Anh chảy máu rồi, để tôi lái xe được không, chúng ta đi bệnh viện băng bó vết thương cho anh đã.” Hai người ngồi gần nhau trong gang tấc, trên người anh thoang thoảng mùi hương thật dễ chịu, Cố Ái nhìn anh, không hiểu vì sao, ánh mắt cô mãi không thể rời đi được.

“Không nghiêm trọng, không có chuyện gì.” Anh thần nhiên trả lời, rồi sau đó nghiêm túc nhìn cô: “Còn món tiền kia, tôi sẽ cho em mượn.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lẩn tránh – P4

Chẳng qua chỉ là hai trăm vạn, với anh mà nói, thật sự cũng chỉ là một món tiền lẻ mà thôi.

Cho dù Thẩm Luật Ngôn kia muốn lừa tiền, thì đã sao? Chỉ cần Cố Ái vẫn mãi ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Anh thật sự rất sợ mất đi Cố Ái.

Bên tai anh bây giờ còn vẫn còn văng vẳng tiếng phanh gấp chói tai của chiếc xe đối diện.

Anh thật sự không dám tưởng tượng, nếu Cố Ái thật sự xảy ra chuyện thì anh sẽ thế nào.

Lúc này, nhìn Cố Ái bên cạnh mình, Lâm Trình đột nhiên nói: “Tôi có thể ôm em một cái không?”

Ôm cô một cái, cảm nhận sự tồn tại của cô, xem như là trấn an trái tim vừa bị làm cho kinh hãi hoảng loạn của anh.

“Không cho.” Cố Ái dứt khoát trả lời, mắt liếc qua chỗ áo bị cô bôi nước mắt nước mũi tèm lem.

Phát hiện ánh mắt của cô đang dừng trước ngực mình, Lâm Trình bật cười, cô đang nghĩ rằng anh ôm cô là muốn trả lại chỗ nước mũi này cho cô? Anh có xấu xa đến thế sao?

“Cảm ơn anh đã cho tôi mượn tiền, anh yên tâm, khoản tiền này nhất định tôi sẽ trả lại. Hơn nữa, tuy rằng tôi không biết Thẩm Luật Ngôn vay tiền để làm gì, nhưng tôi tin tưởng anh ấy, tôi tin anh ấy chắc chắn có lý do chính đáng của mình, sẽ không làm xằng làm bậy.” Cố Ái nói xong quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô cảm thấy mình đúng là có tiềm chất nghiện M. *(Chịu ngược)

Vừa rồi bị Lâm Trình đánh vào mông, cô thế nhưng lại còn có thể ngồi chung một chỗ hòa bình với anh như thế.

Chẳng lẽ cô không nên sau khi rống lên với anh lại không bao giờ đề ý tới anh nữa?

Cô vẫn nhìn bên ngoài kia, có chút đắm chiêu suy nghĩ. Tuy rằng từ nhỏ đến lớn ông nội chưa bao giờ đánh đòn cô, nhưng ba cô thì đã đánh không biết bao nhiêu lần. Nhưng mỗi lần đó đều là vì cô làm sai, chọc cho ông tức giận đến lúc không kiềm được mới xuống tay.

Ba ba là người sinh ra cô, nuôi dưỡng cô, thế nên ông đánh thì cô chịu, nhưng Lâm Trình này tính là cái gì? Dựa vào đâu mà anh đánh cô? Giữa hai người họ cũng chỉ là một bản hợp đồng hôn nhân già dối thôi kia mà.

Hơn nữa, nhớ tới bộ dạng Lâm Trình tức giận hờn hển rống lên với mình, Cố Ái nghĩ muốn phát điên, anh ta đúng là diễn nhập vai quá mức, nhìn anh ta vừa giận lại vừa lo lắng cho mình, cô bỗng có một loại ảo giác rằng Lâm Trình thích cô.

Quay đầu lại cảm giận trừng mắt anh một cái, anh đang nghiêm túc lái xe, biểu tình trên mặt thần nhiên, Cố Ái nghiêng răng ken két, thật muốn tới gần cắn chết anh ta.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi đúng là giận quá.”

Lâm Trình thế nhưng lại biết trong lòng cô đang nghĩ gì, Cố Ái hờn dỗi đáp lại bằng một cái liếc mắt, xoay đi không thèm trả lời.

Cố Ái từ nhỏ đã được nuông chiều, khó tránh khỏi có chút tính khí công chúa, khi nãy anh ở giữa đám đông đánh vào mông cô, còn lớn tiếng mắng mỏ. Không cần nghĩ anh cũng có thể đoán được cô sẽ không nuốt trôi cơn tức này.

Đời này chuyện anh khinh bỉ nhất chính là đàn ông xuống tay với phụ nữ.

Nhưng lúc anh xuống tay đánh cô, nói rằng anh đang tức giận, chỉ bằng nói anh sợ hãi thì đúng hơn.

Đánh cô đau nhưng trong lòng anh còn đau hơn.

Nếu có thể hoán đổi vị trí, anh mong rằng người suýt bị xe đụng trúng kia là mình.

Nhìn sang thấy Cố Ái vẫn nhìn ra ngoài mà không nói một lời như trước, Lâm Trình lấy lòng nói: “Nếu không, em đánh lại tôi đi, em muốn đánh thế nào thì cứ làm như thế ấy, tôi bằng lòng hết.”

Ngữ khí Lâm Trình thực nhún nhường, nhún nhường tới mức làm cho Cố Ái sững sốt.

Là cô tùy tiện làm càn, anh lại đi lấy lòng cô như thế, Cố Ái nhú mày, anh sẽ không thích cô đấy chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng bỗng nhen nhóm lên một chút vui vẻ hạnh phúc.

Khóe miệng bắt gặp cong cong.

Mông có chút đau.

Cố Ái lại liếc anh một cái, không nói mà hừ một tiếng.

Vỗ vỗ hai má, người cô thích chính là Thẩm Luật Ngôn. Sao lại có thể bởi vì Lâm Trình thích mình mà cảm thấy hạnh phúc chứ? Thật là vô lý, vô lý hết sức!

Nghĩ như vậy, ý cười trên mặt dần dần biến mất.

Quay sang nhìn Lâm Trình, ngữ khí quái dị cất lên: “Tôi nào dám đánh ngài, ngài bây giờ đang là chủ nợ của tôi kia mà.” Nói xong, cúi đầu vuốt mở màn hình di động, bấm số gọi cho Thẩm Luật Ngôn.

Cố Ái có lẽ thật sự thích Thẩm Luật Ngôn, nghe cô nói chuyện với anh ta, giọng nói thật ngọt ngào, ngữ khí lại ôn nhu, trên mặt còn xuất hiện vẻ tươi cười hạnh phúc, giống như chuyện phá hư tâm tình vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Đúng rồi, tiền em đã chuẩn bị xong. Được, vậy hẹn trưa nay chúng ta gặp đi.”

Chờ Cố Ái cúp máy, Lâm Trình cười chua sót.

Khi cô nói chuyện điện thoại cùng Thẩm Luật Ngôn, cô mỉm cười rất xinh đẹp.

Anh hy vọng cả đời này cô sẽ luôn xinh đẹp như thế.

Qua chuyện hôm nay có lẽ cô đã bắt đầu chán ghét anh rồi chẳng, Lâm Trình nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng miết vào vô lăng, trong lòng anh âm thầm quyết định, nếu sau khi điều tra bối cảnh Thẩm Luật Ngôn kia xong mà không có vấn đề gì đáng nghi ngại, anh sẽ tác hợp cho hai người họ đến với nhau.

Trong ngực âm ỉ phát đau.

Còn cách nào khác sao? Chuyện đáng thương lại tiếc nuối nhất trên đời này chính là yêu người ta mà người ta không yêu mình.

Mẹ anh đã từng nói, dưa hấu xanh sẽ không ngọt, anh không thể ép buộc cô làm gì, điều duy nhất anh có thể làm chính là để cô hạnh phúc.

Sau khi đến công ty, việc đầu tiên Lâm Trình làm chính là đi tìm Ninh Phi.

Lúc Ninh Phi bước vào phòng làm việc, cô nhìn thấy Lâm Trình đang hút thuốc, hai hàng mày của anh nhíu lại, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Nhìn ánh mắt anh ưu sầu âm ỉ không tiêu cự, có lẽ lại vừa bị Cố đại tiểu thư ngược.

Ninh Phi bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa.

Cũng không biết qua bao lâu, Ninh Phi bỗng nghe Lâm Trình cất tiếng: “Cô ấy là người phụ nữ duy nhất có thể làm cho tôi phát điên.”

Chỉ cần cô vui vẻ, anh có thể thành toàn cho hạnh phúc của cô.

Chỉ cần cô sống thật tốt, anh bằng lòng buông tay cho hạnh phúc của mình.

Ninh Phi cười khẽ không nói, cái mũi lại ê ẩm.

Cố Ái là người cực kì may mắn, cũng chỉ là ở thời điểm Lâm Trình yếu ớt nhất vô tình cho anh chút cảm giác ấm áp, dựa vào cái gì mà cô ấy có thể có được toàn bộ trái tim anh?

Vì sao người gặp được anh khi đó lại không phải là cô chứ?

Ninh Phi nhìn anh thất thần, lại nghe anh nói: “Bảo bộ phận kế hoạch ngay trong hôm nay lên kế hoạch thành lập quỹ từ thiện, trước giờ tan tầm đem nộp cho tôi.”

“Thành lập quỹ từ thiện?” Ninh Phi nghi hoặc: “Ý của ngài là?”

“Khó hiểu lắm sao?” Lâm Trình nhìn cô: “Làm từ thiện công ích không để tích đức thì là gì?”

Thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Từ sau khi mẹ anh qua đời, anh đi theo Lâm Chính Phong làm không ít chuyện thiếu đạo đức, cho nên, anh không những sợ sấm sét mà còn thường nằm mơ thấy ác mộng.

Hôm nay, Cố Ái thiếu chút nữa gặp chuyện không may, anh thật sự đã bị dọa không nhẹ.

Thế nên anh nghĩ, có lẽ nên làm chút việc tốt để bù đắp đi, cũng làm cho tâm tình của mình nhẹ nhõm hơn.

Con người ta sống chẳng phải luôn muốn vui vẻ hạnh phúc sao?

“Chuyện điều tra Thẩm Luật Ngôn thế nào rồi?”

“Vẫn chưa có kết quả.”

“Đã mấy ngày trôi qua mà vẫn chưa có kết quả?” Lâm Trình phát tay, ý bảo cô đi ra ngoài: “Nhanh làm xong đi.”

Giữa trưa, Cố Ái sau khi mang số tiền đưa đến cho Thẩm Luật Ngôn, hai người cùng vào một nhà hàng tiêu chuẩn dùng cơm.

Ở cùng Thẩm Luật Ngôn chỉ một buổi trưa thôi nhưng trong lòng Cố Ái đã tràn ngập vui mừng.

Nhưng có một điều làm cho bữa ăn này không hoàn mỹ chính là, đầu của cô hôm nay không biết bị làm sao, thỉnh thoảng lại nhớ tới Lâm Trình.

Tựa như bây giờ, Thẩm Luật Ngôn đang ngồi ở đối diện dùng com, cô thế nhưng lại nhớ tới cảnh tượng buổi sáng Lâm Trình dứt com cho cô.

Buổi sáng nay, đồ khốn Lâm Trình kia lại dùng chiếc thìa mà anh ta đang ăn xúc com dứt vào miệng cô, vì ngại có ông nội ở đó, cô chỉ biết ngậm ngùi nuốt xuống bụng.

Cô có bệnh sạch sẽ đấy có biết không? Rất ghét dùng đồ ăn mà người khác đã dùng qua.

Nhớ đến hình ảnh đó, Cố Ái nhăn mặt bĩu môi.

Đúng lúc này cô bỗng nhìn thấy Thẩm Luật Ngôn vừa ngẩng đầu, đang nhìn mình.

“Em sao vậy? Com ăn không ngon sao?”

“Đạ?” Cố Ái phản ứng lại lập tức, thay bằng một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: “Com rất ngon, vô cùng ngon.” Nói xong liền vui đầu ăn một miếng thật to.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu bàn về tướng mạo, về dáng người, về gia thế, về khí chất, Lâm Trình đều nổi trội hơn Thẩm Luật Ngôn, nhưng vì sao nhìn người trong mộng của mình ăn com, lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui đến thế?

Cố Ái cười, có lẽ đây chính là ‘tình nhân trong mắt là Tây Thi’.

Dùng com xong, hai người nói lời tạm biệt, Cố Ái cảm thấy thỏa mãn đi về công ty.

Vừa về đến công ty, di động của cô bỗng đổ chuông, là một số lạ gọi tới, nói mẹ cô bị đụng xe, tình hình rất nghiêm trọng, phải nhập viện.

Mấy ngày nay rốt cuộc làm sao vậy?

Đầu tiên là cô bị tai nạn, sáng nay thì thiếu chút nữa bị xe đụng. Bây giờ đến lượt mẹ cô xảy ra chuyện.

Cố Ái vô đầu, cô đâu có làm chuyện xấu gì thương thiên hại lý mà đạo này liên tiếp gặp phải chuyện không hay thế này.

Lâm Trình dù sao cũng là chồng trên danh nghĩa của cô, mẹ cô gặp chuyện không may, Lâm Trình có lẽ cũng nên xuất hiện, cho nên sau khi gọi báo cho anh rồi, Cố Ái liền gọi xe vội vàng vàng chạy tới bệnh viện.

Lúc tới nơi, ông nội và chú hai của cô đều đã ở đó.

Bác sĩ nói rằng bệnh nhân bị thương nghiêm trọng, cần phải truyền máu.

“Tôi là con gái ruột của bà ấy, lấy máu của tôi đi.” Cố Ái đi đến bên cạnh bác sĩ, khẩn thiết nói.

“Ái Ái, cháu rất gầy, mà bệnh viện cũng có kho máu, cháu không cần phải hiến đâu.” Cố Hành vừa nói vừa giữ cô lại.

Cố Hành nếu nhớ không lầm, vị bác sĩ mang cặp kính gọng đen này thoạt nhìn có chút nghiêm túc này có quan hệ rất tốt với Diệp Mi Lâm.

Diệp Mi Lâm sau khi gặp tai nạn không đến bệnh viện của Cố gia mà lại đến bệnh viện có người quen này, Cố Hành cười lạnh, nếu ông không đoán sai, cô ta chắc hẳn không có chuyện gì đáng ngại.

Cái gọi là cần truyền máu chẳng qua chỉ là màn kịch, muốn diễn cho Cố lão gia xem mà thôi.

“Chúng tôi rất xin lỗi, bệnh viện không đủ máu truyền cho bệnh nhân.” Vị bác sĩ nói xong, nhìn sang Cố Ái: “Nhóm máu của mẹ cô là RH âm tính, là nhóm máu rất khan hiếm. Có tiểu thư, mời đi bên này.”

Cố Hành bắt giữ lấy cổ tay của bác sĩ phụ trách: “Bác sĩ, cô chẳng lẽ không biết người trong gia đình chưa chắc đã thích hợp. Nếu truyền máu có thể nguy hiểm tới tính mạng sao?”

Bác sĩ cười nhàn nhạt: “Chuyện này ngài không cần lo lắng, chúng tôi sẽ có biện pháp chuyên môn.”

“Chú hai, chú không cần lo lắng cho cháu đâu, cứu mạng cho mẹ quan trọng hơn.” Cố Ái nói xong đi theo bác sĩ vào phòng xét nghiệm máu.

Nhìn theo bóng dáng cô rời đi, Cố Hành bất lực, chỉ biết thờ dài, cánh tay đang đỡ Cố lão gia không khỏi siết chặt hơn. Diệp Mi Lâm này đúng là điên rồi. Chẳng lẽ cô ta không nghĩ tới, nếu Cố lão gia biết được Cố Ái không phải cháu gái của mình thì sẽ không chịu nổi sao?

Nhận được điện thoại của Cố Ái, Lâm Trình hoang mang chạy tới bệnh viện. Cảnh tượng khi anh tới chính là: Cố Ái ngồi xổm ở góc tường, bộ dạng thất hồn lạc phách, miệng không ngừng thì thào tự nói: “Tại sao có thể như vậy? Tôi không phải là con gái của mẹ tôi? Sao có thể được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34

Ngày đó ở bệnh viện sau khi nhận được kết quả xét nghiệm máu, Cố lão gia biết được Cố Ái không phải con ruột của Diệp Mi Lâm thì không khỏi bàng hoàng.

Diệp Mi Lâm là vợ của Cố Du, Cố Ái không phải là con của Diệp Mi Lâm, bọn họ tự nhiên cũng cho rằng Cố Ái không phải là con của Cố gia họ.

Hơn hai mươi mấy năm qua, Cố lão gia luôn nuông chiều Cố Ái trong lòng bàn tay mà nuôi lớn từng ngày, xem cô còn hơn cả bảo bối. Cho nên, mặc dù biết Cố Ái không phải huyết thống trong gia đình, Cố lão gia vẫn quyết định giữ cô ở lại bên mình như trước.

Dù sao sự nghiệp của Cố gia lớn như vậy, cái có nhiều nhất chính là tiền, dù có nuôi thêm vài đứa nhỏ nữa cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng ông nội không đuổi cô đi, cô vẫn là đại tiểu thư của Cố gia, nhưng nghĩ đến mình không phải con ruột của họ, trong lòng cô lại cảm thấy áp lực khó chịu.

Hơn nữa, hiện tại Cố tiểu thư chân chính đã quay trở về, nhìn Hàn Noãn Noãn, Cố Ái liền cảm thấy mình như một tên trộm, đã đánh cắp đi cuộc sống hạnh phúc vốn dĩ là của người ta.

Đáy lòng cô bị một cảm giác bất an lo sợ bao phủ, một mảnh u ám.

Ngày đó ở bệnh viện, sau khi được biết Cố Ái không phải là người của Cố gia, Cố lão gia hỏi vậy Cố tiểu thư chân chính bây giờ đang ở đâu. Có người nói Hàn Noãn Noãn đang làm việc ở trung tâm thương mại có diện mạo rất giống với Diệp Mi Lâm, nghĩ rằng người đó rất có thể là tiểu thư của họ. Vì thế Cố lão gia liền phái người đưa Hàn Noãn Noãn về, tiến hành xét nghiệm ADN, thật hiển nhiên, kết quả hoàn toàn trùng khớp.

Cứ như vậy, sau một màn tai nạn xe cộ do Diệp Mi Lâm tự biên tự diễn, bà ta đã được toại nguyện có thể đường đường chính chính đưa Hàn Noãn Noãn về Cố gia mà không bị ai nghi ngờ.

Diệp Mi Lâm thực ra không có chuyện gì, màn tai nạn đó là do bà ta cố ý sắp đặt.

Nhưng đã làm thì phải làm cho giống như thật, cho nên mặc dù không sao, Diệp Mi Lâm vẫn nằm lại trong bệnh viện hơn một tuần mới về nhà.

Trong lúc bà ta còn đang “đường bệnh”, vì sợ hãi ảnh hưởng đến tâm tình của bà ta, Cố lão gia cũng không đem chuyện Cố Ái không phải thân sinh nói cho bà ta biết.

Chờ đến khi Diệp Mi Lâm xuất viện về nhà, Cố lão gia mới đem toàn bộ sự thật ra nói, Hàn Noãn Noãn mới là con gái của bà ta.

Cố Hành tự cảm khái trong lòng, Diệp Mi Lâm đời này không đi làm diễn viên thật sự quá đáng tiếc.

Khi Diệp Mi Lâm về đến nhà, Cố lão gia nói chuyện của Cố Ái, Diệp Mi Lâm đầu tiên là ngăn ra, sau đó là làm vẻ không thể tin được trùng lớn hai mắt: “Ba, ba đang nói đùa gì vậy? Ái Á làm sao lại không phải là con gái của con? Cho dù Hàn Noãn Noãn có giống còn thì thế nào? Trên đời này hai người không cùng huyết thống giống nhau không phải là hiếm”

Cố lão gia thở dài: “Ta biết con sẽ không chấp nhận được chuyện này, chính ta cũng không thể tin được. Nhưng báo cáo kết quả kiểm tra ADN còn ở đây, không còn nghi ngờ gì nữa.”

Diệp Mi Lâm cảm thấy bản báo cáo giám định, sau khi liếc mắt nhìn sơ qua một cái, đột nhiên tê liệt ngã xuống sàn nhà, lớn tiếng khóc òa lên: “Tại sao có thể như vậy? Đứa con gái con nuôi dưỡng hơn hai mươi tư năm rồi cuộc lại không phải con gái của con? Sao có thể như vậy được? Ông trời, con đã làm sai chuyện gì, sao ngài lại trừng phạt con như thế?”

Lúc này Lâm Trình cũng ở đó.

Nhìn Diệp Mi Lâm khóc đến đứt gan đứt ruột, anh nghi hoặc nhíu mày, ngày đó anh ở trong hoa viên nghe được rõ ràng, hai cô người hầu kia đã nói ở đầu giường Diệp Mi Lâm có bản báo cáo giám định ADN, xác định rõ Cố Ái không phải con gái ruột của bà ta rồi kia mà?!

Nếu đã sớm biết tình hình thực tế, bây giờ lại làm bộ dạng này là có ý tứ gì?

Nhìn cảnh Diệp Mi Lâm khóc ngắt, Cố lão gia tiến lên đỡ bà ta dậy: “Con đừng khóc. Có lẽ năm đó bệnh viện không cẩn thận trao nhầm đứa bé cho chúng ta. Thôi thôi, nếu sự thật là như thế này, con nên bình thần mà tiếp nhận thôi, bây giờ con có những hai đứa con gái kia mà.”

Hai đứa con gái? Cố lão gia nói vậy, có nghĩa là ông ta muốn để Cố Ái ở lại trong nhà?

Không thể được, cái bà ta muốn chính là phải đuổi Cố Ái ra khỏi Cố gia này.

Nghe vậy, Diệp Mi Lâm khóc càng thương tâm hơn: “Hai đứa con gái? Ba, con nuôi dưỡng Ái Á hai tư năm, con có bao nhiêu yêu thương nó ba cũng nhìn thấy được. Nhưng nếu để nó ở lại đây thì chẳng khác nào cầm dao cắt vào tim con. Nó chiếm lấy vị trí của con gái con hơn hai mươi năm qua. Noãn Noãn của con lưu lạc bên ngoài phải nếm bao nhiêu khổ cực, mà con lại đi nuôi con người khác. Ba bảo con phải nhìn mặt Noãn Noãn thế nào đây?”

Diệp Mi Lâm đứng là cao thủ diễn trò, ngữ điệu nói chuyện rung động lòng người, nước mắt rơi như thác đổ.

Chiếm lấy vị trí của người khác.

Cố Ái cười chua xót, những thứ cô được hưởng thụ hai mươi năm qua, tất cả đều là của người khác.

Ôm ngực lão đảo lui ra phía sau từng bước, tim thật sự rất đau.

Nhìn Diệp Mi Lâm thương tâm rơi lệ, lại nhìn quần áo đơn sơ giản dị trên người Hàn Noãn Noãn, cô chỉ thấy mình tràn ngập cảm giác tội ác cùng không chân thật.

Hàn Noãn Noãn là đại tiểu thư của Cố gia, vậy còn cô, cô là ai? Ba mẹ ruột của cô ở nơi nào?

Nhìn Diệp Mi Lâm, Cố Ái nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc. Con sẽ không ở lại Cố gia nữa. Con sẽ rời đi.”

Cô mới vừa nói xong, Diệp Mi Lâm bỗng giống như kẻ điên gào lên: “Đừng gọi tôi là mẹ! Cô chiếm lấy tình yêu của con gái tôi hơn hai mươi năm qua, chiếm lấy hạnh phúc vốn dĩ là của con gái tôi! Cô đừng gọi tôi là mẹ nữa!”

Cố Ái bị bà ta nói như vậy, nước mắt trong tích tắc trào ra.

Toàn thân run rẩy, không biết phải nói thêm điều gì.

“Ái Á, đừng sợ.” Lâm Trình bước lên đỡ lấy hai vai cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Có anh ở đây.”

Có anh ở đây.

Thanh âm Lâm Trình thật dịu dàng thật ấm áp, nhưng khi vang lên bên tai Cố Ái lại càng khiến nước mắt của cô tuôn rơi là chảy.

“Đừng khóc.” Lâm Trình dùng bàn tay to của mình lau khô nước mắt cho cô, nhưng anh càng dỗ, Cố Ái lại càng khóc, cuối cùng không còn kiềm chế được nữa, cô nhào vào lòng anh mà khóc thật lớn.

Lòng ngực anh thật ấm áp, vững chãi.

Nghe tiếng cô nức nở, Lâm Trình đau nhói trong lòng. Lạnh lùng nhìn Diệp Mi Lâm, nói: “Cố phu nhân yên tâm, Cố Ái sau này sẽ không đặt chân vào Cố gia nữa bước.”

Cố lão gia là thật tâm lo cho Cố Ái, Lâm Trình lễ phép gật đầu chào ông: “Cháu sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo, xin ông cứ yên tâm.” Nói xong liền ôm Cố Ái đi ra ngoài.

Đỡ Cố Ái vào trong xe, Lâm Trình nhìn cô, dùng khăn tay giúp cô lau nước mắt: “Đừng khóc, em... còn có anh mà.”

Ba chữ ‘còn có anh’ khi anh nói ra khỏi miệng, thanh âm vô cùng nhẹ, nhưng lại mang nặng tâm ý của anh.

Cố Ái tuy rằng ngừng khóc, nhưng vì khi nãy khóc quá lớn, bây giờ vẫn chưa bình phục, vẫn còn tiếng nức nở nho nhỏ.

Sau một lúc lâu, đột nhiên cô đưa tay để lên ngực anh: “Nơi này của tôi rất đau, rất đau.”

Ánh mắt Cố Ái trong trẻo mà bi thương, Lâm Trình gật đầu: “Tôi có thể cảm nhận được.”

Cô đau, lòng anh cũng khổ sở khó có thể nói thành lời.

“Ái Á, chúng ta về nhà.” Lâm Trình nói xong, yêu chiều xoa tóc của cô, thanh âm của anh không hiểu tại sao, bỗng nhiên lại có chút run rẩy.

Trên đường lái xe về nhà, Lâm Trình đang chăm chú nhìn đường phía trước, chợt nghe thấy tiếng Cố Ái vang lên: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh.”

Lâm Trình chợt sững sốt, rồi chỉ thần nhiên gật đầu.

Cố Ái nói xong, liền nhắm mắt lại ngã vào lưng ghế.

Hôm nay cũng thật may vì có Lâm Trình ở đây.

Nếu anh không ở bên cô lúc đó, cô cũng không biết mình nên lấy tư thái nào để đi ra khỏi Cố gia.

Cô rút cuộc cũng rời khỏi Cố gia rồi sao?

Rõ ràng cô đã nhắm chặt hai mắt, nhưng sao nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống? Cố Á lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt, từ nay về sau, cô và Cố gia sẽ không còn liên quan gì nữa. Về sau, cô sẽ không còn được tùy hứng làm bậy như khi còn là Cố đại tiểu thư nữa.

Nếu đã như vậy thì cuộc hôn nhân giả dối của cô và Lâm Trình sẽ không còn giá trị tồn tại nữa phải không?

Nhưng vì sao khi nghĩ đến phải rời khỏi Lâm Trình, sau này chỉ còn là người xa lạ với nhau, trái tim cô lại khó chịu như vậy?

Hai người cùng về đến nhà, mới vừa mở cửa ra, Quai Quai đã thấy chạy tới nghênh đón chủ nhân về.

Cố Á ngồi xổm xuống, Quai Quai thật tự giác chạy tới bên người cô.

Ôm lấy Quai Quai, Cố Á đi đến sofa ngồi xuống, thực dịu dàng vuốt ve bộ lông mượt của nó.

“Quai Quai, nếu chị phải đi, em sẽ nhớ tới chị chứ?” Nhỏ giọng thì thầm, Cố Á có chút lưu luyến nhìn quanh căn phòng một vòng, cuối cùng tầm mắt của cô dừng lại trên người Lâm Trình, lúc này anh đang pha cà phê, bóng dáng cao lớn mạnh mẽ.

Cố Á nhìn anh đến xuất thần, tại sao trong lòng cô lại nảy lên loại cảm giác lưu luyến không rời với anh?

Mỉm cười chua xót, sau khi cô rời khỏi Cố gia, rời khỏi Lâm Trình rồi cô nên đi tới nơi nào đây?

Lâm Trình pha xong cà phê, khi quay người lại, liền nhìn thấy Cố Á đang ngẩn người nhìn anh, thấy cô bần thần như vậy, Lâm Trình cười: “Em sao thế?”

Mắt cô lướt qua cây đàn piano để trước cửa sổ, Cố Á bỗng nói: “Tôi muốn nghe anh đàn một lần.”

Vì cái gì sắp đến lúc phải rời khỏi anh, cô lại mới mới phát hiện anh thân thiết lại hoàn mỹ như vậy?

Gia thế tốt, dáng người tốt, diện mạo tốt, tính tình tốt, hơn nữa lại có hiểu biết rộng, còn chơi đàn piano cũng rất giỏi.

Nhưng cho dù anh hoàn mỹ tốt đẹp như thế thì có liên quan gì tới cô? Cô đã không còn là đại tiểu thư của Cố gia, hai người không bao lâu nữa sẽ không còn là gì của nhau.

Cô vậy mà lại chủ động nói muốn nghe anh chơi đàn, Lâm Trình liền đồng ý: “Em muốn nghe bài nào?”

“Bản Moonlight của Debussy đi.”

“Được.”

Âm nhạc của Debussy tiết tấu nhanh, rất ấn tượng.

*Achille-Claude Debussy là một nhà soạn nhạc người Pháp nổi tiếng

Cố Á trầm tư, “Moonlight” là bản nhạc mà mẹ cô thích nhất.

Từ khi cô còn bé, Diệp Mi Lâm mỗi khi chơi đàn piano đều chơi bản nhạc này rất hay.

Sau này, cô không còn được nghe mẹ chơi nữa.

Lúc cô đang chìm trong suy nghĩ của mình thì tiếng nhạc du dương bắt đầu cất lên từ những ngón tay thuần thục của Lâm Trình.

Dáng vẻ khi anh chơi đàn càng thêm đẹp mắt.

Mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, lúc lướt qua phím đàn còn nổi gân xanh nhàn nhạt, Cố Á nhìn anh đến xuất thần, sau một lúc lâu, lấy lại tinh thần cô lại mỉm cười ngốc nghếch, cô rút cuộc làm sao vậy? Lại bắt đầu si mê Lâm Trình, người đàn ông trong mộng của cô, Thẩm Luật Ngôn đâu rồi.

Nghĩ đến Thẩm Luật Ngôn, thần sắc Cố Á bỗng trở nên âm trầm.

Cô đã không còn là đại tiểu thư của Cố gia, cô không xứng với Thẩm Luật Ngôn nữa.

“Hai trăm vạn anh cho tôi mượn kia, tôi nhất định sẽ trả.”

Nghe cô nói như vậy, tiếng đàn lập tức im bật.

Lâm Trình xoay người lại nhìn cô, nghe cô nói tiếp: “Lâm Trình, chúng ta không cần đến hai năm, tôi đã không còn là người của Cố gia, ngay bây giờ tôi và anh có thể ly hôn rồi, không cần phải diễn cho ai xem nữa.”

Chương 35: Nâng niu trong lòng bàn tay

Cô quyết định chuyện gì anh cũng sẽ tôn trọng cô.

Chỉ là, hiện tại cô đã cắt đứt quan hệ với Cố gia, cô còn muốn đi đâu?

Ánh mắt Cố Ái rất đẹp, tựa như cặp mắt nai con, vừa sáng như ngọc lại trong veo như nước. Nhìn vào mắt của cô, Lâm Trình hỏi: “Sau này em dự định thế nào?”

Sau này làm sao bây giờ?

Cô cũng không biết, lúc này cô chỉ còn hai bàn tay trắng.

Ba ba nói rất đúng, bỏ đi thân phận đại tiểu thư Cố gia, cô chẳng còn là ai hết.

Đầu ê ảm đạm, Cố Ái hỏi: “Em có thể về phòng ngủ nghỉ ngơi trước được không? Chờ đến lúc em dậy, có tinh thần rồi giải quyết vấn đề tương lai em làm gì, nhé?” Giọng điệu khi cô nói mang theo vài phần khẩn cầu, có chút nhát gan nhìn anh, “Anh đừng vội đuổi em đi lúc này, có thể chứ?”

Làm sao có thể như vậy được?

Anh như thế nào lại đuổi cô đi?

Nếu cô nguyện ý, anh muốn giữ cô ở bên mình cả đời.

Nhìn bộ dạng bi thương, lo lắng của Cố Ái, Lâm Trình cũng không nói gì thêm, chỉ nở một nụ cười thật ấm áp, thanh âm vừa dịu dàng lại vừa kiên định: “Đi nghỉ ngơi đi, em đừng nghĩ ngợi gì nhiều, cũng không cần nghĩ đến tương lai, em có thể an tâm ở tại chỗ này.” Dừng một chút, anh thoáng suy tư, “Em cứ xem tôi ... như một người anh trai mà nương tựa vào là được rồi.”

Cố Ái vừa mới biết thân phận thật của mình, từ một đại tiểu thư của Cố gia mà mọi người ao ước, muốn có cái gì liền có cái đó đột nhiên biến thành cô bé lọ lem nghèo túng với hai bàn tay trắng, thậm chí còn không biết ba mẹ ruột của mình rốt cuộc đang ở nơi nào, tâm tình cô lúc này hẳn đang vô cùng yếu ớt không chịu nổi, chính thời điểm này đây, điều mà cô cần nhất chính là cảm giác an toàn.

Thời điểm bất an nhất chính là lúc con người mất cảm nhận, anh không muốn lợi dụng lúc cô đang gặp khó khăn mà thổ lộ tình cảm với cô, chỉ gây cho cô thêm áp lực, cho nên, thậm chí dùng thân phận anh trai để yêu thương cô.

Một người anh trai ... mà cô có thể tựa vào.

Có thể dựa vào ...

Cố Ái dạ một câu, quyết miệng gật gật đầu, nước mắt lưng tròng trong chốc lát chợt rơi xuống.

“Lâm Trình, thật sự cảm ơn anh.”

“Đồ ngốc.” Lâm Trình xoa xoa đầu của cô, “Đi ngủ đi.”

Lúc Cố Ái đi lên lầu đi về phòng ngủ của mình, khi đi đến chiếu nghỉ (chỗ rẽ của cầu thang), không cẩn thận trượt chân, cả người ngã ập xuống bậc thang.

Trong tích tắc vừa ngã xuống, cô nghe được phía sau có tiếng bước chân dồn dập, còn có âm thanh lo lắng: “Thế nào, làm sao lại bị ngã, em có bị đau không?”

Cố Ái muốn đứng lên, thế nhưng hai đầu gối đau nhức nhối, thử một chút cũng không được, lại bị ngã xuống thêm một lần nữa.

“Đau lắm phải không? Nếu đau thì em cứ khóc ra đi, khóc rồi sẽ không còn đau nữa.” Khi Lâm Trình đi đến bên người cô, thanh âm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, anh cũng không ôm lấy cô đi về phòng ngủ, mà là đỡ cô dậy ngồi ở bậc thang, “Khóc đi, đau liền khóc lớn lên đi.”

Cô đau trong lòng, anh biết.

Nghe anh nói như vậy, Cố Ái không muốn phải chịu đựng thêm nữa, bật thành tiếng khóc thật lớn, càng khóc càng không thể dừng.

Lâm Trình cùng cô ngồi ở bậc cầu thang, hai tay anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ về vai cô.

“Cố Ái, ra đứng quay mặt vào góc tường kia đi, hôm nay ba có nghe điện thoại của cô giáo con nói con cả ngày hôm nay không đến trường, con trốn học là con đang vô trách nhiệm với chính mình, cũng là không tôn trọng với cô giáo con.”

Cô vẫn còn nhớ khi còn đang học trung học, cô ham chơi nên trốn học một ngày, ba ba tức giận sau khi mắng cô một trận thì phạt cô đứng góc tường suốt cả đêm, mãi cho tới trời gần sáng mới tha cho cô đi ngủ. Khi đó, bị ba trách cứ như vậy, trong lòng cô luôn không phục. Nhưng đến giờ ngẫm lại, nếu lúc trước không có ba ba nghiêm khắc giáo dục, cô sao có được nhu thuận lễ phép như bây giờ?

Nhưng người cha nghiêm khắc ấy, có thể giáo dục con gái nhu thuận ngoan ngoãn lại không phải cha của cô, mà là cha người khác ..

Cố Ái khóc lớn, nếu ba còn sống, biết đứa nhỏ mà mình nuôi nấng nhiều năm như vậy không phải con ruột của mình thì ba sẽ có phản ứng như thế nào? Có phải cũng giống như mẹ, chán ghét cô hay không?

Nhớ tới ngày đó cô gọi bà Diệp Mỹ Lâm là mẹ, bộ dạng của bà ấy gào thét với cô, nước mắt cô trào ra không ngừng được.

Hơn nữa, nhìn thấy Cố đại tiểu thư chân chính Hàn Noãn Noãn ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy, trong lòng cô lại càng thấy khó chịu, áy náy hơn.

Cuộc sống của Hàn Noãn Noãn vốn dĩ phải là hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó lại bị chính cô chiếm mất.

“Em có lỗi với Hàn Noãn Noãn. Em cướp đi hạnh phúc vốn là của cô ấy.” Cố Ái ngẩng đầu nhìn Lâm Trình, “Nếu ba em vẫn còn sống, biết em chiếm lấy vị trí của con gái ông ấy, có phải ba cũng sẽ đuổi em ra khỏi nhà hay không?”

“Đây không phải là lỗi của em” Lâm Trình khẽ thở dài, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, không phải lỗi của em, em không sai điều gì hết.”

Không phải lỗi của cô ư. . . .

Nghe anh an ủi, Cố Ái thấy thoải mái hơn, rúc sâu vào trong lồng ngực anh thút thít, mùi hương trên người anh rất thơm, rất dễ chịu.

Cố Ái sụt sịt cái mũi, nước mắt làm ướt một khoảng áo anh.

Cũng không biết khóc bao lâu, khóc đến mệt mỏi, tiếng khóc nhỏ dần nhỏ dần xuống.

Lòng ngực Lâm Trình thực ấm áp, cảm giác vô cùng an toàn, Cố Ái liền ghé vào lòng anh, mê mẩn ngủ.

Lâm Trình thấy cô ngủ, xoay người bế cô đứng lên.

Trong khoảnh khắc ôm lấy cô, trong lòng anh chỉ có một nguyện vọng duy nhất, chính là để cô có thể quên đi hết thầy chuyện này, mau chóng vui vẻ trở lại.

Có thể dùng hết tất cả nguyện vọng sinh nhật đời này không?

Nếu có thể như vậy, bây giờ anh muốn dùng hết tất cả nguyện vọng sinh nhật của mình để đổi lấy.

Nguyện vọng đầu tiên là cô có thể vui vẻ mỗi ngày, không chút ưu phiền.

Nguyện vọng thứ hai: cô có thể vui vẻ mỗi ngày, không chút ưu phiền.

Nguyện vọng thứ ba: cô có thể vui vẻ mỗi ngày, không chút ưu phiền.

Ôm cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Lâm Trình ngồi nhìn cô thật lâu, sau đó giúp cô kéo lại chăn cẩn thận, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lo lắng Cố Ái sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên Lâm Trình hôm nay không đi làm.

Một mình ngồi ở sô pha trầm tư thật lâu.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, khi anh ngẩng đầu lên thì đã là sáu giờ tối.

Đến giờ cơm tối rồi, anh đứng dậy đi vào phòng bếp.

Ở tại phòng bếp bận rộn một hồi thật lâu, những món anh làm đều là những món mà Cố Ái thích ăn.

Đến khi anh làm cơm xong xuôi, đi gọi Cố Ái ra ăn, mới vừa đẩy cửa ra, lại nghe thấy tiếng Cố Ái đang nói điện thoại.

“Anh thật sự muốn cưới em sao?”

Trong điện thoại là Thẩm Luật Ngôn gọi tới, nghe giọng Cố Ái điềm đạm đáng yêu, Thẩm Luật Ngôn ở đầu bên kia điện thoại giống như đang dỗ dành

trẻ nhỏ mà ôn nhu nói: “Không phải cuu mang, em là chủ nợ cho anh mượn hai trăm vạn kia mà. Anh là người đi vay thì phải chăm sóc chủ nợ chứ.”

Cô thích anh, trước kia luôn tìm cách để tới gần anh, lại luôn luôn không nhận được kết quả gì.

Nhưng khi cô trở nên nghèo túng, thế nhưng lại chẳng cần tốn công sức gì mà lại được nghe anh nói như vậy, anh có thể chăm sóc cô.

Cố Ái bật cười chua xót, đây có được xem là trong họa có phúc không?

Lâm Trình đối với cô rất tốt, hơn nữa, luôn ở thời điểm cô khó khăn nhất mà xuất hiện bên cạnh giúp đỡ cô, thế nhưng, ở bên cạnh anh, cô không có được cảm giác an toàn.

Bởi vì, cô không biết rõ anh.

Cô không biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì, hơn nữa cô không biết có phải một ngày nào đó Lâm Trình mất hứng rồi lại đuổi cô ra ngoài cửa nữa không.

Tuy rằng cô cũng không phải thực hiểu biết về Thẩm Luật Ngôn, chỉ là, ở bên Thẩm Luật Ngôn, cô có cảm giác bình yên.

Bởi vì Thẩm Luật Ngôn có khí chất thực ảm áp, Cố Ái tin tưởng anh nói muốn chăm sóc cô, thì anh sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa.

Nghĩ vậy, cô gạt đầu: “Được, vậy ngày mai chủ nợ là em sẽ chuyển đến nhà anh.”

Nghe tiếng Cố Ái cười, lại nghe cô nhắc đến chủ nợ, Lâm Trình liền đoán được người gọi tới hẳn là Thẩm Luật Ngôn.

Anh nghĩ đến đây, đã thấy Cố Ái cúp máy, cô quay sang nhìn anh, rồi mỉm cười với anh.

Lâm Trình cũng đáp lại cô bằng một nụ cười, đi đến bên giường cô: “Com làm xong rồi, có thể ăn com.”

“Uhm” Cố Ái gạt đầu, nhìn anh, “Cảm ơn anh, Lâm ca ca, cảm ơn anh đã giúp em rất nhiều, em sẽ ghi tạc trong lòng. Ngày mai, em sẽ dọn ra ngoài. Khi nào rảnh, chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.”

Nói đến thủ tục ly hôn, Cố Ái cười chua xót, mặc kệ có phải là vợ chồng thật hay không, cô sau này nếu có tái hôn thì cũng là lần thứ hai, nghe thật bi ai.

Anh không muốn phải cách xa cô tách ra, không muốn làm thủ tục ly hôn.

Thế nhưng, anh không phải mới vừa dùng hết nguyện vọng sinh nhật sao? Chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Cô lúc này thực yếu ớt, thứ cần nhất chính là bình yên.

Nếu Thẩm Luật Ngôn có thể cho cô điều đó, anh chỉ có thể đem cô giao cho anh ta.

“Cũng được, em mau đi xuống ăn com thôi.”

Cái gọi là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm.

Tin đưa con gái mà Cố gia đã nuôi nấng hai mươi mấy năm lại không phải ruột thịt đã lan truyền khắp giới thượng lưu không ai là không biết.

Những ngày này, mấy vị phu nhân nhà giàu đến cửa hàng thời trang của Thẩm Luật Ngôn đều bàn tán chuyện này, cho nên Thẩm Luật Ngôn mới có thể biết được.

Lúc trước Cố Ái cũng đã từng nhắc đến với anh ta, cuộc hôn nhân của cô và Lâm Trình vốn chỉ là giả, cho nên, sau khi Cố Ái gặp chuyện không may, anh ta liền gọi điện thoại đến an ủi quan tâm.

Anh ta đối với Cố Ái thật sự không có ý xấu gì, cô nhiệt tình rộng lượng như vậy, còn cho anh ta mượn tiền, thật lòng anh ta chỉ xem cô như một cô em gái, chân thành muốn giúp đỡ cô trong lúc khó khăn.

Cho nên, khi nói chuyện với cô, nghe Cố Ái nói tiếp theo đây cô không biết phải làm gì, anh ta liền nói cô có thể dọn đến nhà anh ta ở, dù sao căn hộ của anh ta cũng khá rất lớn.

Có lẽ là vì sắp được dọn đến ở cùng nhà với Thẩm Luật Ngôn, lúc hai người ngồi trên bàn ăn, biểu cảm trên mặt cô đã không còn ủ rũ buồn bã nữa, mà là một vẻ thoải mái nhẹ nhõm.

Thẩm Luật Ngôn có thể làm cho cô tinh thần phấn chấn hơn.

Nếu nói anh không ghen là giả.

Thế nhưng so với ghen tuông lúc này thì lo lắng cho cô nhiều hơn.

Thân phận của Thẩm Luật Ngôn thế nào anh còn chưa tìm hiểu rõ ràng hết.

Suy nghĩ đến đây, Lâm Trình nói: “Ái Ái, kỳ thật em không cần phải dọn đi đâu, ở chỗ này cũng vậy mà, anh có thể làm anh trai em, sẽ không can thiệp chuyện em kết giao bạn bè.”

Cố Ái nhìn anh một cái: “Thời gian qua sống cùng anh trong nhà này, em thật sự rất cảm ơn những gì anh đã làm cho em. Chỉ là, em không muốn lại phiền toái anh.” Dừng một chút, Cố Ái lại nói, “Em nghĩ, chúng ta cũng nên tách ra để đi tìm hiểu người khác xem thế nào.”

“Tìm hiểu người khác?”

“Em bây giờ đã trở nên nghèo túng, không còn là đại tiểu thư nữa, nếu hai ta không ly hôn đi, người bên ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng anh rất kém cỏi. Nói ra chân tướng sự việc, em thật không có việc gì, chính là ba anh nếu biết chúng ta ký hợp đồng hôn nhân giả ba năm lừa ông ấy, nhất định ông ấy sẽ rất tức giận. Cho nên, cứ đi tìm vài người tình cặp kè rồi cố ý thả tin đồn, nói rằng hai ta đến với nhau chỉ là cuộc hôn nhân vì lợi ích gia tộc, không hề có tình cảm với nhau. Cố Ái sau khi trở nên tay trắng thì chủ động ly hôn với Lâm Trình.” Cố Ái nói xong mỉm cười bình thản, “Hôn nhân lợi ích, tất cả mọi người hiểu được sao lại thế này. Cứ như vậy đi, danh dự hai bên không ai hao tổn gì.”

Cô nói xong, Lâm Trình sững sờ.

Anh còn chưa nghĩ đến thứ danh dự này đâu.

Cô âm áp đáng yêu như thế, đến mức anh không thể không yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nâng niu trong lòng bàn tay – P2

Cố Ái thật sự phải dọn đi rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thẩm Luật Ngôn liền lái xe tới đón cô.

Trước kia, khi thân phận của cô còn là Cố đại tiểu thư, cuộc sống của cô muôn màu muôn vẻ biết chừng nào.

Cô là người rất am tường thời trang thời thượng, vô cùng chú trọng đến trang phục khoác lên người, hơn nữa, đồ cô dùng đều là những món đồ xa xỉ được nhiều người mơ ước, mỗi khi có hàng mới tung ra, cô đều là người đầu tiên sở hữu được chúng. Cho nên, bên trong tủ đồ riêng của cô nhiều đồ đến mức không thể đếm hết được.

Khi Thẩm Luật Ngôn tới đón cô, quần áo của cô đã được thu xếp lại, ước chừng ba thùng lớn cũng không đủ hết.

Xem trong tủ vẫn còn có rất nhiều quần áo, Cố Ái ngượng ngùng nhìn sang Thẩm Luật Ngôn: “Có lẽ vẫn còn phải thêm hai thùng nữa mất.”

Lâm Trình cũng không phải thánh nhân, nhìn hai bọn họ đứng chung một chỗ, bộ dạng Cố Ái như chim nhỏ nép vào người, trong lòng anh khó tránh khỏi cảm thấy không vui, tiện tay kéo một cánh cửa tủ ra, liếc Cố Ái một cái rồi lạnh lùng nói: “Chỗ này đều là quần áo mùa đông, bây giờ mới chỉ chớm thu, còn phải một thời gian nữa mới sang đông. Quần áo này trước hết cứ để ở trong đây, chờ mùa đông đến thì em quay về lấy đi.”

Quần áo của cô còn để lại nhà anh thì sau này anh mới có cớ để gọi điện thoại cho cô.

Cố Ái kỳ thật cũng có ý này, nghĩ bụng tạm thời cứ để chỗ quần áo này ở đây, về sau cần rồi sẽ trở về lấy, nhưng cô chỉ mới dám nghĩ trong đầu, chỉ e là quần áo chính mình ở nhà anh sẽ có chút bất tiện, cho nên cô vẫn chưa nói ra.

Lúc này nếu Lâm Trình đã nói như vậy, Cố Ái cũng yên tâm hơn, ngắt đầu nhìn anh nói: “Vây tạm thời em sẽ để chúng ở nơi này, cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Lâm Trình nói xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Quai Quai ngoan ngoãn đột nhiên chạy tới bên người Cố Ái.

Cố Ái ôm lấy nó, cảm lấy hai chân trước của nó nói tạm biệt

Lúc này, Lâm Trình và Thẩm Luật Ngôn lại cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Hai người đứng ở ngoài cửa đối diện lẫn nhau, không nói được một lời.

Cũng không biết đứng đó đã bao lâu, Lâm Trình là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc trước, anh vỗ vai Thẩm Luật Ngôn, nói: “Mong anh

chăm sóc cô ấy thật tốt.” Tạm ngưng một chút, “Nếu không, anh sống không nổi ở thành phố S này với tôi đâu.” Ngờ khi anh nói chuyện mặc dù rất nhẹ nhàng, băng qua như gió thoảng qua, thế nhưng lại khiến cho người ta nghe mà cảm thấy khiếp sợ.

Thẩm Luật Ngôn đáp: “Tôi sẽ coi cô ấy như em gái mình mà hết lòng chăm sóc.” Nhìn Lâm Trình, Thẩm Luật Ngôn có chút dăm chiêu: “Anh thích cô ấy phải không?”

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra Lâm Trình thích Cố Ái, duy chỉ mình cô là không biết.

Lâm Trình không nói gì, chỉ đưa tay rút ra một điều thuốc từ trong túi áo đưa cho Thẩm Luật Ngôn, ai ngờ, Thẩm Luật Ngôn lại lắc đầu: “Tôi không hút thuốc.”

Không hút thuốc, quả là một người đàn ông sạch sẽ. Khóe miệng Lâm Trình thoáng nhếch lên, tay thuận thực châm thuốc, rồi hít vào một hơi thật dài.

Diện mạo Lâm Trình khôi ngô tuấn tú, rất có hương vị nam nhân. Hơn nữa, dù chỉ làm một hành động nho nhỏ thôi cũng tản ra một loại khí chất ung dung tao nhã.

Lúc này, anh ta khẽ cau mày, ánh mắt có chút mê ly, dường như đang nghĩ đến điều gì.

Nhìn Lâm Trình, Thẩm Luật Ngôn đột nhiên nói: “Lời này có lẽ hơi dư thừa, nhưng hút thuốc có hại cho sức khỏe.” Anh nói xong, xoay người vào phòng gọi Cố Ái.

Khí chất của Thẩm Luật Ngôn thực thanh khiết.

Áo trắng cùng quần trắng lại càng khiến anh ta trông thanh thoát hơn.

Hơn nữa, giọng nói Thẩm Luật Ngôn khi nói chuyện cũng thật ôn nhu, cười rộ lên cũng rất được.

Anh ta và Cố Ái cùng có một loại khí chất ấm áp giống nhau.

Khi Thẩm Luật Ngôn vào phòng, chợt nhìn thấy Cố Ái ngồi ghéch cằm hai chân trước của Quai Quai tạm biệt, không khỏi bật cười thành tiếng, khẽ xoa xoa đầu của cô: “Nha đầu ngoan, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Cố Ái gật đầu, buông Quai Quai ra, đi theo Thẩm Luật Ngôn ra cửa.

Đều là khí chất ấm áp, đứng chung một chỗ mới xứng đôi.

Dõi theo Cố Ái đi theo sau Thẩm Luật Ngôn ra khỏi nhà, cảm giác duy nhất Lâm Trình thấy chính là: một đôi như vậy mới xứng.

Cố Ái đi rồi, theo Thẩm Luật Ngôn đi rồi.

Nhìn xe đưa Cố Ái chốc chốc đã rời đi, Lâm Trình ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân đi đi vài cái rồi đi thẳng vào nhà.

Nhìn căn phòng trống vắng, Lâm Trình nằm ở sô pha ngây ngốc nhìn trần nhà.

Anh cảm thấy chính mình có đôi khi thật sự rất bất lực.

Lại có thể đem cô gái mình yêu chấp tay đưa cho người khác.

Trên mặt bàn đặt vài cuốn tạp chí tài chính và kinh tế kỳ mới nhất, vài ngày trước, anh vừa nhận lời phỏng vấn của phóng viên tạp chí muốn viết bài về anh, mà lúc này, nhân vật trên trang bìa tạp chí chính là anh.

Tờ tạp chí đánh giá về anh: “Một người đàn ông mạnh mẽ không ai sánh bằng.”

Mạnh mẽ sao? Lâm Trình cười khẩy, mạnh mẽ thì có ích lợi gì?

Ở trước mặt cô, tất cả mạnh mẽ tự tin của anh đều biến mất, chỉ còn lại cái vỏ ngoài trống rỗng.

Anh có thể mạnh mẽ với bất kỳ kẻ nào, duy chỉ có ở trước mặt cô, anh làm cách nào cũng không thể gượng mình dậy nổi.

Anh không chịu được khi cô không vui, không chịu được khi nhìn thấy cô tức giận, anh không muốn nhìn thấy cô phải nhíu mày, càng không nỡ làm khó cô.

Cho nên, anh chỉ có thể để cô đi. . .

—

“Bạn học Ái Ái, nơi này là phòng ngủ của em, thế nào? Cũng không tệ lắm phải không?”

Đến nhà Thẩm Luật Ngôn, đi xem phòng ngủ Thẩm Luật Ngôn chuẩn bị cho cô, Cố Ái vô cùng vui vẻ gật đầu không ngừng.

Phòng ngủ tuy rằng không phải quá lớn, cũng chỉ khoảng bốn năm mươi mét vuông, thế nhưng, cô bây giờ chỉ còn là cô bé lọ lem nghèo túng, có chỗ để ở xem ra đã tốt lắm rồi. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là ở đây, cô được ở bên cạnh Thẩm Luật Ngôn.

Hạnh phúc nhìn thoáng qua Thẩm Luật Ngôn, cô quyết định, mau chóng điều chỉnh lại tâm tình, dùng hết sức mình để hòa nhập vào cuộc sống mới này.

Cái gì mà sa cơ với không sa cơ, chỉ cần còn sống, cô sẽ dùng hết thủy của mình để cảm nhận mỗi ngày trôi qua sáng lạn hơn, mỗi một ngày trôi qua hạnh phúc hơn.

Nói về thời gian trước kia sống cùng nhà với Lâm Trình, hằng ngày đều do Lâm Trình phụ trách vào bếp, cô chỉ việc ngồi xuống ăn, ngay cả rửa chén và dọn dẹp linh tinh, cũng đều là do Lâm Trình làm toàn bộ. Còn bây giờ ở nhà Thẩm Luật Ngôn, cô dứt khoát kiên quyết nhận hết những công việc trước kia do Lâm Trình làm: nấu cơm, cộng thêm rửa chén. Đơn giản là vì Thẩm Luật Ngôn sẽ không nấu cơm, lại càng chán ghét việc rửa chén bát.

Có điều, được nấu cơm cho người mình yêu thích kỳ thật là một việc rất hạnh phúc, hơn nữa, chẳng phải có câu: con đường ngắn nhất để chạm đến trái tim người đàn ông là đi qua dạ dày sao.

Cố Ái nghĩ, mỗi ngày cô nấu cơm cho anh ăn, rồi đến một lúc nào đó anh sẽ yêu thích mình, sẽ không rời xa cô được nữa.

Thế nhưng, xoa xoa cái bụng, Cố Ái nhũn mảy, lúc này nàng thật có chút muốn được thưởng thức hương vị đồ ăn của Lâm Trình làm.

Buổi tối, ăn cơm rồi dọn dẹp xong xuôi, Cố Ái cùng Thẩm Luật Ngôn ngồi ở sofa xem TV.

Cố Ái ngồi ôm gối, còn Thẩm Luật Ngôn ngồi ở bên cạnh nàng, thoáng ngửi thấy hương vị quen thuộc trên người anh, Cố Ái ngây ngốc cười một mình.

Thật sự hy vọng thời gian hãy dừng lại ở khung cảnh này.

Nhưng Cố Ái lại không biết được là, khi cô và Lâm Trình ngồi cùng nhau xem TV thế này, Lâm Trình cũng đã nghĩ tới không biết bao nhiêu lần: xin thời gian hãy dừng lại ở thời khắc này.

Đang xem TV, Cố Ái bất giác liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là tám giờ tối, cô khẽ nhũn mảy, Lâm Trình đã ăn cơm chưa nhỉ?

Nghĩ đến Lâm Trình, Cố Ái xoa xoa hai má, vô duyên vô cớ đột nhiên lại nghĩ tới anh ta để làm gì?

Anh ta là người rất coi trọng cuộc sống, hẳn là sẽ không bạc đãi chính mình.

Bên này, Lâm Trình đột nhiên hắt xì mấy cái, day day cái mũi, anh bị cảm rồi sao?

Thả mình vào sofa, nhìn về phía trước, không có cô bên cạnh, quả thật nhàm chán, không tìm thấy thú vị nào, anh phải làm sao bây giờ?

Thời gian có đôi khi trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác cô đã ở nhà Thẩm Luật Ngôn được gần một tuần.

Một tuần sống cùng nhau trôi qua, cô và Thẩm Luật Ngôn khá là vui vẻ.

Cố Ái trước kia cũng có chút hứng thú với công việc thiết kế thời trang, ở cùng Thẩm Luật Ngôn, cô liền giống như gần quan được ban lộc, đi theo phía sau anh, học hỏi được từ anh vô số điều về thiết kế.

Cô đã không còn là đại tiểu thư của Cố gia, sẽ không còn được đến Ái Dược để làm việc, cũng không phải suốt ngày chỉ nói chuyện tài chính và kinh tế. Cô bây giờ có thể tùy ý thích chọn lựa công việc mà mình có hứng thú.

“Em muốn học thiết kế thời trang. Nhưng bây giờ có phải đã muộn rồi hay không?” Mơ ước từ nhỏ của cô chính là trở thành một nhà thiết kế thời trang. Mỗi khi tạo ra một bộ trang phục, nhìn chúng được mặc trên người người khác, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thẩm Luật Ngôn nhìn cô gật đầu: “Đúng là có hơi muộn một chút, nhưng mà, may cho em là thầy dạy là anh, có lẽ là học nhanh hơn.”

Cố Ái tình nghich le lưỡi: “Thầy Thẩm tự kỷ.”

Cứ như vậy, Cố Ái liền theo học thiết kế cùng Thẩm Luật Ngôn, hơn nữa Thẩm Luật Ngôn cũng sắp xếp cho cô làm trợ lý ở cửa hàng thời trang của mình.

Có công mài sắt có ngày nên kim, Cố Ái tin tưởng dựa vào cố gắng của mình, có lẽ thật sự có một ngày cô có thể trở thành một nhà thiết kế trang phục hàng đầu.

Có lẽ ở trong mắt người khác, ý nghĩ này của cô là mộng tưởng hảo huyền, thế nhưng, dù là thế thì mộng tưởng hảo huyền này cũng chính là động lực thúc cô không ngừng cố gắng.

Từng ngày từng ngày chậm rãi trôi qua, cuộc sống của Cố Ái từ một cô bé lọ lem, đã dần đi vào quỹ đạo bình thường.

Trong tuần từ thứ hai đến thứ sáu, cô làm trợ lý cho Thẩm Luật Ngón, còn thứ bảy và chủ nhật, ban ngày cô sẽ đến thư viện xem những cuốn sách về thời trang, buổi tối thì đến phòng thu biên tập tiết mục radio, cuộc sống vừa phong phú lại rất vui vẻ.

Chỉ là đôi lúc ngẫu nhiên, lướt qua mục trang phục và phụ kiện xa xỉ mới được tung ra của tạp chí, cô không khỏi có chút cảm khái: trước kia còn là đại tiểu thư của Cố gia, cô đi mua đồ này nọ chưa bao giờ phải xem giá, chỉ cần thích là sẽ lập tức lấy. Mà hiện tại, cô chỉ còn là một người bình thường, muốn mua thứ gì cũng phải cân nhắc tới lui, tính toán xem mình có trả tiền cho nó được không. . .

Thế nhưng, tiền hết rồi sẽ kiếm lại được, Cố Ái tự cho mình một cố động lực, phải cố gắng hăng hái hơn nữa, để ngày sau có thể làm một phú bà giàu có.

Mặc dù đã cắt đứt mọi quan hệ với Cố gia, nhưng dù sao cô cũng đã ở cùng họ từ lúc nhỏ đến khi lớn lên đến giờ.

Cô thật sự rất nhớ ông nội, cũng rất nhớ mẹ cô.

Cô nghe nói, từ khi cô rời khỏi nhà họ Cố, ông nội đã lâm bệnh nặng.

Cô muốn đi thăm ông nội, nhưng nghĩ đến mẹ nhìn thấy cô liền phát hỏa, cô đành phải từ bỏ, cô không muốn làm cho mẹ tức giận.

Cô thật sự, thật sự rất cảm thông cho Diệp Mi Lâm, cô hiểu bà ấy cũng chỉ là một người mẹ có lòng yêu thương con, khi bà phải nuôi một người đã chiếm lấy vị trí của con gái mình nhiều năm như vậy, chiếm lấy mọi yêu thương chiều chuộng, trong khi con gái mình thì phải ở bên ngoài chịu hết mọi khổ cực, cho dù ai rơi vào hoàn cảnh của bà cũng sẽ không chịu nổi.

Trước kia, cô là Cố đại tiểu thư, ba ngày hai lượt xuất hiện trên mặt báo chí.

Cô là tiểu thư nhà giàu thời thượng. Cho nên các buổi đấu giá, hội từ thiện, các buổi thịnh yến đều không thể thiếu bóng dáng của cô. Mà hiện tại, trên báo chí đang tranh nhau tăng bốc cho cô tiểu thư mới – Cố Noãn.

Cố Noãn mới là đại tiểu thư của Cố gia bây giờ.

Cũng chính là Hàn Noãn Noãn trước đây.

Lại nói, sau khi Hàn Noãn Noãn sau khi trở lại Cố gia, Diệp Mi Lâm liền sửa lại tên thành Cố Noãn.

Hàn Kỳ đã xem Cố Noãn như con ruột của mình mà dường tới bây giờ, Diệp Mi Lâm cũng coi như có lương tâm, sắp xếp cho bà ta ở bệnh viện tốt nhất, được làm trị liệu tốt nhất.

Để có thể bồi dưỡng tình cảm mẹ con, Diệp Mi Lâm chỉ cho phép Cố Noãn vào mỗi dịp cuối tuần mới được vào thăm Hàn Kỳ một lần.

Cố Noãn tính tình thực nhu nhược, không có chủ kiến gì, đành phải nghe theo mọi sự an bài của Diệp Mi Lâm.

Vì muốn mau chóng làm cho Cố Noãn thích ứng với cuộc sống xã hội thượng lưu, trở thành một đại tiểu thư Cố gia đúng tư cách, Diệp Mi Lâm tìm cho con mình một vị giáo sư, dạy cô học Anh ngữ, dạy học vẽ tranh, dạy cách thưởng thức những bức thư pháp cổ, dạy cách nhận thức các loại hàng hiệu xa xỉ, còn dạy con mình cách quy tắc về thời trang thời thượng nhất.

Cũng may, Cố Noãn tuy rằng quá mức hiền lành nhưng bản chất cũng rất thông minh, vừa học liền nắm vững.

Không chỉ có vậy, mới chỉ ở Cố gia hơn một tuần, Cố Noãn đã có thể quen với những bữa tiệc thịnh yến.

Lúc này, nhìn Cố Noãn trên mặt báo trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, khoác tay bà Diệp Mi Lâm tham gia tiệc từ thiện, Cố Ái kinh ngạc đến ngây người.

Cô vẫn còn nhớ, trước kia còn ở Cố gia, mỗi lần tham gia các loại yến hội, cô bảo mẹ đi cùng, nhưng Diệp Mi Lâm luôn tìm mọi cách từ chối, đến tận bây giờ, cô cũng chưa cùng Diệp Mi Lâm tham dự một buổi tiệc nào.

Tuy rằng biết Cố Noãn mới là con gái Diệp Mi Lâm sinh ra, nhưng vì cái gì nhìn hình ảnh hai người họ trên báo, cô cảm thấy ghen tỵ như vậy?

Mẹ...

Cố Ái nhắm mắt lại, mẹ ruột của cô bây giờ đang ở nơi nào?

Hôm nay là thứ bảy, buổi tối có tiết mục radio.

Giữa chương trình, khi người thứ ba gọi điện thoại tới, mí mắt Cố Ái không hiểu thế nào bỗng nhiên giật không ngừng, khiến cô cảm thấy lo lắng bất an.

Vừa tiếp điện thoại, đầu máy bên kia truyền đến thanh âm của một người phụ nữ có chút quái dị: “Cố tiểu thư, tôi chính là người đã cứu mạng cô. Cách đây vài ngày, cô lái xe gây ra tai nạn, lúc đó tôi và cô đang nói chuyện điện thoại, cô có còn nhớ tôi không? Nghe thấy cô xảy ra chuyện không hay, tôi liền lập tức cúp máy, gọi cho xe cứu thương.”

Người này, hẳn là người phụ nữ đang muốn ly hôn chồng, muốn chồng phải trả phí sáu trăm vạn cho mình. ...

Thì ra ngày đó là người này đã gọi điện thoại cho xe cứu thương. Cố Ái cảm kích nói: “Chuyện xảy ra, thật sự rất cảm ơn chị.”

“Tôi cũng không dám nhận lời cảm ơn của cô đâu.” Giọng điệu của người phụ nữ vẫn quái dị như trước, hơn nữa nói xong lời cuối cùng, dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố tiểu thư, cô có biết việc mà tôi cảm thấy hối hận nhất là gì không?”

“Sao?”

“Việc mà tôi thấy hối hận nhất chính là đã cứu cô, tại sao khi đó tôi không mặc kệ để cho cô chết luôn nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nâng niu trong lòng bàn tay – P3

“Chị đang nói gì vậy?”

“Cô nên chết đi mới phải, cô là đồ tiểu tam. Cố Ái, cô xem lại mình đi, ngày nào cô cũng ở trên radio mắng chửi tra nam tiện nữ, thế nhưng kẻ đề tiện nhất là cô mới phải, cô là đồ tiểu tam phá hoại gia đình người khác! Cô nói một đằng làm một nẻo, rồi cô sẽ không được chết tử tế!” Trong điện thoại truyền đến giọng phụ nữ chói tai, lời nói gay gắt, vô cùng khó nghe.

Tiểu tam?

Cố Ái có chút không biết làm sao, tiểu tam gì? Cô có phải đã nghe lầm cái gì rồi hay không?

Đại não lập tức lục tìm trong ký ức, người phụ nữ này trước đây có hai lần gọi điện thoại đến tâm sự chuyện riêng của mình.

Chồng của chị ta dường như là chủ một phòng thiết kế thời trang, chị ta muốn ly hôn với chồng, và đòi anh ra phải trả sáu trăm vạn phí tổn bồi thường.

Thẩm Luật Ngôn trước đó vài ngày có tìm cô mượn tiền, hơn nữa, Thẩm Luật Ngôn cũng mở một phòng thiết kế thời trang.

“Không thể nào, không phải, không có khả năng.” Tận sâu trong lòng Cố Ái không ngừng phủ nhận, cũng như đang tự lừa dối mình, “Thẩm Luật Ngôn anh ấy vẫn là độc thân, anh ấy chưa từng kết hôn.”

“Cố Ái, cô chính là đồ tiểu tam, cô quyến rũ chồng tôi, chồng tôi chính là Thẩm . .” Lời của người phụ nữ còn chưa dứt, điện thoại đã bị cắt đứt tín hiệu.

Chồng của chị ta họ Thẩm . .

Đã đến mức này, có lẽ không còn nghi ngờ gì nữa, người đó hẳn là Thẩm Luật Ngôn. . .

Cố Ái bàng hoàng không thể tin được, khoé miệng nhếch lên nụ cười chua xót, người trong lòng cô luôn thầm mến, thế nhưng lại là người đàn ông đã có gia đình!!!

Cô vậy mà lại đi thích một người đàn ông có vợ, lại còn tìm mọi cách để theo đuổi.

Thật là nực cười, quả thật là châm chọc.

Lâm Trình là một thính giả trung thành của tiết mục mà Cố Ái chủ trì, khi anh nghe qua radio có người mắng cô, trong lòng thầm nói tiếng không ổn, không nói hai lời, anh lập tức cầm lấy áo khoác ra khỏi cửa, lái xe chạy về hướng phòng thu âm của Cố Ái.

Người mà cô vẫn luôn tin tưởng, hơn nữa cảm thấy được có thể y lại cả đời này lại là người đã có vợ.

Cố Ái vô cùng buồn bã, chương trình còn chưa kết thúc, cô chợt đứng lên: “Xin lỗi, tiết mục lần này tôi làm không nổi nữa...” Nói xong liền lao ra khỏi cửa.

Gió thu xào xạc, bên ngoài trời bắt chợt mưa lất phất.

Thời tiết có chút lạnh, Cố Ái bắt giắc ôm lấy mình.

Tiết mục của cô mười giờ phát sóng, bây giờ đã là mười một giờ đêm.

Thời tiết thế này, giờ này có lẽ chẳng mấy ai ra ngoài mới đúng, chỉ là Cố Ái không nghĩ tới, phía sau phòng thu của cô, đứng cách đó không xa là mấy người phụ nữ, dường như bọn họ đang đợi cô, bởi vì vừa thấy cô, bọn họ đã bắt đầu đi về phía này.

Lúc mấy người phụ nữ kia tới gần, Cố Ái không nghĩ tới là bọn họ lại cầm trứng gà bất ngờ ném lên trên người cô, miệng không ngừng la lối: “Đồ thói tha, con mẹ nó lại dám đi làm kẻ thứ ba.”

“Ngày nào cũng ở trên radio mắng người khác là tiểu tam, nhưng không xem lại mình cũng là tiểu tam!”

“Không phải, tôi không phải là tiểu tam” Cố Ái phủ nhận, cô căn bản không biết Thẩm Luật Ngôn đã kết hôn, nếu biết rằng Thẩm Luật Ngôn đã có gia đình, cô cho dù có thích anh ta bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng sẽ giữ khoảng cách giữa hai người. Sẽ không bao giờ chuyển tới ở trong căn hộ của anh ta.

Có điều là những người phụ nữ này căn bản nghe không lọt tai, vẫn liên tục cầm trứng gà như trước ném thẳng vào người cô.

Trứng gà khi đập lên người cô liền vỡ tung toé, chẳng mấy chốc, khắp người cô từ đầu đến chân đều là lòng trắng lẫn lòng đỏ trứng trộn vào nhau.

Hơn nữa, trứng gà nện lên người, thật sự rất rất đau.

Cố Ái muốn khóc, thế nhưng, cô không muốn khóc ra đây để những người phụ nữ này xem, chỉ biết cắn môi chịu đựng.

“Cố tiểu thư, đại tiểu thư của Cố gia, từ trên thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục cảm giác thế nào?”

Giữa đám hỗn loạn chói tai, một người phụ nữ bỗng bước ra.

Trang phục sang trọng theo phong cách phương tây, trang sức trang nhã tinh xảo.

Người phụ nữ đó đến gần, chột nói: “Tôi là vợ của Thẩm Luật Ngôn.” Nói xong, cô ta bỗng đưa tay lên tát lên mặt Cố Ái một cái: “Cô biết không? Thẩm Luật Ngôn học đại học, rồi khởi nghiệp tất cả đều là dùng tiền của tôi, còn cô thì giúp anh ta được cái gì? Vậy mà lại dám đi quyến rũ anh ta? Suốt một năm nay, tôi luôn đi tìm hồ ly tinh đã khiến anh ta hạ quyết tâm ly hôn với tôi là ai, không nghĩ tới kẻ đó hoá ra lại là cô!”

Nữ nhân kia vừa dứt lời, tay lại giơ lên muốn tát Cố Ái một cái nữa, ai ngờ được nửa đường lại bị Cố Ái bắt được, ngay sau đó Cố Ái đột nhiên giơ tay kia lên quăng trả lại cho cô ta một cái tát.

“Nhớ kỹ, tôi không phải tiểu tam, ta không biết anh ta đã kết hôn.”

Cố Ái thế nhưng lại đánh trả đòn.

Người phụ nữ kia ngây ngốc không thể tin nhìn Cố Ái, cô ta thật sự không nghĩ rằng Cố Ái sẽ đánh trả.

Bất cứ ai cũng có tâm lý kẻ yếu e sợ kẻ mạnh hơn, Cố Ái bỗng dùng mạnh, khí thế của người kia lập tức giảm đi vài phần.

Trong lòng Cố Ái buồn bã đến cùng cực, không muốn nói thêm với người phụ nữ kia điều gì, liền xoay người mau bước rời đi.

Tìm được xe trong bãi đỗ xe, lên xe rồi, cả người Cố Ái bỗng run rẩy.

Vừa rồi cô chỉ là giả vờ dùng cảm mà thôi

Hai tay nắm chặt lấy vô lăng nhưng vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Cô thật sự không ngờ, Thẩm Luật Ngôn thế nhưng đã kết hôn.

Cô muốn khóc, nhưng khi nhìn thấy đám người đang đứng ngoài cửa sổ xe, cô vẫn cố ra vẻ trấn định kìm nén nước mắt lại.

Xe chậm rãi chuyển bánh, mãi cho đến khi không nhìn không thấy những người kia nữa, nước mắt cô trong phút chốc trào ra.

Cô rút cuộc đã làm chuyện gì sai trái?

Vì sao ông trời lại đối với cô như vậy?

Cô bây giờ, thật sự chẳng còn gì nữa.

Còn ai có thể cho cô mượn bờ vai để dựa vào?

Lấy di động ra, bấm số của Giang Giang, hộp thư thoại lập tức truyền đến giọng nói ngọt ngào của cô ấy: “Hello, Giang Giang lúc này đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt cùng Tã Dật nên không muốn tiếp điện thoại. Ha ha, hãy để lại lời nhắn cho tôi sau tiếng bíp nhé.”

Giang Giang và Tã Dật đang quen nhau? Chuyện từ khi nào vậy?

Nhìn vào số điện thoại của Giang Giang, Cố Ái phiền muộn nhắm mắt lại, hai người dường như đã rất lâu rồi không liên lạc với nhau.

Thì ra, dù là bạn bè tốt với nhau đến mức nào, nếu một thời gian dài không liên lạc cũng có thể trở nên xa lạ như vậy.

Sally, giờ cô chỉ còn Sally. . . .

Điện thoại mới chỉ vang một tiếng chuông, cô đã nghe được giọng nói thanh thoát của Sally truyền tới: “Ái Ái, nhớ mình rồi phải không?”

Vừa nghe thấy giọng nói của Sally, nước mắt Cố Ái bỗng trút xuống ào ào, mang theo tiếng nức nở: “Sally, Minh. . . Minh cùng đường rồi.”

“Cùng đường?” Sally đang đắp mặt nạ, nghe cô nói như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng, cuống quýt gỡ mặt nạ xuống, “Nói cho mình biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Minh. . . Minh không còn là đại tiểu thư nhà họ Cố nữa, mình không phải là con ruột của họ. . .” Cố Ái vừa nói xong, chợt nghe đến một tiếng nổ lớn, ruột bánh xe hình như vừa nổ.

Thật là xúi quẩy

Cố Ái cúp điện thoại, rồi sau đó xuống xe xem xét tình hình.

Cô vừa mới xuống xe, bỗng nhìn sang hai hàng cây xanh ven đường, đột nhiên xuất hiện năm người đàn ông vạm vỡ.

Bây giờ đã là mười một giờ, trên đường dường như không còn một bóng người nào khác.

Cố Ái nhìn bọn họ, nhất thời sinh ra một loại cảm giác không ổn, xoay người muốn lên xe, nhưng còn chưa kịp mở cửa xe, năm tên kia mang theo nụ cười âm thầm đã vây quanh cô.

Cố Ái hoảng sợ nhìn bọn họ: “Các người muốn làm gì?”

“Chúng tôi đương nhiên là muốn chơi với cô rồi.”

Bị năm người đàn ông to cao như vậy vây quanh, Cố Ái muốn chạy, nhưng quả thật là chạy không được.

Mà trên đường lúc này căn bản không còn một ai khác.

Cố Ái không tự giác run rẩy, khóc lóc: “Van cầu các người, thả tôi được không?? Đạo này tôi đã xui xẻo đủ đường rồi, tha cho tôi được chứ?”

“Cả đêm dài, thả cô đi, lấy ai tới chiều bọn này? Hơn nữa, năm người bọn tôi chơi với một mình cô, chắc chắn sẽ cho cô lên tiền.” Bọn họ nói xong, cùng tiến đến gần cô.

Không biết bọn họ có phải đã lâu không tắm hay không, trên người đầy mùi hôi thối.

Hơn nữa, khi năm tên cười lên, hai hàm răng vừa đen vừa vàng, chỉ nhìn qua cũng làm người ta buồn nôn.

Bọn họ nói xong, đã bắt được tay Cố Ái.

“Buông ra.” Cố Ái kêu la khóc lớn, liều mạng giãy dụa.

Giữa lúc hai bên đang ra sức giằng co, cô cảm giác có người đang xé rách quần áo của cô.

“Cứu mạng”. Cô lúc này thực sự hy vọng có người đi qua cứu giúp mình.

Áo khoác của cô đã bị cởi ra, lúc này có người đang cố sức xé quần của cô.

“Cố tiểu thư, ngoan ngoãn một chút đi.”

Nghe giọng điệu đáng khinh của bọn họ, Cố Ái biết có giấy dựa gào thét thế nào cũng vô dụng, cô chết lặng nhắm chặt hai mắt lại.

Cô thà chết cũng không muốn phải chịu nhục.

Bị bọn họ khống chế, hiện tại chỉ có một đường chết: đó là cắn lưỡi tự sát.

Nghĩ vậy, mắt nhắm chặt lại muốn cắn lưỡi, nhưng lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Các người buông cô ấy ra!”

Giọng nói quen thuộc vang lên, cô cảm thấy những kẻ đang túm cô lập tức thả ra.

Mở mắt ra, liền nhìn thấy Lâm Trình đang đánh nhau với năm tên đàn ông kia.

Lâm Trình thân thủ rất tốt, giải quyết đám người kia xong, giống như đang gọi điện thoại cho ai đó.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng có một chiếc xe chạy tới, rồi sau đó một nhóm người bước xuống.

Lâm Trình nói với mấy người mấy câu rồi bước tới bên cô.

“Ái Ái.”

Bởi vì khi này cố hết sức để giấu dựa, Cố Ái đầu tóc còn rối bù xù, Lâm Trình giúp cô sửa sang lại một chút. Ánh mắt của cô vẫn còn ngây ngốc, có lẽ là vì vừa trải qua một chuyện vô cùng kinh hoàng.

Nhìn ánh mắt đại ra của Cố Ái, Lâm Trình đem cô ôm thật chặt vào lòng: “Không có việc gì. Không có việc gì.”

Vì sao mỗi lần cô gặp chuyện không may, người đầu tiên xuất hiện luôn là Lâm Trình?

Cố Ái khẽ chớp mắt, nước mắt chợt chảy xuống.

Cúi đầu xem quần áo trên người, vẫn còn nguyên vẹn.

Bọn họ vẫn chưa đụng được đến cô.

Nhưng là, cô vẫn không dám chắc mà hỏi lại Lâm Trình một lần nữa: “Bọn họ vẫn chưa làm gì em phải không?”

“Em vẫn ổn mà, bọn họ không làm gì được em. Em xem, ngoài áo khoác ra, tất cả quần áo còn lại đều còn nguyên.” Lâm Trình nói xong, lau nước mắt của cô, “Anh mang em về nhà.”

Nghe anh nói mang mình về nhà, Cố Ái khẽ gật đầu.

Thế nhưng chưa được mấy chốc, cô đột nhiên lại lắc đầu: “Không, em không muốn về nhà với anh.”

“Vì sao chứ?”

“Cô ấy sẽ tìm đến em, hiểu lầm em là tiểu tam, em không muốn làm kẻ thứ ba.”

“Cô ấy? Em muốn nói đến người nào?”

“Chính là người xa cuối chân trời mà anh thích, em về nhà với anh, cô ấy sẽ tìm đến em, nói em là tiểu tam. Em không muốn bị ném trứng vào người nữa, em không muốn bị người khác khinh bỉ.”

Nhìn trên người nàng dính đầy trứng, Lâm Trình dịu dàng xoa đầu cô: “Không có xa tận chân trời, anh không có bạn gái. Anh có thể thề, em đi theo anh sẽ không có bất cứ kẻ nào có thể quấy rầy đến em. Ngoan, theo anh về nhà đi.” Lâm Trình nói xong, liền ôm lấy cô.

Thu xếp cho cô ngồi an ổn vào trong xe, Lâm Trình khẽ sờ lên má cô: “Chờ anh một lát, anh đến bên kia nói vài câu rồi quay lại.”

Cú điện thoại vừa rồi của Lâm Trình là gọi cho Ninh Phi.

Ninh Phi nhận được điện thoại, liền dẫn theo năm tay vệ sĩ tới, những tên lưu manh kia lập tức bị khống chế.

Lúc này, năm kẻ vô lại đang quỳ trên đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

“Nói, ai phái các người tới?”

“Dạ, không ai hết.”

“Không ai? Hừ.” Lâm Trình cười lạnh, chợt đưa chân lên đá thật mạnh vào vai của kẻ gần anh nhất: “Các người vừa rồi gọi Cố tiểu thư phải không, nếu không ai phái các người đến, các người làm sao lại biết cô ấy họ Cố?” Nói xong, Lâm Trình lại giẫm lên ngón tay của tên kia, “Nói hay không?”

“Ah, đau”

Người ta nói mười ngón tay liền tim.

“Tôi nói, tôi nói, là vị Diệp phu nhân sai chúng tôi làm.”

Diệp phu nhân? Diệp Mi Lâm sao?

“Nói rõ.”

“Là Diệp Mi Lâm”

Lâm Trình gật đầu, “Tốt lắm.” Quay sang liếc nhìn Ninh Phi một cái, Lâm Trình xoay người: “Đem tay của mấy tên khốn kiếp này chặt hết, mang đi cho chó ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nâng niu trong lòng bàn – P4

Đưa bọn họ đi chặt tay?

Liếc nhìn năm kẻ đang quỳ trên mặt đất, lại quay sang nhìn Lâm Trình, Ninh Phi gật đầu: “Vâng thưa Trình thiếu.”

“Trình thiếu?”

Người đàn ông diện mạo khôi ngô trước mắt này chính là Trình thiếu nổi tiếng lạnh lùng vô tình của thành phố S sao?

Năm tên kia cả người run rẩy, sợ hãi nhìn bóng lưng Lâm Trình, mấy giây sau đồng loạt bò về phía trước: “Chúng tôi có mắt như mù, không biết ngài là Trình thiếu gia, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, xin ngài tha thứ cho chúng tôi.”

Đắc tội Lâm Trình, bây giờ bị chặt tay chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ sau này không còn chốn dung thân ở nơi này nữa. Phải biết rằng từ trước tới nay, Lâm Trình luôn thích đuổi cùng giết tận, không cho người khác đường lui. Năm tên đàn ông vừa nghĩ vậy, liền vội vàng đập đầu xuống đất không dám dừng.

“Con mẹ nó cầm miệng lại cho tôi.” Ninh Phi nói xong, nhấc chân dùng hết sức đá vào tên bên cạnh mình.

Ra tay xong, nhìn theo bóng dáng Lâm Trình, Ninh Phi thờ dãi, may mắn đêm nay tới kịp lúc, Cổ tiểu thư kia mới không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Nếu Cổ tiểu thư thật sự xảy ra chuyện, cô dám chắc Lâm Trình sẽ đem năm tên khốn trước mắt này chôn sống.

Đến lúc Lâm Trình trở lại trong xe, Cổ Ái đang cuộn mình lại, hai tay run rẩy ôm lấy chính mình.

Sắc mặt của cô trắng bệch, ánh mắt đại ra mang theo vẻ sợ hãi, hoảng hốt.

Nhìn bộ dạng này của Cổ Ái, Lâm Trình không khỏi đau lòng vuốt ve khuôn mặt của cô: “Đừng sợ, đã không có việc gì rồi.”

Cổ Ái ngây ngốc gật đầu, thế nhưng thân thể vẫn run rẩy như cũ.

Từ nhỏ đến lớn Cổ Ái là bảo bối được Cổ gia nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, cuộc sống của cô chỉ có những điều tốt đẹp tươi sáng, đêm nay, chính là lần đầu tiên cô phải đối mặt với những chuyện đen tối nhất người Lâm Trình đau lòng nhìn cô, trong lòng cô lúc này có lẽ đang vô cùng sợ hãi, anh hoàn toàn có thể hiểu được.

“Ái Ái, nào, ngoan ngoãn mặc áo của anh vào.” Lâm Trình vừa nói, vừa cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô. Nhìn trên người cô dính đầy vết trũng, anh sợ cô lạnh, bên cạnh nhiệt độ bên trong xe cao lên một chút.

Để làm cho cô có thể bình tâm lại, Lâm Trình bật nhạc nhẹ nhàng, anh tin tiếng nhạc du dương có thể làm tinh thần cô thư thái hơn.

Xong xuôi đầu đó, Lâm Trình mới khởi động xe.

Anh muốn mau chóng mang cô về nhà tắm rửa thay đồ, trấn an tâm tình của cô. Vừa nghĩ vậy, tốc độ xe lập tức nhanh hơn rất nhiều.

Về đến nhà, Lâm Trình để Cổ Ái ngồi yên trên sofa trước, rồi sau đó anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lâm Trình xả nước ấm vào chiếc bồn tắm cỡ lớn xa hoa của mình, còn rải thêm vào thật nhiều cánh hoa hồng.

Cánh hoa gặp nước ấm, tỏa ra mùi hương thơm nhẹ nhàng như thấm vào lòng người.

Ngắm nhìn những cánh hoa này, tâm tình Cổ Ái có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Nghĩ vậy, Lâm Trình rào bước quay về phòng khách.

Cổ Ái lúc này vẫn duy trì trạng thái ngồi cuộn mình trên sofa, vòng tay ôm lấy đầu gối ngây ngốc.

Nhìn ánh mắt Cổ Ái tràn đầy sợ hãi, Lâm Trình đi ra phía trước, đến bên cạnh cô ngồi xổm xuống, ôn nhu nói: “Ái Ái, nước ấm đã làm xong rồi, đi tắm rửa một chút được không?”

Lâm Trinh khi nói chuyện với cô, giọng điệu như đang dỗ dành đứa nhỏ.

Cố Ái không nói, chỉ cắn môi gật đầu.

Biểu tình Cố Ái gật đầu đặc biệt dịu ngoan, dịu ngoan làm cho anh thấy đau lòng.

Ánh mắt cô dần dần, dần dần càng làm cho anh thấy đau lòng hơn.

“Nào, để anh ôm em vào phòng tắm nhé.” Lâm Trinh nói xong, giờ hai tay muốn bế, làm Cố Ái kinh ngạc nhìn anh. Lâm Trinh bắt đầu cười: “Không muốn để cho anh bế cũng được, em đi giày vào rồi tự đi được không?” Nói xong, Lâm Trinh nâng chân của cô từ trên sofa xuống giống như nói với đứa trẻ: “Ngao ngoãn, xỏ giày vào đi tắm rửa nào.”

Cố Ái không nói gì, bỗng nhiên vươn hai tay ôm lấy cổ Lâm Trinh.

Cố Ái ôm lấy cổ anh, ý muốn để anh ôm mình đi. Lâm Trinh cười cười, cầm lấy dép của cô rồi sau đó ôm cô đi vào phòng tắm.

Trong ngực anh thật ấm áp, cảm giác thực an bình, Cố Ái lại càng ôm chặt thêm một chút.

Cô hiện tại rất cần một cái ôm ấm áp, làm cho cô cảm thấy an toàn, có thể giúp cô che gió chắn mưa, vượt qua lúc tối tăm này.

Vào tới phòng tắm, nhìn một bồn tắm lớn đầy cánh hoa hồng, Cố Ái ngăn ra, sống mũi bất chợt cảm thấy cay cay, ngay ngốc nhìn sang Lâm Trinh: “Cảm ơn anh.”

Cô không biết vì sao Lâm Trinh lại đối với cô tốt như vậy, càng không biết được lòng tốt này có phải là chỉ là thoáng qua hay không, có phải lại giống Thẩm Luật Ngôn hay không. Vào lúc cô muốn có một nơi để nương tựa vào, đột nhiên lại thay đổi khiến cô trở tay không kịp.

Cô không muốn dựa vào bất kỳ người nào nữa, cô chỉ muốn dựa vào chính mình, chỉ có chính mình mới đáng để tin cậy.

Thế nhưng, hiện tại cô chỉ có hai bàn tay trắng, căn bản không cách nào tự lập được.

Lần đầu tiên, cô cảm nhận được cái gì gọi là có lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, chuyện xảy ra đêm nay càng làm cô nghĩ tới mà sợ.

Cô rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Thật sự là cùng đường,

Trái tim bỗng thấy thực mệt mỏi, cũng đột nhiên cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa nữa.

Nhưng cô càng không muốn chết.

“Ái Ái, em đang nghĩ gì thế? Đây là quần áo sạch của em, em tắm xong là có thể thay. Bây giờ anh sẽ đi thu dọn phòng ngủ cho em nhé”. Lâm Trinh nói xong, giúp cô đóng cánh cửa phòng tắm rồi đi ra ngoài.

Khi cô rời đi với Thẩm Luật Ngôn, ngày thứ hai anh đã rất nhớ cô, vì thế dường như mỗi ngày anh đều đi vào phòng cô, cho nên khi anh vào phòng, căn phòng căn bản không nhiễm một hạt bụi.

Lâm Trinh giúp Cố Ái đổi chăn ga mới tinh rồi mới đi hâm sữa.

Chờ Cố Ái tắm xong đi ra, Lâm Trinh cũng vừa đun nóng sữa cho cô, nhìn sang Cố Ái một cái, anh đem cốc sữa đặt bên cạnh cô, sau đó cầm lấy máy sấy tóc.

Tóc của cô được dưỡng rất tốt, mềm mại lại sáng bóng, đầu ngón tay nhẹ nhàng luồn vào trong mái tóc, Lâm Trinh dịu dàng giúp cô sấy tóc.

“Lâm ca ca, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

Hôm nay nếu không nhờ có Lâm Trinh, cô đã không thể bảo vệ sự trong sạch của mình, hơn nữa, anh đối với cô thật sự rất tốt.

“Không cần cảm ơn, như vậy quá khách khí. Lúc trước anh cũng đã từng nói, em cứ xem anh như anh trai là tốt rồi.”

“Vâng, anh trai.” Cố Ái khẽ gật đầu, lại gọi thêm một tiếng: “Anh trai.”

Anh trai...

Chỉ cần cô vui vẻ không ưu phiền, anh có thể làm anh trai của cô cả đời.

Thật sự, chỉ cần cô cả đời bình an vô sự là tốt rồi.

Sau khi tóc khô, lại uống hết ly sữa, Cố Ái liền ngoan ngoãn leo lên giường ngủ.

Thấy tâm trạng cô dường như đã tốt hơn ít nhiều, Lâm Trình cuối cùng cũng mỉm cười an tâm.

Cô là vận mệnh của anh, ai muốn động đến một sợi tóc của cô chính là gây khó dễ với anh.

Xác định Cố Ái đã ngủ, Lâm Trình mở điện thoại gọi cho Ninh Phi: “Đi điều tra một chút hành vi gần đây nhất của Diệp Mi Lâm, trong vòng hai ngày gửi kết quả cho tôi.”

“Vâng.” Ninh Phi đáp lời, sau đó ngáp một cái.

Cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, trời đã sắp rạng sáng, Ninh Phi thở dài, Trình thiếu vì Cố tiểu thư quan tâm nhiều như vậy, rốt cuộc đến khi nào mới nhận lại được hồi đáp đây?

Nhìn số điện thoại di động của Lâm Trình, Ninh Phi thực không biết phải làm thế nào. Thành thật mà nói, cô thật lòng thương anh, cho nên, lúc này cô cảm thấy rất chán ghét Cố Ái...

“Không được lại đây, các người không được lại đây, ah, cứu tôi...”

Sau tiếng hét chói tai, Cố Ái đột ngột tỉnh lại.

Ngồi yên trên giường, nhìn quanh phòng ngủ, hóa ra là con ác mộng.

Thế nhưng, nhớ lại buổi tối hôm qua thiếu chút nữa bị năm người đàn ông kia cưỡng bạo, trong lòng cô không khỏi cảm thấy hốt hoảng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nâng niu trong lòng bàn tay – P5

Tỉnh dậy liền không ngủ tiếp được nữa.

Trong lòng phiền muộn khôn cùng, Cố Ái xoa nhẹ hai thái dương, lúc này bất chợt nhìn thấy trên bàn cạnh giường có một chiếc gạt tàn thuốc lá.

Lâm Trình thường xuyên hút thuốc hiệu này, Cố Ái cầm lên, trên vỏ hộp rõ ràng in chữ: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe”. Nhìn dòng chữ đến ngây ngốc, cô bỗng cười chua xót, con người thật đúng là sinh vật kỳ lạ, biết rõ những thứ này có độc, thế nhưng lại không thể ngăn nổi bản thân mình mà chạm tới chúng.

Tâm tình lúc này của cô cũng như thế, muốn thoát khỏi nhưng lại không thể không ché được.

Biết rõ là hiện tại đã không có chuyện gì, nơi cô đang ngồi là nhà của Lâm Trình, hết thảy đã yên ổn, nhưng trong đầu cô lại không thể xóa đi hình ảnh năm tên đàn ông tối qua xúm lại xấu xí quăn áo của cô.

Nhớ đến một màn ấy, toàn thân cô lại bắt đầu run rẩy.

Điều hòa trong phòng để nhiệt độ rất ấm, Cố Ái xuống giường, chân để trần dẫm lên thảm bước tới trước cửa sổ.

Trước kia mỗi khi tâm tình không vui, cô sẽ ngước lên nhìn những đám sao trên trời, nhìn những tia sáng lấp lánh, chợt lóe chợt tắt, tâm tình không hiểu sao lại thấy hứng khởi hơn.

Nhưng hôm nay, kéo bức màn che cửa sổ ra, nhìn những ánh sao xuyên qua cửa sổ thủy tinh, tâm tình của cô vẫn không tốt hơn chút nào.

Hơn thế, lúc này đứng trước cửa sổ, không hiểu sao cô lại có một loại xúc động muốn nhảy xuống phía dưới.

Trong lòng không khỏi run sợ, sợ rằng mình trong lúc u mê không tự chủ được mà nhảy xuống, Cố Ái cuống quýt kéo rèm cửa sổ kín lại, lui về bên giường.

Không muốn leo lên nằm nữa, cô chỉ ngồi bệt xuống sàn, lưng tựa vào cạnh giường.

Ngồi bó gối thu mình lại, đầu gục lên chỗ đầu gối, bả vai Cố Ái đột nhiên run rẩy.

Trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Ban đầu chỉ có tiếng nước nở nhỏ nhỏ, nhưng nổi khó chịu càng lúc lớn hơn, cô bỗng kiềm lòng không được đột nhiên bật khóc thành tiếng.

Từ giờ trở đi, rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô chỉ còn hai bàn tay trắng, không nhà để về, không còn người thân nữa.

Tương lai đối với cô thật sự mờ mịt.

Tuy rằng Lâm Trình đối với cô rất tốt, nhưng cô thật sự sợ hãi, lo lắng một ngày nào đó Lâm Trình cũng giống như Thẩm Luật Ngôn đột nhiên rời xa cô.

Cô thật sự không muốn phải chịu đựng loại cảm giác này nữa, cuộc sống đang có hy vọng bất chợt mất phương hướng, bất chợt lạc lối. Cảm giác giống như đang trên thiên đường đột nhiên bị ngã xuống vực thẳm, toàn thân đau đớn như muốn tiêu tan.

Đột nhiên, Cố Ái ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, ý niệm muốn nhảy xuống lại xuất hiện trong đầu một lần nữa: dứt khoát chết đi, cô đã không nơi nương tựa, chết là xong hết mọi chuyện, sẽ không có ai vì cô mà đau lòng.

Nghĩ đến nước mắt lại trào xuống.

Thế giới này có người nào bi thảm như cô? Ngay cả chết đi cũng không có người thương xót.

Đưa tay lau nước mắt. Nhưng càng lau lại càng rơi nhiều hơn.

Nhưng nếu muốn chết, cô không thể chết ở nơi này, đây là nhà của Lâm Trình, cô không được chết ở nhà anh, để rồi thành bóng ma trong lòng Lâm Trình. Cô nên đến một nơi thật xa, lẳng lặng không một dấu vết, không một ai biết.

Nghĩ vậy, cô hít một hơi sâu, cứ như vậy đi.

Một đêm không chợp mắt.

Suốt đêm hôm qua, Cố Ái đã ngồi tựa vào giường cho đến khi trời sáng.

Cô không ngủ được, cũng không dám ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại hình ảnh đám người đang muốn xé quần áo cô lại hiện lên.

Bây giờ là bây giờ sáng, bởi vì cả đêm không ngủ, nên giờ đầu óc cô vụng vụng choáng váng.

Chân như muốn tê dại, phải cố hết sức cô mới đứng thẳng được người, cô cảm thấy thân thể mình trở nên vô lực, vô cùng khó chịu.

Đi đến trước gương, nhìn ảnh phản chiếu của chính mình: Nét mặt sa sút, tái nhợt, bơ phờ, thần sắc khó coi đến dọa người.

Rửa mặt thật sạch, trang điểm sơ qua, Cố Ái mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Cô nhìn phía sau cánh cửa, Lâm Trình đang bận rộn luôn tay trong bếp.

Thân hình anh cao lớn, đứng ở nơi đó thực đẹp mắt.

Tựa mình lên cửa đứng ngắm theo bóng lưng anh, khoé miệng Cố Ái bất giác cong cong.

“Lâm ca ca, cảm ơn anh, cảm ơn anh đối với em tốt như vậy, trong lúc em gặp khó khăn, cảm ơn anh đã luôn bên cạnh em. Thật sự rất cảm ơn anh.” Ánh mắt không rời khỏi Lâm Trình, trong lòng Cố Ái thầm nói lời cảm ơn, cầu nguyện: “Khi cô lên thiên đường, cô sẽ phù hộ cho anh cả đời gặp may mắn, sớm được ở bên người xa tận chân trời của anh.”

Cảm giác được ánh nhìn nóng rực từ sau lưng, Lâm Trình quay người lại, liền thấy Cố Ái đang nhìn anh đến xuất thần.

Nhìn sắc mặt cô đầy mệt mỏi, Lâm Trình nhíu mày: “Tối hôm qua em ngủ không ngon sao?”

“Em ngủ rất ngon, không hề mộng mị.” Cố Ái nói xong, sổng mũi đột nhiên cay cay, cô quay mặt đi rồi nói: “Em đói bụng rồi.”

Nghe Cố Ái nói đói, khoé miệng Lâm Trình lập tức hiện ra ý cười, cô đói bụng, điều này có nghĩa là cô không nghĩ lung tung nữa.

“Com làm xong rồi đây, em vào bàn ngồi đợi một lát nữa nhé.”

“Vâng” Cố Ái đáp xong liền xoay người rời đi.

Năm phút đồng hồ sau, đồ ăn đã được dọn lên bàn.

Lâm Trình làm đều là những món cô thích ăn nhất.

Đang ăn cơm, tâm tình Cố Ái sa sút đến cực điểm, đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng trên đời này của cô.

Mặc dù đều là những món ăn cô thích nhất, nhưng hiện tại cô lại không có khẩu vị gì. Cơm ăn miếng được miếng không, chẳng hiểu thế nào nước mắt lúc này lại muốn trào ra.

Cô thực sự không nở...

“Làm sao vậy?” Thấy tinh thần của cô càng lúc càng ảm đạm hơn, Lâm Trình nhíu mày: “Đồ ăn không ngon sao?”

“Đồ ăn rất ngon, vô cùng ngon.” Ngẩng đầu lên, cô lấy hết sức mình kiềm nén cảm xúc lại, cười cho có lệ: “Tay nghề của Lâm ca ca thật là siêu hạng, nấu ăn ngon vô cùng”, nói xong Cố Ái lại cúi đầu ra sức gấp đồ ăn bỏ vào miệng mình.

Vốn dĩ đã không có khẩu vị, lại một mực đưa thức ăn vào miệng rồi nuốt xuống. Sau khi ăn xong, cảm giác đầu tiên của Cố Ái chính là muốn nôn ra.

Cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh, ôm lấy bồn cầu mà nôn.

Thật là khó chịu, những thứ trong dạ dày như đang cuộn cuộn trào lên, trong cổ họng trở nên đắng ngắt, bụng đau như muốn ngắt xiù.

“Ái Ái, em không sao chứ?” Nhìn cô chật vật, Lâm Trình nhẹ nhàng vuốt lưng giúp cô thoải mái hơn.

Cô rất muốn khóc, khóc một trận thật lớn.

Cảm giác nôn rất khó chịu, Cố Ái nước nứa thành tiếng.

Nhìn cô khóc, Lâm Trình có chút hoảng hốt.

Ngồi chồm hóm vuốt lưng cho cô, dỗ dành cô: “Không việc gì, nôn ra sẽ hết thôi.” Vừa nói chuyện, bàn tay vẫn dịu dàng vuốt lưng Cố Ái như trước.

Chờ đến khi cô không còn muốn nôn nữa, thoáng thấy cô đã dễ chịu hơn, Lâm Trình mới rót cho cô một ly nước: “Nào, súc miệng cho sạch đi nào.”

“Lâm ca ca.” Cố Ái không đưa tay nhận lấy, mà là gục vào trong ngực anh tiếp tục khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Em không nở rời xa anh.”

“Thật là ngốc, sau này em vẫn ở nơi này, chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp nhau, có gì mà nở hay không nở.” Lâm Trình xoa tóc cô, vuốt ve hai má của cô: “Về sau, nơi này chính là nhà của em.”

Nhà của cô sao?

Cố Ái gật đầu: “Lâm ca ca, anh là người tốt, người tốt sẽ gặp may mắn.”

“Cô bé ngốc” Lâm Trình nói xong thì nhíu mày, anh cảm thấy được ngữ khí nói chuyện của Cố Ái rất không thích hợp, thế nhưng anh vẫn không tìm ra được không thích hợp ở chỗ nào.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Trình một mình lái xe tới công ty.

Đợi cho Lâm Trình đi rồi, Cố Ái dạo bước đi quanh ngôi nhà một vòng, sau đó ngồi xuống sô pha, lấy bút ra viết một bức thư.

“Lâm ca ca, cảm ơn anh từ trước tới nay đã luôn chăm sóc em, thật tình cảm ơn anh. Nếu em chết rồi, mong anh hãy thay em hiến tạng cho những người cần, cảm ơn anh.”

Sau khi viết xong, Cố Ái trầm nhủ trong lòng: Chết rồi vẫn có thể làm việc có ích thật tốt.

Nếu cô làm vậy thượng đế có thể thực hiện nguyện ước của cô: Phù hộ cho cuộc sống của Lâm ca ca luôn may mắn hạnh phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nâng niu trong lòng bàn tay – P6

Viết xong di ngôn của mình, Cố Ái đi vào phòng ngủ, chọn cho mình một bộ trang phục đẹp nhất mặc lên người rồi sau đó đi ra khỏi cửa.

Thời tiết cũng thật ứng với lòng người, lúc này cô đang vô cùng buồn bã, bầu trời lại cũng ảm đạm xám xịt tựa như tâm trạng của cô.

Xem ra, chẳng mấy chốc nữa trời sẽ đổ mưa!

Mỗi một cơn gió lạnh thổi qua, cả người Cố Ái lạnh run, theo bản năng đưa hai tay ôm lấy chính mình.

Thời điểm này đã là cuối thu bắt đầu chớm đông, mà cô lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phía dưới là quần jeans, bên ngoài khoác áo khoác nhẹ của La Perla.

Lạnh thì cứ lạnh đi, không sao cả.

Có lẽ là vì tối hôm qua không ngủ chút nào, thế nên lúc này cô cảm thấy toàn thân như không còn sức lực, đầu còn ê ẩm đau.

Đưa tay lên sờ trán, có hơi nóng lên, có lẽ sắp lên cơn sốt.

Phát sốt liên phát sốt đi, cô không muốn bận tâm nữa.

Hai tay ôm chặt lấy mình, trong lòng Cố Ái mang một mối tâm sự nặng nề một mình rảo bước đi giữa ngã tư đường.

Vừa đi vừa nhìn phong cảnh xung quanh, lặng lẽ nhìn dòng người qua lại trên đường.

Ven phố có cửa hàng bán bánh mì, mùi hương của bánh mì mới nướng ra lò xông vào mũi, thơm ngào ngạt. Cố Ái hít hít cái mũi, thật là muốn ăn...

Còn sống thật là tốt, chẳng phải sẽ có thể ngắm cảnh đẹp, có thể thưởng thức món ăn ngon hay sao?

Nghĩ như vậy, khóe miệng Cố Ái hơi cong lên, hay là cô vẫn tiếp tục cuộc sống này?

Chỉ cần còn sống, có khó khăn gì lại không thể giải quyết được?

Hướng chi, hiện tại cô còn có Lâm Trình, nếu thực sự có một ngày Lâm Trình rời cô mà đi, chẳng phải cô còn có Sally sao. Cô có thể sang Thụy Sĩ tìm Sally kia mà.

Còn sống là sẽ còn có hy vọng.

Vừa suy tư, vừa nhìn ngắm cảnh đẹp hai bên đường, cô đã đi tới con sông W đẹp nhất thành phố S.

Vốn dĩ cô dự định trong đầu là sẽ nhảy sông tự sát, thế nhưng khi này vừa này lên trong đầu liền lập tức biến mất, cho nên lúc này đi tới bờ sông, cô liền đứng vịn lan can ngắm nhìn cảnh đẹp dọc hai bên bờ.

Có lẽ thời tiết hôm nay không tốt, trời như muốn đổ mưa, cũng có thể là vì lúc này đang là ban ngày, cảnh không đẹp bằng ban đêm, cho nên hai bên bờ sông cũng không có bao nhiêu người.

Phía đầu dòng chảy con sông có một cây cầu thật lớn, trong lúc lơ đãng Cố Ái ngẩng đầu nhìn về hướng đó, chợt nhìn thấy có một đám đông đang vây quanh lại một chỗ. Trên bờ lan can cầu, có một cô gái đang nhào người ra, xem chừng là muốn nhảy xuống phía dưới.

Bởi vì lên cơn sốt, đầu Cố Ái lúc này choáng váng kịch liệt, trong người lại lạnh đến run rẩy, nhìn cô gái dường như cùng cảnh ngộ với cô, đang rất muốn tự sát, Cố Ái kiên cường xốc lại tinh thần nhanh chân đi về phía cầu.

Cô muốn đi an ủi cô gái kia, chết còn không sợ thì còn gì mà phải sợ nữa. Còn sống thì sẽ còn có hy vọng, rồi tương lai tốt đẹp sang lần sẽ tới thôi.

Đầu cô liên tục choáng váng, khi lên đến trên cầu, đám người xem đột nhiên tản đi.

Mà cô gái muốn nhảy cầu đang được một người đàn ông ôm chặt lấy.

Cô gái kia vừa cắn lại vừa đá, vừa đánh vào người đàn ông, nhưng anh ta lại không hề phản kháng lại chút nào, chỉ đáp lại bằng một cái ôm như siết chặt cô gái vào trong lòng, trên mặt tràn đầy vẻ yêu thương.

Cố Ái chợt khẽ cười, được một người đàn ông yêu như vậy quả thật hạnh phúc.

Khi nào thì mới có thể có người đàn ông như vậy xuất hiện bên cô, yêu thương cô như thế đây?

Trời không biết từ khi nào đã lất phất những hạt mưa nhỏ nhỏ, nước mưa thấm trên người càng trở nên lạnh hơn.

Cố Ái xoay người đi xuống dưới chân cầu, lại cảm giác hai chân không thể đứng vững được nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong đầu Cố Ái đột nhiên trở nên trống rỗng, thật muốn...thật muốn nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Ngay tại lúc người cô như muốn khụy xuống, bỗng cảm giác như có một ai đó đang ôm cô vào trong ngực, được nằm trong một vòng tay ấm áp còn thoảng thoảng một mùi hương dễ chịu.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy có người gọi tên mình: “Ái Ái, Ái Ái...”

“Lâm ca ca, có phải là anh không?” Cố Ái vừa nghĩ đã chìm vào cơn hôn mê...

Trong bệnh viện.

Mùi thuốc sát khuẩn nồng nặc gay mũi.

Buổi sáng ngày hôm qua Lâm Trình tới công ty làm việc, mí mắt liên tục giật giật, cảm thấy Cố Ái có thể xảy ra chuyện cho nên cuống quýt chạy về nhà. Quả nhiên không thấy Cố Ái đâu, lại nhìn thấy trên bàn đặt một mảnh giấy. Tới khi đọc hết nội dung trên đó, biết trong lòng Cố Ái nghĩ quần muốn tự sát. Anh lập tức cuống cuồng sai người đi tìm cô, cuối cùng cũng tìm thấy cô bên bờ sông. Đưa cô đang ngất xỉu vào bệnh viện.

Lúc này, Lâm Trình đang ngồi bên giường bệnh ngáy ngốc nhìn Cố Ái.

Cô đã mê man suốt hai ngày.

Anh cũng đã ngồi bên giường bệnh của cô hai ngày.

Thời gian trôi qua, anh hết mực trông nom bên cạnh cô, trong mơ cô không ngừng gặp ác mộng, luôn miệng nói mớ.

Lúc thì nói: “Không được lại đây, tôi sẽ chết cho các người xem.”

Lúc sau lại: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không bước vào Cố gia nửa bước.”

“Tôi không phải tiểu tam, tôi không biết anh ấy đã kết hôn.”

“Tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, bây giờ tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Lâm Trình vuốt ve hai má cô, mấy ngày qua quả thật cô đã gặp quá nhiều chuyện không hay.

Có thể chịu đựng đến lúc này cũng đã quá sức của cô.

“Trình thiếu gia, anh ăn chút cơm đi, cả ngày qua anh đã không ăn gì rồi.”

Ninh Phi vừa vào phòng liền chứng kiến Lâm Trình đang nắm chặt tay Cố Ái trong bàn tay mình.

Nhìn gương mặt tiều tụy của anh, Ninh Phi có chút đau lòng, đưa cơm đặt tại bên giường, nhỏ giọng nói: “Dù ít hay nhiều anh cũng nên ăn một chút, bác sỹ cũng đã nói Cố tiểu thư chỉ là mệt mỏi quá sức, nghỉ ngơi mấy ngày rồi sẽ tỉnh lại, anh không cần lo lắng nhiều như thế đâu.” Nhìn Lâm Trình vẫn bất động, Ninh Phi tiếp tục nói: “Anh không ăn cơm, Cố tiểu thư tỉnh dậy nhìn thấy anh tiều tụy như vậy cũng sẽ đau lòng thôi.”

Đau lòng, cô sẽ đau lòng vì anh sao?

Nếu cô có một chút đau lòng vì anh, sẽ không nghĩ tới chuyện tự sát.

Nhớ tới bức di ngôn kia của Cố Ái “Nếu em chết, mong anh thay em hiến tạng cho những người cần.” Lâm Trình lại thấy tức giận, tay nắm lại thành quyền, miệng cười chua chát: “Tất cả mọi người đều nhìn ra được tôi yêu cô ấy, tôi không thể không có cô ấy, thế nhưng cô ấy lại không hề nhận ra điều đó.” Nói xong, anh thở dài: “Cô ấy căn bản không biết, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, về sau tôi không biết phải làm cái gì bây giờ. Cô ấy muốn điều gì, chỉ cần mở miệng, tôi sẽ không nói hai lời mà đáp ứng, cho dù là tính mạng của tôi, tôi cũng có thể đưa cho cô ấy. Thật sự tôi không thể không có cô ấy, không thể không nhìn thấy cô ấy.” Dừng một chút, Lâm Trình lại nói: “Tôi rút cuộc nên làm gì bây giờ, tôi biết cô ấy thiếu cảm giác an toàn, tôi muốn cho cô ấy khoảng trời bình yên, muốn nói cho cô ấy biết, tôi yêu cô ấy, yêu đến mức điên cuồng, chỉ cần cô ấy nguyện ý, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy cả đời. Thế nhưng tôi lại sợ hãi nếu nói ra như vậy, chỉ sợ cô ấy không tiếp nhận được lại càng tăng thêm áp lực tâm lý, khiến cô ấy càng tránh né tôi. Nói ra không được, không nói cũng không xong, haiz.”

Lâm Trình làm việc không bao giờ do dự, hơn nữa cô chưa bao giờ gặp qua bộ dạng anh mâu thuẫn rối rắm như bây giờ, Ninh Phi không biết là may mắn hay bất hạnh.

Vận khí của Cố Ái quả thật quá tốt. Tốt đến mức làm cho cô thấy ghen tị.

Anh thích cô ư?

Lâm ca ca thích cô?

Vì sao cô lại cảm thấy thực hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Cố Ái mơ mơ màng màng nghe được lời Lâm Trình nói, có chút vui sướng, khóe miệng có hơi cong lên, cô muốn mở mắt ra nhìn Lâm Trình, hỏi anh xem lời nói đó có phải sự thật, chỉ là, cô đã cố hết sức nhưng mí mắt lại không chịu nghe lời. Hơn nữa toàn thân lại không thể động đậy.

Đột nhiên cô cảm giác nụ hôn của Lâm Trình như rơi trên mu bàn tay của mình, rồi sau đó như có thứ gì ẩm ướt rơi lên trên đó.

“Ái Ái, sau này tỉnh lại phải biết tự yêu lấy chính bản thân mình được chứ? Đừng để anh phải lo lắng.”

Đừng làm cho anh lo lắng.

Anh vì cô mà lo lắng rất nhiều.

Tuy rằng Cố Ái không thể cử động, mắt không thể mở ra được, nhưng ý thức đã trở nên thanh tỉnh. Trong đầu cô như hiện ra hình ảnh: Lâm Trình bắt ngờ xuất hiện bên cạnh mà ôm lấy cô khi cô té xỉu, Lâm Trình tức giận trách cô không biết tự chăm sóc cho bản thân. Lâm Trình không kìm được cơn giận mà đánh mông cô khi cô tùy tiện băng qua đường xúi chửi nữa là bị xe đụng phải, Lâm Trình lo lắng khi cô bị đuổi ra khỏi nhà, nói cho cô biết cô còn có anh bên cạnh...

Nếu không phải anh thích cô, anh vì sao phải làm nhiều việc như vậy cho cô? Cố Ái như bưng tỉnh đại ngộ, tự mắng mình một câu “Đồ ngốc!!!”

Hơn nữa, điều trọng yếu nhất chính là anh đã thích cô, nhưng lại có thể để Thẩm Luật Ngôn đưa cô đi, cũng chỉ là vì muốn làm cho cô vui vẻ...

Nghĩ đến đây, Cố Ái lại cố gắng hết sức mở mắt ra, nhưng vẫn không có cách nào nhúc nhích...

“Trình thiếu gia, tôi tin tưởng Cố tiểu thư sẽ có một ngày hiểu rõ lòng anh, sẽ ở bên cạnh anh.” Ninh Phi an ủi vỗ về bờ vai Lâm Trình, sau đó lại không thấy phiền mà tiếp tục lặp lại: “Anh ăn một chút gì đi.”

Lâm Trình lắc đầu: “Cô ấy còn chưa tỉnh lại, tôi ăn không vào.”

Ăn không vào sao...

Anh đối với cô thật tốt, Cố Ái thật sự muốn mở mắt ra, nói với anh: mau mau đi ăn cơm, cô sẽ không có việc gì. Về sau cô sẽ tự chăm sóc mình, hơn nữa cũng sẽ ... sẽ ngoan ngoãn ở cạnh bên anh.

Đầu cô lại ê ẩm đau, ý thức dần trở nên mơ hồ, chẳng mấy chốc lại bắt đầu chìm vào cơn mê man...

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, rốt cục cô cũng tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, cô bỗng thấy Lâm Trình đang ngủ thiếp đi bên giường cô.

Diện mạo của anh tuần tú khôi ngô, dáng người đẹp đến mức lại làm cho người ta không thể rời mắt.

Cố Ái nâng cánh tay lên, muốn sờ hai má anh, nhưng vừa đưa lên giữa không trung rồi lại hạ xuống.

Hay là không nên quấy rầy anh, cứ để cho anh ngủ một giấc an lành.

Áo khoác của Lâm Trình khoát lên đuôi giường của cô, Cố Ái ngồi dậy, nhẹ nhàng đem áo khoác đắp lên người anh. Sau đó cô ngồi bó gối trên giường, hai tay nâng má nhìn anh.

Người đàn ông này, vậy mà lại thích cô.

Thật là vui vẻ, thật là hạnh phúc...

Hơn nữa, có anh thích cô, cô sẽ không còn lẻ loi một mình nữa.

Khóe miệng bất giác mỉm cười, Cố Ái khẽ cắn cắn môi, nhẹ nhàng tiến đến bên người anh, tình nghịch lấy tay điểm nhẹ một cái lên mũi Lâm Trình.

Điểm một cái không thấy anh tỉnh lại, Cố Ái lại điểm nhẹ thêm một cái nữa.

Lúc này vừa làm xong, tay cô đột nhiên bị anh bắt được.

Trời ạ, làm anh tỉnh ngủ mất rồi.

Cố Ái kinh hãi khẽ kêu một tiếng, cuống quýt muốn rút tay về.

Lâm Trình ngồi ngủ trọng tâm không vững, lúc này anh căn bản không nhận ra Cố Ái đang muốn rút tay về, cho nên khi Cố Ái giật mạnh tay, anh không kịp phòng bị lập tức bị kéo dậy về phía trước, cả người đổ ập lên người Cố Ái.

Bị Lâm Trình đè nặng, trong tích tắc nhìn anh, mà xui quỷ khiến thế nào mà Cố Ái đột nhiên lại vòng tay ôm lấy cổ anh, sau đó cô nhắm mắt dăng môi mình đến gần môi anh...

Cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn luôn yêu cô...

Bất quá, khi môi hai người chạm vào nhau, Cố Ái bất chợt thấy hối hận: con gái sao lại chủ động cưỡng hôn người ta như thế này?

Nghĩ vậy, hai tay cô lập tức buông ra khỏi cổ anh, môi cũng dần rời khỏi môi Lâm Trình.

Cô cảm thấy thực xấu hổ muốn úp mặt vào gối để che đi gương mặt nóng bừng, nhưng khi nhìn sang Lâm Trình lại thấy mặt anh còn đỏ rực hơn cả cô. Hơn nữa không biết làm sao trông anh ngốc nghếch không chịu được...

Trông anh như vậy, Cố Ái không nhịn được ôm bụng cười ha ha trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nhìn Cố Ái cười ngặt nghèo đến nỗi gập cả bụng, lăn lộn hết bên này sang bên kia, Lâm Trình nhú mày: “Làm sao vậy?”

Thế nhưng nghĩ đến cô mới vừa hôn mình, Lâm Trình chợt cảm thấy tận sâu nơi đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, kim lòng không được, khóe miệng hơi cong lên.

Làm sao vậy?

Còn có thể làm sao nữa, chẳng phải là bị biểu tình ngốc nghếch của anh chọc cười sao. Hơn nữa biết anh thích mình, trong lòng cô thực vui vẻ, vui đến mức không thể kiềm chế được.

Nhưng mà vì cười quá mức thế nên bụng có chút đau.

Cố Ái ôm bụng ngừng cười, làm mặt đáng thương nhìn Lâm Trình: “Lâm ca ca, bụng em đau quá, anh giúp em xoa một lát có được không?”

“Được rồi, nào, nằm xuống đây.” Lâm Trình nói xong, giúp cô dịch gối cho vừa đầu nằm rồi đỡ cô nằm xuống, kéo chăn đắp cẩn thận, rồi mới ôn nhu vuốt ve bụng cho cô.

Mùi hương trên người anh thật dễ chịu.

Diện mạo của anh thật đẹp mắt.

Cố Ái mơ màng nhìn Lâm Trình không hề chớp mắt, bất giác liếm môi.

Bụng không đau, chỉ là vì đói bụng mà thôi.

Cố Ái chớp mắt: “Lâm ca ca, em đói bụng, muốn ăn cơm.”

“Được rồi, vậy Ái Ái muốn ăn gì?”

Lúc này ngữ khí của Lâm Trình khi nói chuyện cùng cô giống như đang cưng nựng trẻ nhỏ, thế nhưng Cố Ái lại yêu ghét loại ngữ khí này, khẽ cắn môi, cười mím môi: “Sủi cảo đi, em muốn ăn sủi cảo.”

“Được rồi, giờ anh sẽ đi mua, đợi anh nhé.” Lâm Trình nói xong liền mặc áo khoác đi ra ngoài.

Chờ Lâm Trình đi rồi, Cố Ái nhìn đồng hồ, lúc này đã là tám giờ tối.

Ở trên giường bệnh ngủ một một hồi thật lâu, cả người cô có cảm thấy thực uể oải, Cố Ái vươn mình cho thoải mái, rồi sau đó bước chân trần xuống giường.

Đi tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm nhìn ra bên ngoài, bất chợt nhìn thấy hình bóng Lâm Trình dưới kia. Anh đang băng qua đường để đi tới tiệm sủi cảo phía đối diện.

Lâm Trình mặc áo gió, dáng người cao ngất mà vững vàng, đi trên đường, lại vô cùng thu hút.

Nhìn theo thân ảnh anh đến tận ngõ ngách, Cố Ái chợt bật cười, mình đúng là sắc nữ. Cô thật hạnh phúc, cô hẳn là nên cảm ơn ông trời, đã để một người đàn ông tốt như vậy yêu mình.

Lâm Trình đưa tay che trước trán mình, trời lại bắt đầu rả rích cơn mưa phùn.

Cố Ái mở cửa sổ, vươn một tay ra để cảm thụ những hạt mưa nhỏ làm mát lòng bàn tay mình.

Còn sống thật là tốt, có thể lắng nghe tiếng mưa rơi, cảm thụ vạn vật.

Lâm Trình vừa mua sủi cải trở về, nhìn thấy Cố Ái chân trần đứng trước cửa sổ vườn một tay ra ngoài. Thần kinh Lâm Trình trở nên quá nhạy cảm, cho rằng cô lại nghĩ quẩn, cuống quýt chạy lên ôm chặt lấy cô.

Bị Lâm Trình ôm từ phía sau, Cố Ái mỉm cười ngọt ngào, xoay người lại. Vừa nhìn thấy anh bỗng cảm giác anh khẽ cúi người cho cô một cái ôm công chúa, ngay sau cô đã bị anh ôm trở lại trên giường.

“Cố Ái, rốt cuộc em muốn như thế nào?” Lâm Trình nhìn cô, nét mặt nghiêm nghị, ngữ khí lạnh băng.

Nhìn bộ dạng của anh lúc này, Cố Ái bụng mặt cười: “Thật đáng yêu.”

Bộ dạng lo lắng của anh dành cho cô thật đáng yêu.

“Sao?” Lâm Trình nhú mày, nét mặt vẫn nghiêm nghị như trước, anh khẽ thở dài, ngữ khí thoáng hạ xuống, “Ái Ái, em không phải chỉ có một mình, em còn có anh, anh sẽ ở đây bên cạnh để chăm sóc em, cho nên, đừng làm ra chuyện điên rồ nào nữa, được chứ?”

Nhìn anh lo cho cô như vậy, Cố Ái ngưng cười, khẽ gật đầu: “Em sẽ không làm chuyện ngu ngốc nào nữa, em sẽ sống thật tốt, sẽ. . .” sẽ luôn ở đây bên cạnh anh. . .

Ánh mắt không biết nói dối, ánh mắt Cố Ái hiện tại rất có sinh khí, sức sống tràn trề. Lâm Trình gật đầu, cũng an tâm hơn, khẽ búng cái mũi của cô: “Lúc này mới ngoan.” Nói xong, anh mở cửa ra đưa cho cô, “Vậy ăn chút này đi.”

Lúc này cô đi chân không xuống giường, lại mở cửa sổ, nên bây giờ chân bắt đầu bị lạnh.

Cố Ái thật sự rất muốn biết Lâm Trình rốt cuộc đối với cô tốt đến thế nào, vì thế cô bấu môi, bốc đồng nói: “Giờ em không có tâm tình ăn cơm, chân em lạnh lắm, đặt trong chăn nhưng vẫn không thấy ấm hơn.” Nói xong còn cố ý dùng ánh mắt đáng thương vô tội nhìn về phía Lâm Trình: “Lâm ca ca, chỉ bằng anh giúp em ủ ấm một chút đi.” Nói rồi cô chỉ chỉ vào ngực Lâm Trình.

Cô nghĩ rằng Lâm Trình sẽ phải đắn đo suy nghĩ một hồi, không nghĩ tới cô vừa mới đòi hỏi xong Lâm Trình thế nhưng liền kéo chân của cô từ trong ổ chăn ra, ôm nó vào lòng mình.

Thật là ấm.

Cố Ái cười đến sáng lạn, cố ý nói: “Lâm ca ca, anh đối với em thật tốt.”

“Em xem anh như là anh trai, anh đương nhiên phải đối với em thật tốt rồi.”

Anh trai?

Ai muốn làm em gái của anh chứ!

Cố Ái vừa nghe đáp án của anh liền có chút bất mãn, chân đột nhiên rút ra khỏi cái ôm của Lâm Trình, hừ lạnh một tiếng: “Em đói bụng, muốn ăn cơm.” Cô bèn lấy cả mền để trên bàn, một mực không thèm để ý đến anh.

Bất chợt nhận ra, Lâm Trình tại sao chỉ mua một phần cơm?

Cố Ái nhú mày: “Anh không ăn sao?”

“Lúc em còn mê man, anh đã ăn rồi.” Lâm Trình thần nhiên mỉm cười, rồi sau đó giúp cô rót một ly nước đặt ở trước mặt cô, “Từ từ ăn, đừng để bị nghẹn.”

Ăn rồi?

Dù mê man nhưng rõ ràng cô đã nghe Ninh Phi nói rằng anh cả ngày chưa hề ăn cơm kia mà?

Bây giờ lại còn nói đã ăn, không muốn khiến cô phải áy náy sao? Không muốn để cô biết khi cô bất tỉnh, anh có bao nhiêu lo lắng, lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên sao?

Nghĩ đến đây, Cố Ái đột nhiên cảm thấy đau xót, nước mắt liền trào ra.

Thấy Cố Ái rơi nước mắt, Lâm Trình nhú mày: “Em lại làm sao vậy?”

Cố Ái hai mắt hồng hồng, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Sủi cải này khó ăn lắm, không tin anh nếm thử chút đi.”

Sủi cải khó ăn liền khóc sao? Lâm Trình bất đắc dĩ lắc đầu, gấp một cái lên nếm thử: “Ăn rất ngon mà.”

“Khó ăn muốn chết, một chút cũng không thấy ngon.” Ngay lúc này, Cố Ái đột nhiên vươn lại gần rồi nhào vào trong ngực anh, cảm nhận áp lực của

anh, Cố Ái hít hít cái mũi, “Lâm ca ca, anh sẽ luôn ở bên em chứ?”

“Đúng vậy, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, chỉ cần em không chê, anh có thể ở bên em cả đời này.”

Cả đời. . . .

Anh thấy chỗ sủi cáo ăn rất ngon, nhưng nếu Cố Ái bảo không thể ăn được, cô còn ôm lấy anh mà khóc, Lâm Trình đứng dậy định đi mua một phần nữa.

Sủi cáo này đương nhiên ăn rất ngon, chỉ là vì cô tìm có đề khóc nên mới nói như vậy, nhưng anh lại muốn đi mua nữa, Cố Ái liền cuống quýt kéo anh lại, gấp một miếng sủi cáo bỏ vào miệng ăn, nhai một cách ngon lành, ngẩng đầu cười nọt nọt với Lâm Trình: “Thật ra thì ăn đến cái thứ hai này em mới phát hiện là nó rất ngon!!!”

Lâm Trình thật sự hết cách, chỉ còn cách bật cười với cô.

Có cô ở bên cạnh thật là tốt.

Âm ỉ cũng được, khóc nháo cũng được, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Lo lắng Lâm Trình đói bụng, cho nên cô chỉ ăn một phần sủi cáo liền nói đã no, đem cả mền giao cho Lâm Trình, để anh phải ăn hết phần còn lại.

Đừng nhìn Cố Ái mảnh mai mà xem thường, nha đầu kia quả thực có một chiếc dạ dày rất lớn, Lâm Trình nghi hoặc: “Em ăn no thật chứ?”

“Đương nhiên rồi, em là bệnh nhân mà, cũng không thích ăn lắm.” Cố Ái nói đến đây còn có ý nhướn mày, “Hay là anh chê em đã nếm qua nên không dám ăn nữa?” Giả vờ có ý muốn lấy về cả mền, ai ngờ, Lâm Trình lại nhanh tay kéo về phía mình, gấp một miếng sủi cáo bắt đầu ăn.

Lúc anh ăn trông cũng thật tao nhã, Cố Ái nhìn đến ngây ngốc, rồi sau đó đột nhiên chui vào trong chăn, dùng chăn che đi hai má đỏ bừng của mình.

Khoảnh khắc này cô cảm thấy thực sự vui vẻ, thực sự hạnh phúc.

Hiện tại cô rất muốn cười, nhưng không muốn lộ ra nụ cười ngây ngô trước mặt Lâm Trình, đành phải lấy chăn trùm lên che giấu.

Bỗng thấy Cố Ái đột nhiên chui vào chăn, kéo chăn che kín mặt, Lâm Trình buông cả mền ra, đứng dậy kéo nhẹ chăn của cô xuống, thân thiết nói: “Ái Ái, đắp kín chăn ngủ thế này không tốt cho hô hấp đâu.”

Có phiền hay không chứ, chuyện này mà cũng phải quản. Tuy rằng oán giận nhưng trong lòng Cố Ái vẫn thấy rất thoải mái.

Cố Ái cố ngừng cười rồi nghe lời thò đầu ra khỏi chăn.

Tuy rằng đã ngủ một thời gian dài, nhưng giờ thật sự vẫn còn rất buồn ngủ.

Nhìn Lâm Trình một cái, Cố Ái nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến lúc Cố Ái ngủ say, Lâm Trình cuối cùng cũng có thể an tâm mà ngủ.

Cố Ái mê man mấy ngày qua, Lâm Trình vẫn luôn túc trực bên giường, căn bản không ngủ được trọn giấc, anh luôn lo lắng cô đột nhiên tỉnh lại, rồi sau đó đột nhiên biến mất không một dấu vết. Cho nên anh chỉ ngủ những giấc rất ngắn, cách một khoảng lại tỉnh lại một lần.

Lúc này, xem tình trạng của Cố Ái đã tốt hơn rất nhiều, anh cũng an tâm hơn.

Nửa đêm, Cố Ái gặp ác mộng đột nhiên bừng tỉnh.

Mở mắt ra liền nhìn đến Lâm Trình vẫn còn ở bên giường.

Anh vẫn còn ở đây, vậy là tốt rồi. .

Vừa rồi, cô mơ thấy Lâm Trình bỏ cô mà đi. . .

Mơ thấy anh mỗi lúc một xa dần, lòng cô thế nhưng lại đau đớn bội phần so với lúc trước khi biết Thẩm Luật Ngôn đã có gia đình.

May mắn, chỉ là ác mộng.

Cố Ái khẽ giọng thở phào, rồi sau đó nằm nghiêng người, gối đầu lên cánh tay mình, lẳng lặng nhìn Lâm Trình ngủ.

Cũng không biết nằm đó nhìn anh được bao lâu thì cô lại mơ màng chìm vào ngủ, rồi sau đó lại gặp ác mộng làm bừng tỉnh. Lần này cô làm cách nào cũng không ngủ lại được nữa.

Ngủ không yên, tâm lại phiền muộn hơn, Cố Ái thờ dài, cứ thế này tinh thần chẳng mấy chốc mà trở nên suy nhược.

Buổi sáng hôm sau, khi Lâm Trình tỉnh lại, Cố Ái vẫn còn đang ngủ.

Vì thế bèn nhẹ nhàng đứng dậy, ra ngoài mua bữa sáng cho cô.

Nghe tiếng Lâm Trình mở cửa, Cố Ái mới chậm rãi mở mắt.

Tối hôm qua sau cơn ác mộng thứ hai, dù đã làm mọi cách nhưng cô vẫn không ngủ lại được nữa, hai mắt mở to cho tới bình minh. Bởi vì sợ Lâm Trình lo lắng, nên lúc trời rạng sáng cô cố ý nhắm mắt giả bộ ngủ.

Hiện tại Lâm Trình đã ra ngoài, cô không cần giả bộ nữa.

Đứng dậy xuống giường mặc quần áo.

Bác sỹ nói cô không có chuyện gì, có thể xuất viện bất cứ lúc nào, chờ Lâm Trình đi mua bữa sáng về, Cố Ái có thể ăn xong là ra viện, cô thật sự chán ghét bệnh viện, khắp nơi đều là mùi thuốc gay mũi.

Trên đường về nhà, Cố Ái vẫn rầu rĩ không vui.

Về phần rầu rĩ vì chuyện gì, chính cô cũng không rõ.

Cô không vui, tâm tình Lâm Trình cũng sẽ bị ảnh hưởng theo, sờ sờ đầu của cô, hỏi: “Sao lại đột nhiên không vui thế này?”

“Không có, em đang rất vui mà.” Cố Ái nói xong, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Cố Ái cười còn khó coi hơn cả khóc. Lâm Trình làm bộ nhăn mặt nói: “Xấu muốn chết.”

Cố Ái nhếch miệng cho có lệ nói: “Em mới không sợ, xấu không ai muốn em liền ý lại anh cả đời.”

Ý lại cả đời... anh cầu còn không được, Lâm Trình cười vui vẻ: “Được, nếu không ai muốn thì anh nuôi em cả đời.”

Nghe anh nửa đùa nửa thật, Cố Ái bĩu môi, trong lòng tức giận bất bình: còn không mau thổ lộ, nói một tiếng thích em anh sẽ chết đấy à? Mày nhướng thật cao, cô thật muốn xem đến khi nào thì anh mới nói ra câu thích cô kia.

“Về đến nhà rồi.”

Lâm Trình dừng xe, sau khi anh bước xuống vẫn thấy Cố Ái ngồi yên trên xe không hề nhúc nhích.

Kéo cửa xe ra, Lâm Trình nhìn Cố Ái: “Đến nhà rồi, xuống xe thôi.”

“Vâng” Cố Ái ưỡ ẹo oai gật đầu, ngược mắt lên nhìn Lâm Trình: “Có thể bế em vào nhà được không, người em chẳng có chút sức lực nào nữa.”

“Được rồi” Anh nói xong, cúi người ôm lấy cô. Cả người cô chỉ thấy xương, Lâm Trình không nói gì nhưng thầm nghĩ trong lòng, về sau phải chăm sóc nuôi dưỡng cho cô thành mập mạp mới được.

Sau khi mở cửa vào nhà, Cố Ái dựa sát đầu vào ngực Lâm Trình, đột nhiên hỏi: “Lâm ca ca anh có biết hiện tại em cần nhất là cái gì không?”

Lâm Trình không nói, chỉ nhìn cô, đợi cô tự trả lời, bất luận là cô cần cái gì, chỉ cần anh có nhất định sẽ đưa đến cho cô.

Cái cô muốn, kỳ thật rất đơn giản.

“Hiện tại em thầm nghĩ muốn một cái ôm thật ấm áp, có thể để em ôm lúc em đi ngủ.” Cố Ái nói xong, tay đang ôm anh càng siết chặt hơn, rồi lập tức thêm thiếp ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nâng niu trong lòng bàn tay – P8

Edit: Ss. Vũ Phương Thảo

Đợi Cố Ái ngủ say trong lòng mình, Lâm Trình nhẹ nhàng ôm cô đi vào phòng ngủ.

Giúp cô giém chắn thật cẩn thận, Lâm Trình vừa xoay gót định rón rén đi ra, cổ tay lại bị Cố Ái kéo lại. Quay đầu liền nhìn thấy cô hai mắt mở to, gương mặt khôi ngô nằm.

“Lâm ca ca, em không muốn ngủ.” Cô loay hoay chui ra khỏi chăn rồi bước xuống giường, đi đến bên người Lâm Trình, chợt đưa tay bá vào cổ anh như một đứa trẻ, hai chân vòng qua quần bên hông Lâm Trình: “Lâm ca ca, hôm nay là thứ bảy, anh không cần đi làm phải không? Ở nhà xem phim với em một ngày nhé?”

Bộ dạng lúc cô nói chuyện thật đầm đìa đáng yêu làm cho anh thoáng đau lòng, Lâm Trình nhận lời: “Được rồi, vậy chúng ta đi chuẩn bị đồ ăn vặt cho cả ngày xem phim nào.” Nói đoạn anh ôm cô ra khỏi phòng ngủ.

Cô đã nói, cô cần một cái ôm ấm áp. . .

Cho nên lúc này động tác quán chặt hai chân quanh hông mình của Cố Ái tuy thực ái muội, nhưng anh chẳng mấy may nghĩ đến chuyện gì khác.

Cứ như vậy, hai người ngồi trên sofa, ăn đồ ăn vặt, uống nước ngọt, xem hết bộ phim này đến bộ khác, hết bị thương lại đến phim hài. .

Giữa lúc hai người đang chăm chú, Cố Ái nhẹ nhàng gổi đầu lên vai Lâm Trình, lẳng lặng mà tựa vào anh, cảm giác thực hạnh phúc.

Không biết từ lúc nào màn đêm đã bắt đầu buông xuống.

Không biết có phải vì mấy ngày qua ngủ không được ngon giấc hay không, thường xuyên bị ác mộng, cô bây giờ vô cùng không thích bóng tối. Hơn nữa, đối với nó cô còn có một căn gác sợ hãi không nói thành lời.

Nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ, tâm tình Cố Ái chợt xuống thấp đến cực điểm

“Ái Ái, cả ngày đều ăn đồ ăn vặt rồi, để bây giờ anh đi làm một chút đồ ăn nhé.” Lâm trình nhìn đồng hồ, đã tới giờ ăn cơm tối.

Cố Ái cười có lệ, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Lâm Trình đi vào bếp, Cố Ái cũng không còn lòng dạ nào xem phim nữa, ngoảnh nhìn theo bóng anh, hai mắt chăm chú không hề dời đi.

Cô cũng không biết chính mình rốt cuộc làm sao vậy, giống như chỉ có nhìn anh, trong lòng mới thoải mái, dễ chịu, mới có thể bình tâm lại được.

Loại cảm giác này, thật kỳ lạ.

Hai người cùng dùng bữa tối.

Người ta nói căng da bụng chừng da mất, nhưng cô không muốn đi ngủ một chút nào.

Nhìn Lâm Trình lúc này tựa như đã vô cùng mệt mỏi, cô đành ngoan ngoãn đi vào phòng mình.

Suốt hai ngày cô hôm mê bất tỉnh, Lâm Trình luôn túc trực ở bên cạnh, căn bản không ngủ đủ giấc, cho nên khó tránh khỏi mệt mỏi.

Nhìn Cố Ái ngoan ngoãn vào phòng ngủ, còn anh xoay người đi vào phòng ngủ của mình, ngã vào trên giường, quần áo còn chưa kịp thay đã bất tỉnh.

Lúc trời bắt đầu rạng sáng, Lâm Trình bị một trận tiếng đập cửa dồn dập làm bừng tỉnh, dọa anh nhảy dựng, cuống quýt nhảy xuống giường mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Cố Ái nhào vào lòng anh mà khóc.

“Làm sao vậy?”

“Em thấy sợ lắm.” Cố Ái nức nờ, hai tay ôm anh lại như siết chặt thêm.

Cô cảm thấy thần kinh của mình dường như muốn suy nhược.

Khó đi vào giấc ngủ còn chưa nói, lúc đang ngủ còn bị ác mộng làm giật mình liên tục.

Đêm nay, cô nằm trên giường của mình, trần trọc lúc lâu sau vẫn không ngủ được, đến lúc cô vừa chợp mắt một chút, thế nhưng lại mơ thấy ba, thấy ông biết cô không phải người của Cố gia, bèn đuổi cô ra khỏi nhà. Mơ đến buổi tối ngày đó suýt nữa bị năm tên lưu manh chà đạp. . . Cô thậm chí còn mơ thấy Lâm Trình ở bên cạnh Cố đại tiểu thư chân chính là Cố Noãn, quay sang tìm mọi cách để nhục nhã cô. . .

Tất cả những điều khiến cô sợ hãi nhất lần lượt xuất hiện trong giấc mơ rồi đan xen vào nhau.

“Lâm ca ca, đêm nay em ngủ với anh được không?”, Cô thổn thức, cầm tay lên ngực anh, gương mặt đáng thương ngẩng đầu lên nhìn Lâm Trình: “Em ngủ một mình nhưng không lúc nào là không gặp ác mộng.”

“Đương nhiên là được.” Lâm trình đáp lời, lập tức ôm lấy cô quay vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường mình, giúp cô đắp chăn cẩn thận, xong xuôi anh mới đặt lưng nằm xuống cạnh cô.

“Lâm ca ca, em có thể ôm anh ngủ chứ?” Cố Ái tuy hỏi ý nhưng hai tay đã dang ra ôm lấy thắt lưng anh, đầu lại trực tiếp tựa vào ngực anh.

Cảm thụ được nhiệt độ cơ thể anh, Cố Ái giống như cảm nhận được một loại cảm giác an toàn, khoe miệng hơi cong lên.

Nếu đặt ở thời điểm trước kia, khi cô còn là một Cố Ái hoạt bát đáng yêu không lo nghĩ gì, bị cô ôm như vậy nhất định anh sẽ nổi lên thú tính, kiềm chế không được mà chiếm lấy cô. Thế nhưng hiện tại cô thực yếu ớt, đáng thương ôm lấy anh, anh thật sự không có một chút động tình. Chỉ có một tâm tư duy nhất là tha thiết muốn mang lại cho cô cảm giác bình yên nhất.

Có điều, nha đầu Cố Ái kia thật đúng là nghịch ngợm.

Lâm Trình vừa định ngủ, lại cảm giác nơi mẫn cảm nhất trên người của mình giống như bị tay của ai kia vô tình lướt qua.

Mở mắt ra lại thấy Cố Ái đang nhoèn cười đầy tà ác, mặt anh nháy mắt đỏ lên.

Khẽ nheo cái mũi của cô, bắt đầu dĩ nhử mày: “Không được lộn xộn, nghịch lửa coi chừng cháy nhà.”

Anh tuy nói vậy, nhưng nửa người dưới bắt đầu rục rịch.

Anh rõ ràng có thể bắt mình làm Liễu Hạ Huệ, nhưng ngược lại tiểu nha đầu xấu xa kia lại không ngừng khiêu khích anh.

Nhìn bộ dạng anh đỏ mặt thật phần khích, Cố Ái ngọt ngào cười, ôm anh càng chặt, lại có ý hỏi: “Vừa rồi tay em có hơi lạnh, đưa vào trong chăn giống như đụng phải cái gì vậy?” Tặc lưỡi: “Chắc, vừa đụng phải gì ấy nhỉ?”

Không thể nhẫn nhịn được nữa.

Lâm Trình xoay người một cái liền đè Cố Ái dưới thân mình, thanh âm trầm khàn: “Đụng phải em trai anh!”

Bị anh đè nặng, Cố Ái nhìn anh, trái tim đánh trống hồi không ngừng trong ngực cô.

Có chút hơi hận nuốt nước bọt, quả thực đùa với lửa rồi.

Cười gượng hai tiếng, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, đáng thương chớp mắt: “Thực xin lỗi, em không phải cố ý.”

Ái muội chính là khoảnh khắc đáng yêu nhất giữa nam và nữ.

Cố Ái ngây ngô cười, hiện tại rơi vào tình huống này, tâm trạng lại có phần hưng phấn.

Hơn nữa, cô khiêu khích anh, nhìn anh không biết làm thế nào, cảm giác lại càng hưng phấn hơn.

Trong lòng cô cũng ấm áp hơn, cô làm càn như vậy cũng chỉ là vì ý lại vào tình cảm Lâm Trình dành cho cô mà thôi, đây có được xem như là được sủng mà kiêu không nhỉ?

Bị cô khiêu khích, nửa thân dưới của anh đã muốn có phản ứng.

Có điều, sợ hãi chính mình nổi lên thú tính, làm ra chuyện gì tổn thương đến Cố Ái, Lâm Trình hít một hơi, lập tức đứng dậy khỏi người cô, vội vàng đi vào phòng tắm.

Đội qua nước lạnh, lại ngồi trong phòng tắm hút xong một điếu thuốc, sau đó anh mới quay lại giường.

Lúc Lâm Trình chạy vào phòng tắm, cô liền đoán được anh nhất định là đi tắm nước lạnh.

Sau khi anh lên giường, tiến đến bên người, cô sờ sờ da anh, quả thật là mát lạnh.

Có chút ngượng ngùng không dám ngẩng đầu nhìn anh, Cố Ái lè lưỡi: “Lâm ca ca, em xin lỗi.”

“Ngủ đi.” Lâm Trình nói xong, giúp cô đắp lại chăn, “Anh ở ngay tại bên cạnh em, ngủ ngon đi.”

Cố Ái dùng sức hít hít cái mũi, lúc anh nói chuyện giống như có mùi khói thuốc.

Anh vừa rồi còn hút thuốc?

Cố Ái dịch người sát lại bên anh, nói “Hút thuốc hại thân thể, về sau anh đừng hút nữa.”

Đây là cô lần thứ hai nói với anh, hút thuốc sẽ có hại với thân thể, khuyên anh về sau đừng hút. Lần trước cô nói như vậy, anh trả lời “không bỏ được”, mà lúc này, anh lại cười gật gật đầu, khẽ đáp một tiếng: “Ừ.”

Anh biết rõ Thẩm Luật Ngôn không hút thuốc.

Anh muốn khiến bản thân mình trở thành kiểu người Cố Ái thích.

Bởi vì trò đùa dai khi nãy của cô mà Lâm Trình phải đi tắm nước lạnh, cho nên lúc này Cố Ái không dám đến gần anh quá mức, sợ làm anh phải đi tắm nước lạnh lần nữa, Cố Ái không khỏi an phận hơn nhiều.

Giữa cô và anh trên chiếc giường này, đã xuất hiện một chút khoảng cách nho nhỏ.

Bất quá, làm sao bây giờ? Cô thật sự rất muốn khi dễ anh. -_-

Cố Ái nhăn mũi, đột nhiên lên tiếng: “Lâm ca ca, anh kể chuyện cổ tích cho em nghe được không?”

“Kể chuyện cổ tích?” Nói thật, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng nhìn thấy cuốn sách cổ tích trông thế nào. Hơn nữa, nếu là chuyện anh biết thì có lẽ Cố Ái cũng được nghe từ lâu. Suy tư một hồi, Lâm Trình bất đắc dĩ cười: “Anh không biết chuyện gì để kể đâu!”

“Làm sao lại không biết chuyện gì được?” Cố Ái phản bác, “Cô bé bán diêm này, bộ quần áo mới của hoàng đế, vịt con xấu xí, cô bé quàng khăn đỏ. . . Những chuyện này chắc anh cũng được nghe qua rồi phải không, anh chọn một chuyện rồi kể đi.”

Này sao? Lâm Trình nghi hoặc: “Những truyện này em đều đã nghe rồi, sao còn bảo anh kể tiếp là có ý tứ gì?”

Cố Ái cố tình gây sự: “Đương nhiên là có ý tứ, ôn cái cũ học cái mới thôi.”

“Vậy được rồi.” Lâm trình không nói gì, kể thì kể vậy.

Anh sao lại đối với cô tốt như vậy? Bất kể là cô đòi hỏi gì anh cũng sẵn lòng đáp ứng?

Giờ phút này cô thực muốn dâng tất cả những gì tốt đẹp của mình cho anh!

Có điều, phụ nữ chủ động đưa tất cả chân tình cho một người đàn ông, quả thật không hay lắm.

Có lẽ nên chờ đến lúc anh mở lời thổ lộ với mình rồi nói sau vậy.

Cố Ái mỉm cười ngây ngốc, nghe anh kể đến chuyện ‘Cô bé quàng khăn đỏ’ thì hạnh phúc nhắm mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Cố Ái ngủ say, Lâm Trình hạ giọng không kể nữa.

Nghiêng người nhìn cô: cô thật sự rất xinh đẹp, anh ngắm cô không bao giờ thấy đủ.

Địu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ, thầm nói một tiếng chúc ngủ ngon, lúc này Lâm Trình cũng mơ mơ màng màng thiếp đi. . .

Ngày hôm sau, khi Lâm Trình tỉnh dậy, thứ đập vào mắt anh đầu tiên chính là khuôn mặt phóng đại của Cố Ái.

“Anh rốt cuộc cũng tỉnh rồi, anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Nghe Cố Ái hỏi vậy, Lâm Trình lắc đầu, đã thấy Cố Ái cầm đồng hồ báo thức đưa tới trước mắt anh: “Ba giờ chiều rồi.”

Ba giờ chiều?

Anh như thế nào lại có thể ngủ lâu như vậy?

Ngáp một cái thật dài, quả thực là kỳ quái, ngủ một giấc mà lâu đến thế, nhưng bây giờ anh vẫn còn một chút cảm giác buồn ngủ.

Kỳ thật Lâm Trình ngủ lâu như vậy, cũng có thể lý giải.

Suốt mấy ngày ở trong bệnh viện chăm sóc Cố Ái anh chưa hề được nghỉ ngơi. Mà tối qua, Cố Ái ngủ bên cạnh, anh cảm thấy thực hạnh phúc, giấc ngủ cũng an tâm hơn, cho nên mới ngủ một giấc dài như thế. Dù sao, hôm nay là ngày tuần, ngủ nguyên một ngày cũng không sao cả.

Bất quá, lúc này tỉnh dậy, chuyện thứ nhất anh hỏi là: “Ái Ái, em ăn cơm chưa?”

Anh không biết nha đầu ngốc này, có phải để mặc bụng đói mà chờ anh tỉnh dậy cùng nhau ăn hay không.

Chỉ biết mọi tâm tư của anh đều đặt trên người mình, Cố Ái mỉm cười, gật đầu: “Em ăn rồi, bữa sáng và bữa trưa đều không bỏ bữa nào, hơn nữa, em còn để phần cho anh nữa đấy.” Nói xong, cô túm tay anh kéo dậy khỏi giường, “Anh cũng đói bụng lắm rồi phải không, nhanh đi ăn cơm nào.”

Cảm giác được cô cầm tay đưa mình đi thực hạnh phúc.

Lâm Trình cười cười, một lòng một dạ đi theo phía sau cô.

Anh thật sự muốn yêu chiều cô như thế này cả đời, để cô làm những gì mình thích . . . Hằng ngày được nhìn cô chơi đùa vui vẻ, cô tùy hứng phóng khoáng, cô tươi cười ngọt ngào. . .

Bị cô kéo đến bàn ăn, nhìn bàn ăn bày kín những món ăn ngon, Lâm Trình quay sang mỉm cười với cô: “Rất đáng khen.” Nói xong, anh ngồi xuống bắt đầu say sưa gấp đồ ăn.

Lâm Trình ăn cơm, Cố Ái thì ngồi đối diện chống cằm nhìn anh, miệng không ngừng báo cáo ‘chiến tích’ cả ngày hôm nay của mình: “Lâm ca ca, hôm nay cả ngày đổ mưa, em ngồi trên sofa nghe tiếng mưa rơi, uống cà phê, đọc sách chẳng mấy chốc mà hết một ngày, cô thì mệt rồi.”

Nghe cô kể như vậy, Lâm Trình cố tình trêu đùa: “Chà, Ái Ái nhà chúng ta cũng biết đọc sách sao?”

Ái Ái nhà chúng ta. . .

Xung hô cũng thật thuận tai.

Cô bây giờ đặc biệt dính ở bên người anh, Cố Ái phỉnh má phụng phịu, đột nhiên hỏi: “Dự báo thời tiết nói, tối nay trời chuyển nhiều mây, đợt mưa tạm, chúng ta đi ra ngoài tản bộ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nâng niu trong lòng bàn tay – P9

Lúc trời chạng vạng tối, rốt cục cơn mưa cũng ngừng.

Mưa tạm, Cố Ái có chút hưng phấn, đi vào phòng ngủ chọn đồ mặc thật xinh đẹp, sau đó kéo cánh tay Lâm Trình đi ra ngoài.

Bầu không khí sau cơn mưa trong lành hơn bình thường, nơi ngã tư đường phố đèn neon đã sáng trưng với đủ màu sắc. Hôm nay lại vào cuối tuần, trên đường rất nhiều người qua lại, đa phần là một nhà ba người, cười cười nói nói khung cảnh xung quanh nhìn vào thật ấm lòng.

Cảm giác này giống như có thể truyền từ người này sang người khác, nhìn họ hạnh phúc, Cố Ái cũng bắt gặp mỉm cười.

Còn sống, thật tuyệt.

Nhìn sang Lâm Trình, Cố Ái thờ nhẹ nhõm, có anh ở đây, cô cũng là người hạnh phúc.

Liệu có phải khi đã thích một người, sẽ có một loại khao khát được tiếp xúc thân mật với người đó thật nhiều thật nhiều hay không?

Bởi vì, cô lúc này thật sự rất muốn tựa vào anh, muốn được khoác lấy tay anh.

Lại nhìn thấy rất nhiều cô gái trẻ đi lướt qua hai người nhưng ánh mắt luôn nhìn đắm đắm không rời khỏi Lâm Trình, Cố Ái thật muốn dán một cái nhãn thật to lên người anh, nói cho người khác biết rằng đây là người đàn ông của cô, của Cố Ái.

Hai chân cô chột bước nhanh hơn, rồi sau đó đứng cạnh trước mặt Lâm Trình.

Lâm Trình không nghĩ tới cô đột nhiên dừng lại ở trước mặt, bước chân anh không kịp dừng lại.

Ngay sau đó, Cố Ái lập tức đụng trúng vào lồng ngực của Lâm Trình.

Lồng ngực anh cũng thật là rắn chắc.

Cố Ái xoa xoa cái mũi bị đụng đến đau nhức.

Xem cô nhu nhu cái mũi mình, Lâm Trình lo lắng hỏi han: “Ái Ái, chạm trúng đau không?”

Đau nhưng có là gì, ban đầu mới đụng còn đau một chút, nhưng chẳng mấy chốc đã không thấy gì nữa. Có điều thấy anh quan tâm đến cô như vậy, Cố Ái làm bộ làm tịch ra vẻ gắt gỏng: “Đau lắm, em đau muốn chết rồi.” Vừa dứt lời còn kiễng mũi chân dướn đến gần mặt anh, chỉ vào chóp mũi mình: “Anh xem xem, có phải đỏ lên rồi không?”

Lâm Trình khẽ gạt đầu: “Hơi đỏ thì phải.” Anh nói xong, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng phết lên cái mũi nhỏ của cô, xoa nhẹ: “Giờ có thấy đỡ hơn chút nào không?” Tay anh lành lạnh, chạm vào cánh mũi cô cảm giác thật thoải mái.

Mị lực của người đàn ông đang chăm chú làm gì đó quả thực không thể cản nổi, đặc biệt là khi anh ta đang hết sức lo lắng chăm sóc của người phụ nữ

của mình.

Nhìn anh chăm chú xoa cái mũi của mình, Cố Ái đột nhiên cảm thấy chua xót, thầm mắng chính mình đùa quá trớn, sau đó nhẹ nhàng bỏ tay Lâm Trình ra.

Giả bộ làm mặt quý, giọng điệu nũng nịu: “Lâm ca ca, mũi hiện tại đã không sao nữa, nhưng mà tay em lại lạnh cóng mất rồi.” Cô vừa nói, vừa vươn tay trái của mình ra, nâng mắt nhìn Lâm Trình: “Anh dùng tay phải của anh nắm thử tay em xem, có phải rất lạnh không?”

Lâm Trình khẽ cười, đưa tay phải cầm bàn tay của cô, quả thật rất lạnh.

Nhưng mà tay của anh cũng lạnh không kém mà.

Anh còn đang suy nghĩ, bàn tay của mình cũng lạnh thì làm sao để làm ấm tay cô được, lại nghe thấy Cố Ái nói: “Lâm ca ca, tay của anh cũng lạnh thật đó, nếu đã như vậy, anh liền nắm lấy tay của em, bỏ vào túi áo của anh, một lát nữa tay của hai chúng ta sẽ cùng ấm lên thôi.”

Nắm tay cô cùng nhau bỏ vào túi áo.

Lâm Trình trên mặt không kìm được ý cười càng lúc càng sáng lạn hơn: “Được.”

Tay cô được anh nắm thật chặt, thật hạnh phúc.

Cố Ái mỉm cười ngọt ngào. Bất giác tới gần anh thêm một chút, tâm trạng hồ hởi muốn hoà vào dòng người trên phố.

Cô mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, bên trong mặc một chiếc áo len vạt dài màu trắng, phối với quần tất và một đôi bốt cổ thấp.

Mỗi lúc bước chân cô chuyển động, tóc đuôi ngựa lại phất qua phất lại, thoạt nhìn tràn đầy vẻ thanh xuân tươi trẻ.

Lâm Trình khẽ cười, được ngắm cô thế này, nắm tay cùng đi tới cuối đời, thật tốt đẹp biết bao nhiêu.

Bất tri bất giác, hai người đã đi tới khu phố buôn bán sầm uất nhất.

Những cửa hàng lớn mọc lên san sát, đều là những thương hiệu nổi tiếng thế giới.

Cố Ái vẫn là fan cuồng nhiệt của hàng hiệu, trước kia còn là đại tiểu thư kiêu ngạo của Cố gia, mỗi tuần cô đều dành thời gian đi càn quét những cửa hàng này, tìm mua những bộ trang phục thời thượng nhất, hay những chiếc túi xách mới nhất vừa được tung ra.

Từ khi không còn gì trong tay, dường như đã rất lâu rồi cô không đi dạo xem đồ như trước nữa.

Điều này anh hiểu cô hơn bất kỳ người nào khác.

Nắm tay cô, Lâm Trình khẽ kéo cô đi: “Đi thôi, vào trong xem xem có món đồ nào em thích không nhé?”

Cố Ái gật đầu, đi theo anh vào cửa hàng thời trang.

Có tiền thật tốt, muốn gì cũng được.

Đã vậy, mỗi cửa hàng hai người bước vào, Lâm Trình đều nói trước: “Đem những bộ trang phục mới ra đóng gói lại.”

Cố Ái trước kia là khách quen của nơi này, do đó nhân viên cửa hàng tự biết cô mặc trang phục loại nào. Cho nên mỗi lần tiến vào một cửa hiệu, nhân viên bán hàng hầu như không phải mở miệng tiếp thị một tiếng nào, chỉ mỗi việc là lấy đồ bỏ vào túi xách cho hai người.

Lâm Trình là người có tiền, đối với việc mua chút đồ này căn bản không đáng nhắc tới, thế nhưng lúc này anh tiêu tiền là vì cô, Cố Ái vẫn có chút ngượng ngùng. Sau khi vào đến cửa hàng thứ ba, Cố Ái đã đứng luôn bên ngoài tiệm, không muốn đi vào nữa.

“Lâm ca ca, không cần mua nữa, bấy nhiêu đây là đủ rồi.”

Lâm Trình lắc đầu, kéo tay cô một phen: “Anh thích được ngắm em mỗi ngày đều chưng diện mình thật xinh đẹp.” Kỳ thật, anh còn muốn nói, anh rất vui vì được tiêu tiền vì cô.

Cố Ái không muốn nói nhiều nữa, chỉ đành gật đầu: “Vây được rồi, cảm ơn Lâm ca ca.”

Mua được những món đồ mình thích chính là cảm giác vô cùng vui vẻ khoan khoái.

Nhưng việc mua cả đống đồ lớn xách ở trên tay, quả thật không dễ chịu chút nào.

Lâm Trình hai tay xách túi lớn túi nhỏ, Cố Ái nhiều lần muốn giúp anh san sẻ, nhưng Lâm Trình lại một mực không cho: “Anh cảm là được rồi, em chỉ cần ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh là được.”

Cố Ái dẫu miệng, khẽ giọng than thở: “Em đã không còn là tiểu thư khuê các nữa, không cần nâng niu như trước nữa đâu.”

Thế nhưng, anh mặc kệ cô có phải là Cố đại tiểu thư nữa hay không, cô vẫn mãi là công chúa của anh.

Ngoan ngoãn đi bên cạnh anh, Cố Ái lấy đi động ra, chọn góc chụp một tấm ảnh, cô phải nhớ kỹ, Lâm Trình đã che chở, quan tâm chiều chuộng cô tới nhường nào.

Nơi ngã tư đường có bán trà sữa. Cố Ái mua một ly thật lớn, tự mình uống một ngụm lại đưa cho Lâm Trình uống một ngụm, vừa uống vừa đắc ý dào dạt ngây ngô cười: hai người cùng uống chung một ống hút, này có được xem như là hôn gián tiếp không? ! ! ! .

Đang khúc khích cười một mình, Cố Ái chợt lơ đãng nhìn thấy phía trước Diệp Mi Lâm và Cố Noãn đang đi đến.

Chỉ thấy Cố Noãn thân thiết khoác tay Diệp Mi Lâm, hai người vừa đi vừa cười nói, không biết có phải vì Cố Noãn kể chuyện rất hài hước hay không, ở giữa khu phố buôn bán ồn ào náo nhiệt, cách xa đến mười thước mà Cố Ái vẫn nghe được tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc của Diệp Mi Lâm.

Cô sống cùng Diệp Mi Lâm hai mươi tư năm, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ thấy qua Diệp Mi Lâm cười đến vui vẻ đến như vậy.

Mặc dù biết mình không phải là con gái ruột của bà, nhưng khi thấy ở bên cạnh Cố Noãn bà vui vẻ như vậy, nếu cô nói mình không thấy chua xót thì đều là giả.

Diệp Mi Lâm hiển nhiên cũng nhìn thấy cô.

Bà ta thấy Cố Ái bị đuổi ra khỏi nhà mà vẫn sống tốt như trước kia, nụ cười trên mặt Diệp Mi Lâm nhất thời tiêu tán.

“Mẹ. . .” Cố hòng bắt giác thốt lên, Cố Ái giật mình nhận ra mình đã gọi sai rồi, cuống quýt sửa miệng: “Cố phu nhân. . .” Thanh âm thoáng ngừng lại một chút mới nhẹ nhàng hỏi tiếp: “Phu nhân. . . dạo này có khỏe không, còn ông nội nữa, ông nội đã khá hơn rồi chứ?” Nhắc đến ông nội, thanh âm của cô đã có chút nghẹn ngào.

“Chuyện của Cố gia, về sau không nhọc cô nhớ tới, cô chỉ cần tự chăm sóc bản thân cho tốt là được.” Diệp Mi Lâm nói xong, kéo Cố Noãn rời đi.

Không mượn cô nhớ tới. . .

Nhìn theo bóng dáng hai người họ rời đi, nước mắt Cố Ái trong tích tắc đua nhau tràn xuống.

Lời nói của bà ấy tựa như một con dao sắc bén cứa vào giữa trái tim cô, đau đến không thờ được.

Chỉ là, mẹ cô hận cô cũng không thể trách bà. Dù sao cô cũng đã chiếm ấy vị trí con gái ruột của bà lâu như vậy. Đưa tay lau nước mắt, Cố Ái tự an ủi mình, cô sao có thể xem nhẹ câu dặn tự chăm sóc mình của mẹ được chứ. Bà ấy đã căn dặn như vậy, có lẽ bà vẫn còn nhớ tới cô. . .

“Được rồi, Ái Á, em đừng suy nghĩ quá nhiều, thời gian qua sẽ xoá nhoà mọi thứ. Mỗi một ngày một phút một giây trôi qua đều là mới mẻ hơn, cho nên, quên chuyện không vui này đi, được không?” Lâm Trình dịu dàng an ủi, đột nhiên cười gian manh nhìn cô: “Trần muốn uống trà sữa, Tiểu Ái Từ, mau mau hầu hạ”.

Cố Ái lải nhải trong miệng, rồi sau đó đưa trà sữa tới bên miệng anh.

Mỗi ngày đều là ngày mới, đều là hy vọng mới, cho nên chỉ cần ta biết hướng về phía trước mà đi thôi.

Đột nhiên nhìn thấy bên đường có bán hoa hướng dương, Cố Ái chạy tới mua một chậu nhỏ: loài hoa luôn hướng về phía ánh nắng ấm áp mà vươn sự sống.

Lúc ôm hoa trở về bên cạnh Lâm Trình, Lâm Trình đột nhiên hỏi: “Em có biết ý nghĩa của hoa hướng dương này không?”

Cố Ái lắc đầu.

“Tình yêu thầm lặng, không thể nói ra.” Lúc anh nói những lời này, ánh mắt nhìn cô sâu xa, bao hàm thật nhiều yêu thương giấu trong đó.

Bất tri bất giác, một tuần nữa lại trôi qua.

Mỗi tuần qua đi, hai người bọn họ mỗi ngày ở chung đều thực hạnh phúc.

Hơn nữa, Lâm Trình đối với cô thật sự là rất tốt.

Cố Ái nói mình ở nhà nhiều quá đến nhàm chán, muốn đi học thiết kế trang phục. Vì thế, Lâm Trình liền tìm cho cô một công ty thời trang, an bài cho cô làm trợ lý của nhà thiết kế.

Cho nên mỗi ngày của cô trôi qua đều rất phong phú.

Cũng không biết có phải ý lại một người sẽ hình thành thói quen hay không, hay cô vốn dĩ là một sắc nữ. Chỉ biết mỗi buổi tối cô đều rất tự giác mà chạy lên giường Lâm Trình để ngủ cùng anh.

Nhưng mà cô không hề muốn khiêu khích anh, mặc dù ngủ cùng giường, nhưng cô vẫn rất ngoan ngoãn duy trì khoảng cách giữa hai người, bởi vì cô không muốn anh lại phải đi tắm nước lạnh một lần nữa.

Một tuần qua đi, mỗi ngày dường như đều rất vui vẻ

Ngoại trừ một lần vô tình trên đường ngày nào đó, Thẩm Luật Ngôn tìm được cô.

Lần này là anh đến gặp cô nói lời từ biệt.

Chỉ vài ngày không gặp, nhìn Thẩm Luật Ngôn trở nên tiêu tụy hơn rất nhiều.

Anh đã nói lời xin lỗi tới cô, việc anh giấu diếm chuyện mình đã kết hôn đã khiến cô phải chịu oan ức.

Anh còn đem chuyện cũ của mình kể cho cô nghe, một câu chuyện rất đơn giản theo đúng khuôn sáo cũ rích.

Hoàn cảnh gia đình anh vốn không tốt, nhưng học thiết kế thời trang cần sự đầu tư lớn về tài chính mới theo được. Bởi vì anh bộ dạng khô ngô tuấn tú, cho nên khi còn học trung học đã được một cô thiên kim tiểu thư theo đuổi. Vì mơ ước được trở thành một nhà thiết kế, anh đã nhận lời cô tiểu thư đó. Cô tiểu thư này đối với anh rất thật lòng, giúp anh hoàn thành việc học chưa nói, còn bỏ tiền giúp anh mở một cửa hàng riêng. Có lẽ là vì đã đạt được hết nguyện vọng, hơn nữa anh đối với cô tiểu thư nhà giàu kia vốn dĩ chỉ một lòng mang ơn chứ không hề có tình yêu, ngay tại lúc chìm uốn lầy công việc làm mục tiêu sống, anh chợt đem lòng yêu thương một nữ sinh viên làm trợ lý trong cửa hàng. Vì để cùng cô gái đó ở bên nhau, anh đã che giấu việc mình đã kết hôn, thế nhưng không biết tại sao cô gái đó vẫn biết chuyện, không muốn làm người thứ ba phá hoại gia đình người khác, cho nên, cô ấy đã lựa chọn cách rời xa anh.

Thẩm Luật Ngôn nói, anh thật sự yêu thương cô gái kia, cho nên, anh dù chỉ còn hai bàn tay trắng cũng muốn ly hôn để đi tìm người đó.

Nhưng mà anh cũng nói, anh rất quý mến cô, luôn xem cô như em gái của mình, cho nên khi cô cần giúp đỡ, anh đã đưa cô về ở nhà của mình, tất cả đều là thật lòng của anh. . . Anh còn nói, số tiền hai trăm vạn anh đã mượn của cô, anh sẽ từ từ hoàn trả cho cô.

Bây giờ đã là chín giờ tối.

Lúc này ở trên sofa, nghĩ tới Thẩm Luật Ngôn, Cố Ái không khỏi thở dài, một khi đã chìm đắm vào tình yêu, luôn có một người nguyện ý vì người kia mà vứt bỏ tất cả, nguyện ý trở thành kẻ ngốc nghếch. . . Có lẽ, trên đời này đã sinh ra một vật thì sẽ sinh ra vật khác để khắc chế.

Lâm Trình vừa mới gọi điện thoại cho cô, nói rằng đêm nay anh phải tham gia một tiệc đấu giá từ thiện, có lẽ phải đến rất khuya mới có thể về nhà, cho nên cô cứ đi ngủ trước, không cần phải chờ anh về.

Anh còn chưa về, cô làm sao có thể ngủ được chứ?

Chán đến chết, Cố Ái mở ra TV xem, lại nhìn thấy trên kênh tin tức của thành phố S đang đưa tin trực tiếp từ bữa tiệc mà Lâm Trình nhắc tới.

Dù sao trước kia là Đại tiểu thư Cố gia, việc phải thường xuyên tham gia tiệc yến như thế này cô cũng không lạ, nhìn lướt qua màn hình từng gương mặt vô cùng quen thuộc, cô bất giác ôm lấy gối ôm, xúc động chờ đợi được nhìn thấy thân ảnh Lâm Trình.

Có điều, khi Lâm Trình xuất hiện trên màn ảnh, tất cả những cảm xúc kích động ban đầu toàn bộ đều tiêu tán. Bởi vì lúc này đứng bên cạnh Lâm Trình chính là Cố Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Nâng niu trong lòng bàn tay – P10

Buổi tiệc từ thiện, náo nhiệt vô cùng.

Có mặt tại đây đa phần đều là những nhân vật quyền quý nổi tiếng của thành phố S. Những người này, trang phục hoa lệ, khí chất phi phàm, luôn tạo cảm giác về sự ưu việt mà người thường không thể sánh bằng. Phóng mắt ra xa một chút, trong buổi tiệc này còn có rất nhiều minh tinh người mẫu nổi tiếng, bọn họ tới tham gia thiện yến, vừa là đóng góp một phần nhỏ vào việc từ thiện, nhưng mặt khác, trong số họ ai cũng vì tư lợi riêng mới tới, bởi vì đến nơi này nói không chừng lại có thể kiếm được cho mình một vị “Kim chủ” mới chăng.

Lâm Trình xuất hiện ở buổi tiệc này cũng đã hơn nửa tiếng đồng hồ, ly vang đỏ cầm trong tay còn chưa uống hết, đã có vài cô nàng minh tinh đến bắt

chuyện. Anh lại không có tâm tình tán gẫu cùng đám phụ nữ này, chỉ lịch sự đối đáp vài câu không lạnh không nhạt với họ. Nói cho cùng những cô nàng này không đến nỗi là bình hoa, nhìn nét mặt anh liền biết nếu còn ở lại thêm thì kết cục chỉ rước lấy bề mặt, bọn họ đành phải lấy cớ mà rời đi, vội vã đi tìm một vị “kim chủ” mới.

Bên tai rót cục cũng yên ắng hơn, Lâm Trình đang một mình nhắm nháp ly rượu của mình, chợt cảm giác có người đến vỗ nhẹ lên vai mình.

Anh rất ghét bị người khác chạm lên người, đặc biệt là chạm một cách đột ngột... Đương nhiên là trừ Cố Ái.

Nhiều mày quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Noãn.

Trên người cô gái này khoác một chiếc váy ren thêu hoa của Valentino, mái tóc dài buông xuống bờ vai, hơn nữa trên gương mặt của cô ta lúc này là nụ cười thực ngọt ngào, nhìn qua quả thực rất đẹp mắt.

Anh không thể không thừa nhận, cô gái này là một mỹ nữ.

“Lâm tiên sinh, tôi có thể ngồi bên cạnh anh không?” Thanh âm của cô khi nói chuyện ôn nhu dịu dàng, có thanh có bổng, rất êm tai.

Lâm Trình không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

“Lâm tiên sinh, anh còn nhớ tôi không? Có một lần anh lái xe thiếu chút nữa thì đụng phải tôi đấy.” Cố Noãn nói tới đây, mỉm cười thật dịu dàng: “Có điều, tôi vẫn còn may mắn chưa bị đụng nên vẫn sống vui vẻ khoẻ mạnh đến giờ.”

Câu nói đùa này chẳng chút buồn cười, nhưng không thể để cô ta tự biên tự diễn một mình, vì vậy Lâm Trình đành lịch sự gật đầu ứng đáp, từ đầu đến cuối vẫn chưa nói lời nào.

Tuy rằng anh cũng không chán ghét cô ta, nhưng bởi vì có quan hệ tới Cố Ái, anh không muốn giữa hai người trở nên quá quen thuộc.

Cố tình bắt chuyện, đối phương lại không có một chút phản ứng, Cố Noãn cảm thấy thực không có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, không biết như thế nào, cô ta rất muốn được đứng bên cạnh người đàn ông này.

Nghĩ ngợi một chút, cô ta đột nhiên cất tiếng hỏi: “Lâm tiên sinh, Cố tiểu thư có khoẻ không?”

“Rất khoẻ.” Anh mới vừa đáp, lại nhìn thấy Diệp Mi Lâm không biết xuất hiện từ lúc nào đang đi về phía hai người. Ánh mắt lướt qua bà ta một cái, Lâm Trình cười nhạt, ung dung nhấp một ngụm rượu vang, chậm rãi nói: “Có tôi ở đây, Cố Ái mãi mãi vẫn là công chúa. Có điều, dường như có người lại không vừa mắt với cô ấy thì phải.”

Khi anh nói những lời này, hai mắt nhìn thẳng vào Diệp Mi Lâm.

Ánh mắt anh rất lạnh, Diệp Mi Lâm vừa nhìn vào toàn thân khẽ run lên.

Còn chưa hết, bà ta lại nghe được Lâm Trình tăng thêm ngữ khí, tiếp tục nói: “Nếu có người tiếp tục làm chuyện xấu xa, muốn hại tới cô ấy, tôi nghĩ, tôi sẽ cho người đem tên cận kề đó chôn sống không tha.” Anh nói xong, quay sang nhìn Cố Noãn, thần nhiên bồi thêm: “Cố phu nhân, bà dù sao cũng nuôi dưỡng Ái Ái nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng có chút tình cảm mẹ con, giờ tôi vô cùng trân trọng cô ấy, nghe những lời vừa rồi có phải cũng thấy an tâm hơn không?”

Ngại có Cố Noãn đang ở đây, bà ta không muốn để Cố Noãn biết mình đang điên cuồng bày kế hại Cố Ái, Diệp Mi Lâm đành phải miễn cưỡng gật đầu: “Con bé hạnh phúc là tốt rồi.”

Những nghĩ tới vừa rồi người thanh niên này mới nói, nếu có người còn đụng tới Cố Ái, anh ta sẽ đem kẻ đó chôn sống không tha, Diệp Mi Lâm liền thấy khiếp đảm trong lòng.

Cùng Lâm gia giao thiệp lâu nay, bà ta thừa biết, người nhà họ Lâm lòng dạ tàn nhẫn đến mức nào.

Mấy loại chuyện này, Lâm Trình nói được làm được.

Sau lưng không khỏi ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Mẹ, sắc mặt của mẹ làm sao lại khó coi như vậy? Mẹ bị cảm sao?” Cố Noãn tâm tư còn đơn thuần, cũng không biết những lời vừa rồi Lâm Trình nói là cố ý để Diệp Mi Lâm nghe, cho nên khi nhìn thấy sắc mặt bà ta trở nên tái nhợt, không khỏi có chút khẩn trương tiến lên đỡ lấy bà ta: “Mẹ, mẹ không thoải mái chỗ nào sao?”

“Mẹ không sao, trong này có lẽ hơi ngột ngạt, ra ngoài hít thở chút không khí là được rồi.”

“Vậy để con dìu mẹ đi.”

Nhìn bóng dáng hai mẹ con họ rời đi, Lâm Trình lại nhấp một ngụm rượu nữa, chợt thấy trong đám đông có bạn gái hôm nay của mình – Ninh Phi, anh khẽ phát tay, lập tức Ninh Phi đứng đưa vòng eo thon quỳn rũ đi tới.

“Ngài có chuyện gì dặn dò?”

“Tìm thêm vài thám tử đi điều tra Diệp Mi Lâm. Chậm nhất là một tuần, tôi phải biết vì sao bà ta lại hận Cố Ái đến vậy.” Hận đến mức có thể thuê người đến cường bạo cô ấy, anh liếc nhìn Ninh Phi một cái: “Tôi nhất định phải biết ẩn tình.”

Lại nói, trong khoảng thời gian này, Ninh Phi đã tìm không biết bao nhiêu thám tử đi điều tra về chuyện của Diệp Mi Lâm, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thu được chút kết quả gì.

Ninh Phi nhú mày: “Trình thiếu gia, có lẽ anh nghĩ nhiều rồi, tôi nghĩ hẳn không có ẩn tình gì đâu. Chẳng qua vì Cố tiểu thư đã chiếm lấy vị trí của con gái bà ta, nên bà ta sinh hận, tư tưởng cực đoan, không thể bỏ qua được mà thôi.”

Trực giác nói cho anh biết, không đơn giản như vậy.

Nhìn bộ dạng nghiêm nghị của Lâm Trình, Ninh Phi đành tuân lệnh: “Được, tôi sẽ tìm thêm người đi điều tra sự tình.”

Dứt bỏ khỏi công việc, Lâm Trình cũng có thể xem là một ông chủ tốt bụng.

Nhớ lại vừa rồi Ninh Phi mới cùng một đám công tử tán gẫu dường như rất vui vẻ, Lâm Trình cười cười: “Trong buổi tiệc hôm nay, nói xem cô thích người nào? Đích thân tôi sẽ làm mai giúp cô.”

Làm mai? Người mà cô thích, chính là anh... Thế nhưng lời này chỉ có thể giữ trong lòng. Mượn ly rượu che đi nỗi thống khổ của mình, Ninh Phi cười cợt đáp lại: “Tôi chỉ thích người ngoại quốc.”

“Sao lại thích người ngoại quốc?”

“Bởi vì chỉ họ mới có thứ kia đủ lớn, ha ha.” Ninh Phi cười lớn, đến mức nằm bò xuống bàn, nhưng khoé mắt lại ảm ảm lệ nóng.

Greenhousenovels.com

Lúc Lâm Trình từ buổi tiệc quay về nhà, đã là mười một giờ đêm.

Khi anh đẩy cửa đi vào nhà, toàn bộ phòng khách tối đen như mực. Nghĩ bụng, có lẽ Cố Ái đã đi ngủ trước.

Anh ngồi nán lại trong phòng khách một lúc, uống một ly nước ấm rồi mới bước nhẹ quay về phòng ngủ của mình, nhưng khi mở cửa ra, trên giường lại không hề thấy bóng dáng Cố Ái đâu.

Nha đầu kia, chẳng lẽ đêm nay không ngủ cùng anh? Lâm Trình lập tức quay sang phòng của Cố Ái bên cạnh.

Vừa đẩy cửa vào, anh chợt nhìn thấy Cố Ái đang ngồi bó gối, đầu gục xuống bên cạnh giường.

Dường như còn có tiếng nức nở khe khẽ, Lâm Trình nhú mày, cô đang khóc sao?

Anh nhẹ nhàng đến gần cô, cả người ngồi xuống: “Ái Ái, em làm sao vậy?”

Lâm Trình quay về rồi.

Cố Ái vội vàng nín khóc: “Em không sao.” Nói xong, đầu lại càng rúc vào giữa hai tay hơn.

Thanh âm lúc nói chuyện của cô khàn đặc giọng mũi, còn bướng bỉnh nói mình không sao. Lâm Trình nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên: “Nếu không phải khóc thì ngẩng đầu lên cho anh xem.”

Hai má của cô bị hai bàn tay ấm áp của anh bao lấy, Cố Ái càng thấy tủi thân hơn, tiếng nức nở ngày càng rõ: “Em đã nói em không sao thì chính là không sao, anh có thấy anh phiền lắm không!”

Cô nói xong, dùng sức đẩy mạnh anh ra.

Lâm Trình đang ngồi xổm, toàn thân không có trọng tâm, lập tức ngã ngồi trên sàn nhà.

Nhìn anh bị mình đẩy ngã, Cố Ái vội vàng kéo anh lên: “Anh không sao chứ?”

“Anh không sao.” Hai tay Lâm Trình giữ lấy khuôn mặt của cô: “Còn nói không khóc, em xem này, hai mắt hồng hồng, có thấy giống thỏ con không?” Anh dịu dàng lau nước mắt cho cô: “Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì được không?”

“Anh sẽ cười Cố Noãn sao?”

“Hả?” Lâm Trình sững sờ, có chút buồn cười mà lắc đầu, đưa tay búng nhẹ lên trán cô: “Em đang nói linh tinh gì thế?”

“Hôm nay anh đi tham dự buổi tiệc từ thiện kia, trên TV có đưa tin, em xem rồi. Em nhìn thấy anh và cô ấy ngồi bên cạnh nhau, hai người nói chuyện rất vui vẻ, anh rất có thiện cảm với cô ấy đúng không? Chẳng bao lâu nữa, anh sẽ cưới cô ấy phải không?” Cổ Ái nói tới đây, giọng lại nghẹn ngào: “Hơn nữa, người anh muốn cưới vốn dĩ là cô ấy, chẳng qua là vì em chiếm chỗ của cô ấy mà thôi.”

Nghĩ rằng mình đã chiếm lấy vị trí của người khác nhiều năm như vậy, trong lòng cô lại dâng lên một trận áy náy.

Cô như thể đột nhiên hiểu được vì sao thời gian gần đây cô hay gặp chuyện xui xẻo, là vì cô đã chiếm lấy thân phận của người khác, cho nên ông trời mới bắt cô trả giá.

Nhìn Cổ Ái khóc vô cùng đáng thương, hai mắt ứa nước mắt nhìn anh, Lâm Trình vuốt ve hai má của cô: “Nói anh nghe xem, có phải có người đang ghen không?”

Cổ Ái rũ đầu, không biết nên nói gì.

Đúng vậy, là cô đang ghen.

Đêm nay nhìn thấy anh và người phụ nữ khác đứng cạnh nhau trên TV, cô khó chịu đến mức muốn nổi điên.

Thế nhưng, không biết đang giận hờn hay gì khác, cô nhất quyết lắc đầu: “Em mới không thèm ghen!”

Nha đầu lừa gạt này!

Ánh mắt không biết nói dối, không thể lừa được người khác.

Xem ánh mắt nóng rực tràn đầy vẻ tức giận đang nhìn anh, còn dám nói là không ghen?

Hơn nữa, anh cũng không phải là tên ngốc.

Mấy ngày này Cổ Ái quần quít lấy anh như vậy, giữa hai người đã vô cùng thân thiết, anh chỉ biết, anh đã đi vào trái tim cô được một chút rồi.

Nhìn bộ dạng vô cùng ỷ y lúc này, cùng với ánh mắt nhìn anh, anh có thể khẳng định, cô cũng đang thích mình.

Nghĩ vậy, anh mỉm cười hạnh phúc, nếu lúc này không nói ra thì còn đợi đến khi nào?

Anh bế cô lên, đem cô ném lên giường, rồi sau đó cả người anh liền trực tiếp đè lên.

Hai tay của anh giữ lấy má cô, Lâm Trình chân thành nhìn cô: “Đời này, anh chỉ yêu một mình Cổ Ái mà thôi.”

Chỉ yêu Cổ Ái...

Anh rốt cục cũng đã thổ lộ...

Tuy rằng biết anh thích cô, thế nhưng lúc này thật sự được nghe từ miệng anh nói yêu cô, toàn thân Cổ Ái giống như bị điện giật làm cho cứng đờ, hai mắt ngây ngốc nhìn anh, nói không thành lời.

“Làm sao vậy? Bị dọa thành ngốc rồi ư?” Lâm Trình bật cười, ấn xuống môi cô một nụ hôn nhẹ: “Người anh yêu, chính là con thỏ nhỏ mắt hồng hồng gần ngay trước mắt này.”

Vừa rồi còn đang khóc, nhưng bị anh hôn như thế, Cổ Ái cũng không nhìn được mà nở nụ cười, hai tay vòng lên cổ Lâm Trình, miệng vênh lên nói: “Nhưng mà em không phải là một người hoàn mỹ, anh vẫn yêu em sao?”

“Em không cần phải hoàn mỹ, chỉ cần anh yêu em là được rồi.” Lâm Trình bày tỏ, lại hôn lên môi cô một lần nữa, môi của cô vừa mềm mại lại thơm ngát, khi chạm vào cảm giác thực thoải mái.

Người đàn ông này chính là cảm thú!

Sau khi đã thổ lộ thành công, một Lâm Trình nhả nhận khiêm tốn trước đây lập tức biến thành một con sói đói.

Lúc này, ở trên giường, anh giữ chặt lấy hai má cô mà hôn say đắm, hơn nữa, một tay còn rất không thành thật mà bắt đầu sờ loạn trên thân thể cô.

Cổ Ái biết, hành động này của hai người đại biểu cho kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Nuốt nước miếng, giữa lúc ý loạn tình mê, Cổ Ái giả vờ đẩy anh ra, cố gắng tìm lấy một cái cớ: “Chờ một chút, chờ một chút... Anh... anh còn chưa tắm, trên người anh toàn mùi rượu!”

Dù sao cũng là lần đầu tiên, cô vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, khó tránh khỏi vô cùng căng thẳng.

Cô không nghĩ tới, Lâm Trình đáp lại cô, lại chính là trực tiếp ôm lấy cô xuống giường, hai người cùng đi thẳng vào phòng tắm.

“A...” Cố Ái không đoán trước được chuyện sẽ thế này, bản năng vươn hai tay ra, ôm chặt lấy cổ anh.

Bước chân anh vẫn vững vàng, hai cánh tay mạnh mẽ rắn chắc, ôm chặt lấy cô không rời.

“Em không muốn tắm, em đã tắm trước rồi.” Cố Ái rất không thành thật mà giãy dụa, cùng anh tắm chung sao? Cô sẽ xấu hổ chết mất.

Thích nhất là được nhìn cô vừa đỏ mặt lại ngốc nghếch không biết làm sao, Lâm Trình khẽ nhéo cái mũi của cô: “Đồ ngốc.”

Dòng nước ấm áp phun xuống, trong phòng tắm tràn ngập hơi nước.

Hai người vừa bước vào, anh lại mà bắt đầu hôn cô.

Nụ hôn của anh, so với nước ấm đang xối xuống còn nóng bỏng hơn. Cố Ái có chút không chịu nổi, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập.

Trên người cô mặc một chiếc váy liền thân ở nhà, lúc này, váy bị nước làm ướt dính vào trên người gần như trong suốt.

Trong đầu Cố Ái chợt nhớ tới bốn chữ: “Thấp thân dụ hoặc”. *cả người ướt đẫm nóng bỏng =.=

Bất quá, lần đầu tiên lại diễn ra trong phòng tắm, điều này vô cùng không thoải mái, Cố Ái có chút thẹn thùng nhìn anh: “Lâm Trình, lần đầu tiên đừng ở trong này được không?”

“Đương nhiên là không ở trong này.” Lâm Trình cười cười, tay nâng lên vuốt mái tóc Cố Ái, rồi sau đó một tay giữ chặt lấy cổ tay cô, đem cô áp sát vào góc, để cô tựa lên vách tường, thân mình cường tráng của anh kề sát vào người cô, ở bên tai cô khẽ nói: “Ở trong này, anh chỉ muốn được hôn em”

Dưới dòng nước ấm áp tuôn xuống, anh dịu dàng nhắm nháp bờ môi cô.

Nụ hôn của anh dần dần sâu hơn, cô bị anh bế lên, rồi sau đó hai chân của cô thực sự giác mà quán quanh hông anh, Lâm Trình ôm cô, vừa hôn vừa ra khỏi phòng tắm, tiến vào phòng ngủ. . .

Đặt cô lên giường, cả người anh cũng theo đó mà đè lên.

Hai tay anh ở đặt bên đầu cô, đầu lưỡi không ngừng dây dưa với chiếc lưỡi mềm mại của cô, nụ hôn thực bá đạo, nhưng cũng thực dịu dàng.

Cảm giác được bàn tay to lớn của anh tiến vào áo cô, không ngừng làm càn mà chạy dọc thân thể, lực đạo vô cùng dịu dàng, như thể đang chạm vào bảo vật trân quý nhất thế gian.

Khi đầu ngón tay anh xẹt qua trước ngực cô, Cố Ái khẽ ngậm thành tiếng, toàn thân có chút run rẩy, hoàn toàn bị cảm giác lạ lẫm này làm cho sợ hãi.

Một loại cảm giác khó có thể kháng cự, đang từng chút một xâm nhập vào toàn bộ cảm quan của cô.

Bờ môi Lâm Trình thông thả đi xuống, lướt qua hai má của cô, rồi sau đó chậm rãi trượt xuống xương quai xanh, xuống phía dưới. . .

Khoái cảm mãnh liệt khiến cô bất giác vận vẹo thân thể, đáp lại của cô làm cho Lâm Trình có chút sung sướng.

“Ái Ái, mau nói em yêu anh.” Anh giữ lấy khuôn mặt cô, mắt nhìn thẳng vào mắt Cố Ái.

Trong bóng đêm, ánh mắt của anh như sáng lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ, nị hoặc thâm thúy như biển sao.

“Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em, thực yêu thực yêu thực yêu.” Thủ thi tâm tình, tay bắt đầu cởi quần áo của cô. . .

Ngoài cửa sổ hơi lạnh dần nồng đậm hơn, nhưng trong phòng không khí lại càng lúc càng nóng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nâng niu trong lòng bàn tay – P11

Edit: Pingki

Lại là một ngày đẹp trời nữa.

Buổi sáng, ánh nắng mặt trời xuyên qua khe hở bức màn, tạo thành những vệt sáng dài trong phòng, ấm áp mà dễ chịu.

Cố Ái từ từ mở mắt, nhớ lại chuyện tối qua, khóe miệng không nhịn được khẽ cong cong.

Chỉ là, lúc nghiêng người nhìn sang vị trí giường bên cạnh, lại không thấy bóng dáng Lâm Trình đâu.

Lần đầu tiên của phụ nữ, buổi sáng tỉnh dậy lại không thấy người đàn ông ở bên cạnh, sẽ có một loại cảm giác bị vứt bỏ, bị lừa gạt.

Cố Ái chỉ cảm thấy thân kinh toàn thân đột nhiên căng thẳng, ý cười trên khóe miệng dần dần đọng lại.

Cô quần chăn ngồi dậy, cầm lấy quần áo, vừa định mặc vào để xuống giường đi tìm anh, lại nhìn thấy Lâm Trình vừa đi đâu đang mở cửa vào nhà.

Vừa nhìn thấy anh, Cố Ái không hiểu sao chợt cảm thấy có chút ủy khuất, không khỏi mím môi chực khóc.

Lâm Trình hôm nay mặc một chiếc áo len dệt kim rộng thùng thình màu trắng trông thật huu nhân, phối hợp quần bò, thoát nhìn gọn ghẽ mà ấm áp. Nhìn thấy Cố Ái mới vừa tỉnh ngủ nhưng bộ dạng lại tràn đầy ủy khuất, anh từ từ đến bên cạnh cô, cúi người ở trên môi cô đặt lên một nụ hôn thật khẽ, rồi sau đó đưa tay nâng mặt cô lên, hỏi: “Làm sao vậy? Nhìn giống như đang không vui chút nào. Chẳng lẽ tiểu công chúa lại cáu kỉnh lúc rời giường?”

Tĩnh tĩnh cô tốt như vậy, mới không có loại tật xấu cáu kỉnh lúc mới ngủ dậy này.

Cố Ái liếc anh một cái, cô đột nhiên ôm cả bọc chăn tới gần anh, ghé sát vào người anh, nhắm ngay trên cầu vai của anh mà hung hăng cắn xuống một ngụm.

Cắn xong, nhìn Lâm Trình đang ngẩn ra vì còn chưa hiểu tại sao, Cố Ái vô cùng vui vẻ mà le lưỡi làm mặt quỷ với anh.

“Em vui thế rồi, cũng nên làm cho anh vui vẻ đi.” Lâm Trình chợt lên tiếng, lập tức áp sát vào người cô, hai tay anh giữ chặt lấy khuôn mặt cô bắt đầu một trận mưa hôn, cô muốn đẩy anh ra, nhưng không còn cách nào khác vì anh ôm rất chặt, đành buông xuôi mặc anh làm, ngoan ngoãn tiếp nhận.

Toàn thân cô trơn nhẵn, cái gì cũng chưa mặc, hôn một hồi, Lâm Trình đưa bàn tay của mình dò vào trong chăn, lại nghe thấy tiếng Cố Ái bối rối gạt anh ra: “Này. Đứng mà. Lâm Trình, em còn phải đi làm nữa, cứ thế này thì em đến muộn mất.”

“Đi làm? Chỉ sợ hôm nay em không thể ra ngoài được đâu.” Lâm Trình nói xong, theo bản năng đưa ánh mắt dòn vào phía cái cổ trắng ngần của cô.

Cố Ái trong lòng hiểu ra, vội mặc áo ngủ, cuống quýt xuống giường chạy tới trước bàn trang điểm, nhìn vào trong gương, cô lập tức nhìn thấy trên cổ mình xuất hiện vài dấu hôn đỏ bồng bồng vẫn còn mới tinh.

Cố Ái tức đến dậm chân: “Lâm Trình, anh là đồ đại sắc lang!”

Hơn nữa, cô cảm giác giữa hai chân mình vô cùng khó chịu, đến giờ vẫn còn ân ân đau, nghĩ lại nhất định là tối hôm qua bị anh lấn qua lấn lại nhiều lần, cô hừ lạnh một tiếng, phần nộ trùng mắt nhìn anh.

Bộ dạng lúc cô tức giận kỳ thật rất đáng yêu, có điều...

Lâm Trình đi đến bên người cô, một phen cúi người bế cả người cô lên, trêu chọc: “Mỗi lúc em tức giận xấu lắm.”

Cố Ái không nói gì, chỉ biết nâng cặp mắt “căm phẫn” nhìn anh, đợi đến lúc anh đỡ cả hai người cùng lên giường, Cố Ái cuống quýt chui vào ổ chăn: “Không được ức hiếp em nữa, em...em...chỗ kia đau lắm.”

Trông cô vừa ngốc lại vừa đáng yêu, bộ dạng áp a áp ứng, hai má đỏ ửng... trêu chọc cô rất vui.

Lâm Trình cười cười, cúi người hung hăng hôn lên bờ môi cô, rồi sau đó cầm lấy quần áo của cô.

“Mau rời giường ăn sáng thôi.”

Hắn cũng không phải là người không có tiết chế, tối hôm qua đã muốn cô tới hai lần, anh đương nhiên biết cô đã mệt chết rồi.

Biết anh từ bỏ, cô cũng an tâm.

Tối hôm qua cô mới nhận rõ bộ mặt thật của người đàn ông này, anh quả thực chính là sói đội lột cừu. Vừa mới bắt đầu thì vẫn còn dịu dàng ôn nhu, ai biết cuối cùng anh ra vào càng lúc càng hung hăng mạnh bạo hơn, không những thế lúc đó anh còn dám nói, chỉ cần đi vào, cô sẽ gào khóc nức nở, tựa như một con vật nhỏ đáng yêu.

Gào khóc nức nở em gái nhà anh.

Nhớ lại một màn nóng bỏng tối hôm qua, Cố Ái nhắm chặt hai mắt, miệng chỉ biết phun ra hai chữ: “Hạ lưu.”

“Hạ lưu?” Nhìn cô nhắm mắt đỏ mặt, Lâm Trình như thể biết được cô đang nghĩ gì, nhưng vẫn giả bộ ngu ngơ xoa xoa tóc của cô, hỏi: “Ái Ái nhà ta

đang nghĩ đến cái gì thế?”

Xấu hổ chết mất, Cố Ái kéo chăn che kín đầu: “Bây giờ em phải thay đồ, anh mau đi ra ngoài đi.”

Nếu còn chọc nữa, e rằng hôm nay cô sẽ ở luôn trong chăn không ra ngoài. Lâm Trình thấy vậy đành đứng lên: “Được được, anh ra ngoài trước.”

Đợi đến lúc Cố Ái thay đồ xong xuôi rồi bước ra ngoài, Lâm Trình đã an vị ở phòng ăn đợi cô.

Nhìn thấy chiếc khăn lụa thắt trên cổ Cố Ái, cùng với trang phục công sở phẳng phiu, Lâm Trình nhủ mảy: “Hôm nay em còn đi làm sao?”

“Đương nhiên rồi. Em còn yêu công việc của em lắm.” Nói xong, nhanh nhẹn bới cơm cho mình.

Trong cuộc sống thường ngày có lẽ Cố Ái rất ngốc, ngốc đến mức lúc nào cũng cần có một người ở bên quan tâm nhắc nhở cô, thế nhưng trong công việc cô lại là một người rất nghiêm túc, quả quyết.

Hắn yêu một cô gái như vậy, một Cố Ái cá tính như thế. Đáng yêu nhưng không hề thiếu sự độc lập.

Tuy rằng công ty anh và chỗ làm việc của cô ở hai hướng trái ngược hẳn nhau, nhưng sau khi hai người dùng bữa sáng xong, Lâm Trình vẫn kiên trì muốn đưa cô đi làm.

Nếu anh đã nhất quyết muốn như vậy, cô đành gật đầu nghe anh.

Lúc xe anh chạy đến trước cửa công ty cô, cô vừa định đẩy cửa xe đi xuống, Lâm Trình bất ngờ đưa tay giữ cô lại, rồi sau đó kéo vào lòng mình, ấn lên môi cô một nụ hôn nồng nàn.

“Ái Ái, anh sẽ nhớ em lắm.”

Ôi, anh có cần buồn nôn như vậy không, Cố Ái vỗ vỗ hai má anh: “Ngoan, em cũng sẽ nhớ anh.” Hai người nói tạm biệt, Cố Ái bước đôi giày cao gót 10cm xuống xe.

Cô lúc này, trên người là trang phục của Dior, đầu ngẩng cao, ngực ưỡn thẳng, tóc búi gọn sau đầu, phong phạm tựa như một vị nữ vương.

Cuối cùng thì cô và anh cũng ở bên nhau, tâm tình Lâm Trình hiện tại vô cùng tốt, lái xe băng băng đến công ty mình, vừa bước vào phòng làm việc, anh liền phân phó Ninh Phi đi đặt hoa hồng đưa đến nơi làm việc của Cố Ái.

Đến lúc Cố Ái nhận được hoa, đồng nghiệp cùng phòng vừa nhìn thấy một bó hoa hồng cực lớn đưa đến, liền hâm mộ không thôi.

“Ái Ái, em đúng là hạnh phúc thật đấy.”

“Đúng vậy, chồng cô ấy không chỉ khôi ngô anh tuấn mà còn rất lãng mạn. Chắc chắn, người ta hay nói những cô gái hay cười sẽ thường xuyên gặp may mắn, quả thật không sai. Ái Ái à, em gặp được một người đàn ông vĩ đại như vậy, nhất định phải quý trọng cho tốt đấy.”

Tuy rằng Cố Ái mới vừa tới công ty này làm việc chưa được một tuần, nhưng bởi vì cô rất cần mẫn, làm việc hết sức nghiêm túc, tính tình lại hiền lành ngoan ngoãn, trên mặt luôn luôn nở nụ cười, cho nên đồng nghiệp ở công ty đều có ấn tượng tốt với cô. Chỉ mới vài ngày, Cố Ái đã có thể hoà nhập vào tập thể nơi đây. Lúc này, nghe mấy chị em chân thành khuyên nhủ, cô yêu liền ngoan ngoãn gật đầu, rồi sau đó mỉm cười thực hạnh phúc, ôm bó hoa hồng đi tìm nơi để cắm, đi động bổn báo có tin nhắn tới.

Cầm lên xem, liền nhìn thấy Lâm Trình nhắn tới: “Ái Ái, anh đang rất nhớ em, vô cùng nhớ em.”

Cố Ái cắn môi nín cười, cố ý trêu chọc lại anh: “Em chẳng thấy nhớ anh gì cả, không nhớ chút nào hết.”

Vừa gửi đi xong, Cố Ái ngồi chống cằm nhìn điện thoại, Lâm Trình nếu đọc được tin nhắn này, hẳn là sẽ cảm thấy cực kỳ ủy khuất đi, nghĩ vậy, cô bật cười ngốc nghếch, tay lại nhanh nhẹn soạn một tin nhắn mới: “Không nhớ anh... mới là lạ. Em yêu anh, yêu anh, yêu anh vô cùng!!!”

Lúc hai người nhắn tin cho nhau, kỳ thật Lâm Trình đang ở trong phòng họp.

Ngồi giữa phòng hội nghị, lần đầu tiên anh cảm giác việc họp hành nhàm chán đến vậy, ngoại trừ việc nghe báo cáo thì chỉ còn nghe báo cáo. Hơn nữa. Lúc này trong đầu anh chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh của Cố Ái, vì thế, bất giác anh lấy đi động ra muốn nói cho cô anh đang nhớ cô thế nào.

Không đến một phút đồng hồ, anh liền nhận được hồi âm của Cố Ái, có điều, khi nhìn thấy nội dung tin nhắn của cô, tuy rằng biết rõ cô cố ý trêu đùa, thế nhưng Lâm Trình vẫn không khỏi cảm thấy ủy khuất mà bĩu môi.

Đại Boss đang họp mà thất thần chưa nói, lúc này thế nhưng còn bĩu môi mặt ngây ngốc, mấy vị quản lý cấp cao trong buổi họp thấy hành động này của anh liền thấy vô cùng kinh ngạc, trong lúc nhất thời bốn bề phòng hội nghị im lặng như tờ.

Di động lại rung, Lâm Trình mở đọc tin nhắn, lần này thì cô rốt cục cũng chịu nói yêu anh...

Cô nói vô cùng yêu anh, đọc hết mấy lượt, Lâm Trình ngây ngô cười thành tiếng.

“E hèm” Ninh Phi ho nhẹ một tiếng, ý đồ muốn kéo suy nghĩ của anh về với thực tại.

Nghe tiếng hắng giọng của Ninh Phi, Lâm Trình ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái, nhưng lúc vừa ngẩng lên, lại nhìn thấy rất nhiều ánh mắt kinh ngạc đang dồn về phía mình. Anh giật mình như ý thức được điều gì, buông di động xuống, khẽ cười: “Vừa rồi các vị nói tới đâu rồi? Bây giờ chúng ta tiếp tục.”

Anh vừa nói xong, lại nghe được có người nhỏ giọng thì thầm điều gì đó.

Ánh mắt anh lướt qua thân ảnh của một cô gái còn rất trẻ tuổi ở phía cuối bàn hội nghị, tuổi của cô gái đó cũng chưa tới hai mươi tư, có lẽ xấp xỉ với Cố Ái, thế nhưng tài ăn nói vô cùng khéo léo, năng lực làm việc rất tốt, cho nên đến công ty mới chỉ một năm đã ngồi lên được chức phó quản lý bộ phận tiêu thụ, trong buổi họp hôm nay, trưởng bộ phận này sinh bệnh xin nghỉ phép, thế nên cô ta được cử đi thay thế.

Lúc này, nhìn cô gái đó, Lâm Trình hỏi: “Vừa rồi cô mới nói gì?”

“Không, không có gì.” Cô gái đó quần bách liên tục lắc đầu: “Lâm tổng, không có gì, mời mọi người tiếp tục ạ.”

“Thế sao?” Lâm Trình nhíu mày.

Cô gái bắt đầu đi, ở trong lòng không ngừng mắng chính mình nhiều chuyện ăn nói lung tung, mắt nhắm nghiền lấy hết can đảm ra, nói: “Tôi nói ngài, bộ dạng ngây ngốc rất đáng xấu hổ!”

Rõ ràng diện mạo rất khôi ngô anh tuấn, nhưng khi nãy lại làm như thật uỷ khuất mà bĩu môi, một lúc sau lại ngây ngốc cười, quả là giết người trong tích tắc mà!

Bộ dạng ngây ngốc rất đáng xấu hổ?!!

Lâm Trình cười đến sáng lạn, mày khẽ nhướng lên liếc mắt tất cả những người ở đây một lượt, đột nhiên nói: “Các vị ở đây, phần lớn đều đã làm việc trong công ty năm sáu năm nay, cảm tạ mọi người vẫn luôn ủng hộ tôi và ra sức vì công ty, hôm nay, tăng lương!”

Tăng lương?! Không phải năm hết tết đến thế nhưng lại được tăng lương, xem ra tâm tình Boss đang rất tốt, không khí trong phòng họp vốn đang rất nặng nề căng thẳng trong phút chốc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khí thế hừng hực tuôn trào.

Lúc chiều tối, Cố Ái hết giờ làm việc, mới vừa đi xuống lầu, đã thấy nhìn thấy xe của Lâm Trình đang đậu trước cửa công ty mình.

Nhanh chân đi về phía xe, đưa tay mở cửa ra, Cố Ái mới vừa ngồi vào bên trong, còn chưa kịp đóng cửa xe lại đã bị Lâm Trình túm lại gần muốn hôn.

Cố Ái trùng mắt anh: “Nghiêm túc một chút đi.”

“Không.” Anh đáp xong, luống loát giúp cô đóng cửa xe cẩn thận, rồi sau đó một phen ôm lấy cô vào lòng mình, bốn mắt nhìn nhau, Lâm Trình cười: “Có nhớ anh không?”

Cố Ái khẽ nhéo cái mũi của anh: “Mới chỉ tám tiếng không gặp mà thôi, còn chưa kịp thấy nhớ anh gì hết.”

Lâm Trình ủy khuất: “Nhưng mà anh lại rất nhớ em, mỗi một giây trôi qua đều muốn được nhìn thấy em.”

Nói xong liền hôn cô thật sâu.

Ở trong xe dây dưa thế này, đốt lửa mà không kiểm soát được nhất định sẽ cháy nhà.

Nơi này là tiền sảnh của công ty, Cố Ái cũng không muốn ngày mai bị trở thành đối tượng bát quái của đám đồng nghiệp trong công ty, vì thế, lấy hết khí lực đẩy anh ra, ngọt giọng dỗ dành: “Về nhà trước được không?”

Lâm Trình đáp ứng ngay: “Được, về nhà rồi làm tiếp. Nhưng mà giờ cho anh hôn mấy cái đã.” Không để cô kịp phản đối, anh liền ôm lấy cô hôn thật sâu.

Anh thật sự, thật sự rất yêu cô.

Cảm thấy thoả mãn, Lâm Trình sửa sang lại quần áo, quay sang nhìn Cố Ái: “Ái Ái, tối nay chúng ta đi ăn gì đây?”

Cố Ái nghĩ ngợi một lát: “Bây giờ chúng ta về nhà trước, để em đổi một bộ đồ ở nhà, sau đó đến tiệm McDonald gần nhà ăn khoai tây chiên nhé. Đã lâu rồi em chưa được ăn khoai tây chiên, nhớ muốn chết rồi đây.”

Khoai tây chiên là món ăn yêu thích của cô, thon thon dài dài, trong mềm ngoài giòn, tuy rằng biết ăn nó sẽ bị béo phì, nhưng cô ăn bao nhiêu cũng không biết chán.

Lâm Trình gật đầu: “Vây đi thôi.”

Lúc này, hai người đang ngồi trong tiệm McDonald, Cố Ái mãi miết ngồi ăn khoai tây chiên, đột nhiên ánh mắt chợt dừng ở một nơi nào đó mãi không

chịu đời.

Đôi mắt theo hướng nhìn của cô, Lâm Trình liền thấy một nữ nam ăn diện tương đối thời thượng đang đứng cách đó không xa.

Thế nhưng lại dám làm trò trước mặt anh mà nhìn người đàn ông khác, Lâm Trình trừng mắt nhìn cô một cái, rồi sau đó xoay mặt cô lại để cô nhìn mình.

“Lâm ca ca, đừng âm ỉ được không?” Cố Ái vừa nói vừa tiếp tục đưa ánh mắt về phía soái ca kia, bộ dạng cực kì háo sắc: “Thật đúng là đẹp trai ngây ngất, cho tới bây giờ em chưa từng thấy người đàn ông nào mà đẹp trai đến vậy.” Quay lại nhìn Lâm Trình, cố ý khiêu khích anh: “Lâm ca ca, hình như còn đẹp trai hơn cả anh nữa.”

Cô nghĩ Lâm Trình chắc chắn sẽ ghen nên mới kéo cô lại để cô nhìn mình, nhưng điều cô không ngờ tới, chính là lần này Lâm Trình thế nhưng cúi đầu rất tập trung ăn đồ ăn của mình, không hề có một chút phản ứng nào.

Người nào đó đã chẳng quan tâm, Cố Ái chỉ biết hậm hực tự an phận phần mình.

Anh thấy cô để ý người đàn ông khác nhưng lại thờ ơ, không chút để tâm. Cố Ái giận dữ, hung hăng cắn phập miếng khoai tây mà không nói một tiếng nào.

Lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn nữ nam đằng kia một cái, cô bỗng phát hiện nữ nam ấy đang nhìn mình! Hơn nữa, cô còn thấy nữ nam đang cười với cô. Không những vậy, rất nhiều khách trong tiệm McDonald lúc này cũng đang nhìn cô, cười với cô nữa. Thấy mình được nhiều người để ý như vậy, lòng tự tin của Cố Ái phút chốc dâng trào, cô quay lại nhìn Lâm Trình, đắc ý dào dạt với anh: “Lâm ca ca, có phải em xinh đẹp lắm đúng không? Anh xem, mọi người ở đây ai ai cũng đang nhìn em đây.”

Lâm Trình cười gật đầu: “Em thật sự rất xinh đẹp.”

Cô gãi gãi tóc, vì cái gì lại có cảm giác nụ cười của anh quý dị đến vậy?

Thang máy ở toà nhà hai người ở rất đặc biệt, bốn bề đều là gương.

Vừa vào thang máy, Cố Ái giống như thường lệ nhìn vào gương chuẩn bị tự kỷ một phen, có điều, nhìn vào gương cô thật muốn khóc thét, vì trên mặt cô lúc này có một vết sứt cà chua vô cùng buồn cười.

Vết sứt cà chua này nhất định là Lâm Trình đã quẹt vào mặt cô lúc anh xoay mặt cô lại không cho nhìn nữ nam kia!

Nhìn Lâm Trình lúc này đang cười vô cùng xấu xa, nhớ lại ánh mắt mọi người trong tiệm McDonald nhìn mình vừa rồi, Cố Ái vô cùng xấu hổ rống to: “Lâm Trình, em chán ghét anh, chán ghét anh!”

Đáp lại tiếng rống của cô là một tràng cười to không chút kiềm chế của Lâm Trình.

Người đàn ông này, đúng là một tên phúc hắc!

Thế nhưng yên lặng không một tiếng động mà hủy hoại hình tượng của cô!

Cố Ái tới gần Lâm Trình, nhân lúc anh không để phòng hung hăng cắn một ngum ngay trên vai của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Tình thế nào mới là sâu nặng? – P1

Bên trong thang máy giờ chỉ còn hai người, cho nên Cố Ái mới không kiêng nể gì mà cắn anh, xong còn hừ lạnh một tiếng làm bộ tức giận, hai tay khoanh trước ngực lui vào một góc không nói tiếng nào.

“Ái Ái, đừng giận nữa mà.” Lâm Trình cố ý giả bộ đáng thương uỷ khuất như cô vợ nhỏ then thùng kéo kéo vạt áo của cô, “Ái Ái, người ta biết sai rồi, cười với anh một cái được không?”

Anh càng dỗ, Cố Ái lại giả vờ như không để ý tới anh chưa nói, thế nhưng còn liếc anh một cái sắc lẹm.

Lâm Trình bất đắc dĩ thở dài, nhìn qua số tầng trên thang máy, sắp về đến nhà rồi, anh chột cười xấu xa, khi cánh cửa thang máy vừa mở ra, anh một lời chưa nói, đột nhiên ôm lấy cô khiêng lên trên vai, rồi sau đó vội vã đi ra khỏi thang máy.

Bị anh khiêng trên vai, Cố Ái nhất thời hoảng loạn, gào khóc kêu loạn, không ngừng đánh lên lưng anh: “Anh là đồ xấu xa, mau buông ra.”

“Không buông.” Lâm Trình đáp, mở cửa vào nhà, nhanh nhẹn thả cô xuống, không để cô kịp thở liền đề cô lên cánh cửa mà hôn ngấu ngiến.

Nụ hôn của anh nóng như lửa đốt, Cổ Ái bị hôn đến mức hít thở không thông, hơn nữa thân thể lại không thành thật chút nào mà xụi lơ, bất giác, càng người cô như biến thành một con lười dán chặt lên người anh.

Roi vào tình cảnh này, Cổ Ái chỉ cảm thấy thực quẫn bách, quật cường nhìn anh, miệng tiếp tục cứng rắn: “Anh là đồ cầm thú!”

“Cầm thú sao?” Lâm Trình hôn xuống xương quai xanh của cô, đột nhiên một phen đưa tay ôm bồng lấy cô: “Nếu đã là cầm thú, thì để anh làm cho giống cầm thú đi!”

Anh bế cô đi thẳng vào phòng ngủ, Cổ Ái cuống quýt cầu xin tha thứ: “Em sai rồi, không muốn, không muốn đâu.”

Khi cô còn đang kêu gào, anh đã ôm cô đi vào phòng hai người. Cô bị ném lên giường, còn Lâm Trình thì đang cởi quần áo, người áp sát vào cô: “Ái Ái, tối hôm qua em cũng nói không muốn không muốn thế này, nhưng đến cuối cùng lại luôn miệng xin anh vào sâu một chút.”

Loại chuyện này mà anh cũng nói ra được! Cổ Ái đỏ mặt: “Anh không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!” Vừa mắng cô vừa đưa bàn chân trần đạp lên mông anh, “Đi chết đi!”

“Thật không ngoan chút nào.” Lâm Trình một phen túm lấy bàn chân của cô, mặt giả vờ ghét bỏ nhăn lại: “Gi, con gái nhà ai thế này, chân sao thối như vậy?”

Chân của cô mới không thối! Nhưng bị anh nói thế, Cổ Ái vẫn cuống quýt rút chân về, hai tay sờ loạn bên đầu, vừa túm được cái gối ôm liền đánh về phía Lâm Trình, thành công áp đảo đối phương, cô cười ở trên người anh, dùng gối đè lên đầu anh: “Đồ đại sắc lang này, xem em thu thập anh thế nào!” Nói xong, hai tay còn không nể tình mà hung hăng vỗ mấy cái lên mông Lâm Trình: “Anh cái đồ xấu xa, cho anh bắt nạt em này!”

Lâm Trình giãy dụa từ dưới gối một lúc mới ngoi lên được cặp mắt, mờ ám nhìn cô: “Ái Ái, em hôm nay có phải dự định muốn “nam dưới nữ trên” một lần hay không? Chắc chắn, thế này mới ngoan.” Anh vừa nói, bàn tay vừa đưa lên nheo nheo cái mũi của cô: “Ái Ái nhà anh vẫn là ngoan nhất, cũng biết chủ động nam dưới nữ trên. Xem ra, tối hôm qua anh dạy không tệ chút nào.”

Ahhhhhh, sao có thể vô sỉ đến như vậy???

Cổ Ái lúc này đã muốn không biết làm thế nào cho phải, dứt khoát trượt xuống khỏi người anh, cả người nằm úp lên giường, vùi đầu vào gối bắt đầu làm đà điều.

Anh quả thực xấu xa quá mức, cô căn bản không phải là đối thủ của anh!

“Ái Ái, ngoan nào, cho anh hôn một cái.” Lâm Trình dụ dỗ, từ từ lật người cô lại, rồi sau đó anh liền đem cả người đè lên người cô.

Trừ mẹ ra, cô gái dưới thân này là người phụ nữ mà đời này anh yêu nhất yêu nhất.

Giờ phút này, cô cuối cùng cũng là của anh.

Thâm tình nhìn Cổ Ái, Lâm Trình cười khê: “Ái Ái, cả đời này anh sẽ đối xử với em thật tốt, em muốn cái gì, anh cũng sẽ cố gắng cho em, không chút do dự mà cho em.”

Nhận tấm chân tình của anh, Cổ Ái cảm thấy vô cùng cảm động, thế nhưng mà xụi quỵ khiến lại chủ động hôn anh. . .

**

Trên mạng internet truyền nhau câu nói, mặc kệ bạn học ngành nghề gì, nhưng khi đi làm nhất định phải tìm công việc mà mình thích, như vậy mỗi ngày dù phải làm việc từ sáu giờ sáng đến tám giờ tối mới về nhà thì bạn vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ. Lại tìm một người mà mình yêu thương ở bên cạnh, như vậy từ tám giờ tối đến sáu giờ sáng ngày hôm sau bạn sẽ thấy hạnh phúc, như vậy mới là cuộc sống.

Cuộc sống hiện tại của Cổ Ái và Lâm Trình cũng không khác câu nói trên là mấy, ban ngày hai người đều làm công việc riêng yêu thích của mình, buổi tối về đến nhà, bắt đầu quấn lấy nhau nhu tình mật ý.

Hạnh phúc, đầy ắp những ngọt ngào.

Cả ngày cuối tuần đều là thế giới riêng của hai người.

Thời gian cuối tuần, hai người đã rời giường từ sớm, dùng xong bữa sáng liền cùng nhau ra khỏi cửa. Đầu tiên là đi chơi mấy trò chơi để khuấy động tinh thần, rồi sau đó đi dạo chợ hoa ngắm hoa tươi. Chơi cả ngày cho đến lúc trời bắt đầu sắp tối, hai người tay trong tay tản bộ trong khu phố bán đồ ăn vặt.

Không biết có phải oan gia ngõ hẹp hay không, ở ngay trên con phố ăn vặt thế nhưng lại gặp Cổ Noãn.

Bên cạnh Cổ Noãn, còn có ba bốn cô gái trẻ vây quanh.

Mấy cô cô kia, Cổ Ái đương nhiên biết, bọn họ đều là những tiểu thư khuê tú của danh gia, trước kia, mỗi lúc Giang Giang không có thời gian bên cô,

cô cũng từng chơi với bọn họ. Nhưng khi đó, cô còn là đại tiểu thư của Cô gia, bọn họ gọi cô là bạn, rất vui vẻ.

Thân phận thay đổi, lúc này không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Cô đang khoác tay Lâm Trình, nhưng cô nhìn thấy, khi hai người đi qua họ, đám tiểu thư này chỉ e thẹn gật đầu cung kính mà lễ phép chào hỏi Lâm Trình, còn với cô, một cái liếc mắt bọn họ cũng không muốn làm.

Tuy rằng biết rõ lòng người dễ thay đổi, thế nhưng khi phải trải qua, trong lòng lại ần ần có chút khó chịu.

Cố Noãn ngược lại lại mỉm cười với cô, nụ cười vừa xuất hiện xinh đẹp mà dịu dàng. Giống như với việc cô đã chiếm giữ lấy vị trí của cô ta bấy lâu nay không hề để bụng vậy.

Cố Ái khẽ gật đầu với cô ta, thật lâu sau mới cất tiếng: “Xin lỗi.”

“Không ai có lỗi với ai hết, chung quy là do vận mệnh thôi.” Cố Noãn đáp lời, rồi phát tay rời đi.

Có lẽ là vậy, không ai có lỗi trong chuyện này, tất cả là do vận mệnh từ trước.

Cố Noãn vừa đi được vài bước, lại nghe thấy tiếng Cố Ái: “Cảm ơn cô, nghe cô nói như vậy, lòng tôi cũng thoải mái hơn rất nhiều.”

Cố Noãn chỉ khẽ đáp: “Đúng vậy, không cần thiết phải khổ sở.”

Nhìn theo bóng lưng Cố Noãn rời đi, Cố Ái vui đầu vào lòng Lâm Trình: “Cô ấy là một người rất tốt, phải không?”

Lâm Trình gật đầu: “Cũng được.” Nói xong lại xoa đầu Cố Ái: “Nhưng Ái Ái nhà anh mới là tốt nhất.”

Có những lời này của anh, thì danh hiệu Cố đại tiểu thư kia có là gì?

“Lâm tiên sinh, xin anh tới giúp Noãn Noãn được không?” Một giọng nói gấp gáp vang lên, Lâm Trình và Cố Ái nhất thời cùng quay đầu lại, thì ra là một cô tiểu thư khi nãy đang thờ hồn hèn nhìn Lâm Trình: “Giày của Noãn Noãn không may bị kẹt ở rãnh cống thoát nước, không kéo ra được, ngài có thể đến xem giúp với không?”

Lâm Trình quay sang nhìn Cố Ái, Cố Ái liền gật đầu với anh: “Vây đi xem sao.”

Khi hai người vừa tới nơi, xung quanh miệng cống chỗ đó đã bị người xem vây kín xung quanh, rất nhiều người tốt bụng đang thi nhau kéo giúp chiếc giày ra, Cố Noãn thì để chân trần đứng ở một bên.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, khi Lâm Trình lòi, vừa ngồi xuống kéo thử một chút, chiếc giày đột nhiên được kéo ra rất nhẹ nhàng.

Đem giày đưa cho cô ta, Cố Noãn mỉm cười, nói một tiếng ‘cảm ơn’ rồi nhận lấy xỏ vào.

Sự tình giải quyết xong, đám người tản ra, nhưng khi Lâm Trình quay lại thì không thấy bóng dáng Cố Ái ở đâu.

“Cố Ái, Cố Ái, Cố Ái...”

Anh liên tục gọi tên cô, hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn tìm không ra thân ảnh của cô ở nơi nào.

Anh bắt đầu sốt ruột, lấy di động ra sức gọi cho cô.

Nhưng khi cuộc gọi được kết nối, thế nhưng lại bị chuyển vào hộp thư thoại, tiếp đến thanh âm ngọt ngào của Cố Ái vang lên: “Cố Ái hiện giờ đang ghen, hơn nữa là vô cùng ghen. Nếu bạn không phải Lâm Trình, vậy xin để lại lời nhắn. Nếu bạn là Lâm Trình, mời cúp máy ngay lập tức, em chán ghét anh, cảm ơn.”

Ấn phím kết thúc, Lâm Trình nhíu mày, nha đầu kia thật đúng là sáng nắng chiều mưa. Rõ ràng anh nhìn thấy cô cho phép mới đi giúp Cố Noãn, nhưng giờ cô lại đi ghen thì còn có lý không?

Có điều, khu phố ăn vặt này người đông như vậy, ngư long hỗn tạp, anh quả thực rất lo lắng cho cô.

Tại một góc cây đại thụ nào đó giữa khu phố đông người qua lại, Cố Ái núp mình sau thân cây vụng trộm nhìn anh.

Nhìn anh lo lắng hết lần này đến lần khác bấm điện thoại gọi cho cô, nhìn anh nhìn chung quanh tìm, thậm chí còn thấy anh bắt đầu thất kinh hoảng mang kéo từng người qua đường khoa tay múa chân tả hình dáng của cô, hỏi họ xem có gặp cô không...

Một người qua đường bị anh giữ chặt thấy anh gấp gấp khăn trang, liền dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Nhìn Lâm Trình như vậy, sống mũi Cố Ái bắt đầu cay cay, đồ ngốc này, anh thật sự rất quan tâm cô.

Bước chân chậm chạp đi ra khỏi tán cây.

Nhẹ nhàng từng bước đi tới phía sau anh, cô đột nhiên đưa tay ôm chầm lấy Lâm Trình.

“Tìm không thấy em có phải thấy sốt ruột lắm không? Lâm Trình, sau này anh không được làm chuyện có lỗi với em, nếu không em nhất định sẽ biến mất khỏi tầm mắt anh, cho anh phải lo lắng khổ sở cả đời.” Cô nói xong, liền buông hai tay đi đến trước mặt anh: “Sau này, trong mắt của anh, trong lòng của anh chỉ có thể có Cố Ái thôi, biết không?”

Lâm Trình liên tục gật đầu: “Chỉ có Cố Ái thôi.”

Cô đùa giỡn đột nhiên biến mất, anh rất muốn tức giận, nhưng lúc này khi cô đứng trước mặt anh, anh lại không thể nào giận được nữa, anh bị cô ăn gât gao, đời này chỉ có thể mặc cô an bài.

**

Lúc này đã là quá nửa đêm

Cố Ái vừa giặt mình tỉnh dậy, quay sang nhìn vị trí bên cạnh, vẫn trống trải như trước.

Cô ngáp một cái thật dài, lấy áo ngủ mặc vào rồi xuống giường, đi đến thư phòng, liền nhìn thấy Lâm Trình vẫn còn đang vùi đầu vào đồng tài liệu.

Suốt một tuần qua, cũng không biết sao lại thế này, Lâm Trình dường như mỗi đêm đều phải làm việc tới ba bốn giờ sáng mới có thể đi ngủ.

Pha giúp anh một ly cà phê nóng rồi bung đến để bên cạnh anh, Cố Ái thực sự sốc giúp anh xoa bóp bả vai: “Mệt lắm rồi phải không? Anh đi nghỉ sớm một chút đi.”

“Anh không mệt.” Lâm Trình phủ lên bàn tay của cô, mỉm cười thật dịu dàng: “Gần nhất công việc hơi bận, loà với em, nhưng em đừng trách anh.” Anh nói xong, vuốt ve hai má của cô: “Bây giờ anh vẫn còn bận lắm, em mau quay về ngủ đi.”

“Em muốn ở cùng anh.”

Anh cũng muốn được ở cạnh cô, nhưng công việc không thể không xử lý, Lâm Trình cười khẽ, rồi sau đó một phen đem cô kéo vào lòng, để cô ngồi ở trên đùi mình, ngay trên đôi môi của cô dùng sức ấn xuống mấy cái hôn, giọng dịu dàng dỗ dành: “Ngoan, mau đi ngủ. Chờ anh giải quyết xong công việc đột này, anh sẽ mang em đi du lịch, hưởng thụ thế giới chỉ có hai người chúng ta thôi, được không?”

Công việc của anh bận rộn, cô hiểu, Cố Ái ngoan ngoãn gật đầu, không muốn quấy rầy anh làm việc nữa, đành đứng dậy đi về phòng.

Nhìn theo bóng dáng Cố Ái, Lâm Trình thở dài, tay bấm xoa huyệt thái dương.

Một tháng trước, Lâm Chính Phong xuất ngoại đi nghỉ dưỡng, đem toàn bộ Lâm thị giao cho Lâm Chuẩn quản lý, tên khốn Lâm Chuẩn này ham mê cờ bạc, chỉ cần trong vòng một tháng sau khi Lâm Chính Phong rời đi, anh ta cũng có thể đem nửa giang san Lâm thị vào cá cược.

Kế hoạch của Lâm Trình vốn là như vậy, lợi dụng khoảng thời gian hai tháng Lâm Chính Phong không có ở đây, anh sẽ có cách khiến cho Lâm Chuẩn đem toàn bộ Lâm thị nường vào sòng bạc. Nhưng không ngờ, vài ngày trước tên Lâm Chuẩn kia lại gặp phải vụ tai nạn, phải nằm trong bệnh viện, anh không còn đi đánh bạc nữa chưa nói, Lâm Chính Phong biết tin con trai mình gặp nạn, thế nhưng lại vô cùng lo lắng mà quay về.

Ngay tại lúc anh còn chưa chuẩn bị xong để lấy Lâm thị về tay mình thì Lâm Chính Phong đã trở về!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tình thế nào mới là sâu đậm? – P2

Lâm Chính Phong đã trở lại.

Lâm Trình vẫn nghĩ rằng Lâm Chính Phong là kẻ máu lạnh không còn tình người, trừ bỏ ích lợi của Lâm gia, ông ta căn bản sẽ không bận tâm giết huyết thống tình thân. Nhưng lần này, có lẽ anh đã nhầm.

Vì Lâm Chuẩn là đứa em trai cùng cha khác mẹ của anh, nay hắn ta lại gặp phải tai nạn, theo đạo lý, anh nên đi thăm xem hắn ta thế nào. Cho nên, mấy ngày hôm trước, sau khi Lâm Chính Phong trở về, vì để thể hiện cái gọi là “anh em thân thiết”, anh liền làm ra vẻ như đến thăm em trai. Không nghĩ tới, ngày lúc anh vừa tới cửa phòng bệnh, thế nhưng lại nhìn thấy Lâm Chính Phong đang ngồi bên giường Lâm Chuẩn mà rơi lệ.

Có điều, chứng kiến một màn này, Lâm Trình tuyệt nhiên không có một chút gì là cảm động, mà thay vào đó là hận ý với ông ta càng sâu đậm hơn. Vẫn nhớ ngày đó, lúc mẹ anh vừa qua đời, tên khốn Lâm Chính Phong này ngay cả tang lễ của bà cũng không tới còn chưa nói, ông ta thế nhưng lại nhằm

đúng ngày mẹ anh hạ táng, không chút xấu hổ tổ chức tiệc tùng chó má, ca hát nhảy múa tung bừng, vô cùng náo nhiệt.

Nghĩ lại chuyện cũ, nắm tay Lâm Trinh bất giác siết chặt hơn.

Anh hận Lâm Chính Phong, hận ông ta tàn nhẫn làm chuyện có lỗi với mẹ, bắt buộc phải dùng đến loại thủ đoạn gì, anh cũng phải mau chóng đoạt lại Lâm thị về mình. Đợi đến lúc đó, anh sẽ khiến Lâm Chính Phong và Lâm Chuẩn phải sống ở đầu đường xó chợ, đi xin ăn qua ngày.

Nhấp một ngụm cà phê, Lâm Trinh cười lạnh, cũng may, Lâm thị hiện tại đã bị Lâm Chuẩn đục khoét đi mất phân nửa.

Lâm Trinh gần đây luôn phải tăng ca làm thêm giờ, kỳ thật chính là muốn nhân lúc Lâm Chính Phong còn đang trong bệnh viện chăm sóc đứa em trai kia, đem một nửa còn lại của Lâm thị đưa vào túi mình.

Ánh mắt hướng về phía phòng ngủ, vì Cố Ái, anh phải tận lực ra tay trước khi Lâm Chính Phong quay về công ty.

Chỉ có khi có được Lâm thị trong tay, anh mới không cần phải nghe lệnh Lâm Chính Phong nữa.

Bằng không, anh dám khẳng định, nếu để cho Lâm Chính Phong biết hiện tại anh đang ở cùng một cô gái thân cô thế cô như Cố Ái, ông ta tuyệt đối sẽ dùng hết thủ đoạn để chia rẽ hai người. Lâm Chính Phong đã từng nói, con dâu của ông ta, chỉ là một thứ để đổi lấy lợi ích, Lâm gia bọn họ không cần một đứa con dâu vô dụng.

Lúc Lâm Trinh đứng dậy khỏi bàn làm việc muốn đi ngủ, đã là ba giờ sáng.

Đi vào phòng ngủ, anh nhìn thấy Cố Ái lại đang nằm ngủ bên phía giường của anh.

Khoe miệng của cô mang theo ý cười, như thể đang trong một giấc mộng đẹp, nhìn cô cười, Lâm Trinh bất giác cũng thấy vui vẻ theo, cúi người hôn một nụ hôn thật nhẹ nhàng lên môi cô.

Nụ hôn của anh vốn rất khẽ, không nghĩ tới vẫn làm cô tỉnh.

Đã suốt một tuần anh không chạm vào cô, cho nên bị nụ hôn dịu dàng của anh làm bừng tỉnh, Cố Ái thể nhưng lại chủ động với tay ôm lấy cổ anh, rồi sau đó đem đầu lưỡi của mình đưa vào thăm dò miệng anh.

Được Cố Ái chủ động hôn cảm giác thoải mái vô cùng, thể nhưng lúc này anh đã muốn chết, chỉ muốn nằm xuống mà ngủ cho tới sáng, cho nên hôn Cố Ái thật sâu trên miên một hồi, Lâm Trinh nhẹ nhàng buông cô ra, nhẹ nhàng dỗ dành: “Ái Ái, nghỉ ngơi sớm một chút đi thôi.”

Anh nói xong, liền nằm xuống bên cạnh cô.

Sau đó, chưa đến một phút đồng hồ, Cố Ái liền nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Lâm Trinh.

Khi đã yêu một người luôn dễ dàng thần nghi quý.

Đã một tuần rồi nhưng anh không hề chạm vào người cô, mà hôm nay mặc cho cô đã chủ động hôn anh, anh lại cự tuyệt, tâm tình Cố Ái không khỏi tròn lo lắng.

Tiến sát vào người anh, ra sức hít lấy mùi hương trên người Lâm Trinh, cô tìm không ra mùi hương của người phụ nữ khác.

Liếc mắt thấy bên cạnh anh đặt hai chiếc di động, mà xui quỷ khiến thế nào cô lại vụng trộm lấy lại bắt đầu điều tra xem xét.

Xem thật kỹ cả hai chiếc, Cố Ái nhẹ nhàng thở hắt ra, chiếc di động bên này ngoại trừ công việc thì chỉ còn công việc, không còn thứ gì khác. Còn chiếc kia, trong máy chỉ có hai số liên lạc, một của cô, số còn lại là của mẹ nuôi anh, cũng không tìm được gì nữa.

Buông di động xuống, tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn.

Bất quá, nghĩ lại mình vừa rồi giống như kẻ trộm đi nhìn lên điện thoại của anh, tâm tình của cô lại bắt đầu trở nên buồn phiền, cô sao có thể làm như vậy được chứ? Nếu anh biết cô làm như vậy, anh có tức giận không?

Trong lòng chất đầy ưu phiền, Cố Ái không thể ngủ tiếp được nữa.

Tay cô khẽ chạm vào một bên má anh, góc cạnh rõ ràng, làn da trơn nhẵn, 360° không có một góc chết, trông thế nào cũng thực đẹp trai. Kim lòng không được, cô đưa tay lướt theo từng đường nét trên mặt anh.

Mới vừa đụng đến chiếc mũi cao, tay cô liền bị Lâm Trinh bắt được, tiếp theo, cô nghe thấy giọng nói nửa tỉnh nửa mơ của anh: “Ái Ái, đừng nghịch nữa, anh mệt muốn chết rồi.”

Mệt đến thế này ư?!

Cả tuần qua mỗi ngày anh đều làm việc tới khuya muộn còn chưa ngủ, không một mảy may nghỉ ngơi. Nghĩ vậy, Cố Ái cào tóc mình, vừa rồi cô không có đầu óc mới đi nghĩ ngờ tình yêu của anh dành cho mình.

Cố Ái tiến sát vào ngực anh dụi dụi, giọng buồn thiu hỏi: “Lâm Trình, anh có yêu em không?”

“Đương nhiên là yêu. Ái Ái chính là sinh mệnh của anh.” Vẫn là câu trả lời nửa mơ nửa tỉnh, nói xong câu này Lâm Trình lại ngủ say không biết gì nữa.

Yêu là tốt rồi.

Không biết vì cái gì, cô rất sợ hãi đột nhiên mất anh.

Buổi sáng ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, Lâm Trình lại thấy bên mình đã không còn ai.

Liên tiếp vài đêm gần như thức trắng, đầu óc anh giờ này rất hỗn loạn, bước xuống giường, mới vừa đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, liền ngửi thấy mùi thơm đồ ăn tràn ngập khắp phòng. Bên trong phòng bếp, Cố Ái thất tập đề bận rộn luôn tay.

Lâm Trình đi vào bếp, từ phía sau ôm lấy cô, đặt cằm lên vai cô: “Ái Ái, em vất vả rồi.” Trên người cô như có hương vị của ánh mặt trời, cảm giác thực an tâm, Lâm Trình nhắm mắt lại, im lặng ôm cô hồi lâu.

Dù phải mệt mỏi khổ hơn nữa cũng không sao cả, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi, anh không cho phép bất luận kẻ nào, động đến cô dù chỉ một cái móng tay.

Dường như cảm giác được anh vẫn còn đang ngủ say, động tác nấu bếp của Cố Ái bất giác nhẹ nhàng hơn, chỉ phát ra tiếng động nho nhỏ.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Trình mới mở mắt, ở bên má cô ấn một nụ hôn, rồi sau đó xoay người đi vào phòng ngủ thay đồ.

Lúc hai người ăn cơm, Lâm Trình còn đang ăn, lại thấy Cố Ái đột nhiên rời khỏi bàn.

“Ái Ái, em làm gì vậy?”

“Một lát nữa anh sẽ biết.”

Cố Ái đi vào thư phòng, trong chốc lát liền thấy cô cầm ra một tờ giấy và hộp mực đỏ đi về chỗ anh.

Đặt tờ giấy xuống trước mặt anh, Cố Ái ở miệng: “Lâm ca ca, tối hôm qua lúc anh còn mơ mơ màng màng đã nói em là mệnh của anh. Nếu là như vậy, thì chứng tỏ anh rất yêu em. Nhưng nói miệng không có căn cứ, anh ký tên đồng ý lên đây đi.”

Ngây thơ nhưng không hề ngốc chút nào!

Lâm Trình cười cười, mắt lướt qua tờ giấy một cái, không do dự liền cầm bút máy viết một mạch: “Trọn đời Lâm Trình chỉ yêu mình Cố Ái.”

Tuy rằng hành động của cô thực ngây thơ, thể nhưng không hiểu sao, nhìn những chữ mình vừa viết ra, trong lòng Lâm Trình lại cảm thấy có chút chua xót, nha đầu ngốc này...

Không hề lưỡng lự, anh dùng ngón tay cái ấn lên hộp mực đỏ, rồi điểm ngay dưới dòng chữ của mình.

Thấy Lâm Trình đã hoàn thành yêu cầu của mình, Cố Ái gỡ gỡ tóc, miệng cũng thì thầm: “Cả đời này Cố Ái cũng chỉ yêu mình Lâm Trình thôi.” Cô nói xong, cầm bút lên viết thêm một câu như vậy lên giấy cạnh chỗ anh, rồi điểm chỉ. Lời thề đã chứng thực, cô nhếch miệng cười, đi đến trước mặt Lâm Trình, hai mắt nhìn anh thực chăm chú: “Lâm ca ca, anh phải nhớ, cả đời này chỉ yêu em, không được phép thay lòng đổi dạ dù chỉ một chút.”

“Àn.” Lâm Trình dùng ngón tay vẫn còn dính mực đỏ khẽ điểm lên chóp mũi của cô: “Cả đời này chỉ yêu em, điều này vốn đã khắc sâu vào lòng anh từ lâu rồi.”

**

Lâm Trình tới công ty, vừa mới tiến vào phòng làm việc ngồi xuống, Ninh Phi đột nhiên gõ cửa đi vào.

Ninh Phi nói cho anh biết, mới vừa nhận được tin tức, Lâm Chuẩn tàn phế rồi, cổ tay và cổ chân bị Lâm Chính Phong sai người đánh cho tàn phế.

Lại nói, Lâm Chính Phong sau khi về nước nhìn thấy bộ dạng Lâm Chuẩn gập tãi nạn nằm liệt trên giường bệnh, đích thật là có chút đau lòng, dù sao cũng là đứa con trai ruột thịt của mình. Thế nhưng, sau vài ngày ông ta ở lại chăm sóc Lâm Chuẩn, trở lại công ty kiểm tra sổ sách, mới biết được Lâm Chuẩn thể nhưng trong khoảng thời gian ông ta xuất ngoại đã lao đầu vào cờ bạc, vét sạch một nửa tài sản của công ty.

Nhìn một nửa tài sản đột nhiên biến mất, Lâm Chính Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, ngay tại phòng làm việc phân phó thuộc hạ mang người đến bệnh viện đánh gãy tay chân Lâm Chuẩn, cho hắn ta về sau bớt ham mê cờ bạc nữa.

Nghe Ninh Phi báo cáo xong, Lâm Trình cười lạnh một tiếng: “Hồ dữ không ăn thịt con, ông ta đúng là độc ác. Thực ra thì trong mắt ông ta, lợi ích của Lâm gia mới là thứ cao hơn hết thảy.”

“Nghe nói, lúc này Lâm Chính Phong đang ra sức phái người đi điều tra sòng bạc kia.”

“Tra được thì cứ tra đi, có Lục Lục giúp đỡ, ông ta cũng không tra được đến tòi.” Lâm Trình biết, với đồng tiền mất đi một cách ồ ạt thế này, Lâm Chính Phong nhất định là không cam lòng mà đi thăm dò sông bạc, chôn anh sớm đã kính nhờ đến mối quan hệ mật thiết của mình với Lục gia lão đại hai giới hắc bạch đưa một tay đánh yểm trợ.

Có điều, ông ta đã vậy còn muốn về công ty quản lý mọi việc.

Lâm Trình phiền toái thở dài, nếu lão già Lâm Chính Phong còn quay về đây để lấy lại một nửa đã mất kia thì e là phải tốn một thời gian khá dài.

Mà trong lúc đó, anh vẫn còn phải nghe lệnh ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tình thế nào mới là sâu nặng? – P3

Còn năm phút đồng hồ nữa sẽ hết giờ làm.

Lâm Trình đột nhiên nhận được điện thoại của Cố Ái, giọng nói dễ nghe của cô vang lên bên trong điện thoại, nói rằng đêm nay anh không cần tới đón cô, cô sẽ đi liên hoan cùng các đồng nghiệp trong công ty, vậy nên sẽ về nhà muộn.

“Mọi người tổ chức ở nơi nào? Khoảng mấy giờ mới kết thúc? Để lúc đó anh tới đón em.” Lâm Trình không quên dặn dò cô: “Buổi tối không có anh ở bên cạnh, em không được uống rượu, không được quá thân thiết với mấy đồng nghiệp nam, không được nói nhiều.”

Sao anh lại quản nhiều như vậy chứ, Cố Ái cười cười: “Em biết rồi, thương hại quản gia yêu quý ạ.” Hai người nói tới đây, Lâm Trình chợt nghe thấy trong điện thoại có giọng của một người phụ nữ gọi Cố Ái, Cố Ái đáp một tiếng rồi quay sang nói với anh: “Bây giờ bọn em tan tầm, bắt đầu xuất phát, chờ chừng nào bữa tiệc kết thúc em sẽ gọi điện về báo anh tới đón, nhé?”

Lâm Trình còn muốn dặn cô chú ý an toàn, nhưng không nghĩ tới còn chưa kịp nói ra, nha đầu kia liền vội vàng vàng cúp máy.

Đáp lại mình chỉ là mấy tiếng tút tút đều đặn, Lâm Trình thở dài, anh vẫn không yên tâm, làm sao bây giờ?

Tuy rằng vẫn biết Cố Ái có thể tự chăm sóc tốt cho mình, nhưng anh vẫn lo sợ cô sẽ gặp chuyện không hay. Hai tay xoa huyệt thái dương, thật sự làm muốn chết.

Lái xe về nhà, nhưng vào nhà rồi Lâm Trình lại ngồi thẩn ra trên sofa, xem như nghỉ ngơi một lát rồi gọi đồ ăn bên ngoài.

Cố Ái không có ở nhà, anh cũng không muốn xuống bếp, không muốn nấu nướng gì nữa.

Tự pha cho mình một ly cà phê, anh ngồi xuống xem tin tức trong lúc chờ người ta mang đồ ăn tới. Ăn cơm xong anh còn phải tiếp tục công việc đang còn dang dở.

Anh vừa nãy gọi điện đặt đồ ăn bên ngoài, còn chưa đến năm phút đồng hồ, bất chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, trong bụng anh nghĩ thầm, tốc độ của họ nhanh như vậy từ khi nào thế nhỉ.

Chỉ là, khi cửa vừa mở ra, nhìn thấy người đang đứng bên ngoài lại làm anh kinh ngạc.

Vì người đó là Lâm Chính Phong.

“Ba, ba đến sao?”

Tuy rằng rất bất ngờ, nhưng bên ngoài Lâm Trình vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Lễ phép cười chào, mời ông ta vào nhà mình.

Từ khi anh và Cố Ái kết hôn tới nay, Lâm Chính Phong chưa bao giờ bước tới nơi này.

Nhưng người xưa có câu không có chuyện ắt sẽ không đến, trong lòng Lâm Trình chắc nịch, ông ta hôm nay tới nhất định không có chuyện tốt gì.

Bởi vì chưa từng tới đây, cho nên rất tự nhiên, lời mà Lâm Chính Phong nói trước tiên khi vào cửa là đi thăm nhà mới của hai người.

Bên trong nhà trang hoàng theo phong cách lãng mạn, tạo hình đa dạng, tổng thể rõ nét, làm cho người ta cảm nhận được khí chất cao quý rõ rệt, taonhà mà xa hoa. Xem khắp căn nhà một lượt, Lâm Chính Phong tán thưởng: “Cũng không tệ lắm.”

Khi hai người đi vào thư phòng, Lâm Chính Phong đi lại phía bàn làm việc, ông ta bỗng ngồi xuống đó bất động không lên tiếng.

Trên bàn Lâm Trình để một cuốn sách rất dày, là tiểu thuyết “Ông già và biển cả” của Ernest Hemingway. Lâm Chính Phong thuận tay lật vài trang, nói: “Nhân vật chính trong tiểu thuyết này là Santiago dường như đã từng nói một câu, con người sinh ra không phải để dành cho thất bại, con người có thể bị huỷ diệt nhưng không thể bị đánh bại.”

Con người có thể bị huỷ diệt nhưng không thể bị đánh bại!

Đây cũng chính là châm ngôn sống của Lâm Trình, anh cười: “Ba cũng đọc cuốn sách này sao?”

“Cuốn tiểu thuyết này ta đã đọc qua không dưới mười lần.” Lâm Chính Phong trả lời anh vừa buông cuốn sách xuống, động tác vô cùng tự nhiên mà tiếp tục lật xem những cuốn sách khác trên bàn. Lúc này, Lâm Chính Phong đột nhiên mở miệng: “A Trình, trong khoảng thời gian ta xuất ngoại, con có biết A Chuẩn đến sông bài suốt không?”

“Dạ con không biết.” Lâm Trình thân nhiên đáp lời, mặt không đỏ tím không lo: “Từ trước đến nay con và cậu ấy rất ít khi gặp nhau.”

Nhìn Lâm Chính Phong thực tự nhiên lật xem những đồ trên bàn mình, Lâm Trình khẽ nhủ mảy, lão cáo già này ngồi lý ở trong này, chẳng qua là muốn tìm xem anh có để lại chút dấu vết nào ở trên bàn mình hay không đây.

Cũng may, những tài liệu quan trọng sau khi rời bàn làm việc anh đều đã khoá lại thật kỹ, Lâm Trình nghĩ vậy, liền nở một nụ cười thật trấn định nhìn ông ta.

Đột nhiên, Lâm Chính Phong ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, hỏi: “A Trình, con có biết Lâm Chuẩn bây giờ đã trở thành một kẻ tàn phế rồi không?”

Ở trước mặt Lâm Chính Phong không cần thiết phải chơi trò làm bộ như không hay không biết, Lâm Trình đáp: “Con có nghe qua.”

“Hừ.” Lâm Chính Phong hừ lạnh một tiếng, như thể đang cố ý nói cho Lâm Trình nghe: “Sinh ra là con cháu của Lâm gia, nếu đã là một kẻ vô dụng không giúp ích được gì cho gia tộc, ngược lại còn gây cản trở khắp nơi, chỉ bằng dứt khoát loại bỏ nó đi.”

Nghe ông ta nói như vậy, trong lòng Lâm Trình đột nhiên dấy lên một loại dự cảm chẳng lành, trong đầu bắt gặp nghĩ tới thân ảnh Cố Ái, ông ta nói đến đây, là muốn nhắc đến chuyện của anh và cô chăng?

Không biết đây có phải là thần giao cách cảm giữa hai cha con không, anh vừa nghĩ tới, liền nghe chính miệng Lâm Chính Phong nói ra: “A Trình, nghe nói gần đây con và Cố Ái còn đang ở chung một chỗ phải không?”

“Vâng.”

Lúc này, Cố Ái cùng đồng nghiệp trên đường tới chỗ hẹn tổ chức tiệc, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại có vài đồng nghiệp không hẹn mà cùng nhận điện thoại nói tạm thời có việc cần phải xử lý gấp mà nhanh chóng bỏ đi.

Vài người ra về như vậy, những người còn lại cũng không còn hứng thú nào, đành nhất trí giải tán ai về nhà nấy, chỉ hẹn nhau hôm nào đông đủ tất cả tổ chức sau.

Cố Ái vốn định gọi điện báo cho Lâm Trình buổi tiệc của các cô đã huỷ, muốn anh tới đón cô về nhà, nhưng nghĩ ngợi một lát, nếu mình đột nhiên về nhà cho anh một bất ngờ thì cũng không tệ, hơn nữa, cô rất muốn nhìn xem khi không có cô ở nhà, một mình anh sẽ giải quyết bữa tối của mình như thế nào.

Không nghĩ tới, cô vừa về đến cửa nhà, liền gặp người giao hàng cũng vừa đi tới.

Cô nhìn vào thứ người đó mang tới, thì ra là pizza, Cố Ái khẽ mỉm cười, tên gấu này, cô không về nhà là anh lại mua pizza ăn cho qua bữa đây.

Cô lấy tiền thanh toán cho người nọ, rồi sau đó nhận lấy hộp bánh nhẹ nhàng mở cửa vào nhà.

Vừa đi vào, ánh mắt lướt qua phòng khách tìm kiếm thân ảnh Lâm Trình nhưng chẳng thấy đâu, nghĩ lại thời gian gần đây anh bận rộn như vậy, nhất định là đang ở trong thư phòng. Vì thế, cô đem pizza đặt xuống bàn trà, liền rón rén nhắm thẳng đến thư phòng mà đi.

Cô muốn trêu chọc anh một chút, nếu lúc này cô đột nhiên xuất hiện trước mặt anh có khi lại khiến anh nhảy dựng lên không chừng. ...

Cô đi đến trước cửa thư phòng, lại nhận ra Lâm Chính Phong cũng đang ở đây, Lâm Trình thì nghiêm cẩn đứng trước mặt ông ta.

“A Trình, Cố Ái giờ đã không còn là đại tiểu thư của nhà họ Cố, điều này hẳn con cũng biết, con cháu của Lâm gia chúng ta, chỉ là thứ đồ lấy lợi ích, nếu đã vô dụng, thì không xứng làm con cháu Lâm gia chúng ta nữa.”

Cố Ái thấy Lâm Trình mở miệng đáp lời: “Con biết.”

“Nếu đã biết rồi thì vì sao còn giữ cô ta ở lại bên mình? Con thích nó rồi đúng không?” Thanh âm của Lâm Chính Phong bỗng trầm hẳn xuống mang theo lạnh lùng: “A Trình, con nên biết thế nào là chừng mực.”

Biết chừng mực. ...

Nếu anh không biết có chừng có mực, có phải kết cục sẽ giống như Lâm Chuẩn, bị coi là một kẻ vô dụng, khiến tay chân cũng bị ông ta đánh gãy.

Hơn nữa, dựa theo bản tính tàn nhẫn cố chấp của Lâm Chính Phong, nếu Cố Ái còn dây dưa với con trai ông ta, ông ta chắc chắn sẽ khiến cô sống không nổi.

Anh không thể để cho Cố Ái xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể.

Cho nên, sau một hồi nghĩ ngợi, Lâm Trình cười cười: “Ba, con đương nhiên biết chừng mực, ba yên tâm, con không hề thích cô ta. Con giữ cô ta lại bên mình chẳng qua là vì muốn giữ hình tượng cho bản thân mà thôi. Banghi xem, nếu ngay lúc này khi con biết Cố Ái không còn là người nhà họ Cố liền thẳng tay ly hôn đá cô ta ra khỏi cửa, người ngoài nhất định sẽ nói con là kẻ lạnh bạc, vô tình vô nghĩa, đến lúc đó, danh dự của con ở thành phố này chỉ sợ cũng không còn một mảnh. Về sau nếu muốn cưới một thiên kim tiểu thư nhà môn đương hộ đối để giúp ích cho Lâm gia, e rằng khó hơn rất nhiều. Cho nên, con cũng đã nghĩ kỹ, cô lẽ nên giữ cô ta lại bên mình một thời gian, chờ thời cơ đến sẽ lập tức ly hôn, cho cô ta một khoản tiền nhỏ, tìm một nơi cho cô ta an thân, còn mình thì vẫn giữ được thanh danh với người ngoài.”

Anh không hề yêu cô.

Vốn dĩ lời yêu thương của anh chẳng qua là lừa gạt để cô ở lại bên mình, để giữ thanh danh cho anh, thuận tiện sau này cưới một tiểu thư nhà giàu khác.

Cố Ái lao đảo lui về phía sau mấy bước, trong đầu cô lúc này chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn rối ren...

Thì ra, hết thảy những gì xảy ra đều là giả dối.

Tất cả sủng ái, tất cả bao dung, chiều chuộng của anh cho cô, đều là lừa gạt.

Anh chỉ là đang lợi dụng cô, lợi dụng cô, lợi dụng cô!

Lúc này cô rất muốn lao vào mà mắng xối xả vào mặt anh, chỉ là, không hiểu vì cái gì toàn thân cô như chết lặng tại chỗ, chân muốn bước đi lại không thể nhúc nhích.

Và lại, lúc này nếu phải đối mặt với anh, e là chỉ rước lấy nhục nhã cho mình.

Cũng không biết qua bao lâu, cô lao đảo bước chân đi về phía hoa viên gần nhà.

“A Trình, con biết thế là tốt rồi.” Lâm Chính Phong đứng lên, “Từ lúc Cố Ái bị đuổi ra khỏi Cố gia đến bây giờ cũng đã được một thời gian, con cũng nên tính toán trước đi, tìm dịp cho cô ta một khoản tiền, an bài xong thì mau chóng đuổi cô ta đi đi.”

“Vâng.” Lâm Trình cúi người, “Con sẽ xử lý ổn thoả.”

Anh đưa Lâm Chính Phong ra ngoài phòng khách, lúc đi qua cửa thư phòng anh chợt cảm nhận được mùi hương quen thuộc của Cố Ái, chính là hương nước hoa mà cô hay dùng.

Chẳng lẽ, Cố Ái đã trở lại?

Đưa mắt nhìn qua chỗ để giày ở lối vào nhà, không thấy giày của cô nhưng anh vô tình lướt mắt qua bàn trà lại thấy có hộp bánh pizza đặt ở đó. Quả nhiên cô đã về.

Có lẽ cô đã nghe được cuộc nói chuyện của anh và Lâm Chính Phong.

“A Trình, ta còn có chút việc, đi trước.” Lúc này Lâm Trình đang thất thần, đột nhiên cảm giác Lâm Chính Phong dùng sức vỗ lên vai mình, ánh mắt ông ta sắc bén mà lạnh như băng: “Chuyện của con, mau chóng xử lý cho ổn thoả, đừng làm cho ta thất vọng, ta không muốn khiến cả hai đứa con của mình đều trở thành phế nhân.”

“Vâng.”

Tiến bước Lâm Chính Phong ra về, Lâm Trình cuống quýt đi tìm Cố Ái, cô lại không ở trong phòng ngủ của mình.

Nhìn xuyên qua ô cửa sổ trong phòng, anh nhìn thấy Cố Ái đang ngồi một mình trên xích đu ở hoa viên gần khu nhà hai người.

Anh vội vàng chạy xuống dưới, lẳng lặng đến bên xích đu nhìn cô.

Sắc mặt của cô tái nhợt, trên mặt không có bất cứ một biểu tình gì, hai mắt ngơ ngác không tiêu điểm.

Anh nhìn cô dùng mũi chân khẽ đẩy lên mặt đất, xích đu đung đưa càng lúc mạnh hơn, cao hơn.

Thân ảnh gầy yếu của cô lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh, khiến anh chợt có cảm giác bất an giống như cô muốn bay khỏi anh ngay lập tức.

Anh không muốn cô rời xa anh, đột nhiên, Lâm Trình đưa tay bắt lấy dây thừng xích đu.

Sợi dây đu đột nhiên bị anh giữ chặt, Cố Ái đang ngồi trên lập tức mất trọng tâm, thiếu chút nữa ngã lao về phía trước, nhưng còn chưa kịp định thần, cả

người lại bị anh kéo lên ôm chặt vào lòng.

Lòng ngực anh vẫn ấm áp như trước, hơi ấm khiến cô cảm thấy thực an toàn.

Thế nhưng nghĩ đến lời anh đã nói với Lâm Chính Phong vài phút trước, toàn thân Cố Ái không khỏi run rẩy.

Anh chỉ là lợi dụng cô, anh vốn dĩ không hề yêu thương gì cô.

Hai cánh tay anh ôm lấy cô thật chặt, cảm nhận được toàn thân cô đang run rẩy, Lâm Trình đau lòng vuốt ve hai má cô: “Ái Ái, anh xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Cố Ái đẩy mạnh anh ra, cười lạnh hai tiếng: “Anh xin lỗi vì điều gì? Xin lỗi vì anh luôn lợi dụng tôi, trước giờ vẫn luôn đùa giỡn với tình cảm của tôi phải không? Được lắm, anh ở bên cạnh tôi hoá ra chỉ là vì muốn tạo hình tượng tốt cho anh, anh được lắm.” Cô thật sự không muốn khóc lúc này, thế nhưng nước mắt vẫn không chịu kiềm chế mà không ngừng đua nhau rơi xuống, hơn nữa, cô càng không muốn khóc thì nước mắt lại chảy càng lợi hại hơn.

“Ái Ái, mọi chuyện thật sự không phải như em nghĩ.” Lâm Trình bắt đầu dithở dài: “Cho anh thời gian nửa năm được không? Đợi đến nửa năm sau, anh sẽ khiến em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thành phố S này.”

Nửa năm là đủ rồi.

Nửa năm, anh có thể đem Lâm thị hoàn toàn thu vào tay mình, đến lúc đó, anh sẽ không còn phải nhìn sắc mặt Lâm Chính Phong để sống nữa. Chờ lấy được Lâm thị rồi, ở thành phố S này anh mới có thể chân chính hô phong hoán vũ.

“Nửa năm? Anh còn muốn đùa giỡn với tôi nửa năm nữa sao?” Cố Ái cười lạnh một tiếng, rồi sau đó đột nhiên vung một cái tát thật mạnh lên mặt anh: “Lâm Trình, tôi hận anh, tôi chưa bao giờ gặp qua một kẻ dối trá vô sỉ nào giống như anh, anh làm sụp đổ tất cả nhận thức của tôi về nhân sinh quan.”

Anh đã làm đảo lộn hết thảy nhận thức về nhân sinh quan của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tình thế nào mới là sâu nặng? – P4

Lúc này, ở trong mắt cô, là anh đang lừa dối tình cảm của cô, anh là kẻ dối trá vô sỉ, là anh khiến nhân sinh quan của cô hoàn toàn đảo lộn.

Có lẽ anh nên nói ra chân tướng cho cô nghe, thế nhưng, khi nói ra tất cả rồi, sẽ chỉ càng làm cô thêm khinh bỉ anh hơn, làm cho cô biết anh là kẻ vô dụng đến thế nào.

Lâm Trình chưa sót, anh thực sự rất vô dụng. Trước kia, anh không thể bảo vệ mẹ thật tốt, bây giờ, anh lại không thể bảo vệ cho người phụ nữ mà anh yêu.

“Ái Ái, em phải tin tưởng anh, chờ anh nửa năm thôi, anh sẽ chứng minh cho em thấy tâm ý của anh đối với em từ trước đến giờ không hề giả dối.”

Anh ngồi khụy một gối xuống trước mặt cô, nhưng vẫn đủ để hai người đối mặt, anh nhìn cô, thanh âm tràn đầy vẻ cầu khẩn, trên gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn, Cố Ái chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng đau đớn đến không thở được.

Thế nhưng, dựa vào cái gì để cô phải tin tưởng anh, chờ đợi anh nửa năm?

Cố Ái đứng lên, môi vẫn cắn chặt, đưa tay lau nước mắt, quả thực lúc này cô chẳng còn có thể tin tưởng được ai nữa.

Cô khó khăn bước đi, thất tha thất thểu đi về phòng ngủ của mình, lúc tới cửa, đột nhiên bước chân cô dừng lại: “Để anh đùa giỡn tôi lâu như vậy, xem như bị anh chiếm tiện nghi. Chúng ta đến được đi được, tôi cũng không phải kẻ coi sống chết tùy tiện, nhờ anh làm thị thực (visa) gấp cho tôi, tôi muốn đi Zurich.”

*Zurich: Tên một thành phố lớn vùng đông bắc Thụy Sĩ

Cô không muốn ở lại thành phố S này nữa, nếu có thể cả đời này cũng không muốn quay về.

Kỉ ức của cô ở thành phố này, ngoại trừ phản bội thì cũng chỉ còn phản bội.

Mặc dù cô sinh ra lớn lên ở đây, nhưng bây giờ cô vô cùng chán ghét nó.

Làm thị thực gấp? Cô cứ như vậy muốn rời khỏi anh sao? Lâm Trình giữ chặt cổ tay cô, rồi sau đó một phen kéo vô vào lòng mình, hai tay siết lấy cô

thật chặt: “Ái Ái, anh yêu em là thật lòng, xin em đừng rời xa anh.”

Anh không thể không có cô. Anh không dám tưởng tượng những ngày sau nếu không được nhìn thấy cô nữa, có phải anh sẽ phát điên mất không.

Chính là, Cố Ái đột nhiên ghé sát vào tai anh mà thì thào, chỉ biết toàn thân Lâm Trình ngay sau đó liền trở nên cứng ngắc.

Cô nói: “Tốt nhất trong vòng ba ngày anh nên sắp xếp để tôi đi Zurich, bằng không, đành nhờ Trình thiếu nhật xác giúp tôi.”

Cố Ái có bao nhiêu quật cường, tính tình có bao nhiêu cứng rắn, anh là người rõ nhất so với bất cứ người nào.

Cô luôn luôn là người nói được là làm được, Lâm Trình từ từ buông cô ra, hai mắt đờ đẫn nhìn cô: “Nhất định phải rời đi sao?”

Cô không trả lời anh, mà một mực đi vào phòng ngủ của mình.

Đóng cửa lại, Cố Ái vô lực tựa lên cánh cửa mà khóc thành tiếng.

Trong lòng cô lúc này như có một tảng đá nặng nề đè lên không nói thành lời, ngay cả hít thở cũng thấy đau.

Cũng không biết khóc bao lâu, chỉ cảm thấy chỉ còn sức để nức nở, cô mới an tĩnh lại. Lúc này cả người ngã ngổ trên sàn nhà, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì nữa.

Lại ngây ngốc không biết bao lâu nữa, cô lấy di động của mình, bấm gọi cho Sally.

Cô vốn tưởng rằng vừa rồi mình đã đem hết sức lực trong người ra để khóc, lúc này gọi điện cho Sally sẽ không phải khóc nữa, thế nhưng khi điện thoại được nối máy rồi, Sally mới vừa gọi một tiếng “Ái Ái”, Cố Ái liền không kiềm chế được cảm xúc mà bắt đầu nghẹn ngào.

Lập tức nhận ra Cố Ái có gì không đúng, Sally khẩn trương nhủ mảy: “Ái Ái, cậu làm sao vậy?”

“Sally, mình không muốn ở lại thành phố này nữa, mình muốn đến Zurich tìm cậu, cậu sẽ thu nhận mình chứ?”

Nghe cô nói chuyện mà giọng vẫn còn khê nức nở, Sally ở bên kia lo lắng nhưng không biết phải làm gì, chỉ biết an ủi cô: “Ái Ái, đừng khóc, cậu khóc thế này mình cũng sẽ không chịu được, cậu còn có mình kia mà, cậu quay về đây với mình đi, mình nuôi cậu cả đời này cùng được.”

Nuôi cô cả đời ư...

Nghe Sally nói như vậy, Cố Ái ngoài cảm động thì vẫn là cảm động.

Đời này, gặp được một người bạn thân tốt với mình như vậy, là một điều may mắn nhất của cô.

“Cả đời này Lâm Trình chỉ yêu mình Cố Ái, Cố Ái đời này cũng chỉ yêu Lâm Trình.”

“Không tìm thấy em có phải lo lắng lắm đúng không? Lâm Trình, sau này anh không được làm gì có lỗi với em, nếu anh làm gì khiến em tổn thương, em sẽ biến mất khỏi trước mắt anh, cho anh lo lắng khổ sở cả đời.”

Nhớ tới những lời trước kia cô từng nói với anh, Lâm Trình chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên một mảnh chua xót, cô quả thật nói được là làm được, lằn anh có lỗi với cô, cho nên, giờ này cô không còn muốn ở bên cạnh anh nữa.

Cũng may, cô đã nói trước với anh, rằng cô muốn đi Zurich.

Anh biết, bạn tốt của cô là Sally đang ở Zurich, có cô ấy chăm sóc Cố Ái, anh không phải lo lắng nhiều.

Day huyệt thái dương, Lâm Trình tự an ủi mình, để cô xuất ngoại giải sầu cũng tốt, đợi nửa năm qua đi, chờ địa vị của anh ở thành phố S này vững vàng hơn, anh sẽ sang đón cô về nhà.

Cô bây giờ có lẽ đang vô cùng hận anh, chỉ cần cô chịu chờ anh, anh sẽ dùng số thời gian còn lại của đời này để mình chứng cho cô, anh yêu cô đến nhường nào.

Đột nhiên, Lâm Trình lấy từ trong túi mình ra một hộp nhẫn.

Hôm nay trên đường tan tầm về nhà, anh chợt nhìn thấy cửa hàng trang sức Tiffany*, vì thế liền đi vào mua một đôi nhẫn kết hôn, vốn định buổi tối Cố Ái kết thúc bữa tiệc cùng đồng nghiệp, khi anh đưa cô về nhà rồi sẽ tặng cho cô. Nhưng không nghĩ mọi chuyện lại đi đến bước này.

*Là một trong những thương hiệu trang sức nổi tiếng nhất, nhẫn Tiffany từng được dùng làm vật đính hôn của rất nhiều ngôi sao thế giới.

Nhìn chiếc nhẫn Tiffany, Lâm Trình bất đắc dĩ thờ dài, anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ của Cố Ái.

Đứng trước cửa phòng cô, anh không gõ cửa đi vào mà chỉ đứng lặng ở đó lắng nghe động tĩnh bên trong. Anh lo lắng cho cô, lo cô sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Có điều anh mới đứng ngoài chừng năm phút đồng hồ, cửa phòng lại đột nhiên được mở ra, rồi Cố Ái bước ra ngoài.

Hai mắt của cô vừa đỏ vừa sưng, có thể thấy được cô đã khóc rất lợi hại. Lâm Trình đau lòng nhìn, bàn tay nắm chặt lấy chiếc khăn tặng cô, anh đứng trân trân tại chỗ như một đứa trẻ vừa phạm lỗi không biết làm gì, mãi cho tới khi Cố Ái bước đi qua người anh, anh mới giật mình phản ứng lại, đưa tay nắm lấy tay cô.

“Ái Ái, anh... Anh đồng ý để em sang Zurich.”

Cố Ái cười lạnh: “Anh đồng ý? Anh nghĩ rằng anh là ai? Lâm Trình, anh nhớ cho kỹ, chúng ta từ nay về sau không còn quan hệ gì với nhau nữa. Chonên, lúc nói chuyện xin chú ý dùng từ.”

“Ái Ái, đừng như vậy nữa được không?” Lâm Trình nhủ mảy, ngữ khí mềm mại, nói xong anh kéo lấy tay cô lại, cầm nhẫn đeo lên ngón áp út của cô: “Ái Ái, người anh yêu vẫn chỉ có em.”

Nhìn anh đeo nhẫn lên tay mình, Cố Ái khó chịu gạt tay anh ra, rồi sau đó cầm giận tháo nhẫn ra: “Anh nghĩ rằng tôi là đứa con gái mới mười bảy mười tám tuổi thôi sao? Anh trao tôi nhẫn tôi sẽ ngu ngốc nghĩ rằng anh yêu tôi? Lâm Trình, anh bớt làm trò trước mặt tôi đi!” Cô nói xong, tay cầm nhẫn giơ lên ném đi không thương tiếc, chiếc nhẫn không biết bị rơi ở nơi nào, không còn thấy bóng dáng nó nữa.

Nhìn nhẫn bị cô vứt bỏ, Lâm Trình đứng trân mình tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Cố Ái không nói gì thêm, bỏ mặc anh đứng đó mà cầm áo khoác đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa, Lâm Trình không còn nghĩ được gì nữa, lập tức lao mình theo cô.

Ở trước mặt của cô, anh đã muốn hèn mọn không còn chút tôn nghiêm nào.

Anh không biết cô đi ra ngoài làm gì, nhưng anh hiểu rõ giờ phút này cô chán ghét anh đến mức nào, cho nên, anh chỉ còn cách lẳng lặng đi theo phía sau cô.

Anh nhìn thấy Cố Ái đi vào một cửa tiệm cắt tóc, nửa tiếng sau, mới thấy cô quay trở ra. Chỉ khác là mái tóc đã trở nên ngắn gọn.

Là một mái tóc ngắn sát mang tai.

Mái tóc ngắn gọn gàng khiến cô trông hoạt bát năng động hơn, thế nhưng Lâm Trình lại không ngừng hoài niệm mái tóc dài mềm mại như tơ tằm của cô. Nhớ lại những lúc cô cột tóc đuôi ngựa, khi đi trên đường đuôi ngựa không ngừng lúc lắc bên này rồi bên kia, trông cô như một cô nữ sinh tràn đầy tươi trẻ.

Cô sau khi bước ra khỏi tiệm cắt tóc thì đi thẳng về nhà.

Lâm Trình vẫn một mực đi theo sau cô, khi vừa về đến nhà, thấy cô định về phòng mình, Lâm Trình một phen giữ cô lại, đem cô ấn lên cửa.

“Vì sao lại cắt tóc ngắn thế này?” Anh hỏi, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn.

Cố Ái nhìn anh, từng chữ thốt ra: “Từ biệt quá khứ.”

Từ biệt quá khứ... Cô đây là muốn đoạn tuyệt quan hệ giữa cô và anh sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tình thế nào mới là sâu nặng? – P5

Đối diện với ánh mắt quật cường tràn ngập địch ý của Cố Ái, trong lòng Lâm Trình cảm thấy thực ưu thương, anh dịu dàng lên xoa mái tóc của cô, rồi sau đó giữ lấy cằm cô mà hôn lên. Ban đầu anh chỉ khẽ cắn môi của cô, nhưng sau đó lại đem chiếc lưỡi của mình xâm nhập vào tận sâu trong khoang miệng của cô mà dây dưa không dứt, nụ hôn của anh vừa bá đạo vừa dịu dàng từ từ công thành đoạt đất của cô, lần này Cố Ái cảm thấy vô cùng không thoải mái, cô bị anh hôn đến tâm phiền ý loạn, không còn chịu được nữa, cô lấy hết sức mà đẩy anh ra.

Cô vẫn bị anh đặt ở trên cửa, thấy cô không tình nguyện đẩy mình, vậy Lâm Trình nhủ chặt, không buông ra mà lại càng ép chặt cô hơn.

Cô là của anh, anh không thể để cô rời đi được.

Nghĩ đến đây, bàn tay anh bắt đầu siết chặt cổ tay cô hơn.

Cổ tay cô bị anh giữ chặt, cả người thì bị anh ép sát vào cửa, Cố Ái căn bản không thể động đậy, chỉ có thể để mặc anh hôn mình.

Cô cảm thấy bản thân mình vô cùng kém cỏi, rõ ràng biết là anh chỉ đang lợi dụng mình, căn bản không hề thương yêu cô, nhưng lúc này bị nộ hôn bá đạo của anh chiếm giữ, thân thể của cô thế nhưng lại vẫn nổi lên phản ứng.

Kim lòng không được, cô bắt đầu đáp lại nộ hôn của anh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cô chợt cảm thấy Lâm Trình hơi buông lỏng cổ tay mình ra, bắt đầu đưa tay xuống kéo mở khoá quần jeans của cô một cách thành thực, không mất quá nhiều thời gian, quần của cô đã bị anh trút bỏ, bàn tay của anh đang vuốt ve mảnh đất trần cảm nhát của cô.

Nơi đó vừa bị anh chạm tới, toàn thân cô không nhịn được khẽ run rẩy.

Bị anh khiêu khích lâu như vậy, nói thực, cô hiện tại rất muốn anh, muốn được yêu anh, triền miên không dứt.

Cô bỗng thấy mình thực đáng khinh, một chút liêm sỉ cũng không còn.

Nhưng nếu đáng khinh thì cũng mặc, xem như cô hạ mình một lần này thôi. Nghĩ vậy, bàn tay cô nhẹ nhàng lướt qua vòm ngực anh, cả người xụi lơ dán chặt vào người anh.

Sau một lúc lâu, cô gác cằm lên ngực anh, ngẩng đầu lên, biểu tình giống như một đứa trẻ ngốc nghếch, nét mặt điềm điềm đáng yêu nhìn anh, nhưng ngữ khí ngược lại lại vô cùng quyến rũ, cô nói: “Dù sao tôi cũng đã bị anh chơi đùa lâu như vậy, lúc này đây xem như lần cuối cùng để anh chiếm tiện nghi đi.”

Cô nói xong, liền cảm giác Lâm Trình đang run rẩy. Hơn nữa, động tác kéo mạnh vải che cuối cùng khỏi người cô cũng lập tức ngừng lại.

Chơi đùa?

Lại là từ này, anh chán ghét lời này của cô.

Giây tiếp theo, điều khiến Cố Ái không ngờ tới chính là, anh thếnhưng lại buông cô ra, rồi sau đó anh chậm rãi ngồi xuống nhặt quần áo của cô lên, giúp cô mặc vào.

Nhìn thân ảnh cô đơn đang cúi người xuống giúp cô mặc lại quần jeans, nhìn anh làm một cách chăm chú, cánh mũi của cô bỗng thấy thực chua xót...

Tiếp theo, anh lại giúp cô chỉnh lại chỗ áo ở phía trên cho cô.

Sửa sang lại hết thấy như ban đầu, Lâm Trình nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán Cố Ái, rồi sau đó anh nhìn cô, giọng điệu chân thành khản thiết mang chút ưu thương: “Ái Ái, em nói chuyện nên để ý cách dùng từ, xin em đừng khinh bạc tình yêu của anh dành cho em.”

Khinh bạc sao?

Cố Ái cười trào phúng: “Anh có tư cách gì nói tôi khinh bạc tình yêu của anh? Lâm Trình, tôi toàn tâm toàn ý yêu anh, còn anh thì thế nào? Từ đầu đến cuối là anh đã lợi dụng tôi.” Cô nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Lại khóc, khóc, cô chỉ biết mỗi khóc thôi sao, lâm trình thực sự buồn bực, vì cái gì cô không chịu tin tưởng anh?

Lâm Trình buồn bực đánh một quyền thật mạnh lên tường: “Rốt cuộc anh phải làm như thế nào thì em mới chịu tin tưởng anh đây? Anh có điều gì nói của anh, nhưng anh yêu em là thật, anh nói em là sinh mệnh của anh cũng là thật, nếu không còn em thì anh không biết cuộc sống sau này của anh còn lạc thú gì nữa. Cố Ái, em phải em muốn anh móc cả trái tim racho em xem, trên đó chỉ khắc mỗi tên em thôi thì em mới tin hay không? Anh không xin em nhiều, chỉ hy vọng em cho anh thời gian nửa năm, nửa năm thôi là tốt rồi. Đợi đến lúc mọi việc ổn thoả, anh hứa với em, sẽ cho em một cuộc sống đáng mơ ước nhất thành phố S này!”

“Nửa năm? Tôi thì có được bao nhiêu cái nửa năm cho anh?” Cố Ái hằn học nhìn anh: “Ai biết anh nửa năm sau có phải lại chơi đùa tôi phát chán rồi không!”

Thật sự là... Không thể nói lý với cô lúc này.

Lâm Trình không muốn ầm ĩ với cô, thờ dài xoay người qua: “Thị thực đi Zurich ngày mai sẽ có.”

“Cảm ơn.” Cố Ái nói xong liền quay trở về phòng ngủ của mình.

Nghe tiếng sập cửa nặng nề vang lên sau lưng mình, Lâm Trình uể oải ngồi phịch xuống sofa, tâm trạng buồn phiền bèn rút một điếu thuốc ra hút.

Lúc này đã là nửa đêm.

Anh một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, tay bóp tắt tàn thuốc, trong đầu nghĩ có lẽ Cố Ái đã ngủ, anh nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng xem cô.

Anh biết là anh đã làm cô tổn thương nặng nề, lúc này đã ngủ say nhưng khóe mắt cô vẫn còn vương nước mắt.

Lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh nhìn cô, anh nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn của cô.

Mái tóc dài bao năm đột nhiên cắt ngắn thành thế này, anh nhìn mà thấy đau lòng thay cô, hẳn là lúc để người ta cắt cô cũng xót xa lắm?!

Cố Ái đột nhiên trở mình một cái đưa lưng về phía anh, miệng lại lẩm bẩm một câu nói mớ: “Lâm Trình, tôi muốn rời khỏi anh, rời khỏi thành phố này, không bao giờ quay lại đây nữa.”

Ngay cả nằm mơ cô cũng muốn rời xa anh sao, trên mặt Lâm Trình lộ ra một tia cười khổ: “Sao em lại cố chấp quật cường như vậy chứ?”

Ngày hôm sau, thị thực để cô xuất ngoại đã được làm xong.

Anh đưa cô đến sân bay, lúc cô sắp lên máy bay, anh muốn ôm cô một cái nhưng cô lại lui mình về sau mấy bước. Lâm Trình chưa sót trong lòng, chỉ còn cách đứng xa xa nhìn cô: “Ái Ái, sang bên kia nhớ chăm sóc cho mình tốt nhé.”

Tiền Cố Ái lên máy bay, lúc máy bay vừa cất cánh, anh đã bắt đầu thấy nhớ cô.

Anh thực sự dâng lên một tia xúc động muốn bay sang đó tìm cô.

Tiếc rằng, đó cũng chỉ là xúc động nhất thời mà thôi.

Sự thật thì anh vẫn còn một núi công việc quan trọng cần anh quay về xử lý, anh không thể lơ là.

Có điều, trong nửa năm tiếp theo, anh cũng không phải lo lắng quá nhiều cho Cố Ái.

Bởi vì anh đã âm thầm an bài một người đi cùng chuyến bay sang Zurich cùng Cố Ái, hộ tống cô chu toàn. Hơn nữa, anh đã dặn dò người đó kỹ lưỡng, trong thời gian cô ở đó, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh bảo vệ cho cô là được.

Hơn nữa, ngay khi anh biết Cố Ái muốn sang Zurich, anh vội trộm lấy được số điện thoại của Sally từ di động của cô, đã liên lạc trước với Sally.

Anh đã giải thích với Sally rằng anh có điều khó nói, đợi nửa năm sau anh sẽ sang đón Cố Ái về, chứng minh rằng anh có thể cho Cố Ái hạnh phúc, hy vọng trong thời gian tới cô ấy có thể chăm sóc Cố Ái thật tốt.

Nhưng vừa nói tới đây anh đã nghe tiếng Sally ngắt lời, Sally nói, Cố Ái là bạn thân của mình, là bạn tốt nhất, việc cô ấy chăm sóc Cố Ái là chuyện đương nhiên, không cần bất kì kẻ nào giả mù sa mưa tới nhắc nhở.

Tuy rằng bị mắng như vậy, nhưng Lâm Trình lại cảm thấy vui vẻ, bởi vì Cố Ái có một người bạn tốt như thế quả là may mắn.

Sau khi đi tiễn Cố Ái về, vừa vào nhà, việc đầu tiên anh làm là đi tới phòng ngủ của Cố Ái.

Cố Ái đã tự mình thu dọn phòng sạch sẽ rồi mới đi, lúc này, đẩy cửa đi vào, nhìn căn phòng gọn gàng ngăn nắp, Lâm Trình chỉ cảm thấy thực ảm áp.

Đi đến bên giường, anh chợt nhìn thấy có một túi hồ sơ lớn được đặt bên trên mặt đệm.

Lâm Trình cầm lấy mở ra xem, bên trong là đơn ly hôn, nhẫn kết hôn của hai người, còn có lời thề của anh ngày trước: ‘Lâm Trình sẽ yêu cốái trọn đời’...

Tờ giấy lời thề của anh đã bị cô xé rách, Lâm Trình gom những mảnh giấy nhỏ lại, mơ mơ hồ hồ, dấu điểm chỉ vẫn còn nguyên.

Anh đi tìm băng keo ngồi tỉ mỉ dán từng mảnh lại, rồi sau đó thật cẩn thận bỏ vào trong túi hồ sơ mới cất đi.

Cố Ái đi rồi, vì để sớm đưa Lâm thị về tay mình, anh bắt đầu dồn hết tâm lực vào công việc, không quản ngày đêm.

Hơn nữa, chỉ cần một giây một phút rảnh rỗi, anh sẽ lại nghĩ đến Cố Ái, nhớ cô lại đau lòng, chỉ nóng lòng được gặp lại cô, vì vậy nên anh lại càng thêm ra sức vui đầu vào công tác của mình.

Ngay sau khi Cố Ái sang Zurich liền thay đổi số điện thoại, anh phải thông qua Sally mới biết được số điện thoại mới của cô, nhưng khi anh gọi cho cô, Cố Ái vừa nghe thấy giọng của anh truyền đến là lập tức cúp máy.

Anh không còn cách nào khác, đành phải gọi cho Sally để hỏi han tình hình của Cố Ái.

Sally nói với anh Cố Ái ở Zurich rất tốt, tâm tình cũng không quá tệ. Nghe cô ấy thuật lại như vậy, anh cũng an tâm hơn nhiều.

Ngại rằng nếu gọi điện cho Sally quá thường xuyên, cô ấy sẽ thấy anh phiền phức, cho nên, mặc dù rất nhớ Cố Ái, muốn được nghe tin tức của cô, anh chỉ còn cách chịu đựng mỗi tuần chỉ gọi sang một lần.

Chẳng mấy chốc, Cổ Ái rời xa anh sang bên kia đã một tháng mười lăm ngày,

Hôm nay, Lâm Trình đang miệt mài làm việc, đột nhiên nhận được điện thoại của Sally chủ động gọi tới.

Anh vừa nhận máy, liền nghe được tiếng nói gấp gáp của Sally truyền sang: “Cổ Ái mất tích rồi.”

Mất tích...

Mất tích...

Đầu óc anh như trống rỗng, chỉ còn sót lại suy nghĩ hai chữ này.

Làm sao có thể mất tích được?

Trong điện thoại, Sally không ngừng nức nở: “Kỳ thật từ ban đầu lúc Ái sang bên này với tôi, tinh thần của cô ấy không hề ổn chút nào, cả ngày chỉ biết ngồi ngây ngốc một chỗ, một chút sinh khí cũng không có. Thỉnh thoảng cô ấy lại bật cười, thế nhưng so với khóc còn khó coi hơn, dù đang cười nhưng nước mắt vẫn chảy. Tôi biết tâm tình của cô ấy không tốt, cho nên đợi đến ngày nghỉ cuối tuần tôi liền dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo một lát. Nhưng dù làm thế nào cô ấy vẫn ỉu xiu như cũ. Cô ấy đổi số điện thoại, lúc anh gọi cho cô ấy, cô ấy rất khó chịu, liền đi hỏi tôi là có phải tôi đã cho anh số điện thoại của cô ấy không. Tôi thú nhận thì cô ấy không muốn nói chuyện với tôi nữa. Tối hôm qua, lúc anh gọi sang cho tôi, có lẽ đã bị cô ấy nghe được, lúc tôi cúp máy thì cô ấy lập tức phát cáu với tôi. Đợi đến sáng nay ngủ dậy, tôi sang gọi cô ấy rồi giở giường, nhưng không thấy cô ấy trong phòng, mà chỉ để lại một phong thư...”

Sally khóc lóc, giọng nói đứt quãng: “Ồ trong thư cô ấy nói, cô ấy muốn rời đi, bảo tôi không cần lo lắng. Anh nói xem sao tôi có không thể không lo lắng được chứ? Lâm Trình, anh biết không? Ái Ái cô ấy, cô ấy...”

Lâm Trình khẩn trương: “Cô ấy thế nào?”

“Khi này tôi tìm thấy dưới gối trong phòng cô ấy có một bản báo cáo bệnh án, trên đó có ghi cô ấy mắc chứng trầm cảm, từ lúc ở thành phố S đã bị.” Sally nói đến đây, giọng không kìm được phát run: “Tôi nói anh nghe, Ái Ái trước kia tâm tình rất tốt, căn bản chưa bao giờ nóng nảy với ai, như thế nào đột nhiên tính tình lại trở nên khó chịu như vậy, còn luôn rầu rĩ không vui, thì ra... thì ra cô ấy bị trầm cảm.”

Chứng trầm cảm?

Trầm cảm chính là căn bệnh tâm lý gây chết người cao nhất thế giới, mỗi năm trong số người tự sát thì có đến 60% là những người mắc chứng trầm cảm.

Lâm Trình hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới trước kia Cổ Ái cũng từng có ý định tự sát, còn để lại di thư nói là hiến tặng cho người khác. Không lẽ chính từ thời điểm đó, cô đã mắc chứng trầm cảm này ư? Tại sao trong người có bệnh, mà cô lại luôn gạt anh, không hề nói cho anh?!

Thời gian trôi qua nhanh đến mức người ta không kịp nhận ra, thấm thoát đã được nửa năm.

Trong suốt nửa năm đó, Lâm Trình cuối cùng cũng lật đổ được Lâm Chính Phong, đoạt lại Lâm thị vốn dĩ thuộc về mẹ của anh.

Rốt cục anh cũng tạo được một vị trí vững vàng ở thành phố S, từ nay về sau, có thể sống cuộc sống theo ý của mình, không phải lo nhìn sắc mặt kẻ nào nữa.

Cũng trong khoảng nửa năm này, anh không ngừng phái người tìm kiếm tung tích của Cổ Ái, thậm chí đã tìm đến n phòng thám tử tư, nhưng kết quả vẫn không thu được tin tức gì về cô, một chút cũng không có.

Hôm nay là sinh nhật Cổ Ái.

Lúc Ninh Phi đi vào phòng làm việc của anh đưa tài liệu, cô bỗng thấy Lâm Trình đang ngồi ngắm hình của Cổ Ái đến gần người.

“Khi tôi có được toàn bộ thế giới rồi, tôi lại đánh mất cô ấy. Nửa năm trước, không phải tôi vì tiền tài địa vị của mình mà buông tha cô ấy, để mặc cô ấy xuất ngoại. Mà là vì đối với Lâm Chính Phong mà nói, làm con trai ông ta, nếu không có tiền đồ thì thật là hủy hoại còn hơn. Đều cô ấy đi theo tôi, tôi không nỡ để cô ấy phải chịu khổ. Tôi yêu Cổ Ái, một lòng chỉ muốn biến cô ấy thành công chúa của mình, muốn gì được nấy. Nhưng vì cái gì chúng tôi lại đi đến bước đường này? Tôi nghĩ rằng đều cô ấy xuất ngoại một thời gian, nửa năm sau đợi tôi giành được giang sơn của mình, có chỗ đứng thật vững chắc tôi sẽ sang đón cô ấy về, nhưng sao đột nhiên lại thế này? Cô ấy đã bỏ đi nơi nào rồi?” Anh thì thào tự nói: “Giống như ngày hôm qua chúng tôi vẫn còn ở bên nhau, nhưng bây giờ cô ấy lại biến mất không thấy? Cô ấy hẳn là hận tôi lắm. Tôi cũng rất hận chính mình, là tôi quá vô dụng!”

Nhìn anh tự trách, Ninh Phi có chút đau lòng xoa người rời đi, cô không muốn ở lại trong phòng này một giây nào nữa, mỗi một câu anh nói ra, đều làm cô đau đớn trong lòng.

Đi tới cửa, vừa kéo cửa ra, Ninh Phi đột nhiên nghe thấy tiếng Lâm Trình hỏi: “Rốt cuộc như thế nào mới là tình thâm? Trước kia tôi đã làm sai rồi sao?”

Rốt cuộc như thế nào mới là tình thâm?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cô ấy đã trở lại...

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời chiếu rọi suối ẩm không gian.

Một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ thời thượng lao nhanh vun vút trên đường bỏ mặc lại cảnh sắc đằng sau, cuối cùng thì dừng lại ngay trước toà nhà tập đoàn giải trí DL nổi tiếng nhất thành phố S.

Xe vừa ngừng, người ta thấy một cô gái trông có phần xinh đẹp nhưng trang phục bên ngoài lại khá đơn giản đang từ từ bước xuống.

Phía trên người cô gái mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, dưới là quần jean mài, phụ kiện mang theo cũng bình thường, nhưng khi mặc trên người cô gái đó lại có một loại khí chất thanh tân tươi trẻ. Thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt.

Chuông di động vang lên, Nhậm Mạn Mạn với tay vào trong túi xách Hermès của mình lấy nó ra, mắt vừa nhìn thoáng qua, là Ninh Phi.

“Chị Ninh, có chuyện gì sao?” Ngửi khí ngọt lịm vô cùng dịu dàng.

“Mạn Mạn, Trình thiếu ở Paris sắp quay trở về, tối nay khoảng sáu giờ muốn cô đến nhà riêng của anh ấy, hôm nay cô tranh thủ kết thúc công việc sớm một chút đi.” Thoáng ngừng một chút, Ninh Phi nói tiếp: “Anh ấy nói, anh ấy muốn gặp cô.”

Nhậm Mạn Mạn đáp lời: “Vâng, em sẽ về sớm đợi anh ấy.”

Là muốn gặp cô, chứ không phải là anh nhớ cô.

Nhậm Mạn Mạn cúp máy, mỉm cười đầy chua xót, cô có thể đợi được đến lúc anh nói anh nhớ cô không?

“Thật không biết Nhậm Mạn Mạn này kiếp trước đã làm việc thiện gì mà kiếp này thế nhưng lại bám vào được Trình thiếu.”

“Đúng vậy, hai năm trước cô ta cũng chỉ là một con nhóc chuyên đóng vai phụ, nhìn lúc này xem, thay đổi nhanh chóng đến mức bước lên được thành ngôi sao hàng đầu trong giới giải trí, hơn nữa còn là một diễn viên phim truyền hình hạng A. Aiz, người này đúng là làm người khác ghen tị đến chết, cô xem đi, phim cô ta đóng đều là đại chế tác đấy.”

“Nhìn xem bạn diễn cùng cô ta có ai là không phải diễn viên gạo cội? Người phụ nữ này, chỉ cần ngủ với kẻ có tiền, tiền đồ liền sáng chói hơn người khác vạn lần.”

“Chắc chắn, mấy cô nói xem, Nhậm Mạn Mạn này diện mạo có xinh đẹp hay không? Thử nhìn kĩ lại một lượt mà xem, đám chị em chúng ta có ai lại thua kém cô ta chứ? Aiz, Trình thiếu như thế nào lại thích cô ta nhỉ? Nhưng nói qua cũng phải nói lại, vị Trình thiếu này cũng xem như chung tình, suốt hai năm qua cũng chỉ ngủ với mình cô ta, chỉ cung nệm một mình Nhậm Mạn Mạn, thực hy vọng một ngày nào đó Trình thiếu thay đổi khẩu vị, làm hạnh phúc chị em chúng ta một chút cũng được.”

“Ha ha, tôi đoán Nhậm Mạn Mạn này kỹ thuật đó rất cao siêu, ở trên giường có thể làm cho đàn ông muốn điên đảo.”

Nhậm Mạn Mạn vừa bước vào công ty, đi qua phòng hoá trang nào đó, bỗng nghe được những lời này do chính những người kia nói.

Nhìn vào bên trong, đám người đang bàn tán về cô, thì ra đều là những minh tinh nổi tiếng hạng nhất nhì trong giới giải trí.

Nhậm Mạn Mạn không nói gì, bước chân chỉ thoáng dừng ở trước cửa phòng bọn họ, rồi lại tiếp tục bước đi đến phòng hoá trang của mình.

Kỳ thật cô cũng có thể hiểu được vì sao đám minh tinh kia lại nói mình như vậy, bọn họ người nào lại không phải trải qua bảy tám năm khổ cực, đóng vai phụ n lần mới được nổi tiếng như hôm nay, còn cô, bởi vì bám vào được Trình thiếu uy phong lẫm liệt ở thành phố S, mới chỉ vào nghề được hai năm, lại phát nhanh như điều gặp gió, còn được mời đóng những tác phẩm điện ảnh kinh điển trong nước, may mắn như vậy, quả thực làm người ta không thể không ghen tị.

“Chị Mạn, mấy người đó nói gì chị cũng đừng để trong lòng, đám phụ nữ đó, còn không biết đã ngủ với bao nhiêu đàn ông, kỹ thuật trên giường không biết đã cao siêu đến mức nào, không xem lại mình còn đi nói người khác.” Trợn lý mới của cô Hà Tiểu Tô lên tiếng, vừa rót một ly nước đưa cho Nhậm Mạn Mạn, cô gái này ngẩng đầu nhìn Nhậm Mạn Mạn, sắc mặt cô đen lịm hại.

Nghĩ lại những lời mình vừa nói ra, Hà Tiểu Tô vỗ vỗ đầu, mặt mày xấu hổ mà nhớ, hình như cô vừa nói sai rồi, liền vội vàng sửa miệng: “Chị Mạn, em không phải có ý đó.” Không phải nói kỹ thuật trên giường của chị cao...

“Em đi mua giúp tôi bữa sáng đi.” Nhậm Mạn Mạn nói xong, quay đầu nhìn vào gương bắt đầu trang điểm.

Mỹ nhân trong gương rất xinh đẹp, nhưng nếu đem so với đám mỹ nữ trong giới giải trí ở đây thì nhan sắc của cô vẫn bị coi là có phần kém hơn.

Điều duy nhất đáng được tán thưởng có lẽ là vóc dáng của cô, muốn ngực có ngực, muốn hông có hông.

Cho nên, mấy người họ mới có thể suy đoán rằng cô có thể trụ lại bên cạnh Lâm Trình tận hai năm trời là nhờ kỹ thuật trên giường cao. Có điều, nếu cô nói, cô và Lâm Trình hai năm qua, chưa từng cùng nhau lên giường dù chỉ một lần, liệu bọn họ có tin không?

Sân bay.

Lâm Trình vừa từ Paris trở về, vừa xuống máy bay, ngay lúc đang đi từ lối ra cho hành khách, từ xa xa, giữa biển người đông đúc qua lại đột nhiên có một thân ảnh thu hút ánh mắt anh, thân ảnh đó không thể nào quen thuộc hơn.

Nhìn theo bóng dáng người đó, trái tim anh đập loạn nhịp như muốn chui ra khỏi lồng ngực.

Hai lời chưa nói, trực tiếp vứt hành lý bên người cho Ninh Phi, vội vã chạy theo thân ảnh kia, tiếc là, sân bay hôm nay rất đông người, chỉ trong chốc lát, thân ảnh kia liền biến mất giữa biển người mênh mông.

Đứng tại chỗ đến ngầy ngốc, Lâm Trình mỉm cười vừa hạnh phúc lại vừa chua xót.

Ba năm, rốt cục anh cũng đợi được cô.

Anh chỉ cần biết, cô không có chuyện gì, cô vẫn còn ở đây.

Ninh Phi vừa rồi cũng thấy được thân ảnh quen thuộc kia, bóng dáng người đó quả thực vô cùng giống Cố Ái, thế nhưng so với trong trí nhớ của cô, người này dường như gầy hơn Cố Ái rất nhiều. Chỉ sợ Lâm Trình lại uống công vui mừng vô ích, cho nên sau khi đuổi tới bên người Lâm Trình, nghĩ ngợi một hồi, Ninh Phi mới hỏi: “Anh có chắc người đó là cô ấy không?”

“Là cô ấy.”

Tất cả những điều thuộc về Cố Ái đều được anh khắc cốt ghi tâm, anh làm sao có thể nhận lầm cô?

“Một khi đã như vậy, tôi sẽ lập tức phái người đi tra tin tức của cô ấy ở thành phố S này.”

Lâm Trình khẽ gật đầu: “Âm thầm điều tra, không được làm cô ấy sợ.”

Cô là của anh, vĩnh viễn đều không thay đổi.

Lần này, anh nhất định sẽ đem cô giữ thật chặt trong lòng bàn tay mình, không bao giờ để cô biến mất một lần nữa. Anh sẽ dùng thời gian cả đời này để bồi thường cho cô, bồi thường ba năm qua anh đã không có mặt ở bên cạnh cô.

Nếu Cố Ái đã trở lại, vậy Nhậm Mạn Mạn bên kia... Ninh Phi dè dặt nhìn anh: “Bây giờ tôi đưa anh về nhà, hay là đến chỗ của Nhậm tiểu thư?”

“Đến chỗ của Mạn Mạn đi.”

“Vâng.”

Trên đường đến nơi ở của Nhậm Mạn Mạn, Ninh Phi liếc nhìn sang Lâm Trình đang ngồi ở ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần, hai hàng lông mày anh khẽ cau lại, dường như trong lòng anh đang mang nặng tâm sự. Xe chạy được nửa đường, cô đột nhiên nghe thấy tiếng Lâm Trình hỏi mình: “Cô nói xem, ba năm qua, bên cạnh Ái Á liệu có người khác không?”

Trong đầu anh lúc này không ngừng trầm trở chuyện này, liệu có phải bên cạnh Cố Ái đã xuất hiện một người đàn ông khác, cũng xem cô như mệnh của mình, yêu thương chiều chuộng cô, đặt cô vào lòng bàn tay mà nâng niu như trân bảo. Hơn nữa, người đàn ông kia sẽ không làm cô tổn thương như anh đã làm...

Ninh Phi không biết phải đáp lại anh như thế nào, đành lấy trầm mặc thay câu trả lời.

——Greenhousenovels.com——

Là một căn nhà được thiết kế, trang trí theo phong cách đặc trưng của vùng Địa Trung Hải.

Bên trong nhà nơi đâu cũng có thể thấy được những chậu cây xanh biếc nhỏ nhỏ mà đáng yêu, làm cho người ta cảm nhận được vẻ tươi mát mà mộc mạc khắp không gian.

Mỗi lần đi vào nhà của Nhậm Mạn Mạn, Lâm Trình đều cảm thấy tâm tình được thả lỏng rất nhiều.

Hơn nữa, suốt ba năm qua, anh thực sự phải cảm ơn Nhậm Mạn Mạn, là cô đã để anh gửi gắm mọi tình cảm nhớ nhung dành cho Cố Ái.

Ba năm, thật sự rất dài...

“Làm sao vậy?” Nhậm Mạn Mạn pha một ly Dimbula đặt xuống trước mặt anh, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, thật cẩn thận nhìn anh: “Trông anh như đang có tâm sự gì phải không?”

Từ lúc anh bước vào nhà anh đã luôn chau mày, cô liền cảm nhận được dường như anh đang có tâm sự.

“Mạn Mạn, từ giờ trở đi, có lẽ tôi sẽ không đến gặp em như thế này nữa.”

“Cái gì?” Nhậm Mạn Mạn không tin nhìn anh, hai mắt kính ngạc mở thật lớn: “Trình thiếu, anh...”

“Tuy rằng tôi chấm dứt quan hệ với em, nhưng tất cả phim của em tôi vẫn sẽ tiếp tục đầu tư.” Mấy năm qua, anh đã dành một khoản tiền không nhỏ đầu tư cho Nhậm Mạn Mạn, một mặt xem như anh đang ưu ái yêu chiều cô, mặt khác, anh đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh, lợi nhuận thu lại tương đối lớn, vụ làm ăn này, anh chỉ có lợi mà không có hại chút nào.

Lâm Trình nói xong liền đứng dậy.

Ngay tại lúc anh vừa đi ra tới cửa, Nhậm Mạn Mạn phía sau đột nhiên cất tiếng: “Cô ấy đã quay lại, đúng không?”

Lâm Trình gật đầu, rồi sau đó đẩy cửa rời đi.

Nhìn theo bóng dáng anh biến mất, Nhậm Mạn Mạn ngồi phịch xuống ghế sofa, hai tay ôm mặt khóc lớn.

Anh có biết hay không, từ nay không được gặp anh nữa, cô sẽ khổ sở đến thế nào. Cô yêu anh hai năm, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, hình bóng anh đã khắc sâu vào tâm trí của cô.

Nhưng còn anh, hai năm qua, trong lòng anh chỉ một mực nhớ đến người phụ nữ tên Cố Ái kia.

Anh chiều chuộng cô, thỉnh thoảng lại ghé đến chỗ cô, chẳng qua là bởi vì gương mặt của cô có đôi nét tương đồng với người phụ nữ đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cảnh còn người mất...

Edit: Pingki

Rời khỏi thành phố S đã ba năm, giờ lại đặt chân lên mảnh đất này, ngoại trừ cảm giác quen thuộc đã lâu, trong lòng cô còn một thứ gì đó thật lạ lẫm.

Cũng chỉ là ba năm mà thôi, thành phố S này lại thay da đổi thịt khiến cô không thể nhận ra nổi, từng toà nhà cao tầng mọc lên như nấm sau mưa, khung cảnh xanh hoá so với ba năm trước cũng khác đi rất nhiều.

Ngồi ở trong xe, chống cằm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, chợt thấy chỗ ngã tư đường thực quen thuộc, tâm tư của Cố Ái cũng bị cuốn theo, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng cô và Lâm Trình tay trong tay đi dạo ở đoàn đường này ngày trước.

Ba năm qua, có lẽ cuộc sống của anh không tệ chút nào.

Cô ở Thụy Sĩ làm giám đốc hành chính của một công ty đầu tư tài chính, thời gian nhàn rỗi của cô đều được giành để đọc các tạp chí tài chính kinh tế, thỉnh thoảng cô lại gặp những bài báo về anh, đủ kiểu anh tuần khôi ngô, khí chất hơn người, phong thái hiên ngang.

Bàn tay cô xoa huyệt thái dương, hôm nay cô làm sao vậy? Như thế nào lại nghĩ tới anh ta?

Ba năm trước đây, bọn họ chẳng phải đã sớm không còn quan hệ gì với nhau rồi sao?

Còn đang hỗn loạn trong suy nghĩ của mình, cô nàng đồng nghiệp kiêm bạn thân thiết nhất của cô, Lữ Đình, đột nhiên vỗ vỗ lên vai cô, cả kinh thốt lên: “Ái Ái, cậu xem toà nhà cao tầng kia kìa, đẹp thật, bốn bề của nó đều là kính trong suốt đấy.”

Cố Ái nhìn theo hướng Lữ Đình, là một toà nhà bằng kính, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, lớp kính như càng thêm sáng loá, đẹp đến kinh diễm.

Trước cửa toà nhà, là sáu chữ lớn: “Trung tâm thương mại Ái Diệu”

*Xin lỗi mọi người, trước mình để là Ái Dược, nay mình xin sửa lại. Ebook sau này sẽ thống nhất từ đầu. Cảm ơn.

Đó là khu thương mại của nhà cô, không, phải là Ái Diệu của Cố gia mới đúng.

Cố gia...

Tâm tình Cố Ái trong nháy mắt trầm xuống, rồi đi ba năm, không biết ông nội có còn khoẻ mạnh như trước hay không, ông có nhớ đến người từng là cháu gái này của ông hay không.

Hết thấy chỉ là cảnh còn người mất...

Kỳ thật, ba năm trước đây, khi cô đang ngồi trên máy bay rời thành phố S để đến Zurich, trong lòng cô từng lặng lẽ thề mới chính mình, sau này sẽ không bao giờ quay về thành phố này nữa.

Mà hiện tại, Cố Ái cười khỏ, cô vẫn quay lại đây đó thôi.

Lần này trở về, là bởi vì bọn họ công ty họ gần đây mới mở thêm một chi nhánh ở thành phố S, rất cần người hiểu rõ thành phố này đến vận hành bước đầu cho chi nhánh, mà cô và Lữ Đình đều là người ở đây, cho nên, công ty lập tức điều hai người đến thành phố S làm việc một thời gian.

Suốt ba năm qua, những đãi ngộ mà công ty mang đến cho cô không tệ chút nào, vì thế, công ty vừa ra thông báo, cô đành phải phục tùng nghe theo.

Dọc đường đi, Cố Ái phát hiện cô gái được phái đến đón hai người, lúc này đang ngồi ở vị trí phó lái không ngừng liếc qua gương chiếu hậu để nhìn trộm mình. Cố Ái nhú mày, rồi sau đó bỗng nhiên nheo miệng cười với cô gái đó, vui đùa hỏi lại: “Sao lại nhìn tôi như vậy? Có phải em thấy tôi rất xinh đẹp hay không?”

Cô vừa nói xong, cô gái kia lập tức cười phớt: “Giám đốc Cố, diện mạo của chị quả thực rất xinh đẹp. Hơn nữa, còn có nét rất giống với cô nàng mình từng nổi tiếng ở đây nữa.” Cô gái này vừa nói còn không quên lấy di động của mình đưa cho Cố Ái xem: “Chị xem cô gái ở màn hình di động em này, có phải thấy có vài phần giống với chị lắm không?”

Cố Ái nhận lấy chiếc điện thoại, vừa nhìn vào một cái, hai hàng chân mày khẽ nhíu: “Có sao? Sao chị không thấy có điểm nào giống nhỉ?”

“Để mình xem.” Lữ Đình cũng tiến sát đến bên cạnh cô để nhìn: “Đúng thật, quả là có chút giống cậu.”

“Đây chính là Nhậm Mạn Mạn, nữ minh tinh nổi tiếng nhất thành phố S hiện nay. Em rất thích cô ấy, diện mạo vừa xinh đẹp, đóng phim rất hay, phong cách lại rất độc đáo.” Cô gái vừa nói, vừa nhận lại điện thoại. “Hơn nữa, cô nàng này vô cùng may mắn, tài tiếng duy nhất của cô ấy chính là làm tình nhân của vị Trình thiếu siêu cấp lợi hại của thành phố S. Chị biết không, ở nơi này, chỉ cần là Trình thiếu muốn thì không có gì là không làm được.”

“...” Trong ngực Cố Ái có chút buồn bực, toàn thân khẽ run rẩy, ý cười trên mặt nhất thời cứng ngắc.

Không có chuyện gì là anh không làm được, xem ra trong ba năm qua, cuộc sống của anh có lẽ vô cùng náo nhiệt!

Sự nghiệp như ý, mỹ nhân vây quanh, ba năm này quả nhiên không vô vị chút nào.

Xe chạy ước chừng mất khoảng một tiếng, lúc này bỗng nhiên dừng lại trước quảng trường thời đại.

Sau khi xuống xe nhìn những chữ lớn sáng lấp lánh, Cố Ái có chút không thể chịu đựng nhìn sang cô gái: “Công ty ở ngay quảng trường thời đại này?”

“Đạ đúng vậy, công ty chúng ta ở tầng sáu.”

Quảng trường thời đại này nằm ngay ở khu phồn hoa nhất thành phố S, là toà nhà văn phòng cao nhất thành phố. Nơi này tiền thuê là giá trên trời, cho nên có thể thuê được một tầng để làm việc đa phần là những công ty có thực lực hùng hậu.

Cố Ái nhú mày, nếu cô nhớ không lầm, công ty của Lâm Trình nằm ngay tầng tám của quảng trường này.

Đây là oan gia ngõ hẹp? Hay là...

Tuy rằng bọn họ ở ba năm trước đã chấm dứt mọi quan hệ với nhau, nhưng bây giờ cô thật sự không muốn phải gặp lại Lâm Trình.

“Giám đốc Cố, Lữ tiểu thư, hai người không quản đường xa tới đây mà chúng tôi không đón sớm được.” Chi nhánh công ty bên này tạm thời do Lưu Văn làm người phụ trách, không biết đã đứng chờ từ khi nào. Hàn huyền với nhau vài câu, mọi người cùng nhau đi vào văn phòng của công ty.

Vốn dĩ trước khi hai người tới đây, phụ trách chi nhánh bên này dự định an bài để hai người vừa tới nơi sẽ tổ chức tiệc đón gió tẩy trần ngay,

nhưng cô nàng Lữ Đình nhất quyết bảo phải tới xem công ty trước, cho nên Lưu Văn mới đứng trước công ty để chờ mọi người.

Nghe nói Lưu Văn này tốt nghiệp đại học Harvard chuyên ngành quản trị kinh doanh, năm nay mới chỉ vừa qua tuổi ba mươi. Trước kia từng một thời gian dài làm việc cho phân nhánh bên Mỹ, cũng là gần đây được điều về Trung Quốc điều hành chi nhánh mới.

Tuy rằng hiện tại đã hơn bảy giờ tối, bên trong công ty mọi người hầu hết đã tan ca, thế nhưng trên đường lên phòng làm việc của mình, trong lòng Cố Ái vẫn cảm thấy có chút bất an lo sợ, cô sợ đang đi sẽ bất ngờ phải chạm mặt Lâm Trình.

Thần kinh cô lúc này quá nhạy cảm, lúc phải đợi thang máy, cô dứt khoát cúi đầu gắt gao đứng phía sau Lữ Đình không nói một lời.

“Ái Ái, cậu làm sao vậy?” Lữ Đình cảm giác cô có chút không bình thường, hơi hơi nhíu mày hỏi.

“Không có gì.” Cố Ái cười cười cho có lệ: “Chỉ thấy hơi đói bụng mà thôi.”

“Vậy đưa mọi người thăm công ty một lát xong chúng ta lập tức đi dùng bữa tối, được chứ?” Lữ Văn cười khê lên tiếng.

Đi thang máy lên đến công ty của họ rồi, Lữ Đình quan sát một vòng môi trường làm việc liền có chút tán thưởng, thế nhưng Cố Ái bên cạnh lại không có tâm tình nào thưởng thức, trong lòng cô chỉ nghĩ đến chuyện nếu sau này làm việc ở đây, chạm mặt Lâm Trình thì mình nên làm cái gì bây giờ?!

Cô khẽ thở dài, đưa tay vuốt tóc mình, gặp anh thì sao chứ? Rốt cuộc thì cô đang sợ điều gì?

Bất quá, Cố Ái nghĩ tới nghĩ lui, hình như cô còn đang nợ anh một khoản tiền chưa trả... =.

Đi thăm công ty xong, trên đường cùng đi ăn tối, tâm tình Cố Ái không tốt chút nào, nhưng Lữ Đình lại luôn miệng riu rít, cùng Lữ Văn tán gẫu xem ra rất vui vẻ. Lúc ăn cơm, Cố Ái cũng không thấy có khẩu vị, ăn miếng được miếng không. Lữ Đình vẫn vừa nói vừa cười cùng Lữ Văn như trước, vui đến quên đất quên trời.

Cố Ái thở dài, cô thật sự rất hâm mộ Lữ Đình.

Ăn cơm xong, Lữ Văn đưa hai người về nhà trọ đã được đặt trước, nơi này là một khu sa hoa cách quảng trường thời đại không đến 200 mét.

Cố Ái phát điên, thật sự không biết được ở gần công ty như vậy là phúc hay là họa nữa.

Trở lại nhà trọ, vào phòng ngủ tự thu dọn hành trang của mình, xong xuôi Cố Ái liền ngã đầu vào gối chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, nhưng mới vừa nhắm mắt lại, Lữ Đình bất ngờ ôm chần trèo lên giường của cô.

“Ái Ái, đêm nay hai ta cùng nhau ngủ đi.”

“Không.” Cố Ái trừng mắt nhìn cô nâng một cái: “Xuống mau, cậu tự ngủ trên giường của cậu đi.”

“Đừng mà.” Lữ Đình làm nũng, tay bỗng ôm chặt lấy thắt lưng của cô: “Ái Ái, chẳng phải cậu đang có tâm sự đó sao? Mình để ý từ lúc cậu đặt chân đến công ty bên này, tâm tình dường như không mấy hứng thú. Mình nói cho cậu nghe, Lữ Văn kia có vẻ như đang để ý tới cậu, đêm nay chúng ta lúc cùng ăn cơm nói chuyện phiếm, ánh mắt anh ta không ngừng quét tới quét lui trên người cậu, mình cũng có hơi bóng gió, anh ta nói anh ta đang còn độc thân.”

Cố Ái quảng cho cô nâng một cái nhìn xem thường: “Chuyện anh ta còn độc thân hay không thì có liên quan gì tới mình chứ?”

Lữ Đình cười khì, ngữ khí có chút ái muội: “Cũng đúng, cậu còn có Otto mà, Lữ Văn này thì tính là cái gì. Chậc chậc, Otto cái gì cũng tốt, có tiền, bộ dạng lại đẹp trai, khí chất bất phàm, phong cách thời trang rất quý phái, quan trọng nhất là, tính tình ôn hoà dịu dàng, ai gặp cũng mến. Đáng tiếc...” Lữ Đình thở dài, ngữ khí có chút thương cảm: “Nếu Otto có sở thích bình thường như bao anh chàng khác, thì anh ấy chính là một người đàn ông hoàn mỹ nhất trăm năm khó gặp đấy.”

Cố Ái khẽ dí tay lên trán của Lữ Đình: “Ồ trong lòng mình Otto là người hoàn mỹ nhất, không cho phép cậu dùng giọng điệu thương cảm này để nói về anh ấy nghe không.”

Otto...

Suốt ba năm trôi qua, anh là người đàn ông mà cô thấy biết ơn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Xin lỗi, anh yêu em – P1

Đồng hồ chỉ ba giờ sáng, Cố Ái đột nhiên bừng tỉnh từ một cơn ác mộng, hai lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Cô day trán, nhìn sang Lữ Đình nằm bên cạnh, cô nàng vẫn đang ngủ rất say.

Chân nhẹ nhàng bước xuống giường, cô đi ra phòng khách, mở đèn lên rồi đi đến sofa thả mình ngồi xuống, hai tay ôm gối ngẩng nhìn vào khoảng không.

Cạnh cửa sổ người ta đặt một chậu hoa hướng dương, gió đêm nhẹ thổi qua làm lá cây khẽ đung đưa, nhìn nụ hoa e ấp chờ ngày mới, Cố Ái tự an ủi chính mình, thả lỏng một chút, cười một cái thì chẳng còn chuyện gì đáng ngại nữa.

Suốt ba năm qua, cảm thụ duy nhất cô có được chính là: người còn sống, chỉ không bệnh không tật gì thì đã là điều vô cùng may mắn.

Phải biết rằng ba năm ở nước ngoài thì mất hơn hai năm cô phải chống chọi với căn bệnh trầm cảm, khoảng thời gian dài đó mỗi ngày trôi qua có bao nhiêu u ám, lúc này cô thật sự không dám nhớ tới nó nữa.

May mắn chính là, cô luôn có Otto ở ngay bên cạnh cùng cô vượt qua những ngày tối tăm nhất này.

Hiện tại cô cũng được xem như đã khỏi hẳn, nhưng để chấm dứt hoàn toàn thì cô vẫn còn phải dùng thuốc một thời gian nữa.

Đêm nay, có lẽ là vì cô đã quên phải uống thuốc, thế nên mới gặp lại cơn ác mộng đã lâu rồi không gặp phải.

Cố Ái cười khẽ, cũng có thể là vì áp lực quá lớn nên mới gặp ác mộng chẳng?!

Lúc này đồng hồ đã chỉ hơn ba giờ sáng, Zurich bên kia có lẽ đang là tám chín giờ tối. Otto hẳn là chưa đi ngủ, nghĩ vậy, Cố Ái liền cầm điện thoại gọi sang cho anh. Chuông mới vừa vang lên được một tiếng, lập tức đã nghe Otto tiếp máy, thanh âm ôn nhu mà tràn đầy từ tính của anh truyền sang: “Mấy giờ rồi, nhà đầu em vẫn còn chưa đi ngủ sao?”

“Em nhớ anh nên không tài nào ngủ được.” Cố Ái đáp xong, nhếch miệng cười: “Anh có thấy nhớ em chút nào không?”

“Em không có ở đây, anh được dịp yên tĩnh hẳn, nhớ em mới lạ đó.” Ban đêm thực tĩnh mịch, thanh âm Otto rõ ràng từng chữ: “Muộn thế này em còn chưa đi ngủ, có phải lại không chịu uống thuốc đúng giờ hay không? Hay là... Em đã gặp anh ta rồi?”

Câu sau của anh ngập ngừng, thanh âm rất nhẹ, vô cùng cẩn thận dò ý của cô. Cố Ái biết là anh đang lo lắng cho mình nên mới vậy, cô chỉ còn cách làm như không có chuyện gì mà cười khe khẽ đáp: “Vẫn còn chưa chạm mặt anh ta, có điều cũng khó mà không gặp anh ta lắm.” Chuyện này cũng đúng thôi, làm việc chung trong một toà nhà, nay không gặp thì mai một cũng chạm mặt nhau. Thế nhưng, hai người bọn họ lúc gặp nhau rồi, cô nên có phản ứng thế nào cho phải đây? Oán giận? Bởi vì ba năm trước anh đã lợi dụng, đùa giỡn tình cảm của cô? Hay là làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mà lướt qua nhau?

Cô còn đang suy nghĩ, lại nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm xa xôi của Otto: “Cố Ái, em cần phải nhớ cho rõ, em giờ là bạn gái của anh, nếu có gặp anh ta, thì mặc kệ anh ta đối với em tốt thế nào, ra sức theo đuổi em đến mức nào, lòng em cũng không được phép nao núng, không thể đang quen người này lại quay sang yêu người khác, biết không?”

“Em biết mà, Otto mới là bạn trai của em.” Cố Ái cười cợt nhả: “Anh yên tâm về em đi nhé.” Vừa nghĩ, Cố Ái sờ sờ cằm: “Cho dù anh lo lắng vì em thì anh cũng nên an tâm với anh ta. Bởi vì hiện tại bên cạnh anh ta đang có mỹ nhân cận kề, em đã là người của quá khứ rồi.”

Hoàn toàn là quá khứ đã qua...

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Cố Ái lại không biết đang có loại tư vị gì, trong trái tim như đang có cả ngàn con kiến cắn rứt, khó chịu vô cùng.

Đầu bắt đầu nhức nhối, cô đã không còn yêu anh, không yêu nữa, không hề lưu luyến nữa, khó chịu lúc này có lẽ chỉ là vì không cam lòng, chỉ là do không cam lòng mà thôi.

Nghe Cố Ái nói cô chỉ còn là quá khứ, Otto lại thờ dãi: “Anh chỉ thấy tiếc cho anh ta, anh ta đã đánh mất một cô gái tốt như em.”

Cố Ái đáp trả anh một tiếng xem thường: “Anh mau đi ngủ giấc của anh đi, bớt cần nhần giúp em đi.”

Cắt đứt điện thoại, Cố Ái ngã mình vào sofa bật TV lên xem, cũng không biết trải qua bao lâu, người nằm trên sofa thế nhưng lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, lúc mới tỉnh dậy ngồi vào bàn ăn ăn chút gì đó để đi làm, Cố Ái lại rề rà không muốn đi, Lữ Đình ngược lại từ trước đến giờ đối với công việc luôn rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, mắt thấy hai người có thể sẽ bị muộn, liền không chút khách khí kéo thẳng Cố Ái đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đang mưa, chỉ là một cơn mưa nhỏ, rả rích không ngừng.

Mở dù che cạnh ổn thoả xong, hai người liền ra khỏi cửa.

Lữ Đình tính tình nôn nóng, thấy sắp bị muộn, vì thế lúc vừa ra khỏi cửa liền bước đi rất vội vàng. Cố Ái đi phía sau cô nàng, chậm chạp thong dong, chẳng mấy chốc đã bị bỏ lại phía sau một khoảng dài.

“Cố Ái! Giám đốc Cố à, ngày đầu tiên đi làm không thể đi muộn được, cậu đi nhanh lên một chút được không?” Lữ Đình quay lại cất giọng hô tên cô, tiếng cô gái trẻ mười phần sức sống, Cố Ái cười cười, bước chân nhanh hơn đi về phía trước: “Biết rồi, biết rồi.”

Quả thực là vậy, ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn, này cũng thật không có chút phép tắc nào.

Hơn nữa, rốt cuộc cô đang sợ cái gì? Chạm mặt anh thì thế nào? Ba năm trước là anh đã đùa giỡn cô, là anh có lỗi với cô, còn cô lại chẳng làm chuyện gì có lỗi với anh cả. Nghĩ vậy, Cố Ái thấy mình cây ngay không sợ chết đứng, ngực ưỡn lên đầy tự tin, nhanh chân đuổi kịp Lữ Đình.

Đợi lúc bắt kịp Lữ Đình rồi, hai người sóng vai cùng đi thật nhanh nhẹn, nhưng lúc chỉ còn cách quảng trường thời đại hơn trăm mét nữa thôi, Cố Ái đột nhiên dừng lại.

Bãi đỗ xe phía trước mặt quảng trường, một chiếc Cayenne màu trắng vừa dừng lại, lập tức có người mang dù chạy che trước cửa.

*Cayenne: Một dòng xe hãng Porsche.

Anh xuống xe, trên người là một bộ tây trang tinh xảo thẳng thớm, đứng giữa màn mưa, anh tĩnh lặng như một bức điêu khắc, trên gương mặt chỉ là một vẻ thần nhiên, nhìn không ra cảm xúc gì.

Ba năm không gặp mà thôi, lại giống như xa cách một đời.

Đứng xa xa kinh ngạc nhìn anh, Cố Ái chỉ cảm thấy trong lòng mình như có một tảng đá nặng nề lên làm cô không thể thở nổi.

Cũng may anh không nhìn thấy cô, sau khi xuống xe, anh liền đi thẳng vào toà nhà làm việc.

“Người đàn ông đó hấp dẫn thật.” Lữ Đình nhìn theo bóng dáng Lâm Trình, biểu tình háo sắc kéo kéo góc áo Cố Ái: “Ái Ái, người đàn ông kia quả thực đẹp trai đến ngất người.”

Bọn họ kỳ thật đứng cách rất xa, Lữ Đình nói chuyện anh cũng không nghe được, thế nhưng Cố Ái vẫn hoảng sợ mà vội vàng bịt miệng cô nàng này lại: “Cậu đừng háo sắc như vậy có được không?”

“Ai nha, làm người phải biết thương thức cái đẹp chứ.” Lữ Đình đẩy tay cô ra, nghiêm trang nói: “Nói thật, người đàn ông vừa rồi dù trông đẹp trai thật, thế nhưng nhìn vào quả thực quá cao quý, người bình thường sợ nắm giữ không được.” Lữ Đình nói xong, đột nhiên làm vẻ thần thần bí bí ghé sát vào người Cố Ái: “Ái Ái, vì cậu đã có Otto rồi, tốt nhất là cậu dồn sức đây Lưu Vân lại cho mình đi, cậu cũng biết mình còn đang độc thân mà.”

Cố Ái như bừng tỉnh đại ngộ vỗ trán: “Lữ Đình nhà cậu được lắm, trách không được ngày hôm qua cậu vui vẻ thế, cùng anh ta tán gẫu hứng khí bừng bừng như vậy, thì ra là đối với Lưu Vân nhất kiến chung tình.”

Lữ Đình cười hi hi: “Mình đang dự định theo đuổi anh ấy đấy.”

Định theo đuổi Lưu Vân sao, nhìn Lữ Đình hào hứng, Cố Ái không khỏi cảm thấy thực hâm mộ, nói thích là theo đuổi ngay, tình yêu đơn giản như vậy thật tốt.

Khi hai người có mặt tại công ty cũng vừa lúc bắt đầu giờ làm, không thừa cũng không thiếu một giây, giờ giấc lại có thể chuẩn xác đến vậy.

Lưu Vân còn trêu chọc: “Hai cô tính giờ đi làm kỷ lưỡng thật đấy.”

Cùng vào chào hỏi đồng nghiệp mới, lần lượt tự giới thiệu mình, làm quen với quá trình hoạt động của công ty, hai người liền bắt đầu vào công việc riêng của mỗi người.

Chẳng mấy chốc đã hết một buổi sáng, đến giữa trưa, Lữ Đình gọi Cố Ái cùng xuống dưới ăn trưa, bởi vì sợ rằng đi thang máy sẽ bắt gặp Lâm Trình, Cố Ái dứt khoát lắc đầu từ chối nói không muốn xuống dưới, cô nhìn sang Lưu Vân đứng gần đó, Cố Ái nháy mắt mấy cái với Lữ Đình, liền thấy cô nàng cười hi hi kéo tay Lưu Vân rời đi.

Về phần cơm trưa của cô, chỉ có thể đáng thương ngồi chờ Lữ Đình ăn xong sẽ mua một phần lên đây cho mình.

Chiều tối đến giờ tan tầm, Lữ Đình khoác tay cô đứng chờ thang máy, nhìn con số tầng trên thang máy đang dừng ở lầu tám, Cố Ái biết ở lầu tám có người đang xuống, tâm đột nhiên căng thẳng, sẽ không phải là Lâm Trình đi?

Trong đầu cô lúc này bất giác nghĩ tới lúc thang máy dừng ở lầu sáu của cô, khi cửa vừa mở ra sẽ nhìn thấy gương mặt của Lâm Trình, Cố Ái lập tức gỡ bàn tay đang ôm lấy tay mình của Lữ Đình ra.

“Đình Đình, cậu đứng ở chỗ này chờ thang máy nhé, mình nghĩ mình đi cầu thang bộ có lẽ sẽ tốt hơn. Ngồi suốt một ngày rồi nên mình muốn rèn luyện thân thể một chút.” Nói xong không đợi Lữ Đình nói gì liền bước vội về phía cầu thang bộ.

Nhìn theo bóng dáng Cố Ái, Lữ Đình nhíu mày: Sao cô lại có cảm giác như cô nàng này đang có điều gì không bình thường nhỉ?

Đi tới chỗ cầu thang, Cố Ái oán giận chính mình, cô đúng là một kẻ nhát chết. Rốt cuộc thì cô đang sợ gì chứ?

Thang máy đương nhiên sẽ nhanh hơn thang bộ gấp nhiều lần, đến khi cô lướt xuống được tầng trệt thì đã thấy Lữ Đình đang đứng chờ ở cửa.

Vừa thấy cô xuất hiện, Lữ Đình liền ôm lấy cánh tay của cô: “Ái Ái, cậu biết gì không? Khi nãy ở trong thang máy, mình đã gặp người đàn ông cao quý

hồi sáng chúng ta đã thấy đấy, đứng gần một chút mới thấy, làn da rất đẹp, hơn nữa anh ta còn rất ôn nhu, mình không cần thận đảm phải chân anh ta, nhưng anh ta lại cười nói với mình không có việc gì, tao nhả cục kì.”

Tao nhả? Có Ái cười nhạt, anh ta chính là một kẻ mặt người dạ thú, là tên đại lừa gạt!

Cứ như vậy, vì để không phải chạm mặt với Lâm Trình, Có Ái mỗi ngày đi làm đều tỏ ra vô cùng cẩn thận, có điều, duyên phận chưa dứt, dù trốn tránh thế nào rồi cũng đến lúc phải gặp nhau.

Thứ sáu gần lúc tan tầm, Lưu Vân bỗng đến tìm Có Ái và Lữ Đình, nói rằng buổi tối bảy giờ thứ bảy ở khách sạn năm sao gần quảng trường thời đại sẽ có một bữa tiệc rượu của giới đầu tư trong ngành, hy vọng đến lúc đó hai người cũng có thể đến tham dự. Trong những bữa tiệc thế này, chính là cơ hội rất tốt để mở rộng quan hệ với các đối tác. Hai người cùng nhận lời, đáp lại rằng sẽ có mặt tại bữa tiệc đúng giờ.

Tối thứ bảy, Có Ái và Lữ Đình sau một phen trang điểm cho mình thật xinh đẹp, rồi vui vẻ tới nơi hẹn.

Vừa tới khách sạn, Lữ Đình đột nhiên nói bụng cô không thoải mái, lại sợ để Lưu Vân sốt ruột chờ, cho nên vội vàng thúc giục Có Ái tự đến nơi tổ chức tiệc trước, còn mình thì phải đi tìm toilet giải quyết nhu cầu rồi mới tới sau.

Có Ái gật đầu, đành tự mình tìm đường đến chỗ hẹn.

Trong bữa tiệc khách khứa đã đến rất đông, Có Ái lúc bước vào, không ngừng tìm kiếm thân ảnh Lưu Vân, thế nhưng nhìn quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Mặc dù không thấy Lưu Vân, nhưng cô dường như nghe được một cái tên quen thuộc – Nhậm Mạn Mạn.

Nhậm Mạn Mạn?

Có Ái khẽ nhủ mày, lúc vừa quay người lại liền đối diện với Nhậm Mạn Mạn kia.

Tầm mắt hai người chạm nhau, cô chợt nghe thấy có vài người xung quanh chỉ trỏ về phía mình: “Cô gái kia là người của công ty giải trí nào vậy? Trông bộ dạng giống như mới vừa vào nghề? Nhìn bề ngoài đúng là có vài phần tương tự với Nhậm Mạn Mạn, cũng không biết có thể có được vận khí giống như Nhậm Mạn Mạn hay không.”

Công ty giải trí? Có Ái nhủ mày, cô sẽ không đi nhảm tiệc rượu đấy chứ?

Nhìn một vòng những người quanh mình, phụ nữ đa phần đều trang điểm rất điểm lệ, trang phục thì hở bạo, quả thực không phải kiểu người tri thức giống như người trong giới đầu tư như các cô.

Xem ra đi nhảm thật rồi.

Cô vừa định xoay người rời khỏi nơi này, lại cảm giác cổ tay bị ai đó thô bạo kéo lại.

Vừa quay lại, lập tức nhìn thấy một người đàn ông to béo nhìn cô cười rất đáng khinh.

“Tiểu thư, cô là người của công ty giải trí nào? Cô hẳn cũng biết tôi là ai chứ? Gần đây tôi có một bộ phim mới sắp được quay, không biết tiểu thư đây có hứng thú tham gia không?” Người đàn ông to béo này là Hà Thuận Từ, một đạo diễn nổi tiếng trong giới giải trí, ông ta được xem như là một nhân vật lớn có tiếng nói, rất nhiều nữ nhình tình mơ ước được làm diễn viên trong phim của ông ta, bởi vì một khi có tên trong phim do ông ta làm rồi, tên tuổi sẽ nổi lên rất nhanh. Có điều, muốn làm được điều đó thì phải chấp nhận lên giường cùng ông ta, đây cũng là điều mà ai ai trong giới giải trí cũng biết.

Ông ta từ trước vẫn luôn để ý đến Nhậm Mạn Mạn, nhưng ngại vì sau lưng Nhậm Mạn Mạn có Lâm Trình làm chỗ dựa vững chắc, ông ta vì thế mà không dám sỗ sàng. Hiện tại bỗng có một nhân vật có dung mạo gần giống Nhậm Mạn Mạn xuất hiện, ông ta liền không kiềm chế được dục vọng trong người.

“Xin lỗi, tôi không phải người của công ty giải trí nào hết, là tôi đi nhảm tiệc rượu.” Có Ái mỉm cười lịch sự, nhìn xuống bàn tay ông ta đang nắm chặt lấy cổ tay mình: “Mời ngài buông tay tôi ra.”

Ai biết tên Hà Thuận Từ này căn bản không thèm để ý tới lời mà Có Ái vừa nói, vẫn cười đến đáng khinh như trước: “Tôi nói, cô có ý định muốn trở thành nghệ sỹ không? Tôi sẽ nâng đỡ cho cô.” Ông ta nói xong, thế nhưng lại đưa tay vuốt ve mu bàn tay Có Ái.

Trước đám đông mà công khai sàm sỡ người khác thế này, Có Ái lần đầu tiên gặp một kẻ không biết xấu hổ như vậy, tuy rằng rất tức giận, nhưng trước nay luôn cư xử rất đúng mực và lịch sự nên cô vẫn ản ản không muốn phát tác, chỉ đề cao âm điệu nhắc lại một lần nữa: “Mời ông buông ra.”

Nhưng ông ta vẫn giữ chặt như cũ.

Đã cho ông ta thể diện nhưng ông ta lại không muốn, Có Ái không nhịn được nữa, trực tiếp cầm lấy ly rượu vang đỏ bên cạnh hất thẳng vào mặt ông ta: “Xin ông hãy biết tự trọng.”

Hà Thuận Từ tuy rằng rất bị ối, nhưng ở trong giới giải trí này, địa vị của ông ta vẫn là cao nhất, cho nên này có là gì. Nhưng tính tình ông ta nổi tiếng là nóng nảy, lúc này bị Có Ái hất rượu vào mặt ngay trước mặt mọi người, ông ta nổi điên, vung tay lên muốn tát Có Ái, nhưng cánh tay của ông ta và

nâng lên được nửa đường dừng ở không trung, liền bị ai đó bắt được.

Ngẩng đầu lên ông ta liền nhìn thấy Lâm Trình không biết đã xuất hiện ở đây từ khi nào, và lại còn bưng bưng lửa giận nhìn chằm chằm vào ông ta: “Đừng đến cô ấy, ông không trả giá nổi đâu.”

Nghe những lời này, Cố Ái có chút hoảng hốt...

Hơi thở trên người anh vẫn vô cùng quen thuộc như vậy, lúc này đây anh đứng trước mặt mình, cánh mũi Cố Ái đột nhiên chua xót.

Ngay lúc còn đang thất thần, cô đột nhiên bị Lâm Trình ôm lấy, lồng ngực anh vẫn ấm áp như cũ, bị anh ôm chặt, nước mắt Cố Ái bắt chợt chảy xuống.

“Ái Ái, anh rất nhớ em, nhớ đến vô cùng...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Xin lỗi, anh yêu em – P2

Rất nhớ, nhớ đến điên cuồng.

Lâm Trình ôm cô thật chặt, tựa như chỉ cần anh hơi buông thả tay, thì cô sẽ biến mất ngay tức khắc.

Bị anh siết chặt vào lồng, Cố Ái khó chịu, lấy hết sức đẩy ra: “Anh buông ra, anh làm tôi không chịu được.”

Ôm chặt đến như vậy...

Nghe cô nói như vậy, Lâm Trình cuống quýt buông tay thả cô ra, vui sướng nhìn cô: “Ái Ái, rốt cục em cũng quay về. Có phải anh đang nằm mơ đúng không?”

Anh thật sự không nằm mơ chứ?

Nhìn anh, nghe anh nói như vậy, lại nhìn thấy cô bạn gái tin đồn Nhậm Mạn Mạn đứng gần đó, Cố Ái cười lạnh, rồi sau đó đột nhiên quăng một cái tát thật kêu ngay trên má Lâm Trình.

“Có thấy đau không? Đương nhiên là anh không nằm mơ rồi!”

Cố Ái vừa ra tay, cả hội trường nhất thời khiếp sợ mà trở nên im phăng phắc: Thế nhưng có người dám đánh Lâm Trình!

Suốt hai năm qua thế lực của Lâm Trình ở thành phố S này không ngừng lớn mạnh, không một ai dám đắc tội với anh.

Những người đứng ngoài nhìn trong lòng thầm nghĩ, cho dù người phụ nữ trước mắt này có được sủng ái như thế này, thì cũng nên giữ chút thể diện cho người đàn ông, giữa chôn đông người lại không để anh chút mặt mũi mà đánh anh ta, nếu người đó có thẹn quá thành giận thì cũng chẳng thể trách anh ta được.

Thế nhưng, Lâm Trình này cũng không hề thẹn quá thành giận.

Nhậm Mạn Mạn tận mắt thấy, Lâm Trình ngay sau khi ăn một cái tát như trời giáng vào mặt, chỉ thấy anh hơi ngậy người ra rồi lập tức nở nụ cười, tay vuốt ve mái tóc ngắn của Cố Ái: “Ái Ái của anh tính tình sao vẫn bướng bỉnh mà nóng nảy như ngày trước vậy?”

Ba năm, nếu đường tóc dài thì bây giờ có lẽ đã dài hơn trước rất nhiều.

Chỉ là, mái tóc của cô thế nhưng vẫn ngắn ngắn như cũ, tóc ngắn ngang tai gọn gàng năng động, nhưng không hề mất đi nét duyên dáng đáng yêu của trước kia.

Tay chạm vào từng sợi tóc của cô, sống mũi Lâm Trình chua xót: “Ái Ái, sao tóc vẫn ngắn thế này?”

Cô hận anh hận anh, cô vốn định đẩy anh ra, nói thẳng cho anh biết, hai người họ đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, chuyện của cô không phiền anh lo. Nhưng lời đến bên miệng rồi lại không biết nên nói ra thế nào.

Hơn nữa, nhìn vào chỗ má của anh vừa bị cô đánh đã hồng hồng, trong lòng cô lại cảm thấy đau âm ỉ.

Nghĩ đoạn, Cố Ái cúi đầu, xoay người muốn rời đi.

Ai ngờ, cô vừa mới định chuyển mình, lại bị Lâm Trình túm eo bế lên.

Nhìn theo Lâm Trình bế Cố Ái rời khỏi bữa tiệc, bầu không khí trong hội trường lại trở nên ồn ào náo nhiệt như trước.

Chỉ là, Cố Ái và Nhậm Mạn Mạn nhìn qua đúng là có chút nét tương đồng...

“Ồi chà, thì ra, Nhậm Mạn Mạn cũng chỉ là một kẻ thế thân, thật là đáng thương, bây giờ tình yêu đích thực của Trình thiếu đã quay trở lại, thế thân này chẳng mấy chốc mà bị đá vào lãnh cung rồi!” Có người tiến đến trước mặt Nhậm Mạn Mạn, bắt đầu châm chọc khiêu khích.

Nhậm Mạn Mạn chỉ cười, cười thật quyến rũ, quyến rũ đến mức tận cùng có thể: “Thế thân? Các người cũng để mắt đến tôi quá. Dù tôi có muốn làm thế thân nhưng đáng tiếc là ngay cả làm thế thân cũng không có tư cách. Thế thân ít nhất cũng phải làm ấm giường, thế nhưng tuy tôi và Trình thiếu quen nhau hai năm qua, nhưng Trình thiếu ngay cả chạm vào tôi cũng chưa từng làm. Aiz, tôi cũng thấy quá đủ, chỉ bằng gương mặt này của tôi cùng với người nào kia có một chút tương đồng, Trình thiếu đã vì vậy mà nâng đỡ suốt hai năm qua đấy.”

Hai năm, thời gian trôi cũng thật nhanh.

Mơ hồ nhớ lại cảnh tượng lần đầu cô được gặp anh, khi đó cô mới vào nghề, mặc dù đã ký kết với công ty, nhưng một mực không chịu để kẻ có tiền nâng đỡ, có được vai diễn thì đều là những vai nhỏ chạy tới chạy lui, nếu muốn chen chân được vào giới giải trí hỗn loạn này, đương nhiên phải biến mình trở nên thật nổi bật. Nhìn những người xung quanh cũng vào nghề cùng lúc với cô nhưng vì họ biết hạ mình theo những quy tắc ngầm kia mà nổi tiếng nhanh như điều gặp gió, cô cắn chặt răng, đành phải liều mình sa chân theo guồng quay đó.

Vừa lúc có một bộ phim điện ảnh lớn đang tuyển nữ diễn viên, vì thế cô chủ động gọi điện thoại cho đạo diễn, hy vọng ông ta cho mình một cơ hội. Tên đạo diễn đó liên tục cô đến câu lạc bộ đêm, cô mặc một bộ váy trễ ngực một mình đến đó. Sau vài ly rượu rót ra, tên đạo diễn bắt đầu không an phận động tay động chân với cô, cô khê cần mỗi nói với mình rằng xem như không có gì, thế nhưng khi kẻ đó hôn lên môi mình, cô vẫn là chịu không nổi, cầm lấy ly rượu tạt thẳng vào mặt anh, rồi sau đó hốt hoảng tông cửa xông ra ngoài.

Bị hất rượu lên người, tên đó đương nhiên nổi điên, liều mạng đuổi theo.

Cô vĩnh viễn không quên được ngày đó mình đã có bao nhiêu chật vật, ngay lúc tên đạo diễn đó bắt được cô, hấn hung bạo túm tóc cô, đập đầu cô vào tường, vừa đập hấn vừa mắng làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ! Vừa túm tóc, tên đạo diễn đó còn không ngừng xé rách váy trên người cô, khi đó cô chỉ mới vừa vào nghề, không có nhiều tiền, quần áo chỉ là những món rẻ tiền, chất lượng vô cùng kém, bị hấn mạnh tay kéo rách vài lần đã thành từng mảnh vụn rơi là tã xuống dưới chân cô.

Ngay chốn đông người qua lại, nhưng không một ai tiến tới giúp đỡ, lần đầu tiên cô cảm giác được vô vọng đến thế nào, tay hấn túm tóc làm da đầu cô đau đến tê dại, cô nắm chặt nắm tay, những đầu khớp đã trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền tuyệt vọng, trong đầu chỉ nghĩ cứ như vậy mà chết đi...

Cũng không biết qua bao lâu, cô đột nhiên cảm giác tên đạo diễn đó đứng dậy khỏi người mình, cô mở mắt ra, chợt nhìn thấy Lâm Trình đang ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa cho cô một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, em lau mặt đi.”

Ngày đó, lúc anh nói chuyện với cô, tuy rằng nét mặt không hề thay đổi, nhưng cô lại cảm nhận được vẻ ám áp vô cùng từ sâu trong mắt anh, nhận lấy chiếc khăn tay từ anh, cô chợt khóc không thành tiếng.

Lúc cô còn đang nước mắt giàn giụa, bỗng nghe thấy anh nói tiếp: “Từ nay về sau, tôi sẽ nâng đỡ em.”

Không ai lại vô duyên vô cớ đối xử với người khác tốt như vậy, đàn ông nâng đỡ cho phụ nữ, hẳn là có mục đích riêng của anh ta.

Ngày đó, Ninh Phi đưa cô đi đổi một bộ quần áo khác, đợi đến lúc được đưa đến gặp Lâm Trình, cô không nhịn được hỏi thẳng: “Anh nâng đỡ cho tôi là vì muốn tôi lên giường với anh, phải không?”

Cô vừa dứt lời, liền thấy Lâm Trình cất giọng cười lớn, khi anh cười rộ lên trông rất đẹp, đẹp đến chói mắt.

Tuy rằng lúc đó cô đứng trước mặt anh, còn anh dù đang ngồi trên sofa, nhưng cô luôn cảm giác được sự bức bách của anh đè lên hai vai.

Anh nói: “Tôi nâng đỡ em cũng chỉ như có qua có lại mà thôi. Em muốn có chỗ đứng vững chắc trong giới giải trí, còn tôi đúng lúc cũng đang muốn đặt chân đầu tư vào ngành này, vậy thôi.”

Đầu tư vào ngành giải trí, anh hẳn là nên chọn một ngôi sao đang toả sáng nhất để bên mình, nhưng anh lại chấp nhận nâng đỡ một nhân vật nhỏ bé như cô, cô không thể hiểu nổi, vì vậy đành liều mình hỏi anh: “Vậy anh nâng đỡ tôi là vì điều gì? Cảm thấy tôi thực đáng thương sao?”

Anh vẫn ung dung cười như trước: “Em có thể được nổi tiếng nhưng tôi không muốn có một chút quan hệ gì giữa chúng ta. Tôi nâng đỡ cho em chỉ là vì diện mạo của em giống với một người quen của tôi mà thôi.” Anh nói xong, đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, chậm rãi châm một điếu thuốc.

Nhậm Mạn Mạn vẫn còn nhớ, ngày đó bóng anh dưới ánh trời chiều kéo một vệt thật dài, nhưng lại vô cùng cô đơn khiến người ta đau lòng.

Lâm Trình kỳ thật là một người rất lãnh đạm, anh vốn không phải là người thích xen vào chuyện riêng của kẻ khác.

Thế nhưng hôm đó anh tới câu lạc bộ đêm này để bàn chuyện làm ăn, vừa mới đẩy cửa đi vào chợt nhìn thấy một cô gái có gương mặt rất giống với Cố

Ái đang bị một tên đàn ông đè lên mặt đất khi dễ. Trong đầu anh không khỏi nghĩ tới lời của Cố Ái, ở một nơi hoàn toàn xa lạ lại bị kẻ khác ức hiếp thì sẽ thế nào. Vì thế anh không nhận được giúp đỡ Nhậm Mạn Mạn một phen.

Anh chỉ hy vọng, nếu Cố Ái ở nơi nào đó có bị người ta ức hiếp, thì cũng sẽ có người như anh xuất hiện bên cạnh cô, che chở cho cô... Chỉ vậy thôi cũng đã đủ rồi.

Kỳ thật, khi Lâm Trình nói anh giúp cô chỉ là vì cô có gương mặt giống người nào đó, trong lòng Nhậm Mạn Mạn không biết là tư vị gì, vừa đau ê ẩm lại có chút không cam lòng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại có phần đắc ý, bởi vì cô cho rằng nếu cô trông giống với người trong lòng anh, thì chuyện đi vào lòng anh có lẽ đã bớt khó khăn đi nhiều. == nằm mơ

Chỉ là, cô đã sai rồi, hơn nữa còn sai rất trầm trọng.

Anh chỉ đơn thuần là nâng đỡ cho cô mà thôi, anh đầu tư vào điện ảnh để cô làm diễn viên chính, trừ việc đó ra, cô căn bản là không có cơ hội để gặp anh.

Sau lần gặp ở câu lạc bộ đêm đó, lần thứ hai cô được gặp anh là lúc nửa năm trước.

Khi đó, cô vừa hoàn tất vai diễn trong một bộ phim đang quay, trên đường về tới nhà, bỗng nhìn thấy một chiếc Cayenne đậu trước cửa nhà mình.

Tuy rằng Lâm Trình không hề chú ý tới cô, nhưng cô lại vô cùng để tâm tới anh, anh đi xe gì, biển số xe bao nhiêu, cô đều ghi nhớ kỹ trong đầu, cho nên, sau khi nhìn thấy biển số xe Cayenne kia, cô lập tức cuống quýt xuống xe.

Cô đi nhanh về phía chiếc xe, nhìn vào bên trong liền thấy Lâm Trình đang nằm gục lên tay lái.

Có lẽ anh uống rượu, còn say rất lợi hại, vì đến gần xe anh cô ngửi thấy mùi cồn nồng nặc.

Không biết như thế nào, nhìn thấy anh say thế này, cô vô cùng đau lòng.

Cô tìm người đưa Lâm Trình đã say đến mức không còn biết trời trăng gì chuyển sang ghế phụ, rồi sau đó cô không chút do dự ngồi vào ghế chính, tự lái xe đưa anh về nhà của cô.

Anh say như chết, cô khó khăn lắm mới đưa được anh vào nhà, nhưng vừa vào đến cửa, anh lập tức không nhận được mà nôn tháo ra.

Đội anh nôn xong, cô dìu anh đến ghế sofa ngồi xuống, lúc này anh bỗng nhiên ôm lấy gối ôm mà khóc.

Nhậm Mạn Mạn vĩnh viễn không quên được khoảng thời gian đó, lần duy nhất cô bắt gặp Lâm Trình khóc.

Đó là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay cô nhìn thấy một người đàn ông khóc, mà người đó lại là người đàn ông có thể hô mưa gọi gió ở thành phố S này.

“Mấy năm qua, mỗi lần nằm mơ, tôi đều mơ được nhìn thấy Ái Ái, nhưng cô ấy đều quay lưng bỏ đi. Cô ấy biến mất khỏi trước mặt tôi, điều này sao có thể được?” Ngày đó, sắc mặt anh tái nhợt, trắng bệch khiến cô nhìn cũng thấy không chịu được, giọng anh nghẹn ngào, thì thào tự nói tựa như một đứa trẻ: “Mỗi lần tỉnh mộng, tôi đều cảm thấy lòng mình đau đến tê dại. Là do tôi vô dụng, tôi chết tiệt đã đánh mất cô ấy!”

Người phụ nữ được một người đàn ông như anh bận tâm, quả thực hạnh phúc. Cô đột nhiên rất hâm mộ người phụ nữ tên Cố Ái này, cô ấy thực sự là người phụ nữ may mắn nhất thế gian. Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy mình rất may mắn, diện mạo của mình lại có thể mang vài phần giống với người phụ nữ kia, cho nên giờ này khắc này cô mới có cơ hội được chứng kiến một người đàn ông ngốc nghếch rơi lệ vì tình.

Buổi tối hôm đó, nhìn anh chìm trong đau khổ, lòng cô cũng không khá hơn là bao, sau một lúc lâu, cô đột nhiên nắm lấy tay anh, nhìn thật chăm chú. Bàn tay anh rất lớn, ngón tay thon dài mà sạch sẽ, móng tay cắt tỉa gọn gàng. Cô ngồi nhìn một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn anh rất nghiêm túc: “Cô ấy vẫn còn ở đây.”

Cô còn nhớ, lúc cô vừa mới nói xong, hai mắt Lâm Trình lập tức sáng ngời.

Nhìn anh như vậy, lòng cô cũng thoải mái hơn nhiều, cô giữ lấy bàn tay của anh, sờ vào lòng bàn tay rồi giả vờ khoa tay múa chân: “Em đã xem qua tay của anh, ý nghĩa của những vân này, là anh và người phụ nữ anh yêu nhất định sẽ được bên nhau trọn đời.”

Ngồi thẳng lưng chăm chú nghe cô nói, Lâm Trình ngây ngốc như một đứa trẻ, kích động hỏi cô: “Thật như vậy sao?”

Cô gật đầu: “Đương nhiên là thật, trước kia khi còn đi học trong trường em từng rất nổi tiếng vì biết xem bói đấy.”

“Vậy là tốt rồi, Ái Ái vẫn còn đây là tốt rồi, cô ấy vẫn còn ở đây...” Nhìn anh từ buồn lập tức vui trở lại, cô đột nhiên cảm thấy được có đôi khi giả vờ đi nói dối ai đó cũng là một chuyện rất tuyệt.

Kỳ thật, một người đàn ông cho dù bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ đến thế nào, luôn có một mặt nào đó thật yếu ớt mà anh ta không muốn để người khác biết.

Đội đến lúc bắt đầu tỉnh rượu Lâm Trình chỉ nói với cô một câu cảm ơn rồi lập tức rời đi.

Anh cũng chỉ nán lại ở nhà cô chưa tới hai mươi phút đồng hồ.

Sau đó, lại là một khoảng thời gian dài chẳng được gặp lại anh.

Mãi cho tới một buổi tối ngày nào đó ba tháng trước, anh đột nhiên đến tìm cô.

Cô vẫn không quên ngày đó, cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, lúc vừa mở cửa ra lập tức nhìn thấy Lâm Trình đang vô cùng hưng phấn nhìn mình, là anh chủ động đến tìm cô, cô vừa kinh ngạc lại không khỏi mừng rỡ, vội mời anh vào nhà. Anh vừa ngồi xuống sofa liền vội vàng nói với cô: “Ngày hôm qua tôi vừa nằm mơ, mơ thấy Ái Ái đang ở đây, cô ấy vẫn còn sống.” Anh nói xong lại chìa tay ra trước mặt cô: “Em giúp tôi xem xem, chừng nào thì tôi có thể gặp lại cô ấy?”

Thì ra, anh thực sự xem cô là thầy bói.

Hơn nữa, lần đầu tiên cô phát hiện, người đàn ông này kỳ thật cũng có một mặt ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Cô cầm lấy tay anh, xem một chút, nghĩ ngợi rồi nói: “Trong vòng nửa năm nữa nhất định sẽ gặp lại.”

Duyên phận lại có thể kỳ diệu đến như vậy, thời gian sau đó cô và Lâm Trình thường xuyên gặp nhau, hai người trở nên rất quen thuộc, thỉnh thoảng đến giờ tan tầm, Lâm Trình sẽ ghé qua nhà của cô, hai người cùng ngồi xuống sofa, tán gẫu với nhau vài câu. Có điều, nội dung câu chuyện đa phần đều là anh kể về người phụ nữ tên Cố Ái kia ngốc nghếch thế nào, thường trêu đùa anh thế nào. Mỗi lần nhắc đến tên Cố Ái, trên gương mặt anh đều tản ra nét ảm áp, sùng nịch khó tả.

Hơn nữa, anh mỗi lần đến đều đưa tay cho cô xem, hỏi cô có thể khiến Cố Ái nhanh nhanh trở lại bên người anh hay không? =.=

Anh ở nhà cô lâu nhất cũng chỉ hai mươi phút, giữa hai người không hề có chút ái muội nào, một chút cũng không.

Lúc này, nhìn Lâm Trình ôm Cố Ái đi khỏi đây, Nhậm Mạn Mạn mỉm cười: Cô quả nhiên là thầy bói cao tay, phán lại có thể chuẩn như vậy.

Nhớ tới mấy ngày trước Lâm Trình từ Paris trở về liền đến tìm cô, chỉ nói với cô rằng Cố Ái đã trở lại, anh sẽ không tới gặp cô thêm lần nào nữa, có lẽ là vì không muốn để Cố Ái hiểu lầm quan hệ giữa hai người họ. Bọn họ vốn dĩ không có quan hệ gì, nếu anh đã sợ như vậy, vậy thì cô sẽ không để bất cứ rắc rối gì xảy ra cho anh. Nghĩ vậy, Nhậm Mạn Mạn đột nhiên đi tới bên người Hạ Điền.

Hạ Điền có thể nói là một anh cả trong giới giải trí này, thế nhưng thời bấy giờ người sau tiếp nối người trước, địa vị anh cả của anh ta đã bắt đầu lung lay. Hạ Điền từng không dưới một lần đến tìm cô, hy vọng hai người có thể đóng giả một cặp tình nhân mặn nồng, thỉnh thoảng lên báo nói tốt cho nhau vài câu. Trước kia cô luôn cự tuyệt, nhưng bây giờ có lẽ đã khác.

Đi đến bên cạnh Hạ Điền, Nhậm Mạn Mạn nhìn anh ta cười: “Có còn ý định cùng tôi đặt quan hệ để giúp nhau lên báo không?”

Hạ Điền cười: “Cầu còn không được.” Suy tư một lát, Hạ Điền đột nhiên hỏi: “Em buông tha cho anh ta sao?”

“Chỉ là có thể nhìn mà không thể đến gần, có gì mà buông hay không buông được?”

Anh với cô, cũng chỉ là như hoa trong gương, trăng đáy nước... Điều mà cô có thể làm lúc này, là chúc phúc cho anh.

Ngày mai, tin tức nằm đầu mặt báo giải trí có lẽ là chuyện tình của cô và Hạ Điền đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mặt dày theo đuôi – P1

“Lâm Trình, anh mau thả tôi xuống.” Bị anh ôm chặt, cảm nhận được lồng ngực ảm áp quen thuộc mà như thật xa lạ của anh, trong lòng Cố Ái phiền muộn, mấy nhũn chặt không kiên nhẫn trừng mắt anh, giãy dụa muốn rời khỏi vòng tay Lâm Trình. Thế nhưng anh vẫn ôm thật chặt không hề buông lỏng, mặc cho cô giãy dụa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi.

Nếu đã không thể tách ra, cô dứt khoát từ bỏ việc chống cự, chỉ giương mắt nhìn anh trừng trừng, giọng điệu lạnh như băng: “Lâm Trình, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Anh không trả lời, chỉ lẳng lặng ôm chặt lấy cô.

Hai người như đang đi về phía bãi đỗ xe, Cố Ái nghi hoặc: “Anh đưa tôi đến bãi đỗ xe để làm gì?”

Anh vẫn im lặng như trước, chỉ nghiêng mặt lại nhìn cô một cái, hai tay đang ôm lấy cô lại siết chặt thêm, bước chân phía dưới dường như cũng nhanh hơn.

Bãi đỗ xe chật kín xe, tìm được xe của mình rồi, kéo mở cửa ra, Lâm Trình nhẹ nhàng đặt Cố Ái ngồi vào ghế phụ, rồi sau đó cũng đề thân mình lên theo.

Anh thật sự nhớ cô muốn chết, nhớ đến mức sắp nổi điên. Đêm nay nhìn thấy cô, anh chỉ có duy nhất một loại xúc động: là hung hăng mà hôn cô.

Nằm ở trên người Cố Ái, hai tay anh giữ chặt lấy khuôn mặt cô, một lời chưa nói liền hôn ngấu nghiến.

“Ừm... Lâm Trình, đồ khốn... Ừm...” Anh bá đạo tàn sát bừa bãi đôi môi của cô, chân tay cô lỏng ngóng, chỉ biết ra sức đánh vào lưng anh, thấy anh không hề muốn buông mình ra, Cố Ái liền mình cắn lên môi Lâm Trình.

Mùi máu tươi xộc vào mũi.

Cô cũng thật tàn nhẫn, cắn anh đau điếng, Lâm Trình buông cô ra, chà xát môi mình, vừa nhìn cô lại bất chợt bật cười.

Anh cười đến kỳ quái, Cố Ái cảm phần nhìn anh, lấy tay che trước ngực mình: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Nhìn bộ dạng cô bảo vệ ngực mình, Lâm Trình cười càng vui vẻ, bất chợt anh đột nhiên đưa tay lên giữ lấy khuôn mặt cô lần nữa, trên mặt thay vào bằng một vẻ cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt anh vô cùng chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô: “Ái Ái của anh rốt cục đã về rồi.”

Rốt cục cô cũng chịu quay về...

Nhìn bộ dạng anh đang chăm chú nhìn mình, Cố Ái nhất thời sửng sốt, cẩn thận quan sát anh, ba năm không gặp, anh chín chắn thành thực hơn rất nhiều, cũng đẹp trai nam tính hơn. Nhưng dường như anh gầy hơn nhiều trước kia, khiến cô cảm thấy đau lòng không thôi. Kim lòng không được, cô nâng tay lên muốn chạm vào má anh, nhưng tay lên được nửa đường, không hiểu sao lại từ từ hạ xuống.

Ba năm qua, anh ở lại thành phố này cuộc sống dường như không hề tẻ nhạt, bên người có mỹ nhân bầu bạn, nếu anh có gầy thì đương nhiên sẽ có người đến lo cho anh, cần gì đến lượt cô phải suy nghĩ nhọc lòng?

Nghĩ vậy, Cố Ái dùng sức đẩy mạnh anh ra khỏi người mình, rồi sau đó xuống xe muốn rời đi.

Đứng ngoài xe nhìn anh, nét mặt Cố Ái không hề thay đổi: “Anh Lâm, tôi nghĩ, ở thành phố S này với một người có thể một tay che trời như anh mà nói, tôi có lẽ chẳng còn giá trị nào đáng để lợi dụng. Anh yên tâm, tôi sẽ không đem chuyện năm đó anh lợi dụng cô vợ trước là tôi đây để lấy danh tiếng nói ra ngoài, chúng ta chấm dứt ở đây, hợp được thì tan được.”

Cô vẫn còn hiểu lầm anh!

Lâm Trình bất đắc dĩ thở dài: “Ái Ái, em phải tin tưởng anh, anh yêu em thật lòng, trước nay vẫn như thế. Năm đó anh là vì Lâm Chính Phong, nên chỉ còn cách giả vờ trước mặt ông ta cho có lệ...” Cũng là vì muốn bảo vệ em. Nhưng câu nói tiếp theo anh lại giữ lại trong lòng mình, anh biết mình có nói ra thì cô cũng không tin, ngược lại sẽ làm cô khinh bỉ anh hơn...

Chuyện đã xảy ra ở quá khứ thì cứ để nó ở yên trong quá khứ đi.

Truy cứu ai đúng ai sai lúc này cũng không còn ý nghĩa gì.

Thời gian vẫn sẽ tiếp tục đi về tương lai.

Nghĩ vậy, Cố Ái nói: “Mặc kệ thế nào, lợi dụng cũng được, thật lòng cũng được, tôi cũng đều cảm ơn anh, vì ở lúc tôi khó khăn cô độc nhất, thậm chí không còn nhà để về đã cứu mạng tôi, giúp đỡ tôi. Lâm Trình, ba năm rồi, thời gian đã qua, chúng ta ai cũng thay đổi, suốt ba năm qua chúng ta đều đã có cuộc sống riêng của mỗi người, có người bầu bạn bên cạnh, tôi nghĩ, điều chúng ta nên làm nhất lúc này là quý trọng người đang ở bên mình, đúng không?” Khẽ nhượng nài, Cố Ái mỉm cười: “Chúng ta bắt tay lần này, xem như buông hết thảy đi.”

Cô vốn là cười nói, nhưng khi chìa tay ra trước mặt anh, hốc mắt của cô đột nhiên đỏ lên.

Sợ rằng nước mắt sẽ không cầm được mà chảy xuống, cô chỉ còn cách cúi đầu xuống để anh không thấy được.

Cô mới vừa ngẩng đầu lên, lập tức bị Lâm Trình ôm lấy, cái ôm lúc này của anh so với hồi nãy còn chặt hơn, chặt đến mức làm cô không thở nổi, cô nghe thấy anh ghé vào tai cô thì thầm “Ba năm qua tuy rằng thời gian đã thay đổi, nhưng tâm anh thì vẫn như vậy, vẫn luôn hướng về phía Cố Ái, tâm trí của anh chỉ tồn tại duy nhất một mình Cố Ái mà thôi.”

Nghe anh nói như vậy, nước mắt của cô lúc này bất chợt chảy xuống.

Cô từng bị trầm cảm.

Ngay từ khi biết cô mắc chứng trầm cảm, trong vô số đêm không ngủ được, không biết bao nhiêu lần anh đã lên Baidu tìm hiểu về căn bệnh này, chính anh cũng không nhớ rõ. Anh chỉ biết, cuộc sống của người bị bệnh trầm cảm vô cùng đau khổ, luôn thấy bức bách, u ám.

Anh không biết ba năm qua cô làm sao để trải qua được, nhưng anh biết, cô nhất định đã phải chịu không ít khổ.

Ôm lấy cô, Lâm Trình nói: “Ái Ái, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Để anh dùng quãng đời còn lại bù đắp cho ba năm qua anh không ở bên em, được chứ?”

“Nhưng tôi có bạn trai rồi.”

Bạn trai?

Nghe cô nói câu này, cả người Lâm Trình lập tức cứng đờ.

“Tạm biệt.” Cố Ái lau nước mắt, rời khỏi lồng ngực anh, mỉm cười đi nhanh ra khỏi bãi đỗ xe này, nhưng lúc cô đi còn chưa được trăm mét, anh đột nhiên tiến lên giữ cô lại.

“Cố Ái, anh mặc kệ em có bạn trai hay không. Em nên nhớ, anh vẫn còn là chồng của em, chúng ta còn chưa ly hôn.” Ba năm trước, cô đã ký vào đơn ly hôn trước khi rời khỏi anh, nhưng anh lại chưa hề ký. Lúc này Lâm Trình đột xốc cô lên vai mình, ôm quay lại chỗ xe anh đậu.

Cô là của anh, vĩnh viễn là của anh, lần này anh sẽ không để cô rời đi nữa, anh sẽ mất dần sống chết quấn lấy cô, một lần nữa khiến cô ở lại bên mình.

Bỏ cô vào trong xe mình xong, Lâm Trình dịu dàng giúp cô thắt dây an toàn, rồi sau đó mỉm cười ôn nhu với cô: “Để anh đưa em về.” Anh ngồi vào ghế lái, đưa tay mở nhạc trong xe, là bài hát mà trước kia cô rất thích.

“Ái Ái, ba năm rồi, em còn thích bài hát này không? Hay đã thay đổi khẩu vị rồi?” Anh hỏi, hỏi thật cẩn thận, giọng khí đầy vẻ lấy lòng.

Lặng lặng nhìn anh, Cố Ái đột nhiên nói không ra lời.

Suốt đường đi, hai người không hề nói với nhau câu nào.

Nhưng có điều kỳ quái chính là, cô không nói cho anh biết cô đang ở nơi nào, nhưng anh lại lái xe rất chuẩn xác mà dừng ngay dưới lầu nhà cô.

Xe vừa dừng lại, anh cười nhìn cô: “Ái Ái, mời anh lên ngồi một lát chứ?”

Tuy giọng điệu anh là đang hỏi, nhưng hành động lại không chút lưỡng lự, bởi vì, cô xuống xe, anh cũng không đợi chờ mà đi theo sau lưng cô vui vẻ muốn lên lầu.

Cô không muốn có quan hệ gì với anh ta nữa...

Cho nên, biết anh muốn theo cô đi lên lầu, Cố Ái buồn bực quay lại, nhìn anh: “Lâm Trình, đừng âm ỉ nữa được không?” Dừng một chút, thanh âm cô trầm xuống: “Anh mau ký vào đơn ly hôn đi.”

“Ái Ái, anh muốn dùng cả đời này trả cho em.” Lâm Trình mặt dày cười nịnh nọt, cả người như dán vào người cô, anh ôm lấy eo cô, giọng điệu như đứa trẻ đang làm nũng: “Đừng vứt bỏ anh mà, được không?”

Một đại nam nhân lại có thể nói ra những lời này, cơ mặt Cố Ái bắt đầu giật giật.

Cố Ái trước kia thật sự không biết Lâm Trình thế nhưng lại có thể mặt dày đến mức này.

Đã vậy, anh dán vào cô một hồi, tùy tiện làm nũng với cô, rồi đột nhiên anh bế bổng cô lên trực tiếp đi lên lầu.

Anh thật sự là thần thông quảng đại, thế nhưng ngay cả số phòng của cô là bao nhiêu anh cũng nắm rõ trong lòng.

Anh ôm cô đến trước cửa phòng trọ, rồi sau đó trực tiếp cầm lấy túi xách của cô, mở ra tìm chìa khoá bên trong.

Mở cửa đi vào nhà, nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, Lâm Trình khẽ cười: “Tuy rằng nơi này cũng không tệ lắm, nhưng em là vợ của anh, nếu em theo anh về nhà sống cùng anh thì có lẽ tốt hơn.”

Cố Ái chán chường: “Tôi muốn ly hôn với anh.”

“Ly hôn? Em cũng đừng nằm mơ!” Lâm Trình xấu xa ôm cô đặt lên sofa, rồi sau đó cả người anh cũng đè lên người cô: “Cố Ái, em là của anh.”

Cô hôm nay mặc một bộ lễ phục dạ hội không dài, Lâm Trình nằm ở trên người cô, lại gàn rờ với tay vào dưới tà váy, kéo quần lót của cô xuống.

“Lâm Trình, anh muốn làm gì?” Thấy anh làm vậy, Cố Ái kinh hãi, vội vã đưa tay xuống ngăn cản, nhưng Lâm Trình lại nhanh hơn, lấy tay kia của anh chặn cả hai tay của cô, không cho cô động đậy.

Đã hơn ba năm chưa làm chuyện đó, vừa bị anh chạm nhẹ cũng khiến cô theo bản năng run rẩy.

Bàn tay của anh không ngừng ve vuốt mảnh đất mẫn cảm nhất của cô, Cố Ái run rẩy, cắn gặm nhìn anh: “Lâm Trình, anh muốn cưỡng bức tôi phải không?”

Cảm nhận được nơi đó của cô rõ ràng vô cùng ướt át, Lâm Trình cười khế, rồi sau đó đột nhiên hôn lên đôi môi của cô, nụ hôn của anh nóng bỏng mà mãnh liệt khiến cô như ngạt thở, nhưng cũng thực say mê lòng người.

“Ái Ái, em chẳng phải cũng động tình sao, em vẫn còn yêu anh đúng không?” Lâm Trình phả hơi thở nóng rực bên tai cô: “Ái Ái của anh thực sự nhẫn tâm đi tố cáo anh vậy sao?”

Anh nhìn cô, ánh mắt của cô vẫn xinh đẹp trong suốt như trước.

Kỳ thật dù không làm gì hết, chỉ cần được nhìn cô anh cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

Chương 56: Mặt dày theo đuôi – P2

Hai người giằng co hồi lâu, mãi cho đến khi tiếng chuông điện thoại Cổ Ái trên bàn vang lên.

“Anh buông tôi ra, tôi phải tiếp điện thoại.” Cổ Ái giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng anh vẫn đề nghị không tha, cô cắn bản không cựa mình được.

Lâm Trình quay đầu sang, nhìn đi động đang đổ chuông, trên màn hình nhấp nháy là mấy chữ: “Otto – người đàn ông của tôi.”

Người đàn ông của cô?

Nhìn đến những chữ này, Lâm Trình chỉ thấy đầu đau ê ẩm, anh quay lại nhìn Cổ Ái một cái, tay bỏ khỏi quần của cô, vói sang cầm lấy điện thoại. Tay anh tuy đã rút khỏi người cô, nhưng sợ cô thoát khỏi mình, anh lại cố ý dùng đùi mình kẹp chặt lấy đùi cô.

Phía dưới của cô bị anh kẹp cứng, tay trên cũng bị anh giữ chặt, cô bất lực, chỉ có thể nhìn anh cầm lấy điện thoại của mình, mặc anh làm theo ý anh.

Lâm Trình mới vừa nhấn nút nghe, bên kia điện thoại liền truyền đến một giọng nói dịu dàng: “Ái Ái, hôm nay là cuối tuần, cả ngày em đã làm những gì? Đã ăn tối hay chưa? Ăn xong nhớ phải uống thuốc, nghe không?”

Giọng điệu vang lên tràn đầy thân thiết, Lâm Trình chỉ cảm thấy trong lòng như có gì đó đang vỡ vụn.

Cổ Ái nói đúng, ba năm rồi, bọn họ ai cũng có cuộc sống riêng của mình.

Thế nhưng như vậy thì đã sao? Cô vẫn là của anh.

Hai mắt anh vẫn không rời Cổ Ái, anh cúi người khẽ hôn cô một cái, rồi sau đó nhếch miệng cười nói với người trong điện thoại: “Ái Ái cả ngày hôm nay đều ở cùng với tôi, về phần cùng một chỗ làm chuyện gì, tôi nghĩ nói ra cũng không tiện. À đúng rồi, chúng tôi còn chưa ăn tối, đợi lát nữa ăn xong, tôi sẽ...” Sẽ làm gì? Sẽ dặn cô uống thuốc? Lâm Trình nhíu mày, Ái Ái bị bệnh sao? Vì sao phải uống thuốc? Tâm đột nhiên căng thẳng, sẽ không phải là căn bệnh trầm cảm kia chứ? Nghĩ vậy, tâm tình của anh đột nhiên trầm xuống.

Đúng lúc này, anh chợt nghe thấy tên Otto trong điện thoại cất tiếng hỏi: “Anh là Lâm Trình?”

“Đúng vậy, tôi là Lâm Trình, là chồng của Cổ Ái.” Ngữ khí vẫn khiêu khích như cũ, nhưng tâm tình anh lúc này có lẽ đã sa xuống tận đáy.

“Trước kia tôi cũng từng nghe Ái Ái nhắc đến anh, nói một cách chính xác thì, anh phải là chồng trước của Ái Ái, đúng không?”

Chồng trước? Ông đây còn chưa ly hôn đâu! Anh vẫn luôn vô cùng kiên nhẫn, sẽ không dễ dàng bị người khác chọc giận, nhưng không biết như thế nào, nghe Otto nói như vậy, Lâm Trình thực sự rất muốn chửi tục, nhưng dù sao cũng chỉ là nghĩ trong đầu, anh lại cúi đầu hôn Cổ Ái một cái, vừa nói vào điện thoại: “Chúng tôi còn chưa ly hôn đâu, đời này cũng đừng mơ chúng tôi ly hôn!” Ngữ khí kiên định, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cổ Ái không muốn để Otto biết lúc này cô đang bị Lâm Trình đặt dưới thân, cho nên, chỉ có thể ngoan ngoãn trầm mặc, thờ cũng không dám thờ mặt.

Nhưng Otto kia lại không vậy, đột nhiên hỏi: “Ái Ái đang ở đâu, anh để cô ấy nghe máy đi.”

“Ái Ái đang ở...” Lâm Trình liếc mắt nhìn Cổ Ái một cái, cố ý cười xấu xa làm khẩu hình miệng với cô: “...dưới...thân...tôi...” Anh nói xong, lập tức bị Cổ Ái trừng mắt, rõ ràng đang rất phẫn nộ. Lâm Trình xoa tóc cô, rồi nói với Otto: “Ái Ái ra ngoài mua đồ ăn, cô ấy muốn tự mình làm bữa tối cho tôi.”

Anh nói xong, rõ ràng cảm giác được Otto bên kia đã có chút không vui, lúc sau nghe thấy anh ta nói “Tạm biệt” rồi vội cúp máy.

Otto mới vừa cúp máy, Cổ Ái lập tức la lên với Lâm Trình: “Lâm Trình, anh là đồ khốn, đồ cảm thú, tôi hận anh!” Vừa nói cô vừa ra sức giãy dụa, nhưng dù cô dùng sức đến thế nào, từ đầu đến cuối vẫn bị Lâm Trình kẹp chặt không buông.

Anh đột nhiên ghé sát vào cô, có chút bi thương ôm lấy khuôn mặt cô, hai mắt nhìn cô chăm chú: “Ái Ái, em phải nhớ kỹ, anh mới là người đàn ông của em.”

Nói xong, anh đột nhiên đứng dậy khỏi người cô, một lần nữa cầm lấy di động của cô, mở danh bạ tìm tên mình. Nhưng xem từ đầu đến cuối, anh không hề tìm thấy số của mình.

Cô thế nhưng lại xoá mất số điện thoại của anh.

Lòng anh lúc này dâng lên một trận chua xót.

Nắm tay siết chặt, đầu khớp tay cũng trở nên trắng bệch, anh bấm số điện thoại của mình lưu vào trong máy của cô, đặt giống tên mà cô đặt cho gã kia: “Lâm Trình – người đàn ông của tôi.” Lưu xong, anh lại quay lại tìm số của Otto, đem mấy chữ người đàn ông của tôi trong tên anh xoá sạch không chút lưu tình.

Nhìn anh làm như vậy, Cố Ái cười lạnh: “Lâm Trình, anh ngây thơ đến vậy sao?”

Ngây thơ?

Một người đàn ông khi đã yêu ai đó rồi, sẽ trở nên vô cùng trẻ con.

Ba năm qua, anh lúc nào cũng nhớ đến cô.

Lúc này, nằm trên người cô, anh đương nhiên rất muốn cô.

Kim lòng không được, anh lại đưa tay vào dưới váy cô, mới vừa chạm vào đáy quần lót của cô, chợt cảm giác có một dòng nước ấm chảy vào lòng bàn tay, anh kéo tay mình ra xem, lập tức nhìn thấy trong lòng bàn tay có dính máu. =.=

Lâm Trình nhú mào, thì ra họ hàng thân thích của cô ghé thăm.

Biết cô bị vậy, anh cuống quýt đứng dậy khỏi người cô.

Nhìn tay anh thấm đỏ cả lòng bàn tay, Cố Ái buồn bực, từ sofa đứng dậy, cô lấy điện thoại muốn gọi cho Lữ Đình.

Hôm nay đi cả tối mà cô quên mất, cho nên đồ dùng cá nhân kia cũng quên mua dự trữ. Nhưng khi hỏi Lữ Đình, không ngờ cô nàng đó cũng giống cô không có đồ dự phòng.

Cúp điện thoại, đang nghĩ xem có nên thỉnh cầu Lâm Trình giúp cô đi mua hay không, đã thấy Lâm Trình thực sự giác tổ về anh lập tức sẽ chạy đi siêu thị mua cho cô.

Cô chỉ cần băng vệ sinh mà thôi, không nghĩ tới chỉ trong mười phút chạy xuống lầu, Lâm Trình thế nhưng mang về hai túi đồ lớn đựng đầy đồ linh tinh.

Anh ngoại trừ mua băng vệ sinh ra, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt và đồ uống cho cô.

Tuy rằng siêu thị nằm ngay dưới lầu nơi cô ở, nhưng mua nhiều thứ nhiều như vậy hẳn phải đi tới đi lui nhiều lần, nhưng anh chỉ mất mười phút, Cố Ái cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chỉ là, khi anh tới gần đưa băng vệ sinh cho cô dùng, cô liền nghe thấy tiếng anh thở hổn hển, cô lập tức đoán được vì sao anh mua nhiều đồ mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Nhận lấy đồ cá nhân, Cố Ái không nói lời nào liền đi vào nhà vệ sinh.

Bụng đột nhiên chướng đau.

Cố Ái ở trong toilet ước chừng mười lăm phút mới đi ra, lúc ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Có điều lúc cô vừa ra phòng khách, lại nhìn thấy trên bàn ăn đặt một chén nước đường đỏ. Còn Lâm Trình lúc này thì đang thất tạt dề bận rộn trong nhà bếp, hẳn là đang muốn làm bữa tối.

Bóng dáng anh cao lớn mạnh mẽ, cô cảm giác thực gần gũi mà ấm áp.

Nhìn theo thân ảnh anh, Cố Ái thất thần. Bóng dáng to lớn này của anh, suốt ba năm qua, thỉnh thoảng cô lại nằm mơ thấy, ở trong giấc mơ của mình, cô ra sức muốn bắt lấy, nhưng tay luôn chạm vào trong khoảng không trống trải. Bởi vì, anh đã không còn ở bên cạnh cô nữa.

Trong thời gian u ám nhất cuộc đời cô, anh lại không có ở bên, hiện tại cô đã vượt qua được, anh lại xuất hiện.

Cố Ái cười lạnh, cô không cần dẹt hoa trên gáy, không cần anh đến giả vờ tốt bụng như chưa từng xảy ra điều gì.

Hơn nữa ba năm qua, mỗi khi Nhậm Mạn Mạn kia bị họ hàng ghé thăm là anh đã đun nước đường đỏ cho cô ta uống sao? Nghĩ vậy, Cố Ái đột nhiên cầm chén nước đường đỏ hết vào trong thùng rác.

Cố Ái lại đi vào nhà bếp, lạnh lùng nói với Lâm Trình: “Có thể giúp tôi xuống siêu thị mua băng vệ sinh abc không? Tôi không muốn dùng Sophie này.”

*Abc, Sophie: tên nhãn hiệu BVS bên TQ

Lâm Trình nghi hoặc: “Trước kia chẳng phải em vẫn dùng nhãn hiệu này sao?”

“Giờ tôi không muốn dùng nữa, không được sao?” Cô hỏi lại, ngữ khí nói chuyện cứng nhắc mà lạnh như băng, nghiêm nhiên trở thành vẻ cao cao tại

thượng như nữ vương.

Lâm Trình gật đầu: “Được được, giờ anh đi mua ngay đây.” Cởi tạp dề xuống, anh còn không quên dặn cô: “Cháo hầm sắp xong rồi, em giúp anh trông một lát nhé.”

“Biết rồi.”

Anh cùng cô nói chuyện ngừ khi có chút e dè thận trọng, nhìn theo anh ra khỏi cửa, trong lòng Cố Ái chua chát.

Khi anh một lần nữa thờ hồn hên cảm băng vệ sinh đi lên, anh mới biết được mình đã bị cô lừa, cô căn bản là muốn đuổi anh ra khỏi nhà nên mới vậy. Mặc cho anh gõ cửa bao nhiêu, cô cũng không trả lời.

Lúc này anh mới hiểu, cô hận anh đến thế nào.

Tuy rằng bị cô nhốt ở ngoài cửa, nhưng anh không muốn về nhà, nghĩ một lát, Lâm Trình đành ngồi xuống tựa lưng vào bức tường cạnh cửa nhà cô. Anh đốt một điếu thuốc, rồi lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn sang cho cô.

“Ái Ái, cho anh một cơ hội nữa được không?”

Lại cho anh một cơ hội nữa, có thể sao?

Nhìn dòng tin nhắn này, phía dưới lại là chữ kí “Lâm Trình là người đàn ông của tôi”, Cố Ái cuộn mình trên sofa, chỉ cảm thấy phiền muộn bất an, khê cần môi, không lưu tình chút xoá sạch tin nhắn của anh, vừa xoá xong, cô không chút do dự đưa số điện thoại của anh bỏ vào danh sách đen từ chối nhận cuộc gọi.

Làm xong mấy chuyện này, cô hậm hực ném điện thoại vào ghế sofa, nước mắt lúc này đột nhiên chảy xuống.

Anh gửi tin nhắn cho cô nàng không trả lời, gọi điện thoại sang thì cô không nhận máy, Lâm Trình buồn bực, đầu tựa vào tường buông một tiếng thở dài.

“Trình thiếu?”

Lâm Trình còn đang buồn bực, bỗng có người gọi tên anh, quay đầu lại thì liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên mập mạp đang đứng bên cạnh, mày khê nhíu lại, anh hình như không quen biết ông ta.

Người đàn ông trung niên giống như nhìn ra được nghi hoặc trong mắt anh, liền cười lấy lòng, cung kính đưa cho anh một tấm danh thiếp: “Trình thiếu, mấy ngày trước chúng ta đã gặp nhau ở triển lãm xe ngài nhớ không?”

Mấy ngày trước đúng là có một triển lãm xe lớn, biết Cố Ái đã quay về, anh muốn mua cho cô một chiếc xe để đi lại, nên một mình anh đã đi dạo trong triển lãm đó tham quan. Ngày đó anh quả thực đã nhận được không biết bao nhiêu danh thiếp, nên anh không thể nhớ được mình đã gặp những ai.

Tuy rằng không nhớ rõ, nhưng vẫn lịch sự nhận lấy danh thiếp của ông ta, mỉm cười đáp lễ: “Chào ông.”

Anh mới vừa nhận, người đàn ông trung niên kia liền mỉm cười nịnh nọt, hỏi: “Ngài ngồi dưới đất không lạnh sao? Tôi có vinh hạnh được mời ngài vào nhà tôi ngồi một chút không?”

“Không cần đâu, tôi như thế này là được rồi.”

“Vậy để tôi ngồi cùng ngài một lát đi.” Người đàn ông trung niên nói xong, không đợi anh trả lời liền ngồi xuống.

“Nếu ông bận chuyện riêng thì mau làm đi, tôi muốn ngồi một mình ở đây một lát.” Lâm Trình liếc ông ta một cái, lại nhìn xuống tấm danh thiếp: “Tôi sẽ ghi nhớ ngày hôm nay, về sau nếu có dịp sẽ cân nhắc công ty ông trước.”

Nghe anh nói như vậy, người đàn ông trung niên cuống quýt đứng dậy, cúi đầu khom lưng: “Vậy tôi xin cảm ơn Trình thiếu trước.”

Nhìn người đàn ông trung niên đó về nhà của mình, Lâm Trình lại thờ dài, chiếm được quyền thế danh vọng thì thế nào? Cô gái trong nhà kia cũng không thèm nhìn anh, anh tuyệt không thấy vui vẻ. Thế nhưng dù sao, cũng phải lấy được mọi thứ đó, anh mới có thể cho Cố Ái một cuộc sống tốt nhất. Anh thật sự muốn đem hết những thứ tốt đẹp nhất cho Cố Ái.

Lữ Đình đi dự tiệc xong trở về nhà, bỗng nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trước cửa thì giật mình.

Có điều khi nhận ra người đang ngồi ở đây là người đàn ông cao quý mà miệng cô hay nhắc đến trước mặt Cố Ái, nhất thời ngây người ra như có cảm giác không thực, cô dùng sức nhéo lên người mình, xác thực có phải là mình đang nằm mơ hay không.

Chậm rãi tới gần Lâm Trình, hỏi: “Anh ngồi đây làm gì vậy?”

Lâm Trình liếc nhìn cô một cái: “Cô là bạn của Ái Ái phải không?”

Lữ Đình gật đầu: “Đúng vậy.” Có điều, nghe Lâm Trình gọi tên Ái Ái thân thiết đến vậy, Lữ Đình hơi băn khoăn: “Anh là gì của Ái Ái?”

“Tôi là chồng của cô ấy.”

“Chồng?” Lữ Đình cao giọng lặp lại lời anh, có chút không thể tin được nhìn chăm chăm Lâm Trình, cô làm đồng nghiệp kiêm bạn thân của Cố Ái cũng đã gần một năm, nhưng thật sự không biết Cố Ái thế nhưng đã có chồng, hơn nữa chồng của cô ấy lại là một người đàn ông cao quý đến thế này.

Đau đầu thật, vậy Otto bên kia là thế nào? Ở Zurich, Cố Ái đang sống trong nhà của Otto, hơn nữa Otto còn nói với người ngoài Cố Ái là bạn gái anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Hiện tại đã là đầu đông, ngoài hành lang nhiệt độ rất thấp, nhìn Lâm Trình ngồi dưới đất, trên người lại chỉ mặc một bộ đồ tây mỏng manh, lại nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, Lữ Đình không khỏi nhủ này.

Cô lấy chìa khoá mở cửa ra, vừa mở vừa nghĩ trong đầu, có nên để anh ta vào nhà, hay là vẫn để mặc anh ta ngồi ở ngoài đây?

Nếu không cho anh ta đi vào, trời lạnh thế này, anh ta sẽ bị lạnh cóng đến chết mất.

Nhưng cho anh ta vào thì sao, anh ta ngồi ngoài này, nghĩ lại nhất định là vì Cố Ái không muốn cho anh ta vào nhà, nếu cô để anh ta đi vào, Cố Ái chắc chắn sẽ giận chết cô.

Rối rắm một lát, cô vỗ vỗ cái trán, cô vẫn còn không biết giữa hai người bọn họ đang vướng mắc điều gì... Vậy thì, đành để mặc anh ta ngoài này đi thì hơn.

Nghĩ như vậy, Lữ Đình đành cười xin lỗi với Lâm Trình: “Tôi đi vào trước đây.” Dứt lời, cả người như con gió bay vào nhà.

Chờ khi Lâm Trình phản ứng lại, cánh cửa đã bị đóng im ỉm như ban đầu.

Nhìn cô gái kia mở cửa đóng cửa nhanh như gió, Lâm Trình có chút buồn cười lắc lắc đầu, đúng là bạn của Cố Ái, tính tình giống hệt như cô, ngốc hết sức.

Vào nhà, Lữ Đình tựa lên cửa vỗ vỗ ngực: người đàn ông ngoài cửa quả thực rất đẹp trai, tim của cô đập thành thịch liên hồi.

Vuốt ngực xong, ánh mắt cô quét quanh phòng khách một lượt cố tìm thân ảnh Cố Ái.

Lúc này Cố Ái đang cuộn mình trên sofa xem TV nhưng tâm trí không biết đang ở nơi nào, rõ ràng là đang không vui, có lẽ rất có tâm trạng.

Lữ Đình chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh Cố Ái, tiện tay cầm lấy trái quýt đã bóc để trên bàn, thật cẩn thận nhìn sang Cố Ái: “Ái Ái, cậu kết hôn rồi phải không? Người đàn ông ở ngoài cửa nói, anh ta là chồng của cậu.” Cô nói xong, liền nhìn thấy sắc mặt Cố Ái trầm xuống, giây tiếp theo, cô liền nghe thấy Cố Ái nghiêng răng nặn ra hai chữ: “Chồng trước!”

Chồng trước?

Lữ Đình vẫn là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, vừa nghe thấy Cố Ái nói người ở ngoài cửa là chồng trước của mình, Lữ Đình kinh ngạc: “Hai người vì sao lại ly hôn ư? Bộ dạng anh ta đẹp trai thế cơ mà.” Nhớ tới lần đầu tiên gặp Lâm Trình, trời đổ mưa, khi anh bước xuống khỏi chiếc Cayenne của mình liền có người chạy đến giúp anh che dù, quả thực vô cùng quý phái, Lữ Đình tặc lưỡi: “Người đó dường như rất có tiền có địa vị, cậu làm sao lại bỏ một người tốt như thế chứ?”

Vì sao lại ly hôn ư?

Cố Ái lạnh lùng cười: “Một người ở trong mắt người khác dù có vĩ đại đến thế nào, nếu anh ta không yêu cậu, ngay lúc cậu cần anh ta nhất anh ta lại không có ở bên, cậu nói xem, hôn nhân như vậy có cần phải níu giữ hay không?” Cô nói xong, đứng dậy khỏi sofa, quay lưng bỏ về phòng ngủ của mình.

Ngẫm lại những lời Cố Ái vừa nói, Lữ Đình như hiểu ra: Theo như Ái Ái nói, người đàn ông kia không yêu cô ấy sao?

Có điều, nếu đã không yêu thì sao phải khổ cực ngồi chờ ở ngoài cửa làm gì? Nghĩ vậy, Lữ Đình vội vã nói: “Ái Ái, chồng trước của cậu bây giờ đang ngồi ở ngoài cửa nhà chúng ta đấy.”

Ngồi ở ngoài cửa sao? Giả mù sa mưa diễn trò cho ai xem? Cố Ái buồn bực: “Anh ta thích làm gì thì kệ anh ta đi.”

“Nhưng mà Ái Ái này, trên người anh ta chỉ có một bộ đồ mỏng thôi, mà bên ngoài rất lạnh đó.” Lữ Đình nói xong, lập tức nhìn thấy bước chân Cố Ái ngừng lại.

Cô không có ý gì khác, cô chỉ là người ăn ngay nói thật mà thôi, ăn ngay nói thật, đúng vậy. Lữ Đình bóc quýt ăn, rồi sau đó cuộn mình nằm lên sofa xem TV của mình.

Anh vừa rồi chạy đi mua băng vệ sinh cho cô chẳng lẽ không mang áo khoác theo sao?

Cô nhìn chỗ treo áo khoác trên tường nhà mình, áo khoác Lâm Trình quả nhiên còn đây.

Cố Ái đứng yên tại chỗ, nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đi vào phòng ngủ của mình, anh ta cũng không phải tên ngốc, bị lạnh tự nhiên sẽ ngoan ngoãn về nhà. Nếu không thì anh ta định để mình chết cóng ở nơi này sao?

Thấy Cố Ái không hề đem đồ ra ngoài cho người ta, mà lại đi về phòng của mình, Lữ Đình nhú mồm: “Ái Ái, mình nghe nói đêm nay nhiệt độ không khí sẽ xuống âm bảy độ đấy.”

Âm bảy độ...

Cố Ái liếc Lữ Đình một cái: “Không có việc gì, anh ta không ngốc, nếu thấy lạnh quá sẽ tự khắc bỏ về.”

Vừa nói chuyện, cô đã đi đến trước cửa phòng mình. Lúc cô vừa đẩy cửa đi vào, dường như nghe được tiếng Lữ Đình lầm rầm: “Ái Ái, cậu lạnh lùng thật đấy.”

Lạnh lùng? Chẳng lẽ sau những chuyện đã xảy ra cô không được phép lạnh lùng với anh?

Cả người bỏ nhào vào giường lớn, tay chân đang thành chữ đại (大), Cố Ái thở dài, khi nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt đột nhiên chảy ra.

Ba năm trước bọn họ chẳng phải đã cắt đứt mọi quan hệ với nhau rồi sao? Chính anh khi đó đã nói anh căn bản chỉ lợi dụng cô thôi kia mà? Bây giờ anh lại bày ra vẻ thâm tình ra sức theo đuổi cô để làm gì? Là vì anh không cam lòng? Hay là anh chơi đùa chưa đủ nên vẫn muốn tiếp tục đùa giỡn với cô? Càng nghĩ, đầu càng đau, cô túm lấy gối ném mạnh xuống giường.

Đúng lúc này, di động đột nhiên rung lên, có tin nhắn đến, cô mở ra xem, là của Otto.

“Ái Ái, anh nghĩ anh cần phải bay đến bên cạnh em để giúp em thôi. Buổi tối ngày mai hơn sáu giờ, em đến sân bay thành phố S đón anh, không gặp không về.”

Đọc xong tin nhắn, Cố Ái kinh ngạc: Otto muốn tới thành phố S sao?

Cô vội vàng gọi lại cho Otto, bên kia Otto mới nhận máy, Cố Ái đã nói ngay: “Anh không cần tới đâu, tự em có thể ứng phó với anh ta được mà.”

“Tự em có làm được không?” Nghe thanh âm của cô có chút nặng nề, Otto thở dài: “Em đừng cậy mạnh, anh còn không hiểu em sao?” Dừng một chút, giọng điệu Otto thoải mái hơn: “Anh là người đàn ông của em, ở những lúc em cần giúp đỡ nhất thì người ở cạnh em đương nhiên phải là anh rồi.”

“Cảm ơn anh.” Nói xong, sống mũi Cố Ái cay cay, suốt ba năm qua, cô thực may mắn vì đã có Otto, cuộc sống này của cô, là nhờ Otto tìm lại cho cô.

“Giữa chúng ta còn phải cảm ơn sao, em đừng khách khí như vậy.” Otto mỉm cười ôn nhu: “Được rồi, cô gái nhỏ của anh, mau đi ngủ, ngủ ngon nhé.”

Nhưng cô lại ngủ không được...

Lăn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần, suốt hai tiếng đồng hồ, rõ ràng là ngáp liên tục, nhưng cô không cách nào đi vào giấc ngủ.

Nhìn sang đồng hồ, lúc này đã quá nửa đêm.

Thở dài, Cố Ái nghĩ một hồi rồi đi ra ngoài.

Ở trong phòng khách tới tới lui lui vài lượt, cô siết chặt nắm tay, quyết định xong liền lấy áo khoác đang treo trên tường của Lâm Trình đem ra cửa.

Lâm Trình quả thực vẫn còn ngồi ở bên ngoài.

Nhìn anh vì bị lạnh mà nép sát vào tường run lập cập, con giận thoáng ngó ngoai của cô lập tức dâng lên ngàn ngút, ném áo khoác cho anh, cô không kìm được trút con giận lên đầu anh: “Lâm Trình, tội gì anh phải làm thế? Anh không còn là đứa trẻ con nữa, đừng bắt chước loại cầu huyết ngôn tình này được không, dùng mấy trò bôn cũ soạn lại đến giả mù sa mưa, diễn cho người khác thấy anh thâm tình thế nào sao? Ba năm trước tôi vốn dĩ đã nhìn thấu anh là người thế nào, nhớ không?”

Tuy rằng bị cô mắng xối xả như vậy, nhưng Lâm Trình lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, anh tự huỷ hoại mình, Cố Ái mắng anh kỳ thật là vì cô lo lắng anh bị cảm lạnh nên mới gay gắt như vậy.

Nhanh nhẹn đứng dậy khỏi mặt đất, Lâm Trình mặc áo khoác cô ném cho anh rồi sau đó rồi sau đó một phen kéo Cố Ái vào lòng mình, hai tay nắm chặt lấy tay cô: “Ái Ái, muộn thế này em vẫn chưa ngủ, còn mở cửa đưa áo cho anh, trong lòng em vẫn còn có anh, đúng không?”

“Anh đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ không muốn có người bị lạnh chết trước cửa nhà tôi, xui xẻo cho tôi thôi.” Nói xong câu này, Cố Ái nhất thời sững sốt, cô làm sao vậy? Thế nào lại có thể nói ra lời khắc nghiệt như vậy? Cô thấy nét mặt Lâm Trình trầm hẳn xuống sau khi nghe cô nói, nhưng giây lát sau, lại thấy anh tiếp tục cợt nhả: “Ái Ái, đừng chán ghét anh như vậy, cho anh một cơ hội nữa nhé? Tình yêu của anh là thật lòng, trở lại bên anh được không?”

Ngờ khi của anh vô cùng lấy lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong, nhìn anh, trong lòng Cố Ái chỉ thấy chua xót.

Anh vừa rồi nắm tay cô, nhưng không biết từ khi nào, bàn tay anh đã trượt lên cầm cổ tay cô, ngay chỗ cổ tay phải nơi anh chạm vào, cả người Cố Ái chợt run lên.

Nơi chạm vào da thịt chỗ cổ tay Cố Ái, Lâm Trình dường như cảm giác được nơi đó như hơi ghồ ghề nổi lên, nhìn cô co mình run rẩy, anh như thể ý thức được điều gì, vội vàng kéo tay cô lại gần để nhìn kỹ hơn, rõ ràng nơi cổ tay của cô có vài vết sẹo mờ mờ.

Trong đầu Lâm Trình lúc này lập tức hiện lên bốn chữ: cắt tay tự sát!

Ba năm qua, cô từng bế tắc đến mức muốn tìm đến cái chết sao?

Nhìn cô, Lâm Trình sững sờ tại chỗ, lúc này anh bỗng nghe thấy thanh âm của Cố Ái vang lên từng chữ một: “Lâm Trình, ba năm qua tôi đã trải qua những gì anh biết không? Suốt thời gian đó, tôi đã muốn tìm đến cái chết bao nhiêu lần anh biết không? Giữa lúc tôi đau khổ vì chứng trầm cảm nặng nề, người luôn ở bên cạnh tôi, mỗi lúc tôi cần là Otto, anh ấy không rời xa tôi nửa bước, chúng tôi luôn nương tựa vào nhau. Còn anh? Lúc ấy anh ở nơi nào? Ở trong lòng người phụ nữ khác có phải không? Bây giờ tôi đã quay về đây, anh liền ngon ngọt tới đây nói yêu tôi, bảo tôi hãy quay trở lại bên anh. Anh nói xem như thế có giống chuyện cười không?”

Đúng vậy, là trò nực cười nhất thế gian.

Từng lời của cô khiến anh bất giác lui về phía sau, thiếu chút nữa là ngã ngồi trên mặt đất.

Nhìn cô một hồi thật lâu, lâu đến mức như vừa trôi qua cả một thế kỷ, Lâm Trình đột nhiên quay mặt đi, chỉ để lại một câu nói nặng trĩu: “Anh xin lỗi.”

Nhìn Lâm Trình xoay người rồi đi trong cô đơn, Cố Ái không còn sức lực, ngồi bệt xuống đất khóc oà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Âm áp như xưa – P1

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Lữ Đình rời giường, đã nhìn thấy Cố Ái đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng, ánh mặt trời chiếu lên người cô ấy, tạo thành một hình ảnh vô cùng xinh đẹp, ngập một cái thật dài rồi đi vào bếp, Lữ Đình nghịch ngợm đứng sau ôm chặt lấy Cố Ái: “Ái Ái, sáng sớm đã vào bếp, đúng chuẩn hình mẫu mẹ hiền vợ đảm nha.”

Cố Ái bật cười, quay người lại néo lấy cái mũi của cô nàng: “Cậu cho rằng ai cũng sẽ giống như cậu sao?”

Lúc Cố Ái quay lại nhìn mình, Lữ Đình không khỏi sững sốt vài giây, bởi vì hai mắt Cố Ái lúc này có chút sưng đỏ, tuy rằng cô ấy trang điểm rất đậm, nhưng cũng không thể giấu hết được nét mệt mỏi trên gương mặt. Lữ Đình nhíu mày, trong đầu không khỏi suy đoán tối hôm qua Cố Ái có lẽ đã khóc, miệng cô mấp máy, muốn nói gì đó để an ủi, nhưng cô lại không biết gì về chuyện trong quá khứ của Cố Ái, cho nên hiện tại cô không biết mình nên nói gì, đành chọn cách đơn giản là ôm lấy cô ấy thật chặt.

Được làm đồng nghiệp của Cố Ái hai năm qua, cô thật sự rất thích Cố Ái.

Nghiêng đầu tựa lên vai Cố Ái, Lữ Đình đột nhiên nói: “Ái Ái, cậu thực sự làm mình ghen tị chết đi được.”

“Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì mình từ một cô nhân viên nhỏ bé để lên đến chức trợ lý hành chính cao cấp bây giờ cũng mất đến bốn năm mới có được, còn cậu thì sao, cậu chỉ cần đến hai năm để từ một nhân viên nhỏ như mình mà leo lên chức giám đốc, chức vị cao hơn so với mình chưa nói, thời gian làm việc thế nhưng lại chỉ ngắn bằng một nửa của mình!” Lữ Đình nói xong, tay vói xuống hông Cố Ái sờ soạng: “Cậu nhìn cậu xem, vì để được thăng tiến mà khiến bản thân phải mệt mỏi không biết thành dạng gì, cậu sờ xem có chút thịt nào không?” Lữ Đình lại néo néo bên đùi Cố Ái, thờ dãi thườn thợt: “Ái Ái, có đôi khi mình thấy đau lòng vì cậu lắm,”

Cố Ái hai năm qua đã dồn hết bao nhiêu sức lực vào công việc, thân là đồng nghiệp cô là người biết tường tận nhất.

Mỗi lần công việc chưa hoàn thành cô đều phải ở lại công ty để tăng ca, những lúc đó cô đều bắt gặp Cố Ái cũng đang ở lại công ty miệt mài làm việc như mình. Còn những ngày bình thường, Cố Ái cũng sẽ nán lại để làm việc tiếp.

Lúc này tuy rằng ôm lấy cô ấy, kề sát vào lưng nghe tiếng tim đập từng nhịp, nhưng Lữ Đình lại cảm thấy dường như mình vẫn không thể hiểu hết được Cố Ái.

Ngày còn ở Zurich, Cố Ái là bạn gái của Otto, nhắc tới Otto kia, tuy rằng chân bị tàn phế, chỉ có thể ngồi trên xe lăn, nhưng trong xã hội thượng lưu ở Zurich, anh ta chính là một nhân vật được mọi người kính trọng vô cùng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tao nhã, lại có tiền có thế, số tiền anh ta làm ra được trong một phút đồng hồ có lẽ còn nhiều hơn người khác kiếm cả đời.

Còn ở thành phố S này, Cố Ái lại có một vị chồng trước đường như cũng rất nhiều tiền, Lữ Đình nhủ mảy, người đàn ông nào bên cạnh của cô ấy cũng lắm tiền, vì sao cô ấy lại muốn ra sức làm việc như vậy?

“Ái Ái, sao cậu phải liều mạng làm việc vậy chứ?” Lữ Đình nghĩ ngợi, hay là hỏi ra miệng, hai người là bạn thân mà, có lẽ sẽ dễ coi hơn.

Cố Ái cào tóc, nhẹ nhàng cười: “Đương nhiên là muốn nuôi bản thân rồi.”

Nuôi sống bản thân? Không biết như thế nào, khi những từ này thốt ra từ miệng cô ấy, trong lòng Lữ Đình lại có một cảm giác vô cùng xót xa. Hai hàng lông mày của cô khẽ nhíu lại, thật cẩn thận nhìn sang Cố Ái hỏi: “Bên cạnh cậu có hai người đàn ông có nhiều tiền như thế, cậu còn sợ không ai nuôi được cậu sao?”

Trong lòng Lữ Đình nghĩ, nếu bên mình cũng có hai người đàn ông giàu có như thế, cô nhất định sẽ từ chức ngay lập tức, để họ nuôi mình, cả ngày thoả sức ăn ngon mặc đẹp, nếu quá nhàm chán thì năm ba bữa lại hẹn bạn thân đi spa làm đẹp, dạo phố mua sắm. Thỉnh thoảng, cùng nhau đi xem ca kịch, hay là đi xem trình diễn thời trang. Hoặc xách hành lý lên đi du lịch quanh những thành phố phụ cận vài ngày... Cô nhất định sẽ tận tình hưởng thụ cuộc sống riêng của mình một cách thực ý nghĩa, mới không đem thời gian lãng phí ở công việc này.

Nghe Lữ Đình nói như vậy, Cố Ái nhún vai, cười nhẹ rồi đáp: “Tiền đó là tiền của bọn họ, có liên quan gì tới mình sao?”

Hết thấy những gì xảy ra ở ba năm trước đã khiến cô hiểu ra rằng: dựa vào bất kì ai đều không đáng tin, ở thời khắc quan trọng nhất, chỉ còn bản thân mình là đáng để dựa dẫm được.

Bây giờ cô ra sức làm việc, dùng tiền lương mình kiếm ra để nuôi sống chính mình, từng ngày trôi qua phong phú mà yên tâm. Có lẽ, cô bây giờ muốn mua một món đồ xa xỉ sẽ tốn nửa tháng tiền lương, nhưng đồ do chính tiền mình làm ra mua được, cảm giác vô cùng thoả mãn.

Bây giờ cô là một người hoàn toàn độc lập, sẽ không còn sợ bị ai phản bội, hay sợ bất luận kẻ nào bỏ rơi mình.

Dùng bữa sáng xong, Cố Ái lại trang điểm lại một chút nữa, thay một bộ trang phục OL chỉnh tề, rồi sau đó khoác tay Lữ Đình cùng ra khỏi cửa.

*OL: Office lady

Tối hôm qua cô đã nói những lời rất tuyệt tình với Lâm Trình, như vậy có lẽ anh ta sẽ không đến quán quít lấy cô nữa.

Thờ phào nhẹ nhõm, nhìn ánh sáng mặt trời ấm áp, Cố Ái mỉm cười: Mỗi một ngày mới đến, còn sống, là sẽ còn được tận hưởng cuộc đời tươi đẹp sáng lạn. Những thứ khiến bản thân buồn bã, hãy cứ dẹp sang một bên đi.

Ngay lúc cô bước vào phòng làm việc, vừa mới đặt mình ngồi xuống, bỗng nghe thấy có ai đó gọi tên mình, ngẩng đầu lên cô liền nhìn thấy một anh chàng đưa hoa đang ôm một bó hồng cực lớn đi về phía mình.

“Cố tiểu thư, đây là hoa của một vị tiên sinh tặng cô, anh ấy nói, chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật vui vẻ...

Cố Ái vỗ trán, cô sao lại quên mất, hôm nay là sinh nhật của mình. Thờ dãi một hồi, cô lại già thêm một tuổi nữa sao?

Cô còn đang cảm thán, lại nghe đồng nghiệp cùng văn phòng đồng thanh hô lên: “Chúc mừng sinh nhật.” Lại có người bắt đầu làm hoạt náo, hát lớn bài chúc mừng sinh nhật, Cố Ái bật cười, mọi người ở đây thực đáng yêu, tiếp sau đó là những lời chúc phúc ấm áp nhất...

Cuộc sống thực tốt đẹp làm sao, nhìn đám người đáng yêu trước mặt, khóe miệng Cố Ái càng lúc càng cong hơn.

Hoa đưa đến nặc danh.

Có điều, không cần động não cô cũng đoán ra được, ngoại trừ Lâm Trình ra thì còn người nào khác? Cô nhìn bó hoa một cái, lại nhìn mọi người đang phấn chấn đổ dồn ánh mắt về phía cô, cô thực sự không muốn phá hư bầu không khí ấm áp này. Nghĩ vậy, cô mỉm cười nhận lấy hoa từ người đưa hoa, rồi sau đó ký nhận.

Ôm bó hoa vào lòng, Cố Ái ghé mũi cảm nhận, hoa thực sự rất thơm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Âm áp như xưa – P2

Có lẽ là người gặp được chuyện vui nên tin thần phấn chấn, đến giữa trưa, trong phòng làm việc tràn ngập không khí vui vẻ.

Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, có người đề nghị nói giám đốc Cố mới đến, người còn lạ lắm chưa quen, chỉ bằng buổi tối tất cả đồng nghiệp trong công ty cùng nhau tụ tập, nhân tiện chúc mừng sinh nhật cô luôn.

Mọi người đã có lòng như vậy, Cố Ái không khỏi biết ơn trong lòng, nhưng nghĩ đến sáu giờ chiều nay chuyến bay của Otto sẽ đáp xuống thành phố S, Cố Ái có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, suy tư một lát, vừa định ngượng ngừng mở miệng xin khước từ, lại nghe cô nàng Lữ Đình kia lớn giọng reu chọc: “Ôi, đại mỹ nhân như giám đốc Cố của chúng ta đây, mọi người cảm thấy buổi tối cô ấy có thể không có hẹn được sao?”

Lữ Đình nói xong, trong phòng làm việc chợt có ai đó tắc lưỡi hai tiếng: “Giám đốc Cố, cô có bạn trai hay chưa? Đám đàn ông độc thân như chúng tôi đây lúc nào cũng hy vọng được lọt vào mắt của cô đấy.”

Cố Ái bật cười, đáp lại rành mạch: “Tôi đã có bạn trai rồi.” Vừa dứt lời, liền nghe được giọng nói hào sảng của Lữ Đình vang lên hùng hồn: “Chị Lữ của em vẫn còn đang chưa có ai đi về cùng, ai đến cũng không cự tuyệt, hahaha!” Nói xong cô lại vụng trộm nhìn sang Lữ Vân một cái, thấy Lữ Vân đang cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, Lữ Đình bĩu môi, chợt cảm thấy không còn thú vị gì nữa.

Hơn sáu giờ chiều Otto sẽ đặt chân xuống thành phố S.

Công ty Cố Ái ở trung tâm thành phố, cách sân bay khoảng nửa tiếng chạy xe, cho nên, buổi chiều hơn bốn giờ, Cố Ái liền đến cáo từ trước với Lữ Vân, xin được nghỉ trước thời gian tan tầm vì có chuyện riêng cần giải quyết.

Được Lữ Vân gật đầu đồng ý cho phép, Cố Ái liền đến phòng thay quần áo thay bộ trang phục văn phòng bằng một bộ đơn giản nhàn nhã hơn.

Đến khi cô chuẩn bị ra về, thấy cô thay đồ khác, mấy đồng nghiệp nam trong công ty nhất thời lại rục rịch bắt đầu reu ghẹo cô: “Giám đốc Cố mặc đồ đơn giản thế này đẹp hơn đó.”

Cố Ái cười lắc đầu: “Mấy người đúng là dẻo miệng thật.” Cầm lấy túi xách, phát tay tạm biệt mọi người: “Ngày mai gặp.”

“Đi cẩn thận nhé.” Cố Ái mới vừa đi ra đến cửa, chợt nghe thấy Lữ Vân thân nhiên nói với mình một câu như vậy, Cố Ái sững sốt, rồi sau đó lịch sự đáp lại: “Cảm ơn anh.”

Ra khỏi văn phòng, Cố Ái đi dọc hành lang, vừa muốn đưa tay lên ấn chò thang máy, tay bỗng bị Lữ Đình cầm lại.

Quay đầu nhìn Lữ Đình, vẻ mặt cô nàng hôm nay trông thật nặng nề, giống như có chút không vui, Cố Ái nhíu mày: “Cậu làm sao thế?”

“Ái Ái, cậu có biết người tặng cậu hoa hồng sáng nay là ai không?”

Biểu tình của Lữ Đình dường như có gì đó khác thường, Cố Ái kinh ngạc: “Chẳng lẽ không phải là do Lâm Trình tặng mình sao?”

“Có lẽ không phải.” Lữ Đình đáp lời cô, vừa giúp cô ấn thang máy. Lúc này, cô nàng bỗng thấp giọng nói một câu: “Hắn là của Lữ Vân.” Nói xong, cô xoay người quay về văn phòng.

Hoa hồng là do Lữ Vân tặng? Không thể nào, cô vừa tới công ty làm được vài hôm, anh ta làm sao có thể biết được sinh nhật của cô?

Có điều, Cố Ái thờ dãi, vì sao khi biết được hoa hồng này không phải do Lâm Trình tặng, trong lòng cô lại có chút không vui chứ?

Mỉm cười tự giễu, vì sao buổi sáng lúc nhận được hoa cô lại khẳng định hoa này là của Lâm Trình? Vì cái gì không phủ nhận một chút, có lẽ Lâm Trình sớm đã quên mất sinh nhật của cô từ rất lâu rồi. Là bởi vì cô tin lời của anh ta sao? Tin lời anh ta đã nói, suốt ba năm qua, anh ta luôn nhớ đến cô?

Vậy những gì anh ta đã thổ lộ với cô, rốt cuộc cô có nên tin tưởng hay không?

Trong lúc cô còn đang hỗn loạn với suy nghĩ trong lòng, cửa thang máy đột nhiên mở ra, ngẩng đầu nhìn lên, Cố Ái chuẩn bị nâng cất bước đi vào thì bỗng khựng lại.

Bên trong thang máy lúc này chỉ có hai người, một là Ninh Phi, người còn lại chính là Lâm Trình.

Mày hơi nhíu lại, đang nghĩ xem mình nên quay sang đi cầu thang bộ để né tránh Lâm Trình, hay là xem như không có gì mà bước vào thang máy, lại cảm

giắc cổ tay bị Lâm Trình giữ chặt, rồi sau đó cô liền bị anh kéo vào trong thang máy. Cùng lúc đó, khi cô bước vào trong thì Ninh Phi rất biết ý đi ra ngoài, Cố Ái chỉ kịp nghe Lâm Trình nói với Ninh Phi một tiếng: “Lập tức gọi điện thoại cho Tôn tổng, buổi gặp ngày hôm nay hủy bỏ.”

Cửa thang máy vừa bị đóng lại, cô còn chưa kịp có phản ứng gì, đã bị Lâm Trình ôm eo siết chặt vào lòng, đôi môi không chờ đợi liền hôn lên môi cô.

Lại là cường hôn. Cố Ái buồn bực, vừa định đẩy anh ra, bỗng nhận ra thang máy dường như không chạy như bình thường, ngay sau đó, thang máy rớt mạnh xuống một khoảng rất đột ngột, ngay cả đứng cũng không thể đứng vững.

Thang máy xảy ra trục trặc gì sao?

Cố Ái kinh hoàng, Lâm Trình lúc này bỗng ấn mạnh người cô vào vách tường, đầu của cô cũng được anh giữ chặt bằng hai tay, kê sát vào vách tường sau lưng.

“Ái Ái, mũi chân chấm đất, gót chân nhón lên, đầu gối hơi khụy xuống, hít thở thật mạnh.”

Đầu óc Cố Ái lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy trời đất đang quay cuồng ngả nghiêng, chỉ biết rầm rập làm theo lời của Lâm Trình, cô mới vừa nhón chân hạ gối, liền cảm giác được thang máy bắt đầu dừng lại.

Cô không có việc gì, cả người đứng thẳng vững vàng, nhưng ngay khi thang máy dừng lại, người Lâm Trình lao đảo mấy cái rồi ngã lăn xuống đất.

“Lâm Trình, anh không sao chứ?” Nhìn anh nằm trên mặt sàn, Cố Ái kinh hoàng hơn, cuống quýt muốn đỡ anh dậy.

Thấy bộ dạng cô không ngừng lo lắng cho mình, Lâm Trình gắng gượng đứng dậy, mỉm cười với cô: “Anh không sao.”

“Thang máy làm sao lại đột nhiên rơi như vậy?” Cố Ái nhíu mày, khẩn trương nhìn anh: “Anh thật sự không bị thương ở chỗ nào chứ?” Cô nói xong, xoay người anh một vòng cẩn thận đánh giá, hỏi thêm một lần nữa để chắc chắn không có chuyện gì. “Anh thật sự không có chuyện gì? Có cảm giác không thoải mái ở chỗ nào không?”

Giống như đã từng ở nơi nào đó đọc được, khi gặp tình huống thang máy đột ngột rơi tự do, thì nên kê sát lưng vào vách tường trong thang máy, đầu gối hơi khụy xuống, mũi chân nhón lên và hít thở mạnh để tránh tai nạn khi tiếp đất.

Hơn nữa, theo góc độ vật lý học mà nói, khi thang máy rơi xuống với tốc độ cao, người ở bên trong không nên đứng thẳng hẵn, cũng không nên ngồi chồm hổm, vì những tư thế này khi chạm đất đều làm tổn thương đến thân thể, nhẹ thì gãy xương, nặng thì bại liệt hoặc mất mạng.

Chuyện xảy ra đột ngột ngày hôm nay, cô thể nhưng không biết phải làm sao.

Cũng may, có anh ở nơi này.

Nhưng lúc đó anh chỉ lo cho cô, anh thật sự không có việc gì sao?

“Anh thực không có chuyện gì mà.” Lâm Trình mỉm cười khê nhéo má của cô: “Ái Ái lúc lo lắng cho anh trông đáng yêu thật.”

Lâm Trình này chính là một con sói quả không sai.

Anh nhéo má của cô xong, thế nhưng lại kéo cả người của cô lại bắt đầu hôn điên cuồng.

Tay còn vô cùng không thành thật bắt đầu sờ loạn trên người cô.

Cố Ái buồn bực, khê đẩy anh ra: “Lâm Trình, anh đừng làm loạn nữa, chúng ta hiện tại đang bị mắc kẹt trong thang máy đó anh biết không, nên để sức lực nghĩ cách làm sao để ra ngoài đi.”

Anh cười, ôm chặt cô, tuy rằng không hôn cô nữa, nhưng miệng vẫn dán trên môi cô không hề muốn rời đi, thanh âm như ậm ừ: “Em không nghe thấy gì sao? Đã có cứu viện đến ở bên ngoài, đợi một lát nữa cửa thang máy sẽ được mở ra ngay thôi.”

Tên lưu manh này ôm cô vô cùng chặt, còn đem cái miệng của anh ta đặt ở trên miệng cô không rời, Cố Ái sốt ruột: “Đợi lát nữa bọn họ cạy được cửa thang máy ra, nhìn thấy chúng ta thế này nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng.”

“Hai người đang hoảng sợ đứng ôm lấy nhau, có gì đáng ngạc nhiên?” Lâm Trình nói xong, tiếp tục ôm chặt lấy cô.

Vừa rồi thang máy rơi xuống thật sự khiến anh thấy kinh hãi vô cùng.

Anh rất sợ hãi xảy ra chuyện gì lớn khiến cô bị thương, cũng may, hiện tại đã không có việc gì.

Hay tay siết chặt cô vào lòng, cảm giác thực hạnh phúc khôn tả.

Trong đầu anh lại có suy nghĩ, mấy công nhân sửa chữa thang máy có thể kéo dài thời gian thêm vài phút nữa được hay không, để anh được đứng đây ôm cô lâu thêm một chút, hưởng thụ giây phút hạnh phúc ít ỏi này. Anh biết, một khi đã ra bên ngoài rồi, cô nàng trong lòng mình nhất định sẽ lại lạnh lùng với anh như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đợi cho tới khi nhân viên sửa chữa cạy được cửa thang máy ra, hai người vừa ra ngoài, Cố Ái chỉ nói với anh một tiếng ‘cảm ơn’ rồi một mạch bỏ đi về phía cửa chính ra vào toà nhà, ngày cả đầu cũng không hề quay lại.

Nhìn theo bóng lưng mềm mại mà cao ngạo của cô, Lâm Trình bắt đầu đi lắc đầu, đành mặt dày bám theo sau.

“Ái Ái, bây giờ em muốn đi đâu, để anh đưa em đi được không?”

Lâm Trình rất hiểu Cố Ái, với tính tình cứng đầu ngang ngạnh của cô, nếu muốn làm cho cô hồi tâm chuyển ý mà tha thứ cho anh, e rằng anh sẽ phải tốn một phen công phu không nhỏ. Người xưa có câu, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cho nên Lâm Trình cảm thấy mình hẳn là nên chuyển đến ở gần nhà trọ của Cố Ái, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy, anh lại tỏ ra ân cần thêm chút nữa, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đưa được cô quay về bên mình.

Ngày hôm qua anh chợt nhớ tới hôm trước khi anh đang ngồi ngoài cửa nhà Cố Ái, người hàng xóm cửa đối diện nhà cô có đưa cho anh một tấm danh thiếp, người đó tên là Tôn Đại Tráng, cho nên, vừa rồi anh đáp thang máy xuống lầu chính là đi hẹn Tôn Đại Tráng nói chuyện, muốn bàn với ông ta cho anh thuê nhà tạm thời một thời gian. Nhưng khi cửa thang máy mở ra, nhìn thấy Cố Ái mặc trang phục ngày thường còn cầm theo túi xách, anh đoán chắc hẳn cô đã xin nghỉ trước giờ tan tầm. Cô xin nghỉ sớm như vậy để làm gì, anh thật sự rất ngạc nhiên, cho nên anh khi còn ở trong thang máy liền đưa mắt ra hiệu cho Ninh Phi bảo cô ta ra ngoài, cũng bảo cô ta gọi điện thoại cho Tôn Đại Tráng, huỷ bỏ cuộc hẹn ngày hôm nay...

Đuổi theo Cố Ái, chạy đến trước mặt chặn lại, Lâm Trình cọt nả nắm lấy tay cô: “Ái Ái, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Cố Ái nhú mày, trừng mắt nhìn anh: “Lâm Trình, tôi cảm ơn anh vì vừa rồi trong thang máy đã giúp tôi, nhưng vậy đã sao, tôi bây giờ muốn đi đâu cũng không muốn báo cho anh.” Cô nói xong, ý đồ muốn gạt tay anh ra, nhưng Lâm Trình nắm rất chặt, cô không cách nào để vẫy ra được, hơn nữa tên khốn này không nói một lời bất thành lời vác cô lên vai khiêng đến xe của anh ta.

Trước mắt bao nhiêu người bị vác lên như bao gạo, Cố Ái xấu hổ, liên tục đánh lên vai Lâm Trình: “Lâm Trình, anh đừng làm tôi phải chán ghét anh.”

Lâm Trình liếc nhìn cô một cái, ngữ khí lại mang theo chút ủy khuất: “Ái Ái, chẳng lẽ trước giờ em vẫn thích anh? Chẳng phải là ghét anh lắm sao?” Rõ ràng sau khi về nước, cô luôn luôn thấy anh không vừa mắt.

Cố Ái không nói gì, chỉ biết để mặc anh đặt mình vào vị trí ghế phụ.

“Chia tay trong hoà bình không tốt sao?” Ngồi ở vị trí ghế phụ, nhìn Lâm Trình lên xe, Cố Ái cố nén cơn giận, ngữ khí thực bình tĩnh nhìn anh, “Lâm Trình, anh cảm thấy còn chơi chưa đủ sao? Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào, anh mới chịu buông tha cho tôi?” Lấy tay chà xát lên môi vừa nãy bị anh ta hôn, Cố Ái nghĩ: “Có phải anh còn muốn lên giường với tôi lần nữa, ném mùi vị trước kia rồi mới chịu bỏ cuộc?”

Nghe cô nói như vậy, mặt Lâm Trình nhất thời trầm hẳn xuống, anh ghé sát vào cô, tay giữ chặt lấy khuôn mặt cô, hai mắt nhìn thật nghiêm túc: “Cố Ái, em nghe rõ cho anh, là anh yêu em, nên mới muốn chung chăn chung gối với em, hiểu không?”

Đối với người không có tình cảm gì, dù chủ động leo lên giường của anh, anh cũng không thèm.

Hai người giằng co hồi lâu, bầu không khí bên trong xe nhất thời trở nên im ắng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Trình đột nhiên thả tay đang giữ hai má cô ra, hạ xuống nắm lấy cổ tay của cô, chỗ da non có vài vết sẹo nhạt màu nổi lên.

Anh dùng ngón cái thật cẩn thận vuốt ve những vết sẹo đó, nhẹ nhàng thở dài: “Ái Ái, nếu em thật sự hận anh như vậy, thì em phải mau mau trở lại bên cạnh anh mới đúng, sau đó dùng cả đời khi dễ anh, để anh bù đắp những gì em đã phải chịu đựng suốt ba năm qua.”

Nếu ba năm này không có Otto, có lẽ cô đã chết.

Có một số chuyện, không phải nói bù đắp là có thể bù đắp được.

Cố Ái không tiếp lời anh, chỉ lạnh lùng đáp lại: “Bây giờ tôi muốn đến sân bay để đón bạn trai của tôi, vậy xin nhờ Trình thiếu đưa tôi đến đó được không?”

Cô nói ra hai chữ bạn trai, liền nhìn thấy sắc mặt Lâm Trình lập tức trở nên vô cùng khó xem, sau một lúc lâu, anh mới buông hẳn tay cô ra, khởi động xe rời đi.

“Được, bây giờ anh sẽ đưa em đến sân bay, nhân tiện anh cũng muốn cảm ơn người đã giúp anh chăm sóc vợ anh suốt ba năm qua.”

Trên đường lái xe, trong đầu Lâm Trình luôn nghĩ đến chuyện Otto kia mặt mũi thế nào, có phải cũng điển trai, anh tuấn như anh... Tuổi tác của anh ta thế nào? Anh làm công việc gì? Tính tình có phải hài hước dí dỏm hay không, nên mới có thể giúp Cố Ái vượt qua được căn bệnh trầm cảm.

Thế nhưng đợi đến lúc đi vào sân bay, chính thức được gặp Otto, Lâm Trình không khỏi thấy kinh ngạc trong lòng: Otto kia lại là người tàn tật.

Anh ta ngồi ở trên xe lăn, phía sau phải có người đẩy giúp.

Có điều, tuy rằng chân anh ta không được như người bình thường, nhưng khuôn mặt kia lại vô cùng xinh đẹp, chính xác là phải dùng từ xinh đẹp để hình dung, bởi vì anh khuôn mặt của anh ta thực nhỏ nhắn thanh tú, là kiểu thanh tú của nữ sinh. Nhìn anh ta, Lâm Trình không khỏi nhớ tới một câu: “Nam nhân giống phụ nữ, không giàu sang cũng phú quý.”

Cẩn thận đánh giá, anh ta cũng là người rất có khí chất, mang phong phạm đặc biệt của tầng lớp quý tộc, trang phục tinh xảo cùng với thần thái ung dung, thoát nhìn vô cùng trang nhã.

Vừa nhìn thấy Otto, Cố Ái vô cùng vui vẻ chạy đến bên cạnh anh, cho anh một cái ôm thật chặt: “Otto, em nhớ anh muốn chết.”

“Anh cũng rất nhớ bạn nhỏ Ái Á của anh.” Otto khẽ nheo cái mũi của Cố Ái, rồi sau đó quay sang nhìn người đang đứng đằng sau cô, sắc mặt đã trở nên đen thui: “Lâm tiên sinh phải không? Xin chào.” Nói xong, anh vươn tay ra với Lâm Trình.

Lâm Trình lạnh nhạt gật đầu, lịch sự bắt lấy tay Otto.

Trên đường về nhà, Cố Ái và Otto liên tục nói nói cười cười, tíu tít với nhau, rất vui vẻ.

Lâm Trình cảm thấy anh tự mình đưa Cố Ái tới đây, chẳng khác gì tự tìm ngược cho mình.

Có điều qua gương chiếu hậu nhìn Cố Ái và Otto đang tán gẫu vui quên đất quên trời, Lâm Trình hắng giọng một cái, rồi sau đó nói: “Otto, ba năm qua cảm ơn anh đã chăm sóc cho vợ tôi, tôi vô cùng cảm kích, anh đến thành phố S này, nếu cần giúp đỡ gì xin cứ nói, không có gì là tôi không làm được.”

Nghe Lâm Trình nói như vậy, Otto khẽ cười, khẩu khí Lâm Trình thật đúng là không hề nhỏ. Nhưng xem ra, anh ta mở lời như vậy cũng chỉ là muốn ra oai phủ đầu với anh, nói cho anh nghe không nên đụng vào vợ của anh ta, nếu không, anh có lẽ khó ở yên ở thành phố này chẳng...

Nhưng anh bây giờ cũng đang rất muốn khiêu chiến với anh ta thì làm sao bây giờ?

Otto nghĩ vậy, nói: “Lâm tiên sinh, giữa anh và Ái Á đã từng xảy ra chuyện gì, tôi cũng đã biết hết, tôi nghĩ, lần này tôi đến thành phố S chỉ có duy nhất một mục đích, đó là giúp Ái Á mau chóng làm thủ tục ly hôn với anh.”

Ly hôn?

Lâm Trình hừ lạnh một tiếng, từ trong kẽ răng thốt ra hai chữ: “Năm mơ!”

Anh nói xong, đột nhiên tăng tốc, xe chạy trên đường lao nhanh vun vút.

Đợi đến khi vào trung tâm thành phố, đã là bảy rưỡi tối.

Lúc còn ở trên xe, Cố Ái nói xuống xe liền đưa Otto đi ăn tối, cho nên khi vào trung tâm thành phố, Lâm Trình liền dừng xe trước một nhà hàng vô cùng sang trọng.

Sau khi dừng xe, Lâm Trình giúp Otto xuống xe, vừa đặt xe lăn của Otto xuống, lại nghe thấy Cố Ái lên tiếng: “Lâm Trình, hôm nay cảm ơn anh, nhưng bây giờ không còn chuyện gì của anh nữa, anh có thể đi rồi.”

Anh là người dễ dàng đuổi đi như vậy sao?

Lâm Trình sờ lên bụng mình, ngữ khí có chút gượng gạo: “Anh cũng đói bụng, cùng ăn đi.” Anh cười như không cười nhìn sang Otto dường như vẫn đang dõi theo mình này giờ, Lâm Trình cố ý ôm eo Cố Ái, môi ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: “Ái Á, đàn ông có đôi khi sẽ trở nên vô cùng vô sỉ, đặc biệt là người đàn ông đang bị chọc giận, nếu em thật sự muốn nhanh chóng ly hôn với anh, thì tốt nhất em nên tỏ thái độ tốt với anh một chút, ngoan ngoãn một chút, bằng không, chỉ sợ đời này em không gặp được anh đâu.”

Tên khốn Lâm Trình này thế nhưng uy hiếp cô, Cố Ái trừng lớn mắt nhìn anh như không thể tin được, lại thấy anh đang khiêu khích như ong mầy với cô.

Cố Ái cảm thấy chính mình bị Lâm Trình làm cho tức giận mà hoa mắt, trong tích tắc nhìn vào cái như ong mầy cùng nụ cười khiêu khích của Lâm Trình, cô bỗng thất thần, đứng ngẩn ra nhìn anh.

“Ái Á, đừng nhìn anh đắm đuối như vậy ngay trước mặt người ngoài, anh sẽ thấy ngượng mặt.” Thấy đáng vẻ Cố Ái ngơ ngác nhìn mình, trong lòng Lâm Trình có chút thỏa mãn, khẽ nheo cái mũi của cô, cánh tay đang ôm eo cô như siết chặt thêm.

Bị anh ta diễn trò thân thiết trước mặt Otto, lại nhìn thấy sắc mặt Otto có chút khó chịu, Cố Ái như tỉnh táo hơn, muốn đẩy tay Lâm Trình ra, nhưng

không hiểu sao Lâm Trình ôm thật chặt, cô không cách nào thoát ra được.

Cô dè dặt nhìn Otto, đã thấy Otto đang cười với cô, rồi sau đó anh nhìn sang Lâm Trình: “Vậy chúng ta cùng nhau vào dùng bữa tối, hôm nay đa tạ Lâm tiên sinh đã tới đón.”

“Không cần khách khí, anh đã chăm sóc vợ tôi suốt thời gian qua, tôi hẳn là nên làm vậy.”

Đối với Lâm Trình mà nói, nhìn sắc mặt khó coi của Otto, trong lòng anh đặc biệt hứng khởi.

Cố Ái chính là vợ của anh, bọn họ vẫn còn chưa ly hôn đâu, tuy rằng ba năm qua Otto đã chăm sóc cho Cố Ái là điều không thể phủ nhận, nhưng anh và Cố Ái vẫn còn là vợ chồng hợp pháp, Otto này lại muốn ngang ngạnh chen chân vào, còn nói đến thành phố S để giúp Cố Ái mau chóng làm thủ tục ly hôn, tên này lại không thêm để anh vào mắt một cách trắng trợn như vậy. Lâm Trình oán giận, dạo này đám tiêu tam lại có thể giương oai trước mặt người khác thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Otto đã nói mời Lâm Trình vào ăn tối cùng hai người, hơn nữa với một kẻ mặt dày như Lâm Trình, Cố Ái biết giờ chẳng còn cách nào để đuổi anh ta đi được nữa, dứt khoát im lặng không nói thêm với anh ta gì nữa, cô mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm.

Giúp Otto đi vào nhà hàng, tìm một nơi cạnh cửa sổ cùng ngồi xuống, vừa an toạ, Lâm Trình với tay vừa định lấy thực đơn đưa sang cho Cố Ái để cô gọi món trước, ai ngờ lại bị Otto giành trước lấy đi.

“Lâm tiên sinh, để tôi gọi trước.” Chỉ thấy Otto mỉm cười thản nhiên nhìn Lâm Trình, rồi sau đó nhìn một lượt qua tấm thực đơn, quay sang nhìn Cố Ái: “Ái Ái, để anh gọi cho em nhé.”

Cố Ái yêu mỉm cười: “Được.”

Dựa vào cái gì mà anh ta được quyền gọi món mà Cố Ái thích?

Lâm Trình không vui, cánh tay vươn ra thật dài đoạt lấy thực đơn trong tay Otto, tiếp theo liền thấy anh đem sang cho Cố Ái, ngữ khí có phần không tự nhiên: “Ái Ái, em muốn ăn món gì thì tự mình gọi nhé.”

“Thời gian qua ở cùng Otto, tôi đã quen ăn những món mà Otto gọi rồi.” Cố Ái nói xong, đem thực đơn mà Lâm Trình vừa đưa sang cho Otto một lần nữa.

Nhìn hai người bọn họ nhìn nhau cười đầy ẩn ý, Lâm Trình cảm thấy chính mình giống như vừa bị Cố Ái vứt bỏ.

Nhưng rõ ràng anh mới là chồng của Cố Ái kia mà!

Gọi món xong, chờ phục vụ mang lên rồi, Lâm Trình cầm đĩa lên mới vừa ăn một miếng com, lại nhìn thấy Otto ngồi đối diện gấp đồ ăn cho Cố Ái, còn dịu dàng hỏi cô xem ăn có ngon hay không.

Lâm Trình thấy Cố Ái nhai mấy miếng rồi gật đầu, vui vẻ ghé sát vào anh ta mỉm cười ôn nhu: “Rất ngon.” Dứt lời, Cố Ái dùng chiếc thìa mà mình vừa ăn múc một miếng dứt cho Otto.

Làm ơn đừng ái muội, đừng tỏ ra ân ái như vậy được không?!!

Nghĩ đến từ ân ái này, Lâm Trình vô cùng buồn bực, hơn nữa nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp dứt com cho nhau, Lâm Trình cảm giác trong người bức bối không nói thành lời.

Nắm tay siết lại, vừa nhìn thấy Cố Ái lại xúc một thìa com chuẩn bị đưa vào miệng mình, Lâm Trình đột nhiên cầm lấy cổ tay của cô, kéo lại gần trước miệng mình, rồi sau đó, anh ăn com của cô!

Nhìn bộ dạng ngây thơ của Lâm Trình, Otto lắc đầu bật cười.

Bữa com dùng được một nửa, Lâm Trình đột nhiên rời khỏi bàn ăn, nhìn theo bóng dáng cao lớn rồi đi, Otto quay sang nhìn Cố Ái: “Đêm nay anh ta có lẽ đã phải uống một vại dấm lớn, buổi tối không chừng còn lăn qua lăn lại cả đêm không ngủ nổi.”

“Là anh ta tự làm tự chịu, đáng đời!”

Otto lắc đầu cười: “Khổng Tử viết, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, không sai chút nào!”

Otto mới vừa nói xong, lại nghe thấy Cố Ái nhẹ nhàng bồi thêm một câu: “Ai biết được anh ta đang ghen thật sự hay là thấy em có người mới thì cảm thấy không cam lòng mới làm vậy.”

Rốt cuộc trong lòng Lâm Trình có cô hay không? Anh ta thật sự yêu cô đến thế sao?

Nhìn theo hướng Lâm Trình rời đi, Cố Ái nhíu mày: Đột nhiên anh ta bỏ đi là muốn đi đâu?

Lúc này trong lòng cô không hiểu sao trở nên trống rỗng, tâm tình trùng xuống, bữa tối cũng không còn hứng thú ăn nữa.

Thế nhưng chỉ năm phút đồng hồ sau, lại thấy Lâm Trình đột nhiên quay về.

Nhìn thấy anh xuất hiện, cảm giác mất mát vừa rồi của Cố Ái trong nháy mắt không còn tung tích, vị giác dường như cũng đã quay trở lại.

Cô oán giận ở trong lòng tự mắng mình một tiếng, thế nhưng vẫn bị anh làm nhiễu loạn tâm tình.

Lâm Trình ngồi xuống ước chừng được một phút đồng hồ, Cố Ái bỗng thấy có người đưa bánh sinh nhật đến bàn ba người, hơn nữa, bên cạnh còn để một bó hoa hồng nhưng thật lớn.

Cố Ái chợt như bừng tỉnh, hiểu được vừa rồi Lâm Trình ra ngoài để làm gì.

Anh vẫn còn nhớ hôm nay là sinh nhật của cô, nghĩ như vậy, khóe miệng Cố Ái khẽ cong lên, nhưng khi bắt gặp Lâm Trình mỉm cười với mình, khóe miệng Cố Ái lập tức trở lại như cũ, chỉ đáp lại anh một cái nhìn lạnh nhạt.

Bánh sinh nhật Lâm Trình đã mua, sau khi ba người dùng bữa tối xong, Cố Ái thỏ nhép cầu nguyện xong liền cắt bánh.

Bánh ăn rất ngon, là hương vị mà cô vẫn thích, nhìn Lâm Trình vẫn cười tủm tỉm với cô, Cố Ái nhìn sang nơi khác giả vờ anghị giọng: “Bánh ăn cũng không tệ lắm.”

Giữa buổi, Cố Ái đi vào toilet rửa tay, đến khi cô quay trở lại, bỗng nhìn thấy Lâm Trình đang đứng ở bên cạnh Otto luống cuống tay chân bận rộn làm gì đó.

Cô nghi hoặc như sương mù, khi đến gần mới biết được, thì ra trong lúc cô vào toilet, Lâm Trình muốn uống trà, vì vậy đã gọi một ấm trà nóng. Rồi sau đó không biết như thế nào, Lâm Trình thế nhưng làm ly trà đổ vào cánh tay Otto.

Bây giờ đang là mùa đông, Otto cũng mặc nhiều quần áo, nên vết bỏng không mấy nghiêm trọng, nhưng nhìn chỗ cánh tay, vẫn thấy bị đỏ một mảng lớn.

Nhìn cánh tay đỏ bừng của Otto, lại nghĩ Lâm Trình nhân lúc cô rời đi cố tình gọi trà thật nóng, cơn giận của Cố Ái đột nhiên bùng lên, hai mắt nhìn Lâm Trình trừng trừng: “Lâm Trình, anh cố ý phải không?”

“Cố ý?” Lâm Trình không nghĩ Cố Ái sẽ nói như vậy, anh cười lạnh: “Cố Ái, thì ra ở trong mắt em anh là người như vậy.”

Nhìn Lâm Trình, hai người đối diện, Cố Ái trầm mặc đột nhiên không biết nên nói gì...

Nhưng trong giây lát, Cố Ái khẽ nhíu mày, dựa vào cái gì mà cô phải tin tưởng anh ra không phải cố ý? Ba năm trước, cô từng nghĩ anh ta thật lòng yêu cô, sẽ ở bên cô cả đời, nhưng kết quả thế nào, anh ta vốn dĩ chỉ lợi dụng cô mà thôi!

Cả giận, Cố Ái đột nhiên nói: “Ở trong mắt tôi anh chính là người quá đáng như vậy. Lâm Trình, anh có biết vừa rồi tôi đã ước gì không? Nguyện vọng sinh nhật của tôi chính là từ nay về sau anh biến mất khỏi cuộc sống của tôi, càng xa càng tốt, tốt nhất là cả đời này cũng không phải gặp lại anh lần nào nữa.”

Cả đời cũng không muốn nhìn thấy anh.

Nghe cô nói như vậy, Lâm Trình chỉ cảm thấy mình đau nhói, lại nhìn cô và Otto thân thiết với nhau, Lâm Trình vô thức gật đầu: “Tôi hiểu rồi.” Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn anh đi khỏi nhà hàng, Cố Ái vội vàng cúi người xuống, cẩn thận xem vết thương của Otto: “Anh không sao chứ?”

“Anh không sao, bây giờ người có chuyện là em mới đúng.” Otto đột nhiên đưa tay đặt lên ngực trái của cô: “Lúc nói lời tổn thương anh ta, nơi này có đau không?”

Cố Ái ngẩn người.

Nơi đó sao?

Cô chỉ thấy tim mình đau đớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nhìn Cố Ái ngồi thụp xuống, cúi đầu chăm chú xem chỗ tay bị súng đồ cho mình, Otto đột nhiên cầm lấy tay cô, ngừng động tác của cô lại.

“Ái Ái, ngẩng đầu lên nhìn anh đi.” Otto nói với cô, nhưng Cố Ái chẳng những không ngẩng đầu lên mà còn cúi đầu xuống thấp hơn.

Buông những lời tổn thương đến Lâm Trình, trong lòng cô nhất định vô cùng khó chịu, lúc này cô hẳn đang rất muốn khóc ra, Otto khẽ thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của Cố Ái: “Nếu trong lòng không thoải mái thì hãy khóc đi.”

Chỉ chớp lát sau, Otto chợt nghe thấy tiếng nước nhỏ nhỏ phát ra từ cô gái bên cạnh mình: “Otto, lẽ ra em không nên quay về đây.”

“Nếu em không quay trở lại để coi bỏ khúc mắc trong lòng, thì em vĩnh viễn sẽ không cảm thấy vui vẻ thực sự được nữa. Ái Ái, anh sẽ giúp em, giúp em tìm về đáp án mà em mong muốn.” Chính là câu trả lời cô không tìm thấy bao lâu nay, rốt cuộc Lâm Trình có thật lòng yêu cô hay không...

Trán an Cố Ái, trong lúc vô tình Otto ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, đã thấy bên ngoài không biết từ khi nào tuyết đã rơi trắng khắp trời.

“Ái Ái, tuyết rơi rồi.” Thanh âm Otto mang theo một chút hưng phấn, Cố Ái lau nước mắt, cũng ngẩng đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, những bông tuyết trắng như lông ngỗng đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Tuyết rơi thật rồi.

Bên trong nhà hàng được sưởi ấm vừa chùng, không khí ấm áp nhẹ nhàng như mùa xuân, cùng với bầu không khí lạnh như băng bên ngoài khác nhau một trời một vực, khung kính vốn trong suốt của cửa sổ đã bị hơi nước làm mờ đi.

Cố Ái đi đến bên cạnh cửa sổ, khẽ cúi người, đưa tay lau vết mờ hơi nước, xuyên qua lớp thủy tinh trong vắt thưởng thức cảnh sắc bên ngoài: “Khi còn bé, mỗi khi có tuyết rơi, ông nội thường đưa em tới hoa viên trong vườn đắp người tuyết.”

Nhớ đến ông nội, Cố Ái đột nhiên có chút ghen ngào.

Ông nội đã mất, ông không còn trên đời nữa.

Ngày thứ ba quay trở lại thành phố S, cô như vô tình hỏi thăm đến Cố lão gia chủ nhân của khu thương mại Ái Diệu, có người đã nói cho cô biết, Cố lão gia đã qua đời từ hai năm trước...

Hai năm trước, nói cách khác, ở năm thứ hai khi cô rời khỏi thành phố S sang Zurich, ông đã không còn nữa.

Nhìn ngoài cửa sổ, Cố Ái vô thức lấy tay lau hơi nước trên khung cửa kính, trong lòng không ngừng tự hỏi ông nội có trách cô hay không? Trách cô đã bất hiếu như thế, bỏ sang Zurich mà không một lời từ biệt.

Nhìn những bông tuyết ngoài trời, ánh mắt Cố Ái đột nhiên như dừng lại ở nơi nào đó.

Dường như Lâm Trình vẫn còn chưa rời đi, cô nhìn đến nơi anh đỗ xe. Xe của anh vẫn còn đậu trong bãi đỗ của nhà hàng.

Không hiểu sao trong lòng cô bỗng cảm thấy chút vui mừng.

“Ái Ái, nhìn thấy gì mà vui vẻ như vậy?” Nhìn khóe miệng Cố Ái khẽ cong lên, Otto cũng không kiềm lòng được mà mỉm cười theo.

Cố Ái quay đầu sang nhìn anh một cái: “Là những bông tuyết ngoài kia, nhẹ nhàng rơi xuống đất, cảm giác vô cùng tuyệt mỹ.”

Nhìn tuyết rơi cũng có thể hưng phấn như vậy sao? Cô quả là một người dễ dàng thỏa mãn, Otto chỉ nhướn mày, im lặng không nói thêm điều gì.

Nhưng đến khi hai người cùng đi ra khỏi nhà hàng, Otto như hiểu ra được điều gì: Cố Ái vui vẻ nhoen miệng cười kỳ thật không phải vì ngắm tuyết rơi, mà là bởi vì cô phát hiện ra Lâm Trình vẫn còn chưa rời đi.

Đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm, lúc này, tuyết đã càng ngày càng dày hơn.

Thấy hai người họ xuất hiện ở cửa, Lâm Trình xuống xe, mặc cho tuyết rơi trắng đầu, từng bước đến bên cạnh Cố Ái, bung dù ra đưa cho cô, nét mặt không chút thay đổi nhìn cô: “Em giúp anh che dù, anh sẽ đỡ Otto lên xe.”

Anh nói xong, liền cúi người xuống bế cả người Otto lên.

“Cảm ơn.” Otto lễ phép nói cảm ơn.

“Không có gì.” Ngực khí còn lạnh hơn băng, nhưng mỗi hành động anh làm lại khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Lên xe, Lâm Trình nhìn qua kính chiếu hậu cẩn thận quan sát Otto, tiếp tục lạnh lùng nói: “Anh đã chăm sóc Ái Ái ba năm, tôi thật sự vô cùng cảm kích, nay anh đến thành phố S rồi, tôi cũng nên tận tình tiếp đãi, nơi anh ở tôi đã cho người an bài ổn thỏa, ngay tại khách sạn năm sao cao cấp gần đây, bây giờ tôi sẽ lái xe đưa anh qua đó.”

Otto cười: “Vậy cảm ơn anh.” Cuối cùng anh quay sang cười với Cố Ái thật ái muội, bồi thêm một câu: “Tôi vốn dĩ đang định đến ở cùng nhà với Ái Ái, nhưng nếu đã có khách sạn năm sao rồi, xem ra ở khách sạn vẫn tốt hơn.”

Muốn chen vào một nhà cùng Cố Ái? Anh ta nằm mơ sao? Lâm Trình cười lạnh trong lòng, lúc nói chuyện như nghiêng răng nghiêng lợi: “Ái Ái vẫn còn là vợ của tôi, tôi nghĩ anh nên biết tự trọng.”

Otto buồn cười nhìn sang Cố Ái bên cạnh, ngực khí vẫn mang theo chút mờ ám “Nhưng cô ấy cũng là vợ tương lai của tôi.”

“Anh đang nằm mơ sao? Đây là chuyện tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra, anh nên chết tâm này đi!” Lâm Trình nói xong, lại càng tăng tốc xe, anh phải nhanh chóng đưa tên Otto này tới nơi của anh, để anh bớt phải thấy ngứa mắt với tên này.

Tới khách sạn rồi, Lâm Trình một mạch để Otto lại cho nhân viên phục vụ chăm sóc, rồi sau đó hung hăng kéo Cố Ái rời đi.

Anh nắm cổ tay của cô rất đau, Cố Ái muốn giãy ra, nhưng anh đáp lại như người chẳng hề biết thương hoa tiếc ngọc, mãi cho tới khi cô bị anh ấn vào ghế phụ trên xe rồi, anh mới chịu buông cô ra.

Chờ Lâm Trình lên xe, Cố Ái mới trừng mắt nhìn anh: “Lâm Trình, rốt cuộc anh còn muốn thế nào nữa?”

“Muốn thế nào sao?” Lâm Trình nhìn cô, lặp lại câu hỏi của cô, một giây sau anh bỗng kéo mặt cô lại hung hăng hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh nóng rực mà bá đạo, Cố Ái bị nụ hôn của anh thiêu rụi hoàn toàn, hít thở không thông.

“Ái Ái, em là của anh, đời này em chỉ có thể là của anh.” Anh thì thào tự nói, bàn tay rất không thành thật bắt đầu kéo quần jean của Cố Ái.

Nhưng khi anh mới vừa kéo được khoá quần của cô, trên mặt bỗng cảm thấy nóng rát vì cái tát đến từ Cố Ái.

Anh ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy hai mắt đỏ bừng của cô: “Lâm Trình, anh thật sự muốn tôi đến vậy sao? Ba năm trước anh vẫn còn chơi chưa đủ? Cho nên mới không cam lòng ép buộc tôi quay về như trước một lần nữa?”

“Xin lỗi.” Lâm Trình nhìn cô hồi lâu, cảm thấy thực thất bại, cả người đổ ập lên lưng ghế.

Cảm giác lúc này vô cùng mệt mỏi, Lâm Trình khẽ nhắm mắt lại: “Ái Ái, anh yêu em đã mười năm rồi. Suốt mười năm qua, anh đã phải âm thầm chờ đợi bảy năm mới được ở bên cạnh em, nhưng sau đó anh lại lạc mất em ba năm nữa. Ba năm vắng bóng em này, mỗi ngày anh đều nhớ đến em, em biết không? Sally nói cho anh biết em mắc chứng trầm cảm, ngày nào anh cũng thấy lo lắng sợ hãi, sợ em lại như ngày trước đột nhiên...” Lâm Trình bỗng trầm mặc không nói nữa, thật lâu sau anh mới nhẹ nhàng lên tiếng một lần nữa: “Biết em không có chuyện gì, thật là tốt vô cùng, nhưng đợi được sau ba năm gặp lại em, em lại khiến anh phải chứng kiến em đứng bên cạnh người đàn ông khác. Thực tàn nhẫn, em đối với anh quá mức tàn nhẫn, anh thực sự không thể chịu đựng nổi.”

Tàn nhẫn, anh lại dùng hai chữ này.

Thế nhưng những gì anh đã làm với cô không tàn nhẫn sao? Anh có biết ba năm trước đây, lúc cô đứng ngoài cửa thư phòng của anh nghe anh và Lâm Chính Phong nói chuyện, anh căn bản không hề yêu thương cô, cảm giác của cô là gì không? Cô thật sự muốn khóc một trận thật lớn, muốn nhảy vào cào xé anh, muốn chết đi cho quên hết mọi chuyện...

Không muốn nói thêm gì nữa.

Cố Ái trực tiếp đẩy cửa xe đi xuống.

Khách sạn này nằm cách nhà trọ của cô cũng chỉ hơn mười phút đi bộ, Cố Ái xuống xe, chậm rãi bước đi màn tuyết đang tung bay.

Rất lạnh, không biết có phải vì trời lạnh mà trái tim cũng lạnh như vậy hay không.

Bây giờ đã là mười giờ đêm, trên đường thưa thớt người qua lại, chung quanh gần như yên tĩnh không một tiếng động.

Phía sau truyền đến tiếng dẫm lên tuyết lộp rộp, cô biết, Lâm Trình vẫn còn đi theo sau lưng cô.

Đi đến chỗ ngã rẽ sang đường khác, Cố Ái không cẩn thận, đột nhiên trượt chân, cả người té ngã trên mặt đất.

Mông đầu ê ằm,

Không biết như thế nào, đột nhiên có chút ủy khuất, trong tích tắc sống mũi trở nên cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Nhìn thấy Cố Ái ngã phịch xuống, Lâm Trình vội vã chạy lại bên cạnh nâng cô dậy, xem bộ dạng cô bướng bỉnh không cho anh chạm vào mình, Lâm Trình chỉ biết cười chua xót.

Anh biết cô vẫn còn giận rồi chuyện vừa rồi anh không quan tâm đến cảm nhận của cô mà cưỡng hôn cô.

Vậy nếu giờ anh nhất quyết ôm cô về nhà, cô có giận anh nữa không?

Nghĩ vậy, Lâm Trình đột nhiên cười lấy lòng với Cố Ái, cả người hạ xuống thấp, “Ái Ái, để anh công em đi, được không?” Anh hạ giọng năn nỉ: “Để anh công em về nhà nhé.”

Nghe giọng anh năn nỉ như vậy, sống mũi Cố Ái lại càng cay nồng hơn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại gạt đầu, rồi sau đó khoát hai tay lên vai anh, từ từ ôm chặt lấy cổ của anh.

Tấm lưng của anh, vẫn rộng rãi vững chắc như trong trí nhớ của cô, Cố Ái dán cả người lên lưng anh, nghe được giọng nói trầm lắng của anh: “Ái Ái, em thật sự gầy đi nhiều lắm.”

Gầy hơn trước kia rất nhiều.

Nước mắt của cô, bỗng nhiên rơi xuống tí tách, từng giọt một, từ từ thấm vào áo khoác của anh.

Tuyệt không biết đã tự ngừng rơi từ lúc nào, Lâm Trình công cô, chậm rãi bước đi trên nền tuyết.

Cô thật sự gầy đi nhiều, công ở trên lưng mà không thấy nặng là mấy. Nghĩ tới ba năm qua cô đã phải nếm trải không biết bao nhiêu là khổ, Lâm Trình không nén được con đau nhói trong lòng.

Cho nên bây giờ cô hận anh, chán ghét anh, anh đều hiểu được.

Thế nhưng trong tim của cô thật sự không có một vị trí nào dành cho anh sao?

Thở dài, bước chân của Lâm Trình thoáng chậm lại, nghĩ muốn ở cùng cô thêm chút nữa, vài giây thôi cũng được. Anh rất sợ hãi không biết khi nào thì Cố Ái sẽ thuộc về người khác, khi đó anh còn muốn công cô trên lưng thế này, e là hy vọng xa vời không bao giờ làm được nữa.

Otto là người có tiền có thế, có thể cho cô được một cuộc sống tốt đẹp, hơn nữa, suốt ba năm qua, ít nhiều cũng là nhờ anh ra chăm sóc cẩn thận, Cố Ái mới có thể xuất hiện trước mặt anh sống động như vậy. Nhưng Otto là người tàn tật, không phải anh có ý định kỳ thị, nhưng ở trong mắt anh, Cố Ái cần một người bầu bạn để chăm sóc cho cô, nhưng Otto có thể làm được sao? Anh không muốn để cô phải chịu khổ nữa, nhưng suốt ba năm qua, anh lại chính là người khiến cô phải chịu đựng hết thảy những khổ sở đó.

Nghĩ vậy, rốt cục Lâm Trình cũng mở miệng: “Ái Ái, em đã xác định sẽ ở bên cạnh Otto kia sao? Nếu em với anh ta đến với nhau rồi, cuộc sống sau này nhất định sẽ gặp rất nhiều khó khăn, em sẽ phải đối diện với rất nhiều áp lực.”

“Ai cần anh phải quản.” Cố Ái lạnh lùng ngắt lời anh, nén giận bồi thêm một câu: “Lạnh chết tôi rồi, anh có thể đi nhanh hơn một chút được không? Nếu không thì anh để tôi xuống, tự tôi có thể đi được.”

Anh trầm nghĩ muốn ở bên cô thêm một chút nữa, nhưng lại quên mất cô sẽ bị lạnh, Lâm Trình có chút tự trách, bước chân đi nhanh hơn.

Hiện tại nhiệt độ không khí rất thấp, trên mặt đất đã vài chỗ bị đóng băng.

Lâm Trình đi quá nhanh, đi đến chỗ kia, chân bỗng nhiên bị trượt, cả người lao đảo không vững, theo bản năng điều chỉnh trọng tâm cơ thể, vốn nghĩ rằng đã có thể ổn định lại, nhưng cuối cùng vẫn té lăn ra đất.

Trong khoảnh khắc biết không thể tránh được, sợ hãi Cố Ái bị thương, cho nên anh nhanh chóng xoay người ôm lấy cô thật chặt vào lòng.

Vậy nên khi hai người cùng ngã lên mặt đất, Cố Ái lại nằm hẳn lên người Lâm Trình, may mắn không chút thương tổn nào.

Lòng ngực của anh vẫn ấm áp như vậy.

Có điều, chỉ trong một đêm lại bị ngã tới hai lần, Cố Ái không biết thần kinh của mình hôm nay rốt cục làm sao. Cả hai nằm trên đất, cô cắn giận trừng mắt nhìn Lâm Trình, nhanh nhẹn đứng dậy, rồi sau đó còn tỏ ra chanh chua lạnh lùng phun ra một câu: “Lâm Trình, anh sao có thể ngốc nghếch đến như vậy? Nếu không muốn công tôi thì anh cứ nói thẳng!”

Cô đứng lên rồi, còn hung hăng nhấc chân đá đám tuyết dưới chân mình, tuyết văng tung toé, có vài hạt bắn lên cả người Lâm Trình.

“Ái Ái, anh xin lỗi mà.” Cô nói anh như vậy, còn cố ý đá tuyết lên trên người anh, nhưng anh lại đi nói xin lỗi với cô.

Bất quá, chết tiệt là Lâm Trình cho dù ngã xuống đất, bộ dạng chật vật đến vậy nhưng vẫn không bót đi vẻ đẹp trai anh tuấn một chút nào.

Nhìn anh cười lấy lòng với mình, trong lòng Cố Ái buồn bực mắng một câu, thật là ngu ngốc, ngu ngốc không ai bằng.

Cô thật sự không biết chính mình rốt cuộc là làm sao, có phải bị Lâm Trình giả mù sa mưa quan tâm mà cảm thấy ghê tởm hay không, hay là vì điều gì khác, cô chỉ biết giờ này khắc này trong tim cô cảm thấy duy nhất là phiền, phiền và phiền!

Tay có chút lạnh, cô đút tay vào túi áo khoác, xoay người muốn rời đi, nhưng trong nháy mắt xoay người cô lại nhìn thấy trên mặt đất gần chỗ Lâm Trình ngã, có vài vết máu.

Vết tích đỏ tươi trên nền tuyết trắng xoá, đối lập rõ ràng.

Cố Ái cảm giác trong tim mình đột nhiên như có một tiếng vỡ tan vang lên, cô vội vàng ngồi phịch xuống kiểm tra vết thương của anh: “Anh bị thương ở đâu có phải không? Sao lại chảy máu đến thế này?”

“Tôi hỏi anh bị thương ở chỗ nào?” Giây tiếp theo, Cố Ái dường như gào lên, Lâm Trình bị cô rống giận làm cho giật mình, trở nên luống cuống, còn chưa kịp có phản ứng gì, liền thấy Cố Ái oà khóc lớn: “Lâm Trình, anh đừng gạt tôi nữa, đừng trêu đùa tôi nữa được không? Tôi đã không còn giá trị gì để lợi dụng nữa, anh rộng lượng buông tha cho tôi đi! Về mặt tình cảm này, tôi không phải là người kiên cường hay lý trí, nếu anh đối với tôi tốt như vậy nữa, tôi sẽ xem nó là thật, tôi sẽ lại nghĩ rằng ba năm qua anh vẫn luôn nhớ tới tôi, vẫn luôn yêu tôi. Anh đừng trêu đùa tôi nữa, tôi đã không còn đủ sức để thừa nhận nữa.”

Khóc ra rồi, Cố Ái mới biết được, cô đang buồn bực đến thế nào, là bởi vì anh lại đối xử tốt với cô, khiến cho phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô cuối cùng cũng sụp đổ.

“Anh thật lòng yêu em, chưa bao giờ có ý niệm trêu đùa em.” Lâm Trình đưa tay giúp cô lau nước mắt: “Anh đã từng nói, Ái Ái là mệnh của anh. Đây là sự thật, chưa hề thay đổi.”

Ánh mắt của anh tràn ngập sự chân thành, tiếng lòng của Cố Ái không ngừng vang lên thúc giục: mặc anh có gạt cô một lần nữa hay không, cứ yêu thêm một lần nữa đi!

Để mình yêu thêm lần nữa.

Nghĩ vậy, Cố Ái đột nhiên dang môi mình lên môi Lâm Trình, chủ động hôn anh.

Cô không thể không thừa nhận, mặc dù anh đã tổn thương cô, vứt bỏ cô, nhưng trong ba năm qua, trái tim cô vẫn chỉ luôn nhớ tới anh. Cô yêu anh, yêu đến vô cùng.

Ba năm trước những gì đã xảy ra cứ xem như ảo ảnh cũng được, phù dung sớm nở tối tàn cũng được, cô vẫn không quên được giây phút anh ngoan ngoãn nghe theo cô ký tên lên tờ giấy cam kết, lúc cô nghịch ngợm trốn đi, anh tìm không thấy cô mà lo lắng sốt ruột, đứng trên đường không ngừng gọi tên cô... Cũng không quên được những lúc hai người làm chuyện đó thẳng hoa đến thế nào.

Cô yêu anh, điều này không thể nghi ngờ nữa.

Cố Ái chủ động hôn mình, Lâm Trình chỉ cảm thấy một trận mừng rỡ không nói thành lời.

Ôn nhu đáp lại, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, dần ôm cô vào lòng chặt hơn. Biết cô lạnh, cho nên Lâm Trình cố ý cởi áo khoác của mình ra, bao bọc lấy thân mình gầy yếu của cô vào trong lòng mình.

Tuyết lại rơi, đã là mười một giờ đêm, trên đường không còn bóng người, hai người không biết đã ôm hôn bao lâu, Cố Ái chỉ cảm thấy môi lưỡi mình mồi ròi, đau ê ẩm như không còn cảm giác.

Hơn nữa, cô vì chìm đắm trong nụ hôn của anh mà thân thể đã mềm nhũn không còn chút sức lực.

Nhưng hai người còn đang ở ngoài trời tuyết, cho dù khát vọng nhau đến thế nào, cô cũng không muốn hai người lẫn lộn giữa trời lạnh giá thế này.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Lâm Trình, chúng ta về nhà được không, về nhà anh nhé.” Tuy rằng còn chưa đến năm phút đồng hồ nữa là về tới nhà cô, nhưng nghĩ Lữ Đình vẫn còn ở đây, cô không muốn để Lữ Đình bắt gặp chuyện này một chút nào.

“Được, chúng ta về nhà.” Lâm Trình ôm lấy cô, đem cô găt gao ôm vào trong lòng, rồi sau đó gọi taxi chạy về nhà của hai người.

Vì có tài xế taxi ngồi ở ghế lái đằng trước, nên suốt dọc đường về, hai người bọn họ tuyệt đối an phận không dám làm gì.

Bị anh ôm chặt vào lòng, Cố Ái cảm thấy vô cùng ấm áp, nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giữa cơn mê man, cô nằm mơ thấy, Lâm Trình thể nhưng lại tặng cô một chiếc nhẫn rất xinh đẹp.

Anh tặng nhẫn cho cô... Trong giấc mơ, khoe miệng Cố Ái khe khẽ cong lên.

Sau khi đi xe về đến nhà, nhìn Cố Ái đang ngủ rất say, Lâm Trình không đành lòng đánh thức cô dậy, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào nhà, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường của anh, thật cẩn thận giúp cô cởi áo khoác bị ẩm lạnh do trời tuyết, giúp cô chỉnh điều hoà cho ấm áp, dịch chăn rồi mới đi ra ngoài.

Ở ngoài phòng ngủ, anh lặng lẽ hút một điếu thuốc rồi mới đi tắm.

Thực ấm áp, giường lớn mềm mại mà thoải mái.

Cố Ái nghĩ rằng mình đang nằm mơ, nhưng khi mở mắt ra, đã thấy mình đang nằm nghiêm chỉnh trên chiếc giường rộng lớn này.

Trong không khí tràn ngập hương nước hoa Gucci nhàn nhạt, mùi hương này gọi đến một người đàn ông quen thuộc kia, Cố Ái biết, hiện tại cô đang nằm ở trên giường của Lâm Trình.

Tay cô vuốt ve lên ga giường, trên chiếc giường này, cũng đã từng vương chút hương vị của cô.

Chỉ là, không biết ngoại trừ cô ra, còn có người phụ nữ nào từng lên chiếc giường này nữa hay không, tỷ như, Nhậm Mạn Mạn.

Chậm rãi ngồi dậy, Cố Ái quan sát quanh căn phòng, vẫn giống như trong ký ức của cô từ ba năm trước, ngay cả trên bàn ở đầu giường, vẫn còn đặt ảnh chụp của cô.

Trong ảnh cô với một mái tóc dài phiêu dật, mà cô bây giờ, chỉ còn một mái tóc ngắn ngắn ôm lấy má.

Tiện tay cầm lấy một quyển sách trên bàn, từ bên trong rút ra một tờ giấy, chính là tờ giấy mà hai người đã cùng ký tên lên, trước khi quyết định bỏ đi, cô đã tự tay xé nó thành từng mảnh nhỏ, không nghĩ tới, Lâm Trình lại cẩn thận dán lại như ban đầu.

Bên trên còn lưu lại mấy dòng chữ mơ mơ hồ hồ.

“Cả đời này Lâm Trình sẽ chỉ yêu một mình Cố Ái, Cố Ái cũng sẽ yêu Lâm Trình trọn đời.”

Nhìn nét chữ mờ mờ, lại thêm hai dấu điểm chỉ bên cạnh, khoe miệng Cố Ái khe khẽ cong lên, dù sao cũng đã từng tốt đẹp như vậy.

Cô chậm rãi xuống giường, đẩy cửa phòng ngủ ra đi ra phòng khách, vẫn không nhìn thấy thân ảnh Lâm Trình ở đâu, nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào, Cố Ái thoáng nghĩ, rồi đẩy cửa phòng tắm đi vào.

“Lâm ca ca. Anh thực sự có nhớ đến em sao?”

Lâm Trình còn đang tắm, lại bị Cố Ái đột nhiên ôm lấy từ sau lưng, tay của cô hơi lạnh, ngón tay xẹt qua cơ ngực anh, Lâm Trình chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run lên...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Cố Ái nghiêng đầu áp vào lưng Lâm Trình, từng lời anh nói ra truyền vào tai cô thực rành mạch rõ ràng: “Ái Ái, người anh nhớ tới vẫn là em, không một lúc nào anh không nghĩ tới em.”

Không có lúc nào là không nhớ tới cô, là như thế này sao?

Cố Ái có chút không tin mỉm cười chưa sót cười, bàn tay đặt lên vị trí trái tim của anh: “Nói thật cho em biết, ở nơi này vẫn là của em, hay là của Nhậm

Mạn Mạn rồi?”

Đương nhiên là cô, vẫn mãi mãi là của cô, Lâm Trình nhẹ nhàng túm lấy tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, chậm rãi xoay người đối mặt nhau: “Trong đó vẫn đầy ắp hình ảnh của mình em thôi.”

“Vậy chứ anh đặt cô bạn gái tin đồn Nhậm Mạn Mạn của anh ở nơi nào?” Cố Ái ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi thẳng không hề tránh né: “Lâm Trình, anh cùng Nhậm Mạn Mạn đã lên giường cùng nhau bao nhiêu lần rồi?”

“Anh và Nhậm Mạn Mạn chỉ là bạn bè bình thường, chưa từng làm chuyện gì mờ ám với nhau, dù chỉ một lần cũng không.” Lâm Trình nói xong, cúi người hôn lên môi cô: “Ái Ái, em phải tin tưởng anh, anh chỉ yêu mình em, nếu muốn thì cũng chỉ muốn cùng em”

Nụ hôn của anh thực nóng bỏng, như muốn làm cho cô phải tan chảy.

Anh kéo quần áo trên người cô xuống, chẳng mấy chốc, hai người đã ở trong tình trạng như nhau.

Cảm nhận được vật nóng rực dưới thân anh, ma xui quỷ khiến thế nào, Cố Ái lại đưa tay nắm lấy nó, cả người Lâm Trình run rẩy, lập tức ôm chặt lấy cô áp lên trên tường.

Cô chủ động khiêu khích, nụ hôn của Lâm Trình lại càng nhiệt tình nóng bỏng hơn.

Lâm Trình giữ chặt hai má của cô, đôi môi chậm rãi trượt xuống xương quai xanh gọi cảm, Cố Ái thờ gáp, ánh mắt nhìn anh mê ly, lúc này cô đột nhiên hỏi: “Vì sao anh không hỏi em, xem em và Otto rốt cục có quan hệ thế nào? Đã từng lên giường với nhau hay không?”

Cô hỏi xong, liền cảm giác động tác của Lâm Trình đột nhiên dừng lại.

Giữa lúc hai người đang làm chuyện thân mật nhất, bỗng nhắc đến một người thứ ba, chính là một điều tối kỵ làm hồng bầu không khí nóng bỏng. Nhưng cô thật sự rất muốn biết cô hỏi như vậy, Lâm Trình sẽ có thái độ như thế nào, anh có ghét bỏ cô không?

Giây tiếp theo, Lâm Trình vuốt ve mái tóc của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Ái Ái, chỉ cần em quay trở lại bên cạnh anh là tốt rồi.” Anh nói xong, tiếp tục nụ hôn đang dang dở, nhưng có lẽ lần này không tính là hôn, mà giống như đang cắn xé, anh dùng anh dùng răng nanh cắn lên cổ cô, toàn thân Cố Ái như bị điện giật làm run rẩy, hai tay ôm anh càng chặt thêm. . .

Thật sự chỉ cần cô trở lại bên anh, còn anh không cần quan tâm cô có từng lên giường với người đàn ông khác sao?

Mặc kệ có phải là đang mơ hay không, cô thật sự rất muốn được ở bên cạnh anh một lần nữa.

Nghĩ vậy, Cố Ái nói: “Lâm Trình, nếu anh muốn gạt em, thì hãy gạt hết đời này được không?”

“Anh chưa từng gạt em, chưa bao giờ, anh yêu em, mãi không thay đổi.”

Anh sẽ yêu cô trọn đời này, cô nguyện ý tin tưởng.

“Lâm Trình, đừng làm ở trong này, lên giường được không?” Cô ghé vào tai anh thở hổn hển, đầu nghiêng tựa lên bờ vai anh: “Lâm Trình, em và Otto không hề có chuyện gì hết, chưa bao giờ, dù một lần cũng không.”

Tuy rằng chỉ cần cô trở lại bên anh là tốt rồi, suốt ba năm qua cô và Otto đã từng phát sinh những chuyện gì, anh không muốn nghĩ tới, cũng không muốn chạy theo cô truy vấn, nhưng lúc này nghe chính cô nói như vậy, khoe miệng Lâm Trình vẫn không nhịn được mà cong lên. Ôm chặt lấy cô cùng ra khỏi phòng tắm.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời tiết đẹp vô cùng, ánh nắng tươi sáng mà ấm áp.

Lâm Trình vốn đã tỉnh từ rất sớm, nay từ lúc thức dậy, anh chỉ nằm một chỗ ngắm Cố Ái còn ngủ say mà bật cười.

Nhẹ nhàng đưa tay chạm khẽ lên cái mũi của cô, đôi mắt xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn, Lâm Trình cúi người khẽ đặt một nụ hôn lên đôi môi của cô.

Hôn xong cái đầu tiên, lại không kim lòng được mà tiếp cái thứ hai, cái thứ ba nữa. . .

Đến lần thứ sáu không nở rời xa đôi môi ngọt ngào, Cố Ái đột nhiên mất.

Anh nghĩ rằng Cố Ái sẽ mắng anh là sắc lang, nhưng anh lại không nghĩ tới, Cố Ái thế nhưng lại ôm đầu của anh kéo xuống, chủ động đáp lại nụ hôn của anh.

Sự chủ động của cô khiến tâm tình anh trở nên tốt vô cùng, hơn nữa buổi sáng chính là lúc tinh lực của đàn ông dồi dào nhất, hai tay anh ôm chặt eo Cố Ái, vội vã muốn chiếm lấy cô một lần nữa. Nhưng còn chưa được năm phút đồng hồ, bờ vai của anh lại bị Cố Ái hung hăng cắn một ngụm, cô dùng sức rất mạnh, Lâm Trình không khỏi bị đau mà rên thành tiếng.

Tiểu nha đầu này, lại đùa giỡn như thế!

Lâm Trinh giả bộ cảm phần nhìn cô: “Ái Ái, muốn cắn anh cũng được nhưng không được dùng sức như vậy!”

Cố Ái cảm thấy Lâm Trinh có đôi khi chẳng khác nào một con tắc kè hoa, một giây trước còn giả bộ như tức giận, giây tiếp theo dường như biến thành một người khác, một bộ ủy khuất đáng thương không chịu nổi: “Ái Ái, em cắn mạnh thế này, người ta đau lắm.”

Người ta cái em gái nhà anh!

Cố Ái quăng cho anh một cái nhìn khinh bỉ, rồi sau đó lại nhào tới cắn vào vai anh thêm một ngụm nữa: “Cho anh đau, đau chết anh đi! Em còn chưa than vãn gì, anh nói đi, tối hôm qua anh rốt cục đã ép em bao nhiêu lần? Vì sao em...” Nghĩ lại, Cố Ái thẹn thùng kéo chăn lên che mặt: “Phía dưới của em đau lắm!” Nói xong lại lộ đầu ra ngoài: “Lâm Trinh, anh là đồ đáng ghét!”

“Nơi này đau sao?” Tên khốn Lâm Trinh này thế nhưng lại đưa tay đặt vào chỗ đó của cô, Cố Ái đỏ mặt, làm mặt phụng phịu gật đầu.

Thật là một cảm giác kỳ quái vô cùng...

Ba năm xa cách Lâm Trinh, lâu ngày gặp lại vẫn âm ỉ giống như trước kia, làm sao có thể cả một đêm dài, anh lại có thể khiến mối quan hệ giữa hai người trở nên hòa hợp như vậy? Tựa như chưa từng ngăn cách suốt mấy năm dài.

Cố Ái nhìn theo thân ảnh của anh để trần nửa người đi xuống giường giúp cô tìm thuốc mỡ, khoe miệng thoáng cong lên.

“Ái Ái, đừng lộn xộn, để anh thoa thuốc cho em.” Lâm Trinh nói xong, ngón tay liền với tới nơi nào đó, tuy rằng toàn thân đã bị anh chạm vào hết, nhưng để anh giữa ban ngày tự mình xúc thuốc vào nơi nào đó cho cô, Cố Ái thật sự có chút không thể chịu nổi, nhưng tên vô lại kia lại chẳng cảm thấy chút gì thẹn thùng, vẻ mặt nghiêm túc vừa làm vừa lầm bầm: “Tối hôm qua cũng chỉ làm có bốn lần, sao lại thành thế này, Ái Ái nhà anh xem ra yếu ớt lắm, không thể chịu nổi vài lần qua lần lại rồi.”

Bốn lần!!! Lại còn “có bốn mà thôi”!!!

Cố Ái phát điên, nâng chân lên đá thẳng vào mặt anh: “Lâm Trinh, anh đi chết đi.”

Cẩn thận bôi thuốc cho Cố Ái xong, Lâm Trinh mặc quần áo vào, xuống giường đi chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Cố Ái vẫn tiếp tục làm tổ trong chăn, cảm giác được người khác hầu hạ thật tốt, lúc này tâm tình cô vô cùng dễ chịu, túm lấy chiếc gối của Lâm Trinh ôm vào lòng, ra sức hít vào mùi hương còn vương lại của anh, cô bỗng có một cảm giác thực thụ thái.

Ôm chặt gối của anh, Cố Ái nhắm mắt lại ngủ nướng.

Nửa giờ sau, Cố Ái vươn mình, dậy mặc áo ngủ rồi bước xuống giường, không muốn đi dép trong nhà, cô để mặc hai bàn chân trần đi ra khỏi phòng ngủ, bước thẳng tới phòng bếp.

“Ái Ái, sao không đi dép vào mà lại để trần thế này? Sàn nhà lạnh lắm em biết không?” Lâm Trinh bắt đầu đi thờ dài một tiếng, cúi người bế cô lên, “Đi dép vào nhé.”

“Không lạnh, sàn nhà không lạnh gì mà.” Cố Ái nói xong, bắt đầu giãy dụa trong lòng anh: “Ồ nhà em chỉ thích được đi chân trần thôi.”

“Không được âm ỉ. Trời lạnh thế này cồng chân thì làm sao bây giờ?” Lâm Trinh tỏ ra thực cương quyết, ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ, tay xoa bóp hai lòng bàn chân của cô rồi giúp cô tìm dép xỏ vào, anh khẽ nheo cái mắt của cô: “Anh sẽ cho người lắp đặt hệ thống sưởi ấm sàn nhà, khi đó em thích đi chân trần thế nào cũng được.”

Cố Ái mỉm cười ngọt ngào, hai tay vòng lên cổ anh, trao anh một cái hôn thật kêu: “Lâm ca ca tốt với em nhất.”

Điều hòa trong phòng đã mở ở mức ấm nhất, cho nên lúc này Cố Ái chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng đi lại trong phòng Lâm Trinh cũng không có ý kiến gì.

Lâm Trinh đang làm cơm được nửa chừng, đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa vang lên.

Lâm Trinh nhíu mày, sớm thế này ai lại đến nhà anh?

Anh vốn định đi mở cửa, nhưng Cố Ái lại nhanh nhẩu nói với anh: “Lâm ca ca, để em mở.”

Cô mới vừa đi đến trước cửa, đang đưa tay kéo cửa ra, chợt thấy Lâm Trinh từ phòng bếp đi ra, giọng tràn đầy vẻ ghen tuông trách móc: “Ái Ái, vào thay bộ đồ mới rồi hãy mở cửa, đừng để cho người nào khác chiếm tiện nghi như vậy.”

Cúi đầu nhìn chiếc áo ngủ gần như trong suốt trên người mình, Cố Ái ngượng ngùng: “Em biết rồi.”

Tiện tay túm lấy chiếc áo Lâm Trinh treo trước cửa mặc vào, Cố Ái xoay người lại nhìn Lâm Trinh, ngốc nghếch nháy mắt mấy cái: “Trông em thế nào?”

Thân hình anh rất cao lớn, áo của anh khoác trên người Cố Ái lập tức như biến thành một chiếc váy, hơn nữa, quần áo mùa đông rất dày, Cố Ái mặc vào trông không khác gì gấu bắc cực, mập mạp mà đáng yêu.

Lâm Trình bật cười: “Ái Ái nhà anh đáng yêu vô cùng.”

Đáng yêu là được rồi.

Cố Ái xoay người mở cửa, nhưng khi cánh cửa được kéo ra, nhìn thấy người đang đứng bên ngoài, sắc mặt Cố Ái lập tức đen lại.

Người tới là Nhậm Mạn Mạn.

Trên tay của cô ta còn mang theo bữa sáng, xem ra là tới để đưa bữa sáng cho Lâm Trình.

Cố Ái cười lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo chút vẻ kì quái: “Lâm Trình, có người mang bữa sáng tới cho anh đây.” Nói xong, cô quay người đi thẳng vào phòng ngủ.

Anh thật sự đã lâu rồi không còn liên lạc với Nhậm Mạn Mạn, Lâm Trình thật sự không nghĩ tới, sáng nay Nhậm Mạn Mạn lại tự mình đến thăm.

Nhìn người đứng ngoài cửa, Lâm Trình nhíu mày: “Sao em lại tới đây?”

“Em... Em tình cờ đi ngang qua, tiện thể đi lên thăm anh một chút.” Nhậm Mạn Mạn cúi đầu xuống, “Xin lỗi, em thật sự, thật sự... Không nghĩ tới Cố tiểu thư lại ở đây.” Cô nói xong liền xoay người bỏ đi, bữa sáng trong tay bị siết chặt như hằn lên da thịt.

Cô thật sự không biết Cố Ái ở đây, bởi vì nếu biết trước, cô sẽ không đến quấy rầy anh.

Từ sau khi biết Cố Ái trở về, vì không muốn khiến Lâm Trình phải phiền toái, cô liền cùng Hạ Điền hợp tác tạo thành scandal tình ái, cư dân mạng đối với mối quan hệ giữa hai người tỏ ra vô cùng tán thưởng, trước mắt vận may của cô càng ngày càng nhiều, công việc cũng trở nên bận rộn hơn.

Tối hôm qua sau khi quay một cảnh khó trong phim, mà nói đúng ra, từ chín giờ tối hôm qua cho tới bây giờ sáng nay mới hoàn thành, khi kết thúc, đạo diễn nói mọi người được nghỉ ngơi nửa ngày, cô liền tự lái xe về nhà, vừa lúc đi qua nhà Lâm Trình, chợt nảy lên ý nghĩ muốn lên thăm xem dạo này anh thế nào.

Tuy rằng anh và cô không còn liên quan gì tới nhau, nhưng cô lại không thể không để ý tới anh, cô biết Cố Ái vẫn còn chưa tha thứ, vẫn còn giận đối Lâm Trình, cũng biết hiện tại Cố Ái đang có một người bạn trai tên Otto...

Cô lần này đến, chỉ là muốn giúp anh gieo một quẻ, an ủi tâm tình anh, không nghĩ tới, mọi chuyện rốt cục lại...

Nhậm Mạn Mạn có chút tự trách thờ dài, chậm rãi đi về phía xe của mình.

Cố Ái trở lại phòng ngủ, tự tay kéo áo Lâm Trình ra ném phăng xuống đất.

Khi Lâm Trình đi vào phòng, lập tức nhìn thấy Cố Ái đang hung hăng dùng chân dẫm đạp lên chiếc áo của mình.

“Ái Ái, đừng hiểu lầm được không?” Lâm Trình biết, hiện tại anh xem như hết đường chối cãi, nhưng vẫn cố hết sức muốn giải thích cho cô: “Anh và Nhậm Mạn Mạn không phải như em nghĩ, bọn anh thực sự đã rất lâu rồi không hề liên lạc gì với nhau. Anh cũng không biết hôm nay sao cô ấy lại đột nhiên tới đây nữa.”

“Đã lâu không có liên lạc gì với nhau? Hôm nay lại đột nhiên đi tới? Lâm Trình, anh đang xem tôi như đồ ngốc phải không? Tôi chỉ tới nhà anh duy nhất lần này đã bắt gặp cô ta tới, nào có chuyện trùng hợp như vậy được? Ý của anh có phải là tôi không đến thì cô ta cũng sẽ không đến có phải không?” Cố Ái cảm giận nhìn anh, “Anh là tên lừa gạt, đồ đại lừa gạt, từ đầu tới cuối chỉ biết lừa gạt tôi, giờ xem như tôi đã nhìn rõ, Lâm Trình, anh đang muốn bắt cả hai tay chứ gì?”

Nghĩ vậy, Cố Ái thờ phỉ phò cầm lấy túi xách, rút từ trong bao ra vài tờ tiền giá trị lớn đồ chơi ném thẳng vào mặt Lâm Trình: “Anh nhớ cho kỹ, tối hôm qua không phải là anh ngủ với tôi, mà là tôi ngủ với anh, đây coi như tiền phí trả công qua đêm. Cầm lấy đi.”

Cô thế nhưng lại cảm tiền ném vào mặt anh, Lâm Trình chỉ cảm thấy tự tôn của chính mình trong nháy mắt bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Nhìn Cố Ái phẫn nộ, Lâm Trình chỉ biết cười chua xót, nếu hôm nay người ném tiền vào mặt anh là một kẻ nào khác, anh chỉ sợ không nhận được mà đá bay kẻ đó ra ngoài, sau đó sẽ khiến anh từ đó về sau sống không bằng chết, nhưng người này lại là Cố Ái, là người mà anh yêu, cô đang giẫm lên tôn nghiêm của anh, mặc dù anh vô cùng tức giận, nhưng rốt cục cũng chỉ bất lực.

Chậm rãi hạ mình ngồi xuống, Lâm Trình nhặt những tờ tiền vương vãi trên sàn nhà lên, rồi sau đó xếp gọn lại bỏ lại vào trong tay Cố Ái: “Ái Ái, em tức giận anh hiểu được, em tin anh cũng được, không tin anh cũng được, anh đều phải giải thích rõ ràng cho em. Giữa anh và Nhậm Mạn Mạn thực sự trong sạch, vì sao hôm nay cô ấy đột nhiên xuất hiện ở đây, chính anh cũng không biết nữa.” Nói xong, Lâm Trình thở dài một hơi, ánh mắt nhìn cô vô cùng nghiêm nghị: “Em cũng không thể mỗi lần tức giận liền không kiểm soát được những lời mình nói ra, chí ít, em cũng nên giữ lại cho anh một chút tôn nghiêm.”

Nhìn những tờ tiền trong tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Trình, Cố Ái khẽ nhíu hai hàng lông mày của mình, cô vừa rồi quả thực giận quá mất khôn, mới đi làm chuyện ngu xuẩn là cầm tiền ném vào mặt anh.

Dù muốn tổn thương thế nào cũng không nên đi làm tổn thương tự tôn của người khác, đây chính là giới hạn của mỗi người, vừa rồi quả thực cô rất quá

đáng, Cố Ái cắn cắn môi: “Em xin lỗi.” Nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, chuyện anh lừa gạt cô phải tính thế nào đây? Cố Ái nói xin lỗi xong, lập tức thay bằng ánh mắt khiêu khích: “Lâm Trình, anh vẫn luôn đùa giỡn tôi, anh giải thích thế nào?”

Cố Ái vẫn đáng yêu như trước, biết sai liền sửa, nhưng vẫn không quên tranh luận ý kiến của mình.

Ái Ái mà anh yêu, vẫn như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường ngược lên đối diện với mình, Lâm Trình khẽ xoa mái tóc của cô: “Em đáng yêu như vậy, sao anhỡ trêu đùa em được chứ?”

“Không được chạm vào tóc của em.” Cố Ái nói xong lui ra phía sau vài bước, cô thật sự chán ghét hành động vuốt ve mái tóc cô của anh, bởi vì mỗi lúc ngón tay anh lướt qua, luôn vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức làm cô phiền lòng. Sửa sang lại chỗ tóc vừa bị anh xoa rồi, Cố Ái trừng mắt nhìn anh, rồi sau đó đi tìm quần áo của mình, ngay trước mặt anh, trực tiếp cởi áo ngủ ra thay đồ của mình vào, dù sao toàn thân từ trên xuống dưới đều bị anh nhìn qua, tối hôm qua lại do cô chủ động, lúc này thiết nghĩ cô chẳng phải tỏ ra rụt rè làm gì.

Lưu loát thay quần áo trước mặt anh xong, cuối cùng quàng khăn cổ vào, nhanh nhẹn kéo áo khoác móc trên tường xuống, Cố Ái trực tiếp lướt qua người anh, đi thẳng ra cửa.

Cô mới ra bước ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng Lâm Trình gọi mình: “Ái Ái, vì sao em luôn không chịu tin tưởng anh?”

“Em rất muốn tin anh, nhưng em tìm không ra lý do gì để tin anh cả.” Cố Ái quay người lại nhìn anh: “Lâm Trình, tiểu khu này có bao nhiêu bảo vệ trông coi, anh không phải không biết, muốn ra vào nơi này ngoại trừ nhân viên ra thì đều phải thông báo thân phận trước cho chủ nhà biết, Nhậm Mạn Mạn không ở đây, nhưng bảo vệ lại không hề đánh tiếng mà để cô ta đi thẳng lên nhà anh, nếu là anh anh có tin được không? Chắc hẳn cô ta đã tới đây rất nhiều lần, bảo vệ họ phải biết chắc mối quan hệ giữa hai người mới có thể để cô ta tùy ý ra vào, đúng không?” Nói tới đây, thanh âm Cố Ái đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng từng lời của cô vẫn phát ra rõ ràng từng chữ như vậy: “Anh nói xem, em nên làm thế nào để tin tưởng giữa hai người hoàn toàn trong sạch được?”

Cố Ái nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của cô, Lâm Trình chỉ còn biết thở dài phiền não.

Anh thật sự không biết Nhậm Mạn Mạn vì sao lại đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà anh.

Hiện tại anh quả thực có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mối oan này.

Trong phòng bỗng nồng nặc mùi cháy khét, anh thế nhưng lại quên mất, này giờ anh đang hâm cháo. Vội vàng vào bếp tắt nguồn điện, Lâm Trình buồn bực cào tóc, cả người mệt mỏi ngồi phịch xuống bàn ăn.

Ở đây là khu biệt thự sa hoa, có thể mua được một căn nhà nơi này ắt hẳn là người có rất nhiều tiền, ra ra vào vào đều là những chiếc xe vô cùng sang trọng, cho nên có rất ít taxi lui tới vào trong này, muốn bắt được xe phải đi bộ một đoạn đường rất dài, hoặc là gọi điện để người ta tới rước đi.

Cố Ái vừa đi ra khỏi tiểu khu, thất tha thất thểu bước trên lớp tuyết thật dày đọng lại từ đêm qua. Trên mặt đường vài chỗ đã đóng băng, để tránh bị ngã giống như tối hôm qua, cô cẩn thận dò từng bước đi chậm chạp.

Tục ngữ nói không sai, khi tuyết rơi thì không lạnh, đóng băng rồi mới thấy buốt giá, hôm nay mặc dù đã có ánh nắng mặt trời le lói, nhưng cảm giác lạnh lẽo trong không khí vẫn không hề giảm.

Cố Ái chỉ quấn một chiếc khăn quàng cổ, không mũ len không bạt tai giữ ấm, cô chỉ cảm thấy gió lạnh thổi vù vù trên đầu, lạnh thấu xương. Hôn nữa da mặt dường như bắt đầu cứng lại, cánh mũi đỏ bừng, dần trở nên nhức nhối.

Thế sự thực khó lường.

Vừa rồi cô còn mặc áo ngủ lướt qua lướt lại trong căn phòng ấm áp, nhưng bây giờ lại đang phải chật vật đối chọi với cái lạnh như băng ngoài trời.

Cố Ái run rẩy rung mình một cái, hai tay không nhịn được tự ôm lấy chính mình.

Vừa đi được khoảng trăm mét, bỗng có một chiếc xe dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cô xoay người qua, liền nhìn thấy Lâm Trình mở cửa xuống xe, cô vốn không muốn để ý tới anh mà tiếp tục đi đường của mình, nhưng không ngờ Lâm Trình một câu cũng không nói lập tức bế thốc lấy cô ném vào trong xe.

Nếu là ba năm trước đây, Lâm Trình đối với cô như vậy, cô nhất định sẽ ra sức đánh vào vai anh vừa la lớn: “Cứu mạng... Cướp người...” Nhưng hiện tại cô đã hai mươi bảy tuổi, chẳng ngại thơ tới mức hô lên những từ đó, điều duy nhất cô có thể làm, chính là cắn giận nhìn anh: “Rốt cuộc anh lại muốn làm gì?”

“Bây giờ em muốn đi nơi nào? Anh đưa em đi.” Lâm Trình giúp cô thắt dây an toàn, anh nhìn cô, hỏi nghiêm túc.

Người cùng đã bị anh ném lên xe, dây an toàn cũng đã thắt, nếu anh ta đã muốn làm người tốt thì cô liền cho anh ta cơ hội, Cố Ái quay mặt đi nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, thốt lên hai chữ: “Công ty.”

Suốt dọc đường đi, hai người không hề nói với nhau câu nào.

Tới công ty, Lâm Trình vừa dừng xe, Cố Ái vội vàng tháo dây an toàn, đẩy cửa xe đi xuống, nhưng khi cô vừa chạm tay lên cánh cửa thì cổ tay lại bị Lâm Trình giữ lại.

Cô quay đầu lại trừng mắt với anh, biểu tình rất không hoà nhã. Ngay tại lúc cô đang muốn rống giận một câu ‘Anh lại muốn làm gì’ thì bỗng thấy Lâm Trình không nói gì, lấy từ trong xe ra một bao nylon lớn đựng gì đó đưa cho cô.

Nhìn xuyên vào bên trong túi thì thấy đủ thứ màu sắc rực rỡ, có vẻ là bánh mỳ. Đủ loại bánh mỳ cho cô.

Anh ta lại dám dùng mỳ thực để chuộc tội.

Cố Ái bĩu môi, cho dù cô có thích ăn bánh mỳ đến mức nào đi chăng nữa, cô cũng không thể vì chút ơn huệ nhỏ này mà thay đổi cái nhìn với một tên đại lừa gạt. Hừ lạnh một tiếng, đem bánh mỳ trả lại cho anh: “Tôi không cần.”

“Nếu em không nhận lấy, thì anh đành đích thân mang lên tận văn phòng cho em vậy.”

“Anh...” Cố Ái cảm thấy tên này quả thực có đôi khi không thể nào nói lý được.

Được lắm, nếu đã cho thì cô nhận, không phải tỏ ra cần hay không cần nữa, xách túi bánh xuống xe, lúc đóng cửa còn cố ý đóng sầm một cái thật mạnh, nhưng lúc này lại nghe Lâm Trình nói: “Cho dù tâm tình có khó chịu tới mức nào, cũng không được bỏ bữa sáng, nghe không?”

Bữa sáng, anh chuẩn bị nhiều bánh mỳ như vậy là muốn cô ăn no tới chết có phải không?

Cố Ái quăng trả lại anh một cái nhìn đầy khinh thường, anh ta đang muốn dùng mỳ thực cùng với những hành động săn sóc tí mĩ đầy cảm động để tiếp tục diễn trò yêu đương tha thiết với cô đó sao? Đành để giấc mộng hảo huyền của anh ta đẹp đi! Bởi vì cô sẽ không bao giờ để tên đại lừa đảo này có cơ hội lừa dối mình nữa!

Cố Ái mới vừa bước vào công ty, móng vừa chạm vào chiếc ghế làm việc của mình, bỗng Lữ Đình từ đâu sán tới, ra vẻ thần bí cười hề hề: “Ái Ái, tối hôm qua không về nhà rốt cục là đi nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.